

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

CARTEA INTERZISĂ

CORINT JUNIOR

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

Cartea interzisă

Redactare: Ecaterina Radu
Tehnoredactare computerizată: Flavian Muscalu

TARA DUNCAN ET LE LIVRE INTERDIT, Sophie Audouin-Mamikonian

First published in France under the title
Tara Duncan et Le Livre Interdit by Sophie Audouin-Mamikonian
© 2004 by Éditions du Seuil

Cover illustration by Stan & Vince

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

Editura CORINT JUNIOR.

Difuzare și Clubul Cărții:

Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București

Tel.: 319.88.22, 19.88.33, 319.88.77. Fax: 319.88.66.

E-mail: vanzari@edituracorint.ro.

Magazinul virtual: www.edituracorint.ro.

www.corintjunior.ro

Format 16/70x100. Coli tipo: 34
Tiparul executat la: FED PRINT S.A.

ISBN: 978-973-128-130-8
București, 2008

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 BCR Sucursala Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUDOUIN-MAMIKONIAN, SOPHIE

Tara Duncan: Cartea interzisă / Sophie Audouin-Mamikonian;
trad.: Emil Paraschivoiu. - București: Corint Junior, 2008

ISBN 978-973-128-130-8

I. Paraschivoiu, Emil (trad.)

821.133.1-93-31=135.1

Sophie Audouin-Mamikonian

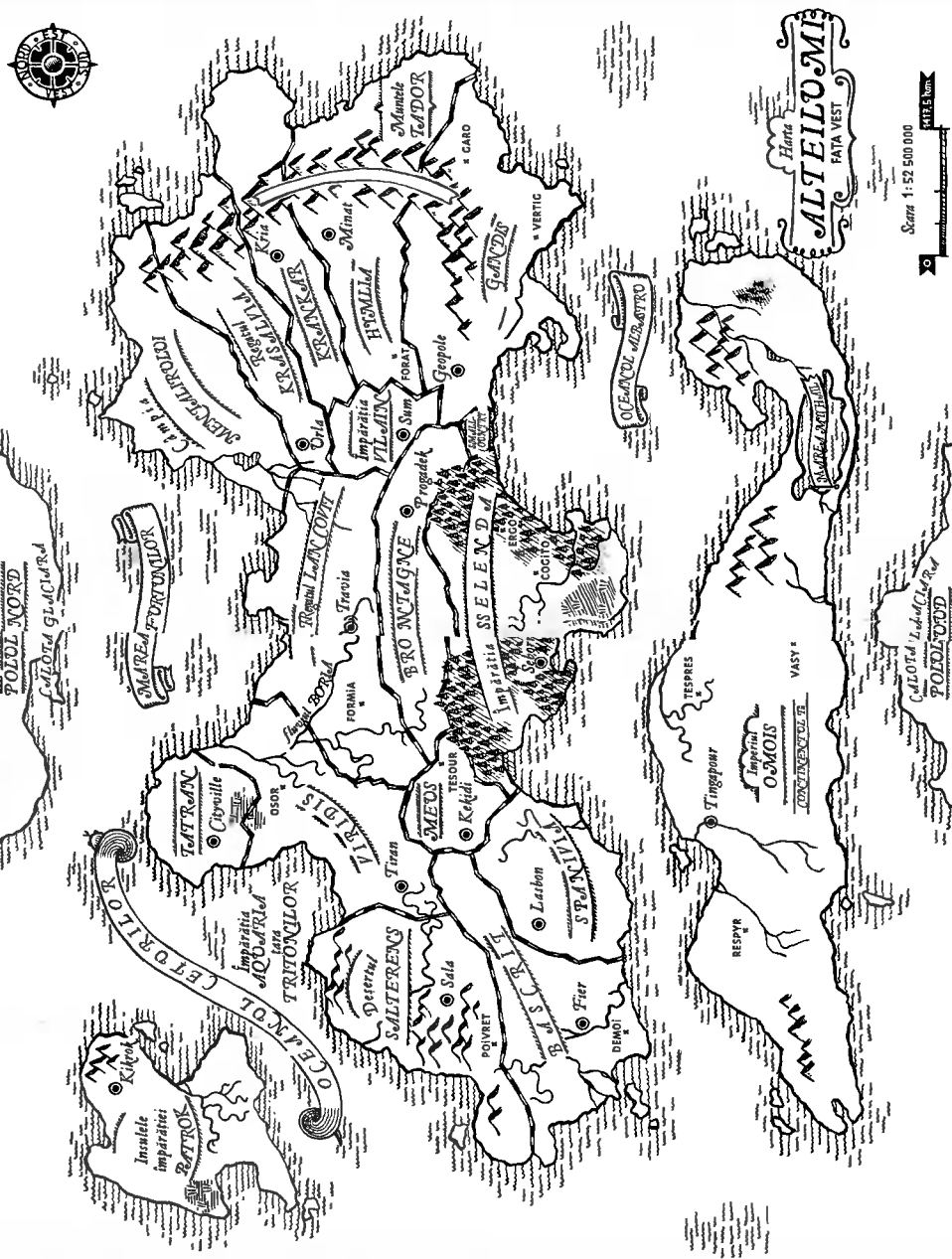
TARA DUNCAN

Cartea interzisă

Traducere de Emil Paraschivoiu

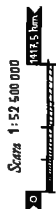
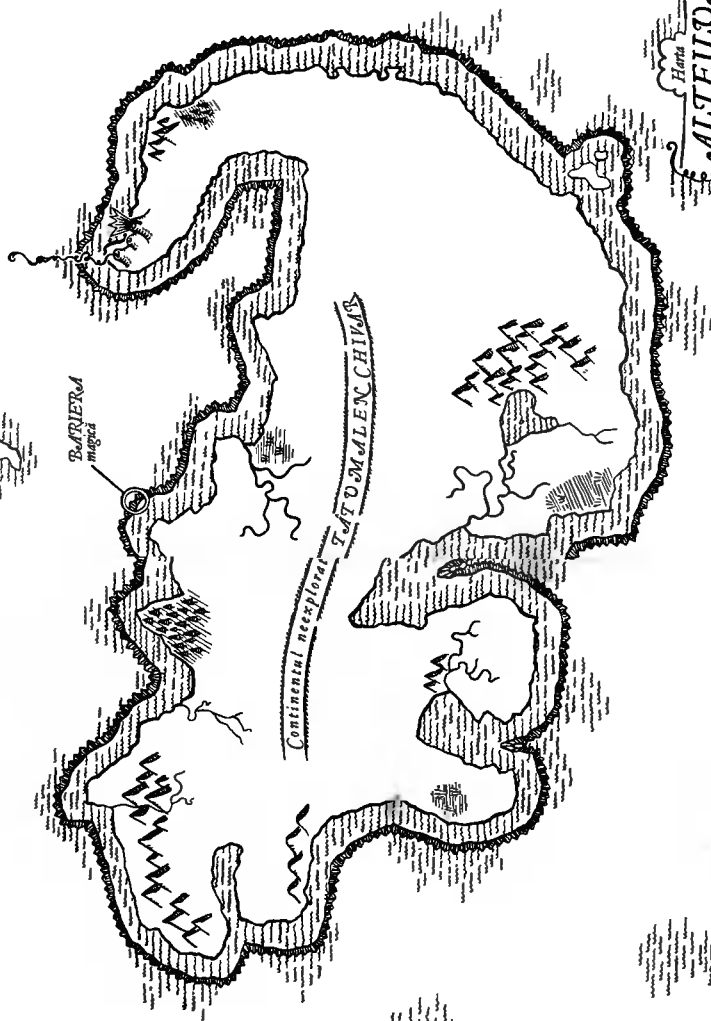
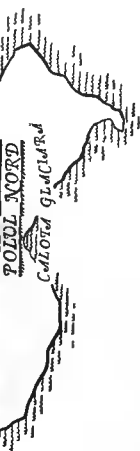
CORINT JUNIOR

*Familiei mele pline de dragoste și lumină,
Philippe, Diane și Marine,
care continuă să o susțină pe soția și mama lor,
cu umor și luciditate.
Vă mulțumesc, dragii mei,
fără voi, cartea aceasta nu ar fi existat.*

Scale 1:52 500 000

Pentru explicația cuvintelor marcate cu asterisc,
puteți folosi „Micul lexic al AlteiLumi”
de la pagina 521

Captura

*M*asca Stăpânului scânteia de o furie neagră. O grămăjoară de cenușă adeverea ce soartă li se rezerva nesăbuiților care îndrăzneau să-l deranjeze. Dintr-odată, întunecatele siluete din jurul lui se străduiră nici să nu clipească.

— Așa deci, mormăi el, imbecilul ăsta cutează să mă sfideze! Foarte bine. Nu-l pot distruge oficial, ceilalți Sangravi nu mi-ar ierta-o. Dar dacă s-ar întâmpla ca urmare a unui accident...

Se opri și începu să râdă, iar masca i se acoperi încet de un albastru de mulțumire.

— Da, un accident... care l-ar nimici pe adversarul meu și ar face-o pe dușmana mea să cadă în capcană. O fericită coincidență! Odată fata prizonieră, voi avea acces la toate obiectele de putere demonică, și-atunci nimic nu m-ar mai putea opri! Iată ceea ce avem de făcut...

Auzind planul complicat pe care Stăpânul ei tocmai îl născocise, una dintre siluetele acelea întunecate fremătă. Nu,

nu se va întâmpla așa! Fata nu trebuia prinsă vie. Nu mai avea de ales.

Tara Duncan trebuia să moară!

Umbra lunecă ușor, viclean, de-a lungul zidului. Luna care se încăpățâna să-și trimită razele sale argintii prin ferestre o făcu să înjure printre dinți. Își reluă înaintarea, evitând cu abilitate scaunele, mesele și canapelele. Ținta sa, tot mai apropiată, o constituia ușa unui birou de unde răzbăteau niște voci mânioase.

Se apropie și mai mult, scoase un obiect transparent din buzunar și-l lipi cu precauție de zid.

Vocile se precizară și umbra schiță un surâs. Acum, auzea perfect. Și era ceva tare interesant.

Auzi mai întâi prima voce masculină, aceea a magului-dragon Chemnashaovirodaintrachivu, zis Maestrul Chem. Părea teribil de încurcat și în defensivă. A doua voce era deosebită, dar părea că are probleme de articulare: cea a câinelui-sorțitor Manitou. A treia voce era viguroasă și furioasă, aceea a Isabellei Duncan, puternica sorțitoare*. Iar în ultima, foarte calmă, umbra o recunoscuse pe aceea a fiicei lui Isabella, Selena Duncan.

— O, ba da! răcni vocea Isabellei, răspunzând vădit la o întrebare. Încă mai sunt furioasă, chiar și după o săptămână! La dracu', Chem, nici măcar nu m-ai înștiințat că Tara fusese răpită! Dacă n-ai fi fost deja un fel de batracian mare, pe loc te-aș fi prefăcut într-un broscoi!

— Saurian! protestă dragonul, saurian, dacă nu te superi, Isabella! Nu mă insultă. Și ce anume ai fi făcut tu mai mult

decât mine, ai? În afară de a-ți roade unghiile și, eventual, vârfurile degetelor?

— N-ai nicio scuză, Chem, tună sorțitoarea mânioasă, și tu o știi foarte bine!

— Totuși, până la urmă, lucrurile s-au sfârșit mai degrabă bine! Iar noi am regăsit-o pe Tara, i-am eliberat pe sorțitorii răpiți și, în fine, l-am învins pe Magister, i-o întoarse dragonul.

— Mrrrrr, mormăi câinele Manitou, dar tu n-ai avut nici în clin, nici în mână cu treaba asta! Tara, Fabrice, Robin, Fafnir, Moineau și cu mine am reușit să fugim din fortăreața cenușie *fără* ajutorul tău. Și noi suntem cei care l-au tocat mărunț pe Magister, nu tu!

Încolțit, dragonul încercă să schimbe vorba.

— Apropo de tocătură, susură el cu o voce dulceagă, am primit mai multe plângeri în Lancovit*. Sunt pe puțin o jumătate de duzină de sorțitoare cărora chiar le-ar face plăcere să te toace mărunț.

Manitou nu-și putu stăpâni un oftat.

— Ei poftim, suspină el, acum ce-am mai făcut?

— Le-ai vândut o *poțiune*, îi spuse dragonul, mai acum vreo doisprezece ani. O poțiune de *tinerețe veșnică*. Una care s-a dovedit a nu fi chiar veșnică, fiindcă le-a făcut să îmbătrânească brusc cu cincizeci de ani. Cazurile astea n-au fost declarate decât acum câteva zile, dar am și unul pe care încerc să-l tratez de vreun an. Problema e că efectele secundare ale poțiunii tale sunt complexe și dacă pe celelalte le-am putut lecuși fără greutate, redându-le înfățișarea firească, acesta pare incurabil.

— Hau! lătră Manitou. Drace, vreau să zic „Ce spui!”. Dar nu-mi aduc aminte să le fi vândut o astfel de chestie! E

îngrozitor! Și nici măcar nu pot să te-ajut. Nu am mintea... întreagă. Mi-am regăsit-o de-abia de-o lună și-n sărmana mea memorie sunt nu goluri, ci adevărate prăpăstii fără fund!

— Mmmdee, dar, până una-alta, ce noroc pe tine că te afli pe Pământ și că puțini știu că ai fost preschimbat în labrador, rânji Maestrul Chem, altfel, tare mă tem că ți-aș fi vândut pielea pe un preț de nimic.

Ironia picura din spusele dragonului.

— Au, chiar așa de pornite sunt împotriva mea?

— Aș zice că mai degrabă da! S-au culcat seara având înfățișarea unor tinere de douăzeci de ani și partenerii sau soții lor s-au pomenit a doua zi dimineața dormind alături de niște bunici. Poți să-ți închipui ce șoc! N-ar fi trebuit să scrii în reclamă „tânăr de-a pururi”!

— Nu vreau să mă amestec în problemele pe care tatăl meu are șicul să și le creeze atunci când se hotărăște să facă magie, îi întrerupse vocea agasată a Isabellei, care n-avea de gând să-l lase pe dragon să scape atât de ușor, dar mi-ar plăcea să revenim la discuția noastră inițială, știi, apropo de Magister, acest Sangrav care a fost cât pe-acți să deschidă falia dintre Pământ și Limburi*, ceea ce le-ar fi permis demonilor să ne invadeze planeta. E ceva mai important decât niște probleme de *poțiune*. Iar tu ai fost teribil de norocos, Chem, că Tara s-a dovedit destul de inteligentă și de puternică pentru a distruge tronul lui Silur!

— Bun! Hai să nu ne mai facem sânge rău cu ceea ce s-ar fi putut întâmpla și cu ceea ce am fi putut sau nu face, tranșă dragonul, care se cam săturase să i se tot țipe în urechi. Isabella și-a regăsit fata pe care o credea moartă, iar nepoata ei e în plină formă. Hai mai bine să vorbim despre *alte* probleme.

Cine se ascunde sub masca lui Magister? Cine e acel faimos Vânător despre care i-a vorbit el Tarei? Și cine a încercat s-o omoare pe Tara în Vortex? Nu putea fi Magister, fiindcă Tara era singura cheie care-i permitea să pună mâna pe obiectele demonice. Iată tot atâtea întrebări pentru care n-avem nici măcar un început de răspuns... Asta mă îngrozește.

— Mmmm, făcu Manitou care gândea încet, dar ce te faci cu Rigibonus?

Din tăcerea Maestrului Chem, umbra înțelese că dragonul era perplex.

— Cu *ce*?

— Mai acum o lună, Magister a încercat pentru prima dată s-o răpească pe Tara. L-a trimis pe unul dintre Sangravi, care a profitat de asta ca s-o elimine pe Isabella, îi spuse Manitou cu o undă de răs în voce. Acesta a folosit un sorț... ciudat. Mai întâi un Rigidifus, care împietrește victima, iar pe parcurs, raza se transformă într-un Carbonus, care o arde. Așa că am numit sorțul „Rigibonus”. Acest Rigibonus urma s-o prăjească pe Isabella ca pe-o sardină, când Tara a prins raza arzătoare din zbor, nu se știe prea bine cum, și i-a retrimis-o în figură acestui Sangrav. A fost grav rănit. Și cum e vorba de un dublu sorț, el nu poate fi îngrijit *decât* de Tara. Însă până atunci, chipul cumătrului trebuie că aduce cu un steak. Bine prăjit.

— Ptiu, drace, zise Selenă, te rog să eviți amănuntele, Manitou. Prin urmare, dacă Tara *moare*, el s-ar putea vindeca *în mod automat*, nu-i așa?

— Exact! aprobă Manitou mulțumit. Am putea afla cine-i vinovatul?

— Nu cred, remarcă vocea gravă a dragonului după un moment de reflecție. Durerea lui trebuie să fie atât de puternică, încât probabil că nu mai e în stare de mare lucru. După părerea mea, singurul lucru pe care l-ar putea face, în momentul de față, ar fi niște bulbuci.

— Niște bulbuci?

Vocea dragonului era sumbru amuzată, când preciză:

— Da, bulbuci. Trebuie să stea cu capul vârât în apă cu gheață pentru a-și calma arsura, iar asta dă naștere la o mulțime de bulbuci când urlă de durere. Nu, trebuie să căutăm în altă parte.

Un moment de tăcere salută umorul lui negru.

— Tara culesese parcă niște fire de păr de pe peria lui Magister. S-a ajuns la vreun rezultat? se interesă Manitou, gânditor.

— Când am reușit să cucerim fortăreața cenușie, am recuperat peria, veșmintele, ba chiar și *izmenele* acestui drăguț de Magister, mormăi Chem, și le-am predat secției de cercetări a elfilor-vânători, dar totul era atât de impregnat de magie demonică, încât nu s-a putut scoate mare lucru. A fost imposibil să-l localizăm sau să-l identificăm pe acest ticălos.

— Magister poartă întotdeauna mască, interveni blând Selena. Am fost prizoniera lui timp de zece ani și n-am reușit o dată să aflu cine era în realitate!

— N-am niciun răspuns, din păcate, îi întrerupse Isabella cu o voce la fel de iritată, fiindcă am fost *ținută la distanță* de această poveste, și am o întrebare cu mult mai importantă. Cum ar trebui să procedăm pentru a gestiona faptul că Tara e *moștenitoarea* imperiului din Omois*? Am câteva idei, dar...

Lipită de perete, umbra asculta, atentă să nu facă vreun zgomot. Era atât de concentrată, încât nu văzu enorma felină ce se strecura tăcută în spatele ei. Încet, prudent, cu urechile lipite de țeastă, cu ochiul ațintit asupra prăzii, aceasta se apropie și mai mult. Deodată, umbra se mișcă și felina încremeni, cu întreaga ei masă turtită de sol. Nările i se ridicară deasupra colților lucitori. Umbra se întoarse, înștiințată de un misterios al șaselea simț, dar era prea târziu.

Felina se năpusti. Cei doi se prăbușiră grămadă.

Maestrul Chem, Selena, Manitou și Isabella tresăriră când auziră un urlet feroce și un zgomot de sticlă spartă, urmat de un țipăt.

— Aaaaah!

Selena deschise repede ușa biroului, sughițând la vederea unui tânăr brunet ce zăcea printre cioburi, ținut la pământ de o enormă felină galbenă... care-i lungea cu afecțiune fața.

— Nu, asta nu! strigă tânărul, furios, încercând să evite limba aceea aspră. Ești plină de promoroacă! N-ai idee ce-nseamnă să te repezi așa asupra oamenilor!

— Cal? exclamă Manitou. Ce-i cu tine aici?

— Lasă-l, Sembor! îi porunci Selena Familiarului ei, și puma se îndepărtă fără chef, dând drumul prăzii.

Tot ea îl ajută pe Cal să se ridice.

— Ei..., treceam și eu pe-aici, încercă tânărul sorțitor, și...

— La orele două din noapte? i-o tăie sever Isabella.

— Adevărat? se miră Cal, holbându-și cu nevinovăție ochii săi mari de culoare gri, e-așa de târziu? O-la-la, aș face mai bine să mă duc la culcare! Dacă sunteți atât de amabili să mă scuzați...

Se pregătea s-o șteargă, când Chem îl apucă de guler, spunând.

— Ia stai, o clipă, tinere! Aș vrea să știu ce anume făceai tu aici în miez de noapte.

Aruncând o privire spre pământ, rosti:

— Pe Reparus, orice s-ar fi spart să se facă la loc, cu șart!

Imediat, bucățile de sticlă de pe jos se strânseseră la un loc și alcătuiră un pahar care pluti supus dinaintea lui. Magul adăugă:

— În miez de noapte, ziceam eu, deci, cu un pahar. Gol.

Tânărul încercă să născocească pe loc o minciună, dar aerul furibund al Isabellei îl făcu să se răzgândească.

— Noi,ăștia, Hoții, supraviețuim doar mulțumită informației, recunosc el dând din umeri. Atunci când mi-am dat seama că vă întâlneți pe ascuns, am luat un pahar din bucătărie și l-am lipit de perete ca să vă pot auzi.

Selena era complet pierdută.

— Un pahar?

— Mmda, un vechi truc de Hoț. Sunetul e o vibrație. Vibrația lovește peretele și e retransmisă de către pahar. Se aude aproape la fel de bine ca și cum te-ai afla în cameră.

— Pentru știința ta, tinere, noi nu eram pe punctul de a discuta *secrete*. De fapt, cârâi bătrânul dragon, Isabella *încă* se mai pregătea să-mi tragă un perdaf pentru că n-am înștiințat-o că nepoata-sa a fost răpită. Acum, am depășit însă acest stadiu al discuțiilor... nu-i așa, Isabella?

Sortitoarea îl fulgeră din priviri.

— Să nu-ți închipui vreo clipă că te-am iertat, șarpe bătrân. O să mai vorbim noi despre povestea asta, crede-mă!

— Saurian! se plânse Chem, sunt o reptilă, desigur, dar din clasa Saurienilor superiori. Îți zic eu oare ție *maimuță* bătrână, de fiecare dată când mă înfurii pe tine? Nu, nu-i așa? Prin urmare, hai să încetăm să ne mai scoatem unii altora ochii cu arborele genealogic de fiecare dată când ne luăm de păr, dacă nu te superi!

Fără să țină cont de chicotitul înfundat al Selenei, Isabella strânse din ochii ei verzi la auzul insultei și-i răspunse rece:

— La urma urmei, ai dreptate, Chem, tu chiar ești un *prost* și totodată un *nimeni*!

Hopa! Războiul fusese declarat. Cal se hotărî să se eclipseze înainte de a risca niște „daune colaterale”. Selena îi zâmbi stânjenită când el se strecură afară din salon suspinând ușurat. Bun, la nivelul excursiei nocturne, încă nu erau toate puse la punct.

Intră în camera pe care o împărțea cu Robin și Fabrice. Prietenii săi se treziseră și îl așteptau îngrijorați, împreună cu vulpoiul Blondin, Familiarul lui Cal.

— Ia zi, i-o trânti Fabrice cu sarcasm, nu erai tu cel care trecea drept discret? „Nu pot să vă iau cu mine, ne-ai spus tu, ați face probabil prea mult zgomot!” Ei, în materie de zgomot, am crezut că o să se dărâme casa! O adevărată „a unsprezecea literă din alfabet; a ta; sinonim cu cuplet; întregul e un dezastru”.

— O adevărată ce? întrebă Robin pe care îl cam puneă în încurcătură curiosul obicei al lui Fabrice de a-și împăna frazele cu șarade.

— O Ka-ta-strofă! răspunse milos tânărul Pământean.

— Din cauza acelei pume stupide! mormăi Cal prost dispus. Era dosită într-un colț al camerei și n-am văzut-o... până în clipa în care mi-a sărit în spinare.

— Vai! îl compătimi Robin, semielful, clătinând din capul lui cu plete lungi și albe amestecate cu șuvițe negre, îmi pare rău pentru formația ta de Hoț Brevetat! Ai reușit totuși să afli ceva?

— Nimic. Erau pe punctul să discute cu Maestrul Chem... mă rog, să discute... mai degrabă să-i tragă un perdaf. Bunica Tarei n-a înghițit deloc faptul că Chem i-a ascuns răpirea nepoatei sale. Așa că, deocamdată, chiar nimic nou.

— Bun, zâmbi Robin strângând din ochii săi de cristal, asta înseamnă că vom putea profita de vacanță fără probleme. Mie chiar îmi place pe Pământ; pentru mine e o schimbare plăcută față de AltăLume*.

Înălții magi din Lancovit, încântați că își recuperaseră Prim-sorșitorii teferi și nevătămați, le acordaseră tinerilor eroi *douăzeci* de zile de vacanță. Trecuse o săptămână de când se aflau pe Pământ. Din păcate, Tara pierduse deja începutul anului școlar și nu le mai rămâneau decât două zile până când tânăra trebuia să se reîntoarcă la colegiu.

La sosirea lor din AltăLume, Fabrice le propusese să-i găzduiască la castelul său, dar cei doi băieți, invitați de asemenea de Isabella, preferaseră să rămână lângă Tara și Moineau. Pentru ca el să nu se simtă exclus, bunica Tarei îl invitasese și pe Fabrice, și împreună cu Selena și Maestrul Chem, vechiul conac cu pietre trandafirii era plin ochi.

Desigur, cu ajutorul magiei, asta nu constituia o problemă prea mare. Totuși, dacă conacul s-ar fi transformat de la o zi la alta în *castelul din Versailles*, cu siguranță ar fi atras atenția Nonso. Isabella se mulțumise așadar să mărească încăperile pentru a-i putea caza pe toți.

O clipă mai apoi, o discretă bătaie în ușă îi propulsa pe băieți sub plapumă. Alarmă falsă. Nu era nici Selena sau, *mai rău*, Isabella, ci chiar Moineau și Tara, care își ițiră vârful nasului. Se uitară la prietenii lor cu afecțiune. Fabrice, blond și athletic, Cal, mic, suplu, cu un chip de înger, și, în fine, Robin, cu ochi de cristal, pe jumătate om, pe jumătate elf, vizibil mai mare ca vârstă decât ceilalți doi. Băieții le răspunseră la priviri. Cele două fete erau însoțite de Familiarii lor, de Galant, pegasul*, și de Sheeba, pantera, și împreună alcătuiau un încântător tablou.

Tabloul se deformă oarecum atunci când fetele izbucniră în râs la auzul descrierii apocaliptice a expediției ratate a lui Cal.

— Gata, ajunge, mormăi micul Hoț, nu mai râdeți ca niște balbune*, fetelor! Mi-e somn, așa că, afară cu voi!

Tara îi era recunoscătoare prietenului ei care își dădea atâta osteneală s-o ajute. Îl îmbrățișă cu afecțiune, făcându-l să roșească.

Firește, comentariile lor amuzate, în camera de alături, umbriră puțin demonstrația sa de afecțiune.

A doua zi dimineață, cei cinci tineri sorțitori se hotărâră să plece într-o excursie în împrejurimi.

— Cel mai simplu, le propuse Tara, e să ne plimbăm pe bicicletă.

— Pe ce? întrebă Cal, Moineau și Robin, care nu văzuseră niciodată în viață cum arată o bicicletă.

— Pe asta, le arată Tara, zâmbind cu maliție, în timp ce încăleca pe bicicletă.

După ce căzuse de două ori în nas pe peluza de la conac, Cal decise că Tara și Fabrice, care se strâmbau de râs la marginea

drumului, își bătuseră destul de mult joc de ei. Discret, tânărul sorțitor incantă:

— Pe Stabilus, să rulez și să nu mă mai dezechilibrez!

Deși magia pe Pământ era vădit mai puțin puternică decât în AltăLume, sorțul său funcționează. Bicicleta începu să ruleze perfect dreaptă.

— Trișorule! strigă Moineau înainte de a-și abandona bicicleta în mare grabă pentru a evita să se izbească de un castan gros.

— Mda, mormăi Robin, asta înseamnă că o să fim doi, pentru că și eu m-am cam săturat de *bicicletele* lor. Pe Stabilus, îmi păstrez echilibrul și, fără să cad, mă simt liber!

Tara zâmbi la gândul că formulele lui Robin erau în general mai... deosebite decât cele ale lui Cal.

Deodată, Moineau scoase un strigăt. Bicicleta îi scăpase din nou de sub control și se năpustea direct într-un trandafir. Plin de spini.

Niște spini lungi.

Instinctiv, firava fată își schimbă înfățișarea.

Blestemul care îi afectase strămoșul și-l prefăcuse în Bestie în urmă cu patru sute de ani, acționează instantaneu. În locul tinerei prințese Gloria Daviil, zisă Moineau, își făcu apariția monstruoasă Bestie. Înaltă de trei metri, o terifiantă încrucișare între un urs, un taur și un lup. Cu o mulțime de colți și gheare și cu o înfățișare de să-l facă să se înfioare și pe cel mai teribil dintre psihopați.

Transformarea se dovedi fatală pentru bicicletă. Și nici trandafirul nu rezistă. Ca și veșmintele ei, de altfel.

— Oho-ho, mormăi Moineau săltându-și păroasa ei masă, îmi pare rău. Cred că ți-am stricat biciocleta!

— Bicicleta, o corectă mașinal Tara, care își mușca buzele ca să nu râdă. Nu-i deloc grav. Ei, Moineau?

— Da? răspunse Bestia, care încerca să se descotorosească de trandafirii care îi acopereau capul.

— Oamenii de pe-aici nu prea sunt obișnuiți cu... *bestiole* de felul tău. Te-ar deranja dacă te-ai transforma la loc?

— Oh! Iertare! Mă duc să mă schimb, cred că mi-am zdrențuit blugii. Ca și cămașa, de altfel. Vin imediat.

Robin își făcu bicicleta ca nouă printr-un simplu tur de mână... sau mai degrabă de magie, și fură din nou buni de drum.

Galant, pegasul Tarei, Sheeba, pantera argintie a lui Moineau, și Blondin, vulpoiul lui Cal, încă obosiți de recentele lor aventuri, preferară să rămână la conac.

Vara pământeană hotărându-se pentru prima dată să se comporte ca o adevărată vară, vremea era frumoasă și blândă. După ce se plimbaseră prin regiune, după ce admiraseră fortărețele în ruină și făcuseră un picnic (celor trei AltMundani nu le veni prea ușor să se obișnuiască cu mirosul brânzeturilor franțuzești), făcură cale-întoarsă.

Atunci când pătrundeau pe alea principală ce ducea la conac, Tara, care pedala în frunte, frână brusc. Vreo douăzeci de oameni îmbrăcați în negru îi încercuiau casa!

Fără să stea pe gânduri, își culcă bicicleta în iarbă și fugi să se ascundă într-un mic pâlc de arbori. Foarte mirați, Cal, Moineau, Robin și Fabrice îi urmăriră mișcarea.

— Ce se petrece? întrebă Fabrice, neliniștit.

— Sunt niște tipi dubioși în jurul conacului. Ai zice că vor să-l încercuiască. Ceea ce nu mi se pare normal

— Nu! se vaită Fabrice, iar o luăm de la început! *Iar!*

— Dacă sunt dușmani și dacă se află aici ca s-o atace pe Bunica, atunci o să aibă parte de-o surpriză neplăcută, remarcă Tara, săltându-și gâtul până la jumătate pentru a putea să vadă printre tufe. Maestrul Chem și Maman o să-i facă terci. Unul foarte fin.

— O, Tara! protestă Moineau, care avea o imaginație foarte vizuală, nu e nevoie să precizezi!

— Nu par să aibă de gând să atace, îi anunță Robin, după ce aruncase o privire discretă. De fapt, stau nemișcați, ca și cum ar aștepta ceva.

— Ceva sau... *pe cineva!* reluă Moineau arătând din cap spre Tara. Până la proba contrarie, *tu* ești ținta lui Magister.

Fabrice făcu ochii mari.

— Ai-ai-ai, prin urmare, tu crezi că vin din AltăLume? Că sunt *tot* Sangravi? Că vin s-o răpească pe Tara?

— N-am idee, răspunse Moineau. În mod normal, Sangravii poartă mască, ceea ce nu e cazul cu tipii ăștia. Astea fiind zise, ar putea fi vorba și de o capcană. Să rămânem deocamdată ascunși, mai ales tu, Tara.

Tara nu avu vreme să-i răspundă, căci Maestrul Chem, Selena, Isabella și Manitou își făcuseră apariția pe peronul din fața conacului. Tinerii sorțitori se crispară în așteptarea începerii luptei, gata să intervină.

Dar nu se întâmplă nimic. Căpetenia Bărbaților în negru se mulțumi să vorbească, apoi făcu un gest. În clipa următoare, un fel de hologramă se materializă în văzduh, minuscula siluetă declamându-și textul cu gravitate.

În cazul în care interlocutorii săi ar fi fost surzi, ceea ce spunea se și înscrisa dinaintea ei, cu litere de foc... un pic cam

palide, dar totuși niște litere de foc, la urma urmei. Maestrul Chem clătina din cap, ascultând cu atenție.

Din locul unde se aflau, le era greu să-i vadă fața, dar Tara avea impresia că bătrânul era foarte supărat.

— Ascultați, zise Moineau, care de când nu se mai bâlbâia ajungea din ce în ce mai bine să-și învingă timiditatea, nu putem sta în spatele acestor copaci toată seara. Așa că vă propun să mergem să vedem despre ce-i vorba. Tara va sta aici împreună cu Robin, care o s-o protejeze, Cal, Fabrice și cu mine o să ne ducem acolo. Dacă totul merge bine, o să vă facem semn să veniți. Dacă e vreun pericol, atunci o să intrăm în casă, și va trebui să faceți ce știți pentru a lua legătura cu Înaltul Sfat al sorțitortilor din AltăLume și să-i cereți să ne trimită întăriri.

— Dar eu nu vreau să stau aici! protestă Tara, care era peste măsură de neliniștită.

— N-ai de ales, o contră ferm Moineau, dacă vii cu noi și tipii ăștia ne atacă pentru a pune mâna pe tine, va trebui să ne apărăm. Și va trebui să *ne* riscăm viețile pentru a *te* proteja.

— Asta nu-i deloc cinstit, ca argument, mormăi Tara, furioasă.

— Poate, admise Moineau, foarte mulțumită, dar e imparabil. Așa că, pe curând.

Și fără să mai aștepte ca Tara să încerce să le schimbe părerea, Moineau, Fabrice și Cal se urcară pe biciclete și o tulară spre conac.

Foarte speriată, Tara îi urmări pe amicii ei cum înaintau, în timp ce ea își mușca meșa albă. Robin, care pentru excursie își ascunsese trăsăturile de semielf sub o înfățișare umană, nu era mai puțin îngrijorat.

Prietenii lor trecură de cercul format de Bărbații în negru fără ca aceștia să reacționeze. Apoi, căpetenia lor îi puse o întrebare Maestrului Chem, iar acesta îi răspunse arătând spre Cal.

Imediat, doi dintre bărbați îl apucară pe Cal, ridicându-l de pe bicicletă.

Înghețată, Tara înțelese. Bărbații în negru tocmai îi capturaseră prietenul! Luau un ostatic pentru a o sili să se predea!

Fata n-avea de gând să-i decepționeze.

Luându-l prin surprindere pe Robin, sări pe bicicletă și, înnebunită de furie, începu să pedaleze spre conac.

De când practica magia, deși împotriva voinței sale, Tara înțelesese că trebuia să *vizualizeze* ceea ce își dorea. Așa că își închipui că venea ca trăsnetul asupra adversarilor ei și-i azvârlea departe de Cal și de conac.

Din păcate, uitase un mic amănunt.

Piatra vie, rezervor de magie din AltăLume, se afla în buzunarul ei.

Această piatră era o entitate inteligentă și o ajuta pe Tara, mulțumită puternicei sale forțe magice, de când aceasta o eliberase din închisoarea ei de pe insula Trandafirilor Negri. Când cele două puteri se adunau laolaltă, Tara și ea deveneau o adevărată catastrofă ambulantă.

Căci piatra avea o noțiune destul de vagă despre distrugerile pe care le putea provoca. Și încă nu-i intrase în cap că oamenii sunt *fragili*...

— *Puterea?* cântă ea în mintea Tarei. *Vrei puterea pentru a-i distruge pe ticăloșii care îți vor răul? Puterea ție să-ți dau? Ia-o!*

Tara nu avut timp să reacționeze. Bicicleta ei decolă brusc, zbură pe deasupra scenei ca un șoim, în timp ce ea încerca cu disperare să se mențină deasupra, strângând cu putere din pumni, după care plonjă asupra Bărbaților în negru.

Aceștia își ridicară capul când auziră un „Aaahh” răsunător. Curios lucru, acel „aaahh” exprima mai curând teamă decât furie războinică.

Nu avură când să-și mai pună întrebări. Puternicele forțe magice combinate ale Tarei și pietrei vii îi prinseră pe agresori și-i trimiseră la vreo douăzeci de metri depărtare de Cal. Aterizările lor fură... dureroase. Isabella ținea mult la trandafiri și un enorm rug de mure înconjura proprietatea, căci îi plăceau mult și murele. Bărbații în negru zbierară în momentul aterizării lor direct în spini.

Bicicleta Tarei se opri brusc la un milimetru de sol, întrerupând pe loc țipătul de spaimă al fetei. Ea sări pe pământ, aruncă o privire sumbră spre piatra din buzunarul ei, apoi se întoarse și își desfăcu palmele, care se iluminară instantaneu cu o lucire albastră, gata să le vină în ajutor prietenilor săi.

— Cal! Fabrice! Moineau! Fugiți, vă acopăr eu! strigă ea.

Dar Cal nu se mișca, mulțumindu-se să se uite la ea cu un aer uluit.

— Tara! răcni Maestrul Chem, încetează. Încetează imediat! Sunt *gărzile imperiale*!

Înainte ca Tara să-i poată da ascultare, un nou-venit se aruncă în luptă, sporind și mai mult confuzia. Galant zbura în ajutorul ei. Căpetenia Bărbaților în negru, care venea spre ei, zgâriat tot și șchiopătând, trebui să înfrunte și ghearele pegasului furios. Își pierdu legendarul său sânge-rece.

Ațintindu-și arătătorul spre Galant, care tocmai îi smulsese o bună bucată din pantalon și se pregătea pentru o nouă șarjă, acesta incantă țipând:

— Pe Pocus, te paralizez și prin gestul meu te fac să încetezi!

Galant nu putu evita raza paralizantă care țâșni din mâinile Bărbatului în negru și se prăbuși pe iarbă bufnind zgomotos.

— Din porunca împărătesei din Omois, reluă Bărbatul în negru, vă ordon să vă predați. Imediat!

Din păcate, reacția Tarei fu pur instinctivă. Acesta îi paralizase pegasul, iar ea nu mai avu când să-și suspende gestul. Căpetenia gărzilor imperiale ale împărătesei și imperatorului din Omois își luă zborul cu grație și un „pleosc” răsunător, care-i punctă aterizarea, le confirmă tuturor că tocmai făcuse cunoștință cu magnifica piscină de la conac.

Ieși din ea scuipând și nebun de furie. Își pierduse capă lui neagră în timpul scurtei călătorii prin văzduh și Tara constată că uniformă sa era chiar aceea, purpuriu-aurie, a imperiului din Omois. Mai mult, sorțul de disimulare se împrăștiase și gărzile își arătau acum toate cele patru brațe, caracteristice lor, foarte utile pentru a ține o sumedenie de obiecte tăioase și contondente.

Uimită de cele întâmplate, Tara își reduse la tăcere puterea... în ciuda protestelor pietrei vii, mereu gata pentru o mică încăierare.

— Bine... dar..., se bâlbâi fata, ei n-au venit ca să mă răpească?

— Nici vorbă! răspunse bătrânul mag, ridicând din sprâncene. Au venit pentru Cal.

— Pentru Cal? întrebă Tara, care nu mai înțelegea nimic.

— Da, confirmă sumbru Maestrul Chem. Au venit să-l aresteze. E acuzat de crimă!

Arestarea

— **E** grav, Tara, întări Moineau, galbenă de frică. Au arestat-o și pe Angelica, iar Maestrul Chem e convocat la palat pentru a da explicații cu privire la împrejurările morții acelui băiat în Vortex. Și noi două suntem de asemenea *rugate* să venim!

Tara resimți totul ca pe o lovitură în stomac, aproape să i se facă rău. Căci Cal și Angelica erau *parțial* responsabili de moartea băiatului, chiar dacă rezultatul fusese tragic de involuntar.

— O să vă însoțesc, spuse Maestrul Chem, trebuie să ne orga...

— Nici vorbă de-așa ceva, îl întrerupse brutal Isabella. Tara *nu se poate* duce la Omois!

Căpetenia gărzilor imperiale ridică din sprâncene.

— Și de ce Domnișoara Duncan n-ar putea veni în frumoasa noastră capitală? întrebă el foarte politicoasă, coborându-și imperceptibil cele patru brațe spre săbiile sale care scânteiau.

— De aia! îi replică Isabella. Nu poate. Punct.

Chipul gărzii se întunecă și mâinile îi coborâră și mai jos.

— S-a atentat de mai multe ori la viața Tarei, interveni cu diplomație Maestrul Chem. Nu poate risca să meargă în AltăLume, e prea periculos pentru ea.

După cum arăta chipul căpeteniei gărzilor, era limpede că își spunea că mai degrabă *Tara* este periculoasă pentru alții, și nu invers. Dar, la urma urmei, misiunea sa principală era să-l aducă pe Cal, nu pe cele două fete, care nu fuseseră convocate decât „prietenește”.

— N-aș vrea să risc siguranța acestei Domnișoare, se înclină el. O să-i aduc la cunoștință acest lucru împărătesei.

Dar adaugă, aruncând o privire rece spre Isabella:

— Mă voi întoarce, totuși, dacă Majestatea Sa imperială consideră că prezența Domnișoarei Duncan e... necesară.

— Eu o să vă urmez, se hotărî Moineau. O să te reprezint eu, Tara.

— Cal, o să se ducă și el? întrebă Tara, reținându-și curajoasă lacrimile.

Micul Hoț era încă năucit de ceea ce tocmai i se întâmplase. Ridică din sprâncene, apoi schiță un zâmbet firav.

— Să zicem, răspunse el, că am cunoscut și situații mai plăcute. Dar, nu vă faceți griji, totul o să se explice foarte repede. Ghicitorii de Adevăr vor citi în mintea mea despre toate cele întâmplate. Nu eu l-am omorât pe băiatul acela, ci cel sau cea care a desfășurat Vortexul pentru a te distruge pe tine!

Tara schimbă o privire înspăimântată cu Moineau, clătină din cap, apoi îl sărută pe Cal pe amândoi obraji, spre marea lui stânjeneală.

Robin și Fabrice se mulțumiră să-l bată bărbătește pe umăr.

Fără să mai spună vreo vorbă, căpetenia gărzilor le făcu semn oamenilor să-i ia pe Cal și pe Blondin, apoi îl eliberă pe Galant de sub influența sorțului paralizant. Pegasul, încă tulbure, ajunse clătinându-se pe picioare lângă Tara, pentru ca aceasta să-l mângâie. Gărzile imperiale și Moineau îl urmară pe Maestrul Chem, care se îndreptă cu un aer preocupat spre Castelul contelui de Besois-Giron, unde se afla Poarta de transfer spre AltăLume.

— Stați! interveni Isabella care, la fel de palidă deodată ca și pletele ei argintii, își freca încheieturile pumnilor de durere. Nu puteți să vă plimbați pe planeta asta într-o asemenea ținută. Uscăți-vă și puneți-vă capele. Și nu-l mai încadrați pe acest copil de parc-ar fi un criminal fioros, Nonso* ar putea să-și pună întrebări.

Căpetenia gărzii imperiale îi aruncă o privire sumbră. Din haina lui de catifea curgea apă și părea bună doar de aruncat la coș pentru totdeauna. Oftând, rosti o incantație, care stârni un vânt scurt, violent... și foarte cald.

Proastă idee. Se știe că a încălzi brusc o catifea nu are decât un singur rezultat: se îngustează.

O clipă mai apoi, căpetenia gărzilor își contempla cu stupeoare pulpele și cele patru brațe ale sale dezgolite.

Reprimându-și un râs nervos, Selena îi întinse cu gravitate capa sa neagră. Se învăluie în ea, precum și în ceea ce îi mai rămânea din propria-i demnitate, apoi plecă cu un pas agasat spre castel, urmat de soldații săi.

Selena o luă pe Tara în brațe, iar aceasta, încă puțin obișnuită cu contactele fizice, tresări... apoi se destinse. Bun, mama sa nu voia s-o stranguleze, ci doar s-o mângâie.

— Te simți bine, draga mea? o întrebă Selena.

Tara nu era obișnuită *nici* ca cineva să-și facă griji pentru ea, așa că se destinsese ușor, mișcată de tandrețea mamei sale.

— Nu, nu mă simt bine. Mi-e o teamă de moarte pentru Cal. Și-n același timp, sunt furioasă. Nu știu cum face, dar mai tot timpul și-l petrece punându-se în situații imposibile.

— Și eu mă tem pentru prietenul tău. Acuzația e foarte gravă, răspunse Selena. Și-i mulțumesc lui Demiderus că nu faci și tu obiectul ei!

Isabella, care nu voia ca Selena s-o alarmeze prea mult pe Tara, își ridică ochii spre cer și intră în conac, frecându-și în continuare încheietura mâinilor. Înainte de a se îndepărta, avură timp să zărească cele două glife roșii și lucitoare care pulsau pe brațele ei. Tara încruntă din sprâncene. Cuvântul de Sânge pe care bunică-sa i-l dăduse tatălui ei putea s-o omoare în orice clipă, dacă Tara devenea un mag. Uitase pentru o clipă alergând în ajutorul lui Cal. Dar folosindu-și puterea magică în preajma bunicii sale, asta o făcea pe bătrână să sufere. Trebuia neapărat să fie mai prudentă.

Selena suspină. Cu regret, îi dădu drumul din brațe Tarei.

— Bine, se resemnă ea, cred că încă mai am dreptul la o tiradă despre educația copiilor și despre ceea ce trebuie sau nu să le spui. Pe curând.

Tara zâmbi slab. De o săptămână, mama și bunica sa încercau să recupereze zece ani de despărțire. Și Isabella descoperea cu uimire că drăguța și iubitoarea ei fiică își făurise un caracter puternic în cei zece ani de reclusiune.

— Atunci? exclamă Fabrice, ce-i de făcut?

Tara trase cu putere aer în piept, uitându-se după Cal și Moineau, care dispăreau după cotul drumului, apoi se hotărî brusc.

— O urmărim pe bunica-mea! zise ea.

Și fără să mai aștepte, o luă înainte. O urmară, observând uimiți vicleniile de Sioux la care recurgea pentru a ajunge în salon fără a fi văzută.

— Ei, încercă Fabrice, simțindu-se un pic ridicol să se târască pe covor, dar de ce ne ascundem așa?

— Vreau să știu ce sfori trage bunică-mea, șopti Tara. Iar cu ea, singurul mijloc e să ascuți pe la uși.

— Mmmde, asta nu prea i-a reușit lui Cal ieri-seară, răspunse nervos Fabrice, privind de jur împrejur, pentru a-l localiza pe Sembor, Familiarul Seleniei.

— Șt, taci! îi porunci Tara. Să ascultăm!

Docili, aceștia se supuseră și își lipiră urechea de ușă.

Glasurele a două femei se puteau auzi distinct. Nu era greu să ți-o închipui pe fragila Selena așezată într-un fotoliu confortabil și privindu-și mama cu atenție.

— N-aș putea spune că îmi plăcea mult Danviou, răposatul tău soț, spunea Isabella, dar vezi și tu ce surpriză nemaipomenită ne-a făcut?

Bun, vădit lucru, capitolul educație fusese de-acum depășit și-n momentul de față se aflau la capitolul „evocarea frumoaselor vremuri de altădată”.

— O surpriză nemaipomenită? întrebă Selena, ușor confuză. Ce surpriză nemaipomenită?

— Era imperator! Imperatorul din Omois! De fapt, bănuiam eu că e ceva ciudat. Ținând cont de spaimile soțului tău

de fiecare dată când ne întâlneam cu necunoscuți, mă gândeam că era un mic nobil din Omois care fugea de familia sa dintr-un motiv sau altul. Ceea ce nu realizasem eu, era că el fugea în realitate de un *imperiu*! Și eu care nu-l voiam pentru că îmi doream ca tu să te căsătorești cu un om mai important! Micul tăinuitor...

Răspunsul Selenei o dădu gata pe Tara.

— Da, de altfel tu îl detestai atât de mult, încât m-ai închis într-un donjon ca să mă împiedici să-l văd!

Isabella își dresе glasul înainte de a-i răspunde.

— Poate că într-adevăr am cam exagerat un pic.

— Ai exagerat un pic? I-ai pus pe *trol*i să păzească donjonul. Fără să mai punem la socoteală o jumătate de duzină de prinți și de sorțitori, „bine, din toate punctele de vedere”, pe care mi-i trimiteai ca să-mi cucerească inima și care s-au lăsat prăjiți la propriu sau striviți de sorții tăi. Ar fi trebuit să încetezi de a mai citi vechile tale basme romantice pământene, Maman, asta nu ți-a reușit deloc.

— Bine, bine! admise Isabella. Trolii erau de prisos. Dar nu-ți voiam decât binele, draga mea. Necunoscutul acela picat din cer, care voia să te ia de soție, nu-mi inspira deloc încredere.

Tara era stupefiată. Prin urmare, bunica sa fusese împotriva acestei căsătorii! De asta evita întotdeauna să vorbească despre părinții ei! O mulțime de lucruri începeau să se explice deodată.

Selena nu dorea să răscolească trecutul. Schimbă vorba, revenind la prezent.

— Tara știe că refuzând să răspundă unei convocări a împărătesei îi poate face mult rău prietenului ei?

— Puțin îmi pasă mie de soarta celui băiat, îi replică furioasă Isabella. Nici nu se pune problema ca nepoata mea să se ducă la Omois! E periculos pentru ea. Închipuie-ți că Magister pune din nou mâna pe ea!

— Nu minimalizez pericolul, răspunse calm Selena, dar Tara e loială și nu-și va părăsi niciodată prietenul. Ce-o să faci ca s-o împiedici să se ducă? O s-o închizi într-un donjon, ca pe mine?

Vocea Isabellei deveni deodată foarte gânditoare.

— Nu m-am gândit chiar la asta, dar nu-i o idee rea!

La auzul acestor cuvinte, Tara se dădu brusc înapoi, făcându-le semn prietenilor ei s-o imite. Inima îi bătea nebunește.

Robin rezumă gândurile tuturor.

— Oho-ho, e destul de... *radicală* bunică-ta, n-am ce zice. Ei? Acum ce facem?

— Mi se pare evident, nu? Mergem la Omois. Cal are nevoie de noi!

Fabrice gemu:

— Aș fi putut să pariez c-ai să spui asta! Și-mi închipui că eu trebuie să mă fac luntre și punte ca să putem trece.

— Îmi pare rău, șopti Tara, căreia nu-i plăcea să-și pună prietenul în fața unei asemenea dileme, dar n-am ce face dacă tatăl tău e Păzitorul Porții de transfer spre AltăLume! Și cred că trebuie s-o întindem acum, înainte ca bunică-mea să mă prefacă într-o nouă Frumoasă din Pădurea adormită!

— Și tu, Robin, vrei să mergi și tu cu noi? se interesă Fabrice fără prea multă speranță.

— E rost de vreo bătaie? întrebă semielful, cu ochii strălucitori.

— Bun, am priceput, suspină Fabrice, resemnat. Ce „instrument muzical de vânatoare; a douăzeci și doua literă din alfabet; întregul meu fiind o treabă neplăcută de făcut”!

— Cor-Voadă?¹ Încercă Tara.

— Mda, așa e cum zici, confirmă Fabrice.

Pregătirile se terminară repede. Îi evitară cu grijă pe Tachil și Mangus, cei doi sorțitori aflați în serviciul Isabellei, își înșfăcă războierii de sorțitori și alte câteva lucruri cu care să se schimbe în AltăLume.

Robe nu erau doar un veșmânt. Călduroase iarna, răcoroase vara, grație sorților încorporați în țesut, ignifuge, aproape imposibil de a fi pătate. Puteai pune tot ceea ce doreai într-o robă de sorțitor. Cu condiția ca acesta să nu fie o ființă, căci era cu neputință să respire în ea. Dar puteai pune înăuntru de la un ac până la o cadă de baie. Locul în care aveau să se îngrămădească obiectele aflându-se într-o altă dimensiune (de fapt, Moineau încercase să-i explice Tarei, dar când ea pronunțase cuvinte ca „fizică cuantică, dezincorporarea atomilor și univers paralel” și văzuse cum ochii prietenei sale deveniseră sticloși, renunțase), greutatea lor dispărea cu totul. Mai mult, puteai să schimbi culoarea robelor și să le împodobești, ceea ce elegantele din AltăLume găseau totuși deosebit de practic.

Prudentă, Tara își luă creditele sale mute aur, precum și harta magică. Mă rog... harta magică pe care o cumpărase ca să i-o dăruiască bunicii, dar care, la urma urmei, îi era foarte necesară și ei. Cu atât mai rău, avea să-i cumpere altceva din AltăLume.

¹ Șaradă parțial traductibilă: în franceză, „cor” (corn de vânatoare)+ „V”(e) (a douăzeci și doua literă din alfabet) = „corvée” (corvoadă) (n. t.).

În ce-l privește pe Robin, el își ascunse într-unul dintre buzunare crenguța arborelui viu, care îi permitea să facă să crească orice în doar câteva secunde. Fabrice fură o jumătate de duzină de benzi desenate și de cărți groase și, văzând privirile mirate ale celor doi, le spuse că nu putea adormi dacă nu citea ceva și că pentru el cărțile din AltăLume erau puțin cam prea... *săltărețe* pentru gustul său. Apoi o întinseră spre grajduri, pentru a-l recupera și pe Galant, care îi aștepta.

Robin îl prefăcu pe pegas într-un câine mare. Magnificul armăsar alb rămase mut de indignare.

Nu le trebui decât foarte puțin timp pentru a ajunge la Castelul lui Besois-Giron. Igor, grădinarul, îi salută distrat, preocupat de trandafirii săi. Când împinseră impunătoarea poartă, aceasta scârțâi, făcându-i să tresară.

— Așteptați-mă aici, le șopti Fabrice de îndată ce intrară, mă duc să caut cheile în birou.

— Eu credeam că taică-tău le păstrează întotdeauna la el, murmură Tara.

— Da, dar are o dublură pentru orice eventualitate. Pe curând.

Prudenți, se ascunseră în spatele armurilor care decorau antreul alb cu negru al castelului. Tara era sfâșiată între teribila ei neliniște pentru situația lui Cal și regretul de a o părăsi în felul acesta pe mama ei abia regăsită. Nu-i plăcea magia și aceasta se încăpățâna să revină în viața ei atunci când ea nu avea nimic să-i ceară. Nu avea nicio încredere în justiția din AltăLume și detesta profund ideea de a fi fost nevoită să se reîntoarcă acolo. Dar pentru Cal, se simțea în stare să înfrunte toți demonii Limburilor!

Robin se agita pe lângă ea, foarte stânjenit. O privea pe Tara, îi admira lungile ei plete blonde despărțite pe mijloc de faimoasa ei şuviță albă și ciudații ei ochi de un albastru marin. O găsea atât de frumoasă, încât uneori i se tăia respirația.

— Și dacă e vorba de o capcană? șopti el. La urma urmei, Magister știe că e greu să pună mâna pe tine pe Pământ. Și dacă a ticluit toată această poveste pentru a te atrage în AltăLume?

— M-am gândit și eu la asta, îi răspunse întunecată Tara, apucându-și mașinal meșa ei albă, pe care începu s-o morfolească, dar crezi cumva că avem de ales? Capcană sau nu, nu-l putem lăsa pe Cal singur.

— Mda, ai desigur dreptate. Dar să fim prevăzători.

În timp ce ei vorbeau, Fabrice asuda din belșug la catul al doilea al castelului.

Căci se ivise o complicație în superplanul lui.

Cheile de rezervă se aflau în biroul tatălui său.

Problema era că și tatăl său se afla tot acolo.

Inspirând cu putere, se ascunse în spatele ușii pe jumătate închise și rosti:

— Pe Somnolus, acum o s-adormi și-o să-mi dai pace, iar eu n-o să mai stau ca pe ace!

Din păcate, pe Pământ, magia era cu mult mai slabă și tatăl său nici nu se clinti. Fabrice așteptă, sâcâit la gândul că trebuia să le ceară prietenilor săi ajutor, când tatăl său începu să clipească din pleoape. Se frecă la ochi, capul i se înclină pe piept și începu să sforăie.

Bun. Acum trebuia să se ducă să ia cheile. Cât de mult regreta că nu era de față și Cal! Micul Hoț ar fi dat deja de trei ori ocol încăperii, pe când el trebuia să-și adune tot curajul pentru a face unul singur.

În vârful picioarelor, atât de discret cât putu, se îndreptă spre birou. Deloc cooperativ, sertarul lunecă scrâșnind de parcă era sfârșitul lumii.

Bun, n-o să mai închidă păcătosul ăsta de sertar, încetă să mai respire și își strecură degetele.

Strângând din dinți, luă cheile, blestemând ușorul lor clinchet.

Din doi pași ajunsese la ușă, când deodată o voce groasă strigă în spatele lui.

— Nu aici, bârna, acolo, pune-o acolo!

Cu inima cât un purice, întoarse capul. Tatăl său, cu ochii în continuare închiși, dădea cu putere din mâini. Visa ceva.

Fabrice își dădu brusc seama că era în pragul asfixiei, după mulțimea de fluturi negri ce-i zburau pe dinaintea ochilor. Respiră, scoase un suspin de ușurare după ce închise cu mare grijă ușa, apoi se repezi pentru a-și regăsi prietenii.

— S-a făcut, le-am luat, să mergem!

— Ești palid de tot, observă Robin, complet lipsit de tact, te simți bine?

— Totul e în ordine, răspunse moale Fabrice, încă zguduit. Doar că mi-am *vrăjit* puțin tatăl și puțin a lipsit să nu am o criză de inimă. Rugați-vă ca el să nu afle de lucrul ăsta niciodată, altfel sunt bun de pedeapsă pentru următorii cincizeci de ani!

Nu le trebuiră mai mult de câteva minute pentru a ajunge în vârful donjonului. Sala cea mare era goală. Tapiseriile erau la locul lor. Foarte colorate, ele reprezentau cele cinci popoare din AltăLume: sorțitorii pământeni, uriașii, elfii, liliputanii înaripați și licornii.

Într-o clipă, Tara, Robin, Fabrice și Familiarii lor se plasară în mijlocul încăperii.

Dintr-o nișă, Fabrice luă sceptrul de transfer și-l puse pe tapiseria pe al cărei desen îi reproducea, apoi se alătură prietenilor săi. Sceptrul zbârnâi și o vie lucire albă ilumină călătorii. Celelalte patru raze de lumină, albastră, galbenă, roșie și verde, căzură de la celelalte tapiserii, alcătuind un curcubeu. Fabrice se pregătea să strige numele locului de destinație, când strigătul îi rămase în gât.

Ușa donjonului tocmai se deschisese!

Procesul se întrerupse imediat și lumina dispăru. Înghețați de spaimă, toți se uitară la... *marele labrador negru* care intrase.

— Străbunicule? exclamă Tara foarte surprinsă, ce-i cu tine aici?

— Tara, de câte ori să-ți spun, o muștră câinele pe un ton ușor agasat. Nu-mi mai spune Străbunicule, de fiecare dată mă simt mai bătrân cu o sută de ani! Zi-mi, Bunicule, sau Manitou!

— Dar Bunicuțule? întrebă Tara, care nu se putu abține, pot și Bunicuțule? Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Bunicuțule, iese din discuție, mormăi câinele. La limită, poți să-mi spui Buni. Iar cât despre ce caut aici, *știam* eu c-o să faceți o prostie. Așa că v-am urmărit. Și merg și eu cu voi. Măcar așa veți fi pe cauțiunea unui adult, ceea ce vă va scuti probabil să trăiți până la sfârșitul zilelor voastre doar cu pâine și apă... atunci când Isabella și Selena își vor da seama de ceea ce puneți la cale. Și apoi, prefer să fiu departe atunci când Isabella va observa dispariția voastră... Urechile mele sunt tare sensibile!

— Bunicule, te iubesc la nebunie, zise Tara, mișcată.

Manitou îi trimise un zâmbet canin și veni să se așeze lângă ei în mijlocul încăperii. Fabrice relua operațiunea de transfer.

— Omois, Palatul Imperial Principal din Tingapour! strigă el când cele cinci raze de lumină îi atinseră.

Imaginea lor tremură și, o clipă mai apoi, dispărură.

Când reapărură în Omois, o pădure de lănci îi aștepta ferm. Gărzile imperiale nu fuseseră prevenite de această sosire in-tempestivă și, după prudentul lor obicei de a străpunge mai întâi și de a pune întrebări după aceea, nu lipsi mult să pună capăt, prematur, vieții acestor călători.

Din fericire, Kali, guvernatoarea palatului, se afla acolo și strigătul ei făcu lăncile să se imobilizeze.

— Cei care vin neanunțați nu sunt îngăduiți, mormăi Kali, agitându-și cele șase brațe ale sale. Aveți noroc că mă aflam de față în sala de Transfer, altfel...

Nu preciză de ce natură era acel „altfel”, dar pe Fabrice îl trecură fiorii.

Tara păși înainte, fără să țină seamă de privirea paranoică a gărzii.

— Eu sunt, anunță ea cu grație, Tara'tylanhnem Duncan. Împărăteasa ne-a cerut să ne înfățișăm pentru a lămuri modul în care a murit unul dintre supușii ei într-un Vortex scăpat de sub control. Trebuia să venim împreună cu Înaltul mag Chemna-shaovirodaintrachivu, dar a intervenit ceva care ne-a întârziat.

Pe dinafară, părea să se simtă cum nu se poate mai în largul ei.

Pe dinăuntru, tremura însă de mama focului. Totul era ca tânăra aceea înspăimântătoare să înghită minciuna!

Spre marea ei ușurare, Kali zâmbi. Și se înclină cu deferență.

— O să-i previn de îndată pe împărăteasă și pe împărat de sosirea voastră... întârziată. Permiteți-i lui Damien, unul dintre Prim-sorțitorii noștri, să vă însoțească până la camerele voastre.

Tânărul cu plete negre și lucioase, care se arătase atât de ostil cu ocazia precedentei lor treceri pe acolo, se înclină la rîndul său.

După ce aflate că prietena lor Moineau era în stare să se prefacă într-o fiară monstruoasă de trei metri înălțime și că *pe deasupra* mai era și o Alteță Regală, devenise cel mai curtenitor și mai politicos dintre ghizi.

Palatul Imperial din Omois nu se schimbase. Ca de obicei, aveai ce să vezi. Iar purtarea ochelarilor negri era recomandată celor cu ochi sensibili, dacă voiau să evite o serioasă conjunctivită.

Pretutindeni, statuile de aur constelate de pietre prețioase scânteiau, iluminate de niște raze de lumină pură, covoare de preț acopereau sălile, marmura galbenă sau verde împodobită cu nacru luminiscent dădea impresia unui râu adevărat care ar fi curs printre ziduri. Mobile elegante neocupate se repezeau înaintea celor care doreau să se așeze sau să stea lungiți.

Deodată, Tara scoase un strigăt. În fața lor, un bătrân sorțitor se lăsă să cadă brusc la pământ. Apărut de nicăieri, un fotoliu se materializă în ultimul moment sub fundul lui slăbănog, scutindu-l de o cădere. Sorțitorul scoase un stilou foarte împodobit și o măsuță într-un picior sări în mare grabă să i se așeze dinainte. O foaie de pergament își făcu și ea apariția, și-atunci el se apucă să-i dicteze stiloului. Stiloul își desfăcu micile sale brațe, se întinse, căscă zdravăn, apoi se apucă de scris.

Bun. S-a înțeles. Nu e cazul să reacționezi când cineva își sparge capul, e un lucru cât se poate de firesc.

Cu toate astea, de mai multe ori, Tara se surprinse ținându-și respirația atunci când un curtean se așeza pe neașteptate în gol

și când un fotoliu își făcea apariția galopând cu toate picioarele lui de lemn.

Dar abia când ajunseră la grădinile interioare ale palatului putură aprecia gusturile aparte ale împărătesei în materie de decor. Se pregăteau să treacă printr-un imens parc, care de altfel aducea mai degrabă cu o junglă decât cu un parc, când Fabrice se porni să țipe, făcându-i să tresară. În fața lui se postase o gheară monstruoasă, urmată de un bot plin de colți care părea foarte interesat de el. Damien schiță un mic zâmbet, când Fabrice se dădu înapoi, îngrozit, încercând să scape de monstrul care căuta să-l înghită.

— Nu vă temeți, le dădu asigurări tânărul, drago-tiranozaurii* nu vă pot face rău. Intrând în junglă, am activat automat globurile de forță. Ei ne pot vedea, dar nu ne pot atinge.

Fabrice ridică ochii spre enormul saurian care își lăsa balele pe sferă, încercând s-o străpungă, dar în zadar.

— Urăsc treaba asta! strigă el. De ce pică întotdeauna măgăreața pe mine când e vorba de niște mașinării înfometate! Scoateți-mă de aici înainte ca sistemul de securitate să aibă vreo pană!

— Nu există niciun risc în privința asta, răspunse Damien.

— Bravo! făcu Fabrice, iar voi „ați cheltuit fără să vă zgâr-ciți” și „computerele nu pot să se disjunga”...

— Ce computere?

— Scoateți-mă de aici, vă zic!

Damien se supuse, dar, după aerul său perplex, se vedea că-și punea serioase întrebări cu privire la sănătatea mintală a lui Fabrice.

Trecură apoi într-un fel de acvariu gigantic, unde peștii închiși în niște bule de apă se zbenguiau printre mobile și

plante. Tara socoti că împărăteasa exagera puțin atunci când dădu nas în nas cu o balenă... care se arsesese stând la soare, căci era de o drăguță culoare roșie...

Sala următoare le dădu impresia că intraseră într-un frigider. Într-un peisaj glaciatic, niște enorme sfere de păr pășteau o iarbă albastră și congelată. O furtună de zăpadă era în toi și lor le venea greu să înainteze. În crevase, un fel de... *bestiole* livide care aduceau cu niște crevete își agitau cleștii așteptând ca vreuneia dintre acele sfere cu păr să i se spargă bula. Grămezile de oase de pe fund adevereau că asta se întâmpla adeseori.

Vădit lucru, împărăteasa recrease toate climatele, fauna și flora din AltăLume în interiorul palatului său.

Pretutindeni, Effriții purpurii se agitau. Demoni mărunți din împărăția Limburilor, aceștia nu aveau puterea de a le face rău popoarelor din AltăLume, motiv pentru care sorțitorii le permisese să rămână pe planetă. Ei făceau curățenie și apărau palatul Imperial, dirijau circulația demențială din Tingapour, serveau drept mesageri, pe scurt, deveniseră, în câteva secole, indispensabili vieții și funcționării imperiului. Tara, care păstra o foarte proastă amintire despre trecerea ei prin Limburi, era teribil de neîncrezătoare în privința lor.

Odată ajunși la camerele lor, ușa deschise un ochi când Damien îi prezentă, o gură apărură și îi salută foarte politicos, apoi un braț acționează mânerul. Scoaseră un suspin de ușurare colectiv când ușa se închise în urma lui Damien.

La intrarea lor, Moineau și Sheeba se ridicară dintr-un salt.

— Tara! Ce-i cu tine aici? Credeam că bunică-ta ți-a interzis să vii în AltăLume?

— O, Moineau! Nu puteam să-l părăsim pe Cal. Hai să zicem, rezumă Tara mângâind încântată pantera argintie, că nu i-am cerut chiar voie. Și că ni s-a părut mai important să venim aici pentru a încerca să-l ajutăm. Cum îi mai e?

— Nu știu, am fost despărțiți la sosire. Așteptam să fiu convocată.

Robin privea în jurul lui cu o strălucire dezaprobatoare în privire.

— Drace, suspină el arătând spre luxoasa și somptuoasa decorațiune, cu mai puțin de un sfert din toate astea ar putea trăi un sat întreg din Selenda*. E aproape indecent.

Avea dreptate. Încăperea era de o albeață imaculată. Totul fusese declinat de la argintiu la opalescentul cel mai pur, magnificele cuverturi din blană de Krakdent albinos de Gandis, perdelele argintii din fir de păianjen*, covoare țesute din fibre de Kalornă*, statui de cristal din AltăLume. Singura pată de culoare era un superb buchet de flori roșii ce-și mișcau petalele degajând un parfum suav.

Erau patru camere în continuare, grupate în jurul marelui salon. În micul salon, nișe și litiere erau puse la dispoziția Familiarilor. Galant își manifestă dorința de a-și redobândi aripile și le mișcă cu plăcere atunci când Tara îl transformă din nou în pegas. Apoi se culcă la picioarele ei, punându-și capul său ușor pe genunchii prietenei sale pentru a fi scărpinat între urechi.

Manitou sări pe o sofa atât de moale, încât aproape că dispărea cu totul în ea, și rezumă situația.

— Bun. Acum nu mai avem decât să facem și noi ca Moineau. Să așteptăm. Credeți că am putea comanda ceva de ronțait între timp? E o veșnicie de când n-am mai mâncat Kalorne

prăjite. Și tentacule de Kraken*. Și mlădițe de manuril*. Ca să nu mai vorbim de coaste de Brrraaa* și jigou de Muuuuu* cu niște ierburi alese, cu suc de slurp* și cu fasole galbenă din câmpiile din Meus și...

— Nu știi dacă mai avem timp, îl întrerupse politicos Robin, împărțeaua va trimite în mod sigur după noi. Doar am precizat că am venit să-l „susținem” pe Cal, așa că...

— Să-l susținem! Da, e cazul s-o spunem, suspină Fabrice. Ce ar trebui să susținem pentru a-l putea scoate din încurcăturile în care se vâra tot timpul! „Abreviere de la profesional; foarte deschis la culoare; întregul meu e o greutate”.

Tara se pregătea să-i răspundă, când o gură mare și un ochi se formară pe ușă.

— Un vizitator cere permisiunea să vă întâlnească, articulă cu grijă gura. Pot să-i dau drumul?

— Cine e vizitatorul acesta?

Ochiul clipi, iar ei avură fugitiva impresie că era enervat.

— Presupun că e un... gnom. N-am mai văzut niciunul până acum. Doriți să le întreb pe celelalte uși cărei rase îi aparține? Ele vor ști desigur.

— Nu, nu-i nevoie, spune-i să intre, porunci Moineau.

Ușa nu se clinti. Hopa, Moineau uitase cuvântul magic.

— Ei, dacă nu te superi?

Gura zâmbi și, o clipă mai apoi, ușa se deschidea dinaintea unui straniu personaj. Tara își coborî privirile... le coborî... le coborî până la nivelul unui minuscul biped albastru, îmbrăcat într-un costum de culoarea noroiului și purtând o bonetă asortată, din care ieșea un smoc gros de... peri? păr? coamă? oranj.

— Oh, un Ștrumf! glumi Fabrice.

— Domnișoara Tăra'tylanhnem? întrebă creatura cu un glăscior ascuțit. Eu sunt Glul Buglul, din neamul gnomilor, Compensatorul Domnului Caliban Dal Salan. Deși nu am fost desemnat inițial pentru acest proces, împărăteasa a insistat în mod deosebit ca eu să fiu Compensatorul Domnului Caliban Dal Salan. Puteți cere totuși un alt Compensator dacă persoana mea nu vă convine.

— Compensator? întrebă Tăra, fascinată de acel curios personaj.

— Cel care îl va asista pe Cal, îi explică Manitou. Ghicitorii de Adevăr vor citi în mintea lui Cal tot ce s-a întâmplat, iar Compensatorul va interpreta ceea ce îi vor transmite ei.

— De ce? Ghicitorii nu vorbesc? se miră Fabrice.

— Ei sunt telepați, răspunse Moineau tremurând. Ei pot citi în mințile noastre, dar nu și-au dezvoltat niciodată coardele vocale. Compensatorii recepționează perfect undele cerebrale ale Ghicitorilor și vorbesc în locul lor. Sunt de altfel și singurii care sunt în stare de asta.

Tăra ridică din sprâncene.

— Dar, zise ea, dacă sunt singurii care pot comunica cu ei, cum putem fi siguri că spun adevărul?

— Ghicitorii sunt poate muți, răspunse cu multă demnitate Compensatorul, dar nu sunt și surzi! Dacă vreunul dintre noi ar trunchia adevărul, ei l-ar auzi imediat.

— Pardon, se scuză Tăra, care gândise cu voce tare fără intenția de a-l jigni pe gnom, nu voiam să vă insult. Asta se datorează faptului că totul e atât de diferit în lumea voastră... Și apoi, sunt foarte neliniștită pentru prietenul meu.

— Dacă nu e vinovat de crima de care îl acuză imperiul, răspunse gnomul, el nu riscă nimic. Totuși, și pentru a înțelege mai bine, am nevoie de mărturia voastră. Îmi permiteți să vă înregistrez?

Fabrice văzuse destul de multe filme pe Pământ în care un polițist amabil îi întreba pe martori dacă putea să le înregistreze spusele... și în care numiții martori se pomeneau apoi prostește în spatele gratiilor, ceea ce îl făcea să nu se simtă în largul său. Deschise gura, pregătit să refuze, dar Tara fu mai iute decât el.

— Desigur, răspunse ea, fiecare dintre noi a asistat la scenă și o să vă povestim totul.

Gnomul scosese un fel de cutiuță prevăzută cu două urechi mari, care păreau să asculte cu multă atenție. Ei povestiră despre moartea tragică a băiatului... în fine, în măsura posibilității, căci Maestrul Chem nu ridicase sorțul care apăsa asupra lor, așa că nu putură vorbi despre complotul lui Angelica împotriva Tarei.

Când terminară, Glul Buglul se înclină dinaintea lor.

— Cazul mi se pare simplu, zise el. Dacă Ghicitorii confirmă versiunea voastră, o muștrare pentru că le-a distras atenția Prim-sorțitorilor se va impune pentru pârât. Totuși, adevărul vinovat e cel care a transformat Vortexul. Și a provocat moartea băiatului. Ați spus că sorțul contrar părea să vină dinspre locul unde se aflau Înălții magi?

— Da, confirmă Robin. Asta era foarte clar. Ca o forță neagră care ne contraria eforturile. Forța asta e cea care l-a ucis pe băiat!

— Vă mulțumesc, se înclină din nou gnomul pliind la loc cele două urechi și luându-și cutia. Veți fi convocați peste câteva minute pentru începerea procesului.

Fabrice era epatat. N-avea ce zice, telepatia era totuși ceva foarte practic.

— „Primul meu termen retransmite imaginea și sunetul, mormăi el; al doilea îmi permite să înaintez; al treilea susține o minge de golf; iar întregul e o facultate foarte utilă.”

— „Tele”? ghici Tara, „pas” pentru al doilea, dar nu-l găsesc pe al treilea.

— „Tee”, răspunse Fabrice, roșind. „Tele-pa-tee”¹. Bun, ce mai facem între timp?

— Nimic, zâmbi Tara. Gărzile imperiale sunt puțin cam prea... *înarmate* pentru a ne plimba fără autorizație.

Nu avură mult de așteptat. Un Effrit purpuriu veni într-adevăr să-i caute pentru a-i conduce de-a lungul somptuoaselor grădini interioare până la sala celor Două Tronuri, unde împărăteasa și imperatorul îi așteptau.

Sala era... impresionantă. Aproape că aveai nevoie de alimente și de apă pentru a o putea străbate în întregime. Pe ziduri, licornii frescelor colorate făceau salturi, spiridușii culegeau flori, ocărăți de zânele libelule, uriașii își pregăteau o gustare dintr-o colină, pe scurt, se petreceau o mulțime de chestii.

Bineînțeles, aurul era pretutindeni. Și animalele sculptate în metal păreau aproape vii, atât erau de frumoase. Precedentul cadou al Tarei făcut suveranilor, un splendid pegas din cristal

¹ Șaradă parțial traductibilă. În franceză, „télé” (tele, pentru televizor) + „pas” (pas, dar s nu se pronunță) + „tee” (tee, termen luat din engleză) = „télépatee” (télépatie).

și aur, trona la loc de cinste, în semn de recunoștință pentru mica sorțitoare.

Câțiva cristalști, jurnaliștii din AltăLume, care puteau fi recunoscuți după scoop-urile lor, mici camere înaripate ce zburau de jur împrejurul lor, urmăreau oamenii cu atenție. Tara constată cu surprindere că multe dintre sorțitoare adoptaseră celebra meșă albă a împărătesei la coafurile lor.

Cu atât mai bine. Împărăteasa din Omois habar nu avea că Tara era nepoata sa și Tara nu se gândise să-și ascundă stânjenitoarea ei șuviță albă.

Dacă puțini curteni se interesau de proces, în schimb, Înălții magi din Omois și din Lancovit erau acolo, plutind în jurul celor Două Tronuri sub oblăduirea Doamnei Auxia, bruneta verișoară a împărătesei, administratoarea palatului. Spre marea surprindere a Tarei, Maestrul Chem îi chemase pe Maestrul Dragosh, Vampyrul, pe Doamna Boudiou, pe Maestrul Den'maril, elful, pe Doamna Sirella, sirena, care se unduia grațios în bula ei de apă, pe Maestrul Patin, un Cahmboum, pe Maestrul Sardoin și pe Maestrul Chanfrein. Nu lipseau decât Doamna Kalibris, probabil reținută la Lancovit de obligațiile ei de gestionară, și Maestrul Pasăre de Noapte, Șamanul.

Zărindu-l pe Vampyr, ai cărui colți prea ascuțiți păreau gata să muște, Tara avu un fior. Și când își încrucișă privirea cu aceea furioasă a Maestrului Chem, înghiți în sec. Bătrânul mag părea totuși decis s-o prefacă într-o broască!

Apoi își îndreptă atenția asupra împărătesei și uită de Maestrul Dragosh și de dragon, uluită de frumusețea tinerei femei. Prima dată când o văzuse, pletele ei incredibil de bogate erau *roșii*. De această dată, ele își regăsiseră culoarea, părul ei

curgându-i ca un râu de aur până la picioarele-i mici încălțate în niște sandale asortate, măreție subliniată printr-o singură suviță albă. Învăluită de acest râu mătăsos, Lisbeth'tylanhnem radia literalmente, în roba ei crem acoperită cu pietre prețioase scânteietoare, ce reproduceau emblema imperială. Pielea ei albă ca laptele era scoasă în evidență de o pată de roz pe obraji și de buzele purpurii date cu ruj. Imenșii ei ochi bleumarin scânteiau sub bogata coroană de aur. Totul era de o perfecțiune parcă prea puternică, așa că Tara se întrebă dacă împărăteasa recursese sau nu la vreun sort pentru a-și spori frumusețea ei naturală.

Alături de ea, sub păunul purpuriu cu o sută de ochi, așezat pe un tron geamăn, imperatorul lăsa impresia că se plictisește de moarte. Purta o semicuirasă de paradă, sobră, din oțel bătut cu aur, coada lui blondă sprijinindu-se pe umăru-i musculos. Când îi văzu pe cei patru și câinele, își îndreptă ținuta, interesat.

După ce îi întrebă din nou cum se numesc și în ce calitate se află acolo, majordomul cu chip de granit, gri pătat cu alb, îi anunță:

— Alteța sa Regală, prințesa Gloria Daviil, zisă Moineau, Înaltul mag Manitou Duncan, Prim-sorțitoarea Domnișoara Tara'tylanhnem, zisă Tara, Prim-sorțitor Robin M'angil, Prim-sorțitor Fabrice de Besois-Giron. Alteța sa Regală, Înaltul mag și Prim-sorțitorii răspund la convocarea Majestăților Voastre Imperiale privindu-l pe acuzatul Caliban Dal Salan.

Ochii împărătesei se zgâiră și mai și la anunțul numelui complet al Tarei. Deja, cu ocazia primei lor întâlniri, ea fusese surprinsă de acest nume, rezervat desigur exclusiv familiei imperiale. Dar cum palatul fusese dat peste cap din pricina

Vortexului, uitase de el. Împăratul însă era complet în alertă, acordându-i Tarei o atenție plină de vigilență.

Împărăteasa și Maestrul Chem deschiseră gura în același moment, dar împăratul se dovedi mai iute decât ei.

— Ia spune, copila mea, își modulă el vocea-i catifelată, adresându-i-se Tarei, de unde vine numele ăsta al tău atât de... aparte? Știi desigur că e interzis să porți un patronimic identic cu cel al împărătesei?

Ai, ai, ai! Venind la Omois, Tara știa că se expunea la o problemă de genul ăsta, în calitate de moștenitoare legitimă a imperiului. Mă rog... de moștenitoare tănuită. Și capul Maestrului Chem îi dădea de înțeles că el n-avea deloc chef ca ea să destăinuie acest... amănunt chiar în toiul procesului intentat lui Cal.

Bun, ia să vedem noi dacă nu se putea eschiva printr-o diversiune.

— Ah! încercă ea o manevră. Îmi pare rău. Noi am venit aici pentru a ne susține prietenul, acuzat pe nedrept de moartea acelui băiat. Cum am asistat cu toții la scenă și cum eu am închis Vortexul (prilej de a-i reaminti că ea fusese aceea care salvase palatul), ni se pare esențial să depunem mărturie.

— V... văd. Ai venit prin urmare să reclami Favoarea Imperială pe care ți-a acordat-o sora mea vitregă pentru salvarea unui vinovat? toarse imperatorul pe un ton oarecum răutăcios.

De această dată, Maestrul Chem se dovedi mai iute.

— Care vinovat? explodează el. Moartea băiatului nu a fost decât un accident, iar voi știți prea bine lucrul ăsta. Noi n-am venit aici decât pentru a dovedi buna-credință a lui Caliban. Și

simt că aici avem de-a face cu o manevră suspectă. Și vă rog să mă credeți că o voi da în vileag.

Era atât de furios, încât se porni să sughițe, atât de tare încât Doamna Boudiou, neliniștită, începu să-l bată pe spate. În ciuda eforturilor ei, chipul bătrânului mag căpătă o intensă culoare de pătlăgea vânăată.

Atenția împărătesei se oprise asupra Tarei, când, din mica mulțime adunată acolo, se auzi un țipăt. Sub privirile lor îngrozite, Maestrul Chem începuse să se umfle, să se mărească, niște gheare ascuțite să-i crească în vârful degetelor, o coamă albă să-i ia locul pletelor; pielea i se acoperi de solzi albaștri și argintați, în timp ce o creastă plină de țepi îi străpungea roba, făcând-o fâșii. Niște colți monstruoși îi ieșiră din gură și, câteva secunde mai apoi, un măreț și impunător dragon lua locul bătrânului mag. Scoop-urile se precipitară zbârnâind pentru a retransmite imaginile cristaliștilor, lansându-și zuuum-zuum-urile lor cu multă frenezie.

— Hâc! sughiță marele dragon albastru, scoțând pe gură un torent de flăcări, care rată de puțin tavanul atât de ușor inflamabil.

„Ei, pentru o diversiune reușită, nu-i deloc rău”, gândi Tara.

Imperatorul rămăsese cu gura căscată timp de o clipă, înainte de a-și aminti că era *considerat* drept căpetenia militară a imperiului și de a trage curajos sabia. Lângă el, șeful gărzilor își vântura și el săbiile deasupra capului în direcția Maestrului Chem, părând mai mult decât sigur pe sine. Cu coada ochiului, văzu scoop-urile care îl filmau, își strânse și mai tare armele în mâini, încercând să pară cât mai războinic.

— Oh! Ajunge! răcni împărăteasa, pe care gărzile ei încercau s-o ducă la adăpost, dați-mi pace!

Se proțăpi în fața dragonului, cu ambele mâini proptite în șolduri, furioasă:

— Maestre Chemnashaovirodaintrachivu!

— Majestatea Voastră Imperială, hâc? mormăi dragonul.

— Asta e o insultă adusă Curtii noastre. Te rog să te prefaci imediat la loc, altfel voi cere să fii aruncat în închisoare pentru jignire adusă persoanei noastre.

Dragonul se înclină cu grație, coborându-și botul lui îngrozitor până în dreptul feței mânioase a tinerei femei.

— Bine, Majestatea Voastră Imperială, răspunse el, aud, hâc, și mă supun.

— Prea bine, aprobă împărăteasa, înfoindu-și nările. Și nu mai sufla așa, că miroși a pucioasă, îngrozitor.

Dragonul se dezumflă, colții îi dispărură, solzii așijderi, și în curând bătrânul mag se ivi dinaintea lor, îmbrăcat într-o robă care se materializă (taman la timp), pentru a evita să se arate gol în fața împărătesei. Aceasta îl fulgeră din priviri, apoi se întoarse din nou spre Tara.

— Bun. Ce spuneam noi înaintea de a fi fost întrerupte într-un mod atât de *grosier*?

— Că ne veți îngădui să ne apărăm prietenul? propuse Tara zâmbind cum știa ea mai frumos.

Imperatorul deschidea deja gura să-i răspundă și Tara avu fulgerătoarea intuiție că avea de gând să-i dea afară, când împărăteasa i-o luă înainte.

— Desigur, copila mea, vă puteți asista cu toții prietenul. De altfel, asta e și motivul pentru care v-am cerut să fiți de față. Îi

vom chema imediat pe Ghicitori... apoi vom *mai vorbi* despre povestea asta cu numele.

Au, dacă imperatorul putea fi manipulat, în ceea ce o privește pe împărăteasă, ea era prea fină ca să nu-și dea seama că Tara se ferise să-i dea un răspuns.

Supuși, se înclinară respectuos toți patru, imitați cu stângăcie de Manitou, Sheeba și Galant, al cărui corp de pegas nu era făcut pentru plecăriuni. Apoi se dădură într-o parte, lăsând loc liber pentru Cal și Telepați.

Câteva minute mai târziu, Ghicitorii își făcură apariția. Fabrice fluieră de uimire. Ghicitorii nu aveau gură! Ochii lor mari, luminoși și inteligenți, se îndreptau asupra ființelor și lucrurilor cu răbdare și interes. Se mișcau încet, învăluiți în niște lungi tunici albe, lunecând cu grație pe sol. Capetele lor, foarte mari, erau acoperite cu o cască mare, neagră și strălucitoare, ce se termina cu un țugui în partea dinapoi.

Glul Buglul, gnomul, venea în urma lor, însoțit de Cal, de Blondin și de Angelica! Tara tresări. Uitase complet că înalta fată brunetă era și ea acuzată. În treacăt, aceasta îi aruncă o privire încărcată de ură.

Ei, nu întotdeauna ai parte de marea iubire.

Un bărbat gras, pe jumătate chel, și o femeie osoasă, cu părul mult prea negru pentru a fi natural, o escortau, dându-i sfaturi și recomandări. După aerul lor mândru și disprețuitor, probabil părinții ei. Cal era și el însoțit de un omuleț cu o înfățișare temătoare și de o femeie drăguță cu ochi cenușii, care privea tot ceea ce o înconjura cu multă atenție. Tara știa că mama lui Cal era o Hoață Brevetată, un fel de „superspionă” în slujba Lancovitului, iar, după felul în care urmărea cu

de-amănuntul sala, se vedea că reperase deja toate ieșirile de siguranță, estimase numărul gărzilor și pusese la punct cel puțin două-trei modalități de eliminare definitivă a celor indezirabili.

Părinții Angelicăi se duseră să se plaseze lângă Maestrul Dragosh, în timp ce părinții lui Cal se postară lângă Maestrul Sardoin.

În fața lor, pe un disc de argint plutind în gol, stăteau un bărbat și o femeie ce plângea în batista ei. Nefericiții părinți ai băiatului ce fusese luat de Vortex.

Toți se așezară, plutiră, se lungiră, rămaseră atârnați sau chiar în picioare și procesul începu sub obiectivul atent al scoop-urilor.

Gnomul relatează faptele. Cum, în timpul concursului, doi candidați deschiseseră o Poartă de transfer. Cum un strigăt ascuțit distrusese concentrarea tinerilor sorțitori, făcându-i să-și piardă controlul asupra operației lor magice. Cum, în fine, dintr-o pricină misterioasă, Vortexul astfel creat sfârșise prin a înghiți un Familiar, pe Kimi, șopârla zburătoare a Angelicăi, și pe Brandis T'al Miga Ab Chantu, unul dintre cei doi băieți care materializaseră Poarta. Cum, în fine, acuzația de crimă fusese depusă de către părinții acestuia. Imediat ce sfârși, le făcu un semn Ghicitorilor și aceștia formară un cerc. Îl înconjurară pe Cal, care era palid tot și părea că respiră cu greu, lăsând-o pe Angelica deoparte deocamdată. O tăcere apăsătoare se pogorî asupra sălii... întreruptă când și când de hâc-urile și hac-urile persistente ale Maestrului Chem.

Manitou se foia, dăranjat de ceva. Când Ghicitorii își începură treaba, el simți un fel de... drace, un... fel de tentacul

mental, care-i atingea ușor creierul lui de câine. Știa că ar fi trebuit să fie neliniștit, că asta nu era ceva normal, deoarece Ghicitorii nu-l sondau decât pe Cal, dar o intensă letargie îi încetoșa mintea. Tentaculul sonda, scormonea și presiunea se intensifica, gata să se întindă asupra întregului corp... și asupra vezicii sale.

Senzația aceea inconfortabilă îl deșteptă, punând capăt sondării mentale. Clătină din capul lui mățâsos și negru și privi sala.

Bun. Să ridici piciorul și să faci pipi pe unul dintre tronuri în plină audiență nu era o idee grozavă. Trebuia să caute un loc mai... potrivit. Discret, se porni să meargă cu spatele și ieși.

Odată ajuns afară, dădu fuga în parcul interior prevăzut pentru astfel de nevoi urgente și ochi un copac enorm, în timp ce suspina mental a ușurare. Din clipa în care ieșise din sală, simțise că presiunea dispăruse. Dacă ar fi avut sprâncene, și le-ar fi ridicat.

Tocmai își termina treaba, când un pas în spatele lui îl făcu să tresară.

— Fabrice! Ce-i cu tine aici?

— Te-am văzut ieșind și asta m-a neliniștit, răspunse băiatul cel blond și înalt. Te simți bine?

— Potrivit. Cred că un Ghicitor s-a gândit să dea un mic tur prin mintea mea și asta nu-i deloc prea plăcut. Ce s-a mai petrecut în lipsa mea?

Fabrice știa prea puține lucruri despre AltăLume pentru a-și putea da seama de toate implicațiile celor dezvăluite de Manitou.

— Nimic deosebit, oftă el. Stau pe lângă Cal, se holbează la el, dau din capetele lor mari, și-atât.

— Asta e foarte ciudat, observă Manitou, în mod normal totul ar fi trebuit să se termine în câteva minute! Să mergem. Trebuie să vorbesc cu Chem.

Ocoleau unul dintre boschete, când zăriră ceva care îi făcu să tresară. Chiar în dreptul ieșirii, doi sorțitori stăteau de vorbă — ceea ce nu era chiar neobișnuit.

Numai că în loc de chip, era un gol scânteietor... iar aceștia erau îmbrăcați în gri.

— Drace, șopti Fabrice, niște Sangravi!

Știind că nu era capabil să-i înfrunte pe maleficii adepți ai lui Magister, acesta se făcu mic. Din locul unde se aflau, îi puteau auzi pe cei doi sorțitori.

— Planul lui Magister a funcționat de minune, rânji primul, prostul ăsta de Chem a alergat în fuga mare să sară în apărarea lui Caliban Dal Salan și Cartea interzisă e neprotejată. Stăpânului nostru nu-i va fi greu să pună mâna pe ea.

— Cu sorții demonici pe care-i conține, dragonii nu vor avea nicio șansă în lupta cu noi. În curând, toți vor trebuie să se plece în fața puterii noastre!

— Ai, ai, ai, se văicări Manitou, Sangravi în Omois! Asta le pune capac la toate. Și dacă Magister ar fi cel ce a tras sforile ca bietul Cal să fie acuzat, tocmai pentru a ne atrage aici? Odată ce ai cale liberă, te năpustești; trebuie neapărat să vorbesc cu Chem!

După plecarea celor doi Sangravi, Manitou se repezi spre sala celor Două Tronuri, talonat de Fabrice.

Pătrunseră într-un moment de harababură totală. Oamenii exclamau, unii țipau, tumultul era înspăimântător.

— Destul! tună șeful gărzilor. Lăsați-l pe gnom să vorbească!

O tăcere impusă se lăsă asupra sălii și toți îl putură vedea pe Glul Buglul cum își înghițea saliva speriat.

— Așa cum le spuneam Majestaților Lor Imperiale și onoratei adunări, repetă el solemn, ne aflăm în fața unui caz fără precedent. Ghicitorii noștri nu pot pătrunde în gândurile acestui tânăr sorțitor!

— De ce par toți atât de speriați? șopti Fabrice, uimit.

— Pentru că dacă Ghicitorii și-au pierdut puterea, răspunse Manitou pe un ton grav, asta înseamnă poate sfârșitul AlteiLumi!

Ghicitorii

Vocea limpede a împărătesei rupse tăcerea conștinată.

— Toată povestea asta e o prostie. Faptul că avem o problemă cu acest sorțitor nu înseamnă că așa stau lucrurile cu toți ceilalți. Xandiar!

— Majestatea Voastră Imperială? se înclină căpetenia gărzilor.

— Du-te și așază-te în mijlocul Ghicitorilor. Vom face un nou test.

— Ee...ee... eu? Majestatea Voastră? bâigui căpetenia, care în zăpăceala sa uitase să mai spună „Imperială”.

Lisbeth'tylanhnem suspină și se frecă la ochi.

— Ești singurul de aici pe care-l cheamă Xandiar, după câte știi. Da, tu!

— Bine, Majestatea Voastră Imperială! se resemnă căpetenia.

Cu un pas marțial, se duse și se plasă în fața Ghicitorilor, apoi își puse fiecare din cele patru brațe ale sale pe mânerul

pumnalelor. Toată atitudinea lui vestea că Ghicitorii trebuiau să ia seama la ceea ce aveau de gând să spună.

Glul Buglul înghiți zgomotos, Ghicitorii holbară ochii și gnomul începu să vorbească aproape imediat.

— Vă rog să fiți atenți! Ghicitorii declară: Primul gând al căpeteniei gărzilor este legat de grija permanentă pentru siguranța Majestaților Lor, al doilea gând e dorința lui de a bea o bună cană de bere din munții Tador, al treilea gând e ațintit asupra frumoasei Doamne Bom...

— Stop! strigă căpetenia gărzilor a cărui față se făcuse roșie ca pătlăgica. Testul e concludent. Ghicitorii nu și-au pierdut puterea.

Un suspin de ușurare străbătu întreaga sală. Dacă aveau loc atât de puține crime pe planetă, aceasta se datora în primul rând prețioasei munci a Telepaților. Pierzându-și neprețuitele lor facultăți, ei ar fi lăsat cale liberă haosului.

— Bun, zise împărăteasa. Să încercăm și cu tânăra. Ghicitori!

Ascultătoare, Angelica se plasează în cerc, dar rezultatul fu același ca și în cazul lui Cal. Mintea ei era impenetrabilă.

— Nu înțeleg de ce Ghicitorii nu pot avea acces la gândurile acestor copii, declară imperatorul, când telepații își declarară neputința. Să fi reușit oare cineva să creeze un sort protector pentru a le ascunde culpabilitatea? Ceea ce ar implica folosirea unei puteri enorme! Or, numai dragonii au...

— Așa cum v-am spus deja, hâc, îl întrerupse Maestrul Chem, care n-avea de gând să se lase acuzat, noi am acceptat convocarea voastră, căci Caliban și Angelica nu au nicio vină, hac. Noi credeam că Ghicitorii aveau să confirme acest lucru, dar

acum, când lucrul acesta pare imposibil, s-ar părea că nu mai avem decât o singură soluție.

— Da, confirmă împărăteasa cu o voce gravă, va trebui să chemăm manii lui Brandis T'al Miga Ab Chantu! Dar asta cere o importantă pregătire. E preferabil să ne odihnim cu toții mai înainte. Vom relua ședința mâine.

— Manii? șopti Tara, asta ce mai este?

— Rămășițele psihice ale băiatul, răspunse Moineau. Spiritul său, dacă vrei. E posibil să-i chemi o singură dată și nu poți să le pui decât o singură întrebare.

— O fantomă, suspină Fabrice. Credeam că le știu pe toate din lumea asta și pa! uite că dau peste o chestie de care habar n-aveam. Așadar, Cal și Angelica vor fi judecați de către o fantomă... Și dacă ea îi declară vinovați?

— Atunci, Cal și Angelica vor fi condamnați la moarte, declară grav Moineau.

— La moarte? Glumești? întrebă Tara, consternată.

— Deloc. În AltăLume, sortitorii, copiii ca și adulții, sunt responsabili pentru actele lor din momentul în care intră în posesia puterilor lor. Iar dacă în Lancovit pedeapsa cu moartea nu există, în Omois ea continuă să fie în vigoare.

— Liniștește-te, Tara! exclamă Robin. Nu folosește la nimic să fii neliniștită. E foarte rău înaintea unei lupte. Dacă treaba asta se descoperă, totul se va petrece bine și Cal va fi găsit nevinovat!

Tara schiță un zâmbet chinuit. Semielful gândea ca un războinic. Se îndreptă și respiră adânc. La urma urmei, avea dreptate. Mai bine să vadă ce o să se întâmple. Dacă lucrurile ieșeau rău, atunci măcar va avea dreptul să intre în panică.

Mica mulțime începea să iasă, fremătând de mii de întrebări și presupuneri, saboți, picioare, tentacule, pseudopode, tropăind cu toții pe marmura purpurie. Cristaliștii şușoteau furioși în globurile sau dreptunghiurile lor de cristal pentru a retransmite noutățile. Ședința fusese într-un totu pasionantă!

Spre marea surprindere a Tarei, Cal veni la ei, însoțit de Blondin, care îi întâmpină festiv. Gărzile imperiale păreau să se dezintereseze total de ce anume puteau face cei doi.

— Asta-i bună, exclamă Moineau, la fel de uimită, nu ești la închisoare?

— La închisoare? De ce? N-am făcut nimic, zâmbi Cal.

— Dar nu te-au arestat?

— Ei m-au *invitat* „curtenitor” la palat ca să „lămurim” unele puncte. Atât timp cât n-am fost judecat, sunt considerat nevinovat. Aș fi preferat să fiu închis, vă jur! răspunse Cal pe un ton copleșit. N-o să vă vină să credeți. Întrucât și Angelica a fost acuzată, ne-au pus în aceeași cameră!

— Nu! exclamă Moineau. Au, nu-i deloc grozav.

— E total aiurea, ca situație, vrei să zici. Așa că mă plimb și eu cât pot prin afurisitul ăsta de palat și nu mă întorc decât pentru a dormi. Și știți ce-i mai rău?

— Nu!

— Fata asta sforăie!

Hohotele lor de râs atraseră atenția Maestrului Chem, care stătea de vorbă cu Fabrice și Manitou.

— Veniți puțin aici, le porunci el, tocmai mă pregăteam, hâc, să ascult ce-au descoperit Manitou și Fabrice.

După ce câinele-sorțitor le relată convorbirea dintre cei doi Sangravi, Maestrului Chem îi pieri sughițul.

— PE GRĂMADA MEA DE AUR, răcni el, DOAR N-O S-O IA DE LA ÎNCEPUT!

Prevăzători, se dădură înapoi, dar de data aceasta magul reuși să se controleze. Nici cel mai mic vârful de colț, nici cel mai mic solz nu-i crescuseră brusc.

— Doar nu credeți totuși că o să-l vedeți pe Magister renunțând, răspunse Tara, calm, foarte, foarte calm. Știm că e înnebunit după putere. Cât timp nu va găsi un mijloc ca să vă învingă și să vă ia locul, va continua să gonească după obiectele demonice. Iar Cartea interzisă, presupun, e un bun mijloc de a ajunge în Limburi?!

— Cartea nu-i este necesară pentru a se duce în regatul Demonilor, răspunse morocănos Maestrul Chem, se poate duce acolo oricând pofteste. Dar are nevoie de anumiți sorți care au fost interziși, chiar și la Demoni! Nu trebuie să pună mâna pe ea!

— Pesemne că i-a vrăjit pe părinții băiatului sau le-a făcut vreo chestie de felul ăsta, pentru ca ei să-l acuze pe Cal și să te atragă aici, observă Manitou. Pentru a-l contra, cel mai simplu ar fi să te duci să cauți cartea și s-o ții asupra ta.

— Nu pot, răspunse Chem.

— Cum adică, nu poți?

— N-ai idee ce *putere* are cartea asta. Nu e doar un obiect. E o creație a Demonilor Limburilor. Are o viață proprie. Când o studiez, o ating cât mai puțin posibil. Dacă aș lua-o cu mine, în câteva ore ar pune stăpânire pe mine și ar sfârși prin a mă corupe. Puterea mea e prea mare ca să-mi asum acest risc!

— Dar tu nu mai ești în Lancovit pentru a-l împiedica pe cel care ar încerca să intre în posesia ei! exclamă Manitou, foarte preocupat. Ce-o să facem în cazul ăsta?

— O să-i cer lui Safir Dragosh să se întoarcă acolo imediat și să vegheze asupra cărții. Prietenul nostru Vampyrul e un sorțitor puternic. El va ști s-o păzească.

— Doar atât?

Bătrânul mag ridică din umeri.

— Elfii-vânători sunt avertizați de mult timp că eu posed niște obiecte de preț sau periculoase, care nu trebuie să fie furate. Ei supraveghează întregul castel cu foarte mare atenție. Și nimeni nu-i cunoaște ascunzătoarea, nici mijlocul de a ajunge până la ea. Așa că nu sunt chiar neliniștit.

— Așa crezi? se miră câinele-sorțitor. Ei bine, nu te supăra, dar pe mine mă neliniștește puțin. Până la proba contrarie.

Moineau respiră adânc. Bătrânul dragon uitase un mic amănunt. Ascunzătoarea sa secretă nu mai era atât de secretă. Avu o ezitare, apoi se abținu să spună ceva.

— Ei bine, eu găsesc că asta e formidabil! zâmbi Cal malițios.

— Ai? Tu găsești asta *cum*? întrebă Fabrice, surprins.

— Păi da, fiindcă de data asta Magister nu mai are nevoie de Tara pentru a pune mâna pe carte. Drept care, nimeni nu va încerca să mă vrăjească, să mă pietrifice, să mă prăjească, să mă înece, pentru a o putea captura. Aproape că vom reuși să ne plictisim, ca să zic așa!

Nu exista decât un singur răspuns la declarația sa.

Tara scoase limba la el.

După cină, se strânseseră din nou în apartamentul lor. Avuseseră la desert Kidikoi* și, după ce degustase o nemaipomenită „cireășă-piersică-scorțișoară-piper”, Tara putuse descifra miezul acadelei, care declara „Capcana, o vezi, dar nu-i acolo unde crezi”, ceea ce nu-i era de niciun ajutor.

Camera lui Cal nu era foarte departe, dar cu Angelica, prefera să se țină la distanță. Erau în toiul discuției când gura din ușă se deschise și declară:

— Există un Effrit care dorește să-i vorbească Domnișoarei Tara'tylanhnem Duncan. Pot să-l las să intre?

— Da, răspunse Tara, ușor surprinsă.

Demonul roșu intră în salon. Effriții neavând picioare, acesta plutea, iar partea de jos a corpului se termina printr-un fel de vârtej. Politicos, se înclină dinaintea ei.

— Stăpâna mea imperială, declară el cu o voce stridentă, dorește să vă înfățișați în budoarul ei aurit. Misiunea mea e să vă conduc.

— Singură, adăugă el când îi văzu pe prietenii Tarei ridi-cându-se de asemenea.

— Vrei să te însoțim? întrebă Robin neluând în seamă remarca. La urma urmei, în palatul ăsta se află Sangravi.

— Nu, nu-ți fă griji pentru mine, zâmbi Tara, care aprecia curtenia aleasă a semielfului, dar dorea să vorbească între patru ochi cu împărăteasa, ocazie cu care putea să pledeze cauza lui Cal. Nu mă duc foarte departe. Pe curând!

În timp ce-l urma pe Effrit pe culoarele palatului, Tara observă că lumina începuse să scadă vizibil. Pe măsură ce înaintau, o luaau pe niște culoare din ce în ce mai puțin frecventate până la o încăpere prăfuită și vag aurită care nu se potrivea deloc cu ideea pe care și-o făcea Tara despre un budoar imperial.

Effritul se mai înclină o dată, apoi o părăsi anunțând-o că aveau să vină după ea. Tara începu să se plimbă prin încăpere. Era mobilată cu mai multe tapiserii mari care înfățișau isprăvile vânătorilor omoisieni, cu trei scaune atât de fin sculptate

încât ți se făcea teamă să nu se sfărâme, cu două sofale acoperite cu catifea purpurie și cu o frumoasă masă marchetată, cu picioarele îndoite.

Cele trei scaune fură cât pe-aci să se ia la bătaie, când ea se hotărî să se așeze și se uita la ele cu un aer neîncrezător, moment în care respirația i se opri. O privire de gheață apăsă deasupra ei. O senzație pe care o cunoștea bine. Un Sangrav care o urmărea cu privirea! Se răsuci dintr-un salt, la timp pentru a întrezări o rază fierbinte care se năpustea asupra ei. Printr-o mișcare vie, se lăsă să cadă la pământ, evitând sorțul în ultimul moment.

Masa explodează și una dintre tapiserii se aprinse. Tara se ridică și fugi să se ascundă în spatele sofalei. Atacatorul era în spatele ușii. Deodată, mâinile sale se iviră, ridicând deasupra capului o sferă de foc. Tara își dori din toate puterile ca un scut să se materializeze... și piatra vie interveni și ea fără să-i ceară voie. Cele două forțe magice împreunate ridicară un zid, gros de vreo douăzeci de centimetri, care astupă deodată orizontul atacatorului.

Bun, nu era chiar ceea ce își dorise, dar, deocamdată, asta a fost de ajuns.

Odată momentul surprizei trecut, dușmanul se reorientă și, din nefericire pentru Tara, puterea sa era dintre cele mai mari.

Sfera de foc făcu să sară în bucăți o parte din zid. Tara se culcă la timp pentru a nu fi atinsă de sfărâmături și invocă îndeajuns de multă apă pentru a înăbuși începutul de incendiu. Dar o a doua sferă de foc venea deja spre ea și o făcu să se prăbușească din nou la pământ. Era absolut necesar să găsească altceva înainte ca zidul să se prăbușească de tot! Se gândi la

iuțeală. Pe dată. Nu reușea să-l vadă pe Sangrav, ceea ce o împiedica în lansarea sorților. Dar putea să-i vadă *mâinile* când își trimitea încărcătura magică. Profitând de un moment de acalmie, aruncă o privire prudentă prin una dintre spărturi. Mâinile se mișcau în jurul unei noi bule de foc, făcând-o să se îngroașe. Perfect. Își concentrează atunci puterea, închipuindu-și o rază de gheață ca aceea pe care o folosisese împotriva tronului lui Silur.

Tara se uitase la prea multe desene animate. Trimițându-și raza, își imaginase că mâinile și sfera de foc aveau să înghețe, prinse într-un strat de gheață.

Dar nu se întâmplă *deloc* așa.

Când raza atinse sfera, aceasta nu încremeni. Trosni, după care se stinse. Sangravul înjură, dar mâinile îi rămaseră în continuare libere! Turbat de furie, rosti o nouă incantație, gata s-o trăsnească pe Tara. Aceasta se înfioră. Îi era imposibil să reziste unui nou atac.

Deodată, se auzi un zgomot de pași grăbiți și mâinile dispărură. Câteva secunde mai târziu, Doamna Boudiou și Xandiar, căpetenia gărzilor, năvăliră în sală, urmați imediat de soldați. Când văzu stricăciunile, Xandiar își trase toate cele patru săbii ale sale cu o repeziciune uimitoare și postă gărzi în jurul încăperii. Doamna Boudiou se repezi spre Tara, căreia încă nu-i venea să creadă că încă mai e în viață.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă bătrâna magiciană, uluită de dezastrul din cameră.

— Cineva a încercat să mă omoare, răspunse Tara, care încă mai tremura de spaimă. M-ați salvat de la moarte. Dacă ați mai fi întârziat câteva secunde, pfui!, s-ar fi zis cu Tara!

— Pe Demiderus, exclamă Doamna Boudiou, vino aici, draga mea!

Curajoasa Doamnă Boudiou o strânse la pieptul ei ca o mamă, și Tara se lăsă pradă unei crize de lacrimi.

Xandiar, căpetenia gărzilor, se arătă de-a dreptul suspicios când îi puse întrebări Tarei. Încă de la prima lor confruntare, el lua tot ceea ce făcea fata drept un fel de afront personal. Și fata avu penibila impresie că el n-o credea totuși. Cu atât mai mult cu cât ancheta scoase la iveală că împărăteasa n-o chemase *deloc* pe Tara...

Desigur, se dovedi cu neputință să se descopere Effritul care-i adusese mesajul (în fine, să fie găsit unul care să recunoască, dat fiind faptul că toți semănau ca două picături de apă).

Robin și Fabrice, înfuriați, hotărâră că n-o vor mai scăpa nicio clipă din ochi pe Tara, iar Cal, la fel de zguduit și el, solicită și obține permisiunea de a rămâne cu prietenii săi. Doamna Auxia, verișoara împărătesei, care se ocupa de inten dența palatului, ceru ca gărzile să fie postate în fața ușii. Pentru a o liniști, Șamanul ei, Maestrul Bizon cu Picior Ușor, se încăpățână s-o facă pe Tara să înghită o mulțime de decocturi și infuzii, una mai groaznică decât alta.

Cu toate ceaiurile de plante, noaptea nu fu deloc una bună. Robin văzuse prea multe filme din AltăLume despre cavaleri viteji și Tara trebui să se lupte cu el ca să nu se culce pe jos în fața ușii camerei sale. Iar în ceea ce o privește, ea avu niște coșmaruri îngrozitoare care o lăsară sleită și moartă de frică. Nu mai înțelegea nimic. Magister nu încercase niciodată să o omoare, avea prea multă nevoie de ea. Atunci, cine voia să scape de ea,

și mai ales de ce? Ca toată lumea, visase și ea că va trăi niște aventuri extraordinare. Acum, ar fi fost gata *să dea oricât* pentru a putea duce viața cea mai plicticoasă, cea mai nesărată, cea mai ternă cu puțință.

Puțin după micul dejun, Damien veni să-i caute pentru a-i conduce la sala de audiență. Străbătând din nou jungla prin care se ajungea în sala principală, Fabrice fu ușurat să constate că pterodactilii care planau în depărtare n-aveau deloc intenția să-i considere drept o gustare. Cal intră în imensa sală purpuriu-aurie, încadrat de doi soldați, și procesul reîncepu.

Vizibil, evenimentele din ajun făcuseră ocolul palatului: azi, sala procesului era plină. Licorni argintii, Himere aurite, spiriduși galben-lămâie, Tatrissi cu două capete, vreo douăzeci de centauri bănuitori cu flancurile acoperite cu picturi războinice, gnomi albaștri, pe scurt, o mulțime de neamuri se îngrămădeau în jurul celor două tronuri. Curteni din rasa oamenilor în costume colorate și originale pluteau cam peste tot sau se odihneau pe banchete și scaune. Deodată, Tara tresări. Foarte aproape de ea, o blondă uluitoare se transformase brusc într-o bătrână slabă, cu câteva rare fire de păr albe. Companioul ei se îndepărtă puțin surprins. Bătrâna bătu atunci furioasă cu piciorul în pământ, își mai făcu ceva și la păr, după care blonda reapăru. Însoțitorul ei, furios, era pe punctul s-o apostrofaze, când sorțul îl lăsa și pe el. În locul maiestuosului curtean stătea un adolescent firav, care își privea îngrozit bicepsii lipsă. Blonda izbucni într-un râs disprețuitor. Băiatul îi aruncă o privire neagră și ieși din sală călcând furios.

Tara deduse de aici că sorțitorii de la curte se arătau rareori sub adevărata lor înfățișare. Singura hibă a sistemului era că le

venea greu, precum se vede, să-și păstreze aparențele fictive foarte mult timp. Era prea obositor.

Foarte bine, în ziua în care își va dori să măsoare 1,80 și să aibă un bust de 95, timp de câteva clipe, știa ce-i de făcut!

În sfârșit, majordomul făcu un semn și vacarmul se potoli. Împărăteasa și imperatorul luară loc pe tronurile lor, înconjurați de Înalții magi.

De această dată, împărăteasa alesese argintul pentru a-și pune în valoare incredibila ei frumusețe. Pletele ei, ridicate într-un extravagant coc, alcătuiau un fel de cască metalică. Roba ei de argint era acoperită cu păsări luminoase care zburau din creangă în creangă. O coroană de platină și de diamante îi degaja fruntea, strângându-i tâmpilele, făcând-o și mai mare. În ton, imperatorul purta o armură ușoară din oțel, decorată cu rune din argint. O bandă subțire din metal deschis la culoare îi ținea pletele blonde, pe care și le lăsase libere de această dată.

Devenit prudent în urma experienței, renunțase la scurta lui sabie în favoarea unei spade lungi și-i arunca Maestrului Chem niște priviri sumbre, parcă pentru a-l ațâța să se transforme din nou.

Prin întreaga sa atitudine, parcă spunea: „O ureche dacă miști, dragonule, și-am făcut din tine carne tocată”.

Faptul că dragonul nu-i dădea nici cea mai mică atenție părea să-l enerveze și mai mult.

Scoop-urile zburau în jurul cuplului imperial, înregistrând cel mai mic amănunt. După ce reuși să-și abată atenția de la fascinanta împărăteasă, Tara băgă de seamă că Vampyrul

lipsea, plecat probabil la Lancovit pentru a proteja faimoasa carte interzisă. Cu atât mai bine.

Cal și Angelica se așezară în fața suveranilor într-un cerc mare, din aur, trasat pe sol, în timp ce tatăl și mama băiatului defunct se postau în afara cercului. O tăcere apăsătoare se lăsă asupra adunării.

Înalții magi își începură invocațiile. Se vede treaba că aceasta le cerea un efort deosebit, căci sudoarea le șiroia pe frunte.

— Pe Convocus, noi te chemăm Brandis T'al Miga Ab Chantu, noi te convocăm! psalmodiau ei. Pe Convocus, noi te legăm, printr-o legătură, iar tu ne răspunzi! Pe Convocus, arată-te, duhule, și-n fața noastră materializează-te!

O lucire fugară dansă pe dinaintea Înalților magi. Aceasta se mări, se îngroșă, până când căpătă forma unui băiat al cărui corp părea ușor transparent, dar, desigur, perfect vizibil. Tara, fascinată, fu surprinsă să constate că putea percepe culorile. Ea crezuse că, la fel ca toate fantomele din filme, și aceasta avea să fie albă, ba chiar incoloră. În realitate, în afara faptului că se putea vedea puțin prin ea, ai fi putut crede că ai de-a face cu o ființă normală.

Și era complet gol.

Mă rog, nu chiar de tot. Un fel de ceață îl acoperea ca un pagne în jurul soldurilor. Evident, veșmintele nu-i însoțeau pe morți în lumea de dincolo!

— Ceva... ceva m-a chemat, bâlbâi fantoma.

— Noi te-am chemat, copile drag, răspunse maică-sa, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Unde... unde mă aflui? Nu-mi mai aduc aminte. Dar... dar de ce plângi, Maman?

Toți cei din sală crezură pentru o clipă că femeia avea să se prăbușească, dar soțul ei o strânse de mână și ea rezistă șocului.

— Tu... tu ai murit, copilul meu drag. Ai fost ucis de Vortexul scăpat de sub control al unei Porți de transfer. Noi te-am chemat pentru ca tu să-i judeci pe cei ce s-au aflat la originea morții tale.

Și arată înspre Cal și Angelica.

— Am... am murit? exclamă fantoma, foarte surprinsă. Ești sigură de asta? E ciudat, dar eu nu mă *simt* de parc-aș fi murit.

— Din păcate, zise tatăl său strângând din dinți, ai fost ucis, iar noi încercăm să aflăm ce s-a întâmplat. Când tu ai activat Poarta, un strigăt pătrunzător te-a făcut să-ți pierzi concentrarea și poarta a devenit de necontrolat. Din cauza acestor doi sorțitori din Lancovit, tu ai fost nimicit și acum tot ce ne-a mai rămas de la tine... e doar fantoma ta. Așa că, să se facă dreptate. Îi consideri vinovați pe cei doi sorțitori?

Fantoma părea pierdută.

— Da... acum îmi aduc aminte. Strigătul. Frica. Forța neagră. Mai era și-o fetiță... Ea a vrut să mă ajute (Fără să vrea, Tara tresări. Ei asta, o fetiță!) Dar Vortexul era puternic, prea puternic. M-a luat cu el.

Vocea sa se întremă, apoi continuă:

— Și tu zici că din pricina celor doi am murit?

— Da, fiule, răspunse femeia.

— Atunci nu mai e nicio îndoială, răspunse fantoma, înăsprindu-și glasul. Ei sunt vinovații!

— NU!

Strigătul Tarei izbucni în vacarmul comentariilor. Dând la o parte cu abilitate garda care voia s-o împiedice să înainteze, fata se înfipse dinaintea fantomei.

— Ei ți-au distras atenția, e-adevărat. Dar nu din pricina lor ai murit. Ai vorbit de o forță neagră, de o forță care voia să ne ducă pe amândoi. Adu-ți aminte! Forța asta nu venea de la cei doi sorțitori, ci din altă parte!

Fantoma încruntă din sprâncene, dar ceva părea să-i tulbure concentrarea.

— Dd... da, o forță neagră, ceva care împiedica Vortexul să se închidă. Dacă n-ar fi existat acea forță, aş fi rămas în viață!

— Ajunge! interveni tatăl său. Domnișoară, eu înțeleg că vrei să-ți aperi prietenii. Dar fiul meu a murit. Înțelegi, a murit din pricina lor. Așa că ieși de aici și lasă-l pe fiul meu să-și judece asasinii!

Tara deschidea deja gura ca să-i răspundă, când fantoma începu din nou să vorbească:

— Simt... simt o forță care mă atrage. Trebuie... trebuie să plec. Am spus. Acești doi sorțitori trebuie judecați pentru ceea ce mi-au făcut. Dar moartea, pedeapsa cu moartea e prea aspră. Să fie închiși. Să rămână prizonieri... până la sfârșitul zilelor lor!

Silueta păli, începu să se șteargă, apoi dispăru de tot după ce pronunță acele teribile cuvinte.

Tara nu acceptă să se dea bătută.

— Reclam Favoarea mea Imperială! țipă ea.

Imperatorul se foia pe tron.

— Favoarea ta Imperială nu se poate aplica în cazul de față! o contră el cu brutalitate. Ea te privește doar pe tine, nominal. Nu te poți folosi de ea în beneficiul prietenilor tăi. Și oricum, într-o chestiune de omor, nu e posibil să reclami o Favoare Imperială.

Tara simți că-și pierde puterile.

— Dar nu se poate! Cal și Angelica nu sunt vinovați! Iar voi știți la fel de bine ca și mine lucrul ăsta!

Tara tocmai făcuse o greșeală. Împărătesei nu-i plăcea să fie provocată. Și știa prea bine cum să răspundă la insolență.

— Destul, declară ea cu o voce rece. Judecata s-a încheiat. Prizonierii să fie conduși la închisoare. Am zis.

Apoi se ridică și ieși, sub privirea neputincioasă a Tarei.

Moineau, Robin și Fabrice se uitau la cei doi condamnați. Angelica plângea pe umărul tatălui ei, care tuna și fulgera împotriva împărătesei și chema la război împotriva imperiului. Cal era încă în stare de șoc. În mod curios, maică-sa nu părea neliniștită. Îi șopti ceva la ureche fiului ei, iar după un moment, acesta își îndreptă capul și zâmbi.

Gărzile imperiale o smulseră pe Angelica din brațele părinților săi, dar Cal îi urmă fără să le pună probleme, mergând până la a le trimite prietenilor săi un mic semn din mână, cu vulpoiul său alături, care părea o flacăra vie.

În acel moment, Tara se prăbuși. Se lăsă să cadă jos, pe podea.

Imediat, Moineau se lăsă la rândul ei și nu întârzie să plângă împreună cu ea. Curajoși, cei doi băieți încercară să reziste, dar le fu imposibil.

— Nu e drept. Adulții din lumea asta sunt nebuni, gemu Tara. Așa ceva nu se poate. Ce-o să ne facem acum?

Robin își șterse discret lacrimile, apoi ridică deodată o privire gânditoare spre Cal, care se îndepărta.

— Pentru un tip care tocmai a fost condamnat să-și petreacă tot restul zilelor sale la închisoare, mie Cal mi se pare destul de binedispus, declară el gânditor.

— Mmm, chiar asta îmi spuneam și eu, făcu Fabrice, trăgându-și nasul fără să-și dea seama, în timp ce le întindea două batiste curate prietenelor sale. Mă gândesc să-i pun una sau două întrebări.

— Avem dreptul să-l vizităm în celulă, zise Moineau în timp ce-și ștergea nasul. Și...

Fata fu întreruptă de Maestrul Chem, care veni spre ei. Bătrânul mag părea furios și dezarmat totodată.

— Nu mai înțeleg nimic din toată povestea asta, mormăi el. Mi se pare evident că Angelica și Cal au căzut în capcana pe care le-a întins-o Magister. Dar acolo unde totul devine cu adevărat aiurea e faptul că noi nu reușim să le dovedim nevinovăția. Ghicitorii devin deodată neputincioși să-i sondeze, împărăteasa și imperatorul îi aruncă în închisoare, și aş putea paria pe grămada mea de aur că ei știu că sunt nevinovați!

— Da, aprobă Tara, care își revenise. Cineva, undeva, ne ia drept niște imbecili sută la sută. Și dacă nu descoperim de ce, atunci chiar c-o să aibă dreptate!

Bătrânul mag îi aruncă o privire încruntată și ea zâmbi ușor.

— Bunicule, reluă ea, tu ai spus că un Ghicitor te-a sondat, nu-i așa?

— Nu, răspunse Manitou, am spus că m-a sondat *cineva*, dar nu știu dacă era un Ghicitor.

— Atunci trebuie să stăm de vorbă cu gnomul, decretă Tara mușcându-și şuvița-i albă — ceea ce îl agasă pe Galant care, cu o mișcare fermă, i-o scoase din gură.

— Cu gnomul? întrebă Fabrice, surprins. De ce cu el?

— Pentru că el lucrează de mult timp cu Ghicitorii. El ar putea să ne spună dacă vreunul dintre ei i-a citit gândurile Bunicului și poate chiar să ne lămurească și *de ce*.

Nu le fu greu să-l găsească pe Bul Buglul. Gnomul se afla în tovărășia a doi Ghicitori într-una dintre grădinile descoperite ale palatului. Aceștia își desfăcuseră mantiile lor albe și Tăra constată cu stupefacție că trupurile lor maro aduceau cu lemnul.

Ei asta, Ghicitorii erau niște *vegetale*!

În locul brațelor, aceștia aveau o mulțime de crengi împodobite cu muguri. Multiplele lor picioare-rădăcini erau înfipite în pământ. Și ceea ce ei luaseră drept niște căști erau în realitate niște petale mari și negre care, desfășurate în jurul capetelor lor, captau cu lăcomie razele soarelui. Din toată ființa lor se răspândea un fel de extaz mut.

Gnomul puse jos stropitoarea de care se folosise până atunci și își zgâi ochii la mică trupă care năvălea asupra lui.

— Maestre Buglul, zise Maestrul Chem, ai putea să ne acorzi câteva minute din timpul tău?

Gnomul se înclină, ușor neliniștit.

— Ei, da, desigur, Înaltule mag. Cu ce vă pot fi de folos?

— Înaltul mag Manitou Duncan spune că a fost *citit* de un Ghicitor în sala de audiență. Ai putea să ne-o confirmi?

Gnomul tresări, indignat.

— Nu se poate! Nici un Ghicitor n-ar sonda un individ conștient fără permisiunea lui sau fără permisiunea unei curți de justiție. E strict *interzis*.

— Desigur, răspunse Chem pe un ton mucalit, desigur. Dar ni se întâmplă tuturor, într-o zi sau într-alta, să facem ceva nepermis. Atunci, ai putea fi atât de amabil să-mi răspunzi la întrebare, dacă nu te superi?

Ghicitorii se agitară, apoi gnomul strânse din ochi și-i răspunse:

— Înaltule mag, Ghicitorii declară că dacă vreunul dintre ei ar fi vrut să vă sondeze, sau să-l sondeze pe Maestrul Duncan, nimeni nu le-ar fi putut detecta intruziunea. Dacă cineva a încercat să-l citească sau să pătrundă în mintea lui, cu siguranță nu e vorba de un Ghicitor.

— Oh, făcu Maestrul Chem, surprins, în... înțeleg. Ei pot așadar „citi” oamenii fără ca aceștia să aibă habar. Interesant. Foarte interesant.

— Dar n-o fac. *Niciodată*, replică ferm gnomul. Nu uitați că numeroși vinovați de crime soldate cu moartea sunt trimiși de celelalte națiuni pe Santivor, planeta lor. Și că ei sunt paznicii lor. Paznicii remunerați cu produse indispensabile pentru ei. De ce ar schimba ei această poziție privilegiată pentru plăcerea de a iscodi? Căutați în altă parte. Cel care l-a „citit” pe prietenul vostru nu e unul dintre ai lor.

Maestrul Chem se plecă văzând hotărârea gnomului.

— Îți mulțumesc, Maestre Buglul.

Ieșind din grădină, știau măcar un lucru: căzuseră în capcană și nu puteau face nicio mișcare câtă vreme Cal era la închisoare.

Grozav.

Maestrul Chem se hotărî să-i ceară împărătesei să-l primească din nou în audiență.

— O să vă țin la curent, le spuse el celor patru prieteni. Manitou, rămâi cu ei și ai grijă să nu facă prea multe prostii. Cum ar fi distrugere de palat, declanșare a unui război mondial, pe scurt, tot felul de chestii din astea la care *aparent* se pricep, ești de acord?

— Eu nu sunt dădaca lor, mormăi câinele. Și dacă fac ceva, fii sigur că o să fiu alături de ei.

Tara îi adresează un zâmbet fermecător bunicului ei, care-i făcu cu ochiul. Maestrul Chem își ridică ochii spre cer, resemnat, și se îndepărtă mormăind.

— Nu suntem deloc mai avansați, constată Fabrice în timp ce se îndreptau spre subsolurile palatului. Dacă-i adevărat ce ne-a spus gnomul, înseamnă că nu Ghicitorii sunt cei care l-au sondat pe bunicul tău. Atunci cine? Și de ce? Ce anume știe el ca să fie nevoie să i se scotocească mintea?

— E ca un puzzle, reflectă Tara. Sunt o mulțime de piese care nu se potrivesc, până în momentul în care ceva începe să se desprindă și mă întreb...

— Ce anume te întrebi?

— Mmm? Nu, nimic. Hai să vedem mai întâi ce ne poate spune Cal. Pentru că nici nu se pune problema să-l lăsăm să putrezească în închisoare pentru o crimă pe care n-a comis-o!

— Ei, pentru liniștea mea, avansă Fabrice. Ne ducem să-l vedem pentru *a vorbi* cu el?

— Nici vorbă, răspunse Tara cât se poate de clar. Ne ducem să-l vedem pentru a-l ajuta să *evadeze*!

Închisori imperiale

— **C**e? izbucni Fabrice. Glumești?
— Deloc. Cineva vrea neapărat să-l știe pe Cal la închisoare. Nu știu dacă Magister e cel care a pus totul la cale, dar, eliberându-l pe Cal, îi dăm planul peste cap.

— Pentru prima dată, aici sunt de acord cu Fabrice, o contră Moineau. Dar, a pune la cale evadarea cuiva din închisorile din Omois e *cu totul* imposibil.

— Aș! răspunse Tara dând din umeri, găsierea fortăreței cenușii și evadarea din ea erau la fel de imposibile, nu-i așa? Înfrângerea lui Magister și distrugerea tronului lui Silur erau și ele la fel de imposibile. Și, de altfel, dacă merg mai departe, magia e și ea imposibilă, ca și lumea aceasta. Am învățat să nu mă mai opresc în fața acestui cuvânt. De altfel, mă gândesc foarte serios să-l *elimin* din vocabularul meu.

Robin îi zâmbi.

— Aici, înscrii tu un punct, Tara. Dacă îl ajuți pe Cal să evadeze ca să-l faci pe Magister să dea greș, merită lovitura de a o înfrunta pe împărăteasă, chatricșii* și păianjenii ei.

— Ce-ai spus? ți-pă Fabrice. Chatricși, păianjeni? Iar!

— Îmi pare rău, făcu Robin, care nu arăta deloc că-i pare rău, nu v-am spus că închisorile sunt păzite de chatricși? Cât despre păianjeni, nu-s prea sigur. Au fost poate înlocuiți de când tatăl meu era în post la Omois. Parcă-mi aduc aminte că o ronțăiseră nițel pe una dintre gărzile care uitase soluția șaradei din ziua aceea.

Fabrice se înfioră.

— Dar eu nu pot să sufăr păianjenii!

Tot uitându-se prea atent spre tavan, fu cât pe-acți să-i rateze pe adevărații paznici ai locului. Când, liniștit, își lăsa în sfârșit ochii în jos, se dădu brusc înapoi, după ce puțin lipsise să nu calce peste o bestiolă plină de dinți care se linge pe bot cu un zâmbet canin de felul „Poftiți la masă!”

Bun. Nu erau păianjeni, ci o mulțime de chatricși ținuti în lesă, care se porniră să se agite frenetic când văzură atâta lume care le invadea sanctuarul. Hienele acelea mari cu blană neagră și dinți cu otravă începură să saliveze uitându-se la prăzile apetisante ce li se ofereau.

Așa că fură *deosebit* de dezamăgite când gărzile le puseră botniță pentru a-i lăsa pe vizitatori să treacă.

Cal era închis într-o celulă. Problema cu închisorile e că ele nu-i pot opri cu adevărat pe sorșitori să iasă. Zidurile acesteia erau clădite de aceea din piatră de mascsoț aflată în munții din Gandis, imune la acțiunea sorșilor. Mai mult, un artefact așezat pe o coloană surplomba culoarul și făcea imposibilă orice formă de magie.

Din pricina asta, începând de la intrare, lumina magică făcea loc... banalelor becuri electrice. Un mic generator

alimenta închisoarea cu energie, deoarece artefactul anula total magia. Statueta cu brațele întinse vibra de puterea pe care o absorbea. Trecând pe sub ea, Tara simți că piatra vie se foia în buzunarul ei.

— *Puterea? cântă piatra cu o voce ușor înăbușită. O... simt cum pleacă. Puterea se duce?*

— *Nu te neliniști, îi răspunse Tara mental, care nu se gândise că statueta era capabilă să dreneze puterea pietrei, nu vom rămâne mult timp. Imediat ce vom ieși din raza ei de influență, o să te simți mai bine.*

— *Dormit, mă duc. Pe curând.*

Galant, pe care Tara îl miniaturizase, scoase un nechezat și ei auziră vocea lui Cal.

— Tal, Zegranbraz¹! făcu micul Hoț vesel. Sal tan mir²?

Ei asta, acum vorbea păsărește!

— Trus³! înjură Moineau. (Mă rog... Tara presupunea că-i vorba de o înjurătură.) Valendir⁴!

Cu mâna, Moineau le făcu semn să iasă din raza de acțiune a statuetei. Și tot ea vorbi, de îndată ce se îndepărtară suficient.

— Sorțul traducător nu poate funcționa, le spuse ea, căci statueta drenează magia. Așa că voi trebuie să învățați diversele noastre limbi, altfel nu ne vom mai putea înțelege.

— Dar... se miră Fabrice, eu credeam că toată lumea folosea sorțul traducător? Ce-o să facem în cazul ăsta?

— O să ne folosim de un sorț care vă va permite să dobândiți limbile pe care le cunosc eu. Lancoviana, bineînțeles, omoisiană,

¹ Ei, salut! (n.a.)

² Totul e-n ordine? (n.a.)

³ Ptiu, drace! (n.a.)

⁴ Să ieșim! (n.a.)

piticiană, gnomiană, elfiană, mai multe limbi pământene pe care le-am învățat când am fost pe Pământ etc.

— Păi, tu câte cunoști? Întrebă Fabrice, impresionat.

— Cam vreo douăzeci, răspuse Moineau. Iar odată ce sorțul se fixează în minte, el nu mai poate fi șters, și-atunci putem sta de vorbă cu toții, chiar dacă statueta drenează orice manifestare magică, fiindcă pe noi nu ne va afecta. Așezați-vă în jurul meu ca să vă pot vrăji.

Îi dădură ascultare și Moineau rosti:

— Pe Acquerus, de acum înainte, toate cuvintele ce-mi ies din minte vor fi înțelese de toți prietenii mei!

Imediat, Tara avu impresia că mii de albine îi zumzăiau în minte. Cuvinte, expresii îi trecură prin cap ca niște fulgere sclipitoare.

— Merge? îi întrebă Moineau în lancoviană, nu vă deranjează prea tare?

Manitou clătină din cap și scoase o limbă roz.

— O-la-la! se plânse el într-o elfiană perfectă, parcă mi s-a făcut gura iască deși n-am pus o picătură de alcool pe limbă.

Robin făcu și el niște ochi mari.

— Uau, îi zise el lui Moineau în gnomiana guturală, sorțul tău e foarte eficace, nimic de zis!

După câteva teste în diverse limbi, se deciseră să folosească lancoviana, pe care Cal o înțelegea desigur la perfecție.

Se apropiară din nou. Cal stătea pe pragul unei camere mari și confortabile a cărei ușă, făcută din cuarț din AltăLume, lăsa să treacă imaginea și sunetul chiar dacă nu se recurgea la magie. Blondin, prăbușit pe o pernuță, le aruncă o otheadă.

— Ei, întrebă Cal, care le observase perplex deplasările dus-întors, totul e-n ordine?

Robin ridică din sprâncene, ușor surprins. Și-i răspunse într-o lancoviană fără cusur.

— Ei bine, mi se pare că mai degrabă noi ar trebui să te întrebăm pe tine, nu crezi?

— Dar eu mă simt foarte bine. Voi ce faceți?

— Noi am avut parte de un curs de limbă prin *metoda accelerată*, îi spuse Tara. Atât de accelerată, de altfel, încât am impresia că în momentul de față am toate limbile din AltăLume în cap. Scurt. Dar tu de ce ești așa de binedispus, Cal?

Cal zâmbi.

— Mama mi-a spus că o asemenea tărașenie i s-a întâmplat și ei, mai acum vreo câțiva ani, le răspunse el îndatoritor. Și mi-a suflat și câteva... soluții care ar putea să mă scoată de aici.

— Cu si-gu-ran-ță! articulă cu multă grijă o voce glacială. Tatăl meu va face tot ce e necesar pentru a rezolva problema asta și cum, din păcate, soarta mea e legată de a ta, va trebui să te abții de la orice fel de tertipuri!

Cal ridică ochii spre cer.

Imaginea Angelicăi se ivi în celula alăturată. Tara se strâmbă. Nu numai că era nevoie să născocească un plan pentru a-l scoate pe Cal de acolo, dar trebuia probabil s-o scape, totodată, și pe cea mai înverșunată dușmană a ei!

Bruneta cea înaltă îi privea pe toți cu un aer bănuitor.

— Ce v-a făcut să veniți până aici, prăpădiților? Tot ca să puneți la cale vreuna din stupidele voastre lovituri?

Lui Cal nu-i plăcea Angelica, dar și reciproca era adevărată. Se întoarse spre lungană și-i zise:

— Hait! Animalul închis lângă mine poate *grăi* în sfârșit! Surpriză. Eu credeam că nu știe decât *să urle*.

— Și ce dacă! i-o întoarse Angelica, pe un ton plin de răutate, o să urlu cât o să am eu chef. Iar proasta aia de fantomă o să plătească foarte scump pentru închiderea noastră.

— Oh! o zgândări Cal, și cam ce-ai tu de gând să-i faci? S-o omori?

— Două puncte pentru Cal, observă Robin.

— Da, două puncte de netăgăduit, zâmbi Moineau.

— Ajunge, Angelica! o apostrofă sever Tăra. Dacă ne aflăm aici, asta e numai din cauza ta! Tu ești de vină pentru moartea băiatului și cea a Familiarului tău. Fii atât de bună și scutește-ne de remarcile tale și nu-ți mai băga nasul unde nu-ți fierbe oala.

Angelica îi aruncă o privire atât de furioasă, încât dacă ochii ar fi putut ucide, atunci Tăra ar fi fost moartă de mult. Lungana se răsuci pe călcăie și se duse să se așeze pe patul ei mormăind vagi insulte.

Tăra se întoarse spre Cal și-i șopti.

— Crezi că putem vorbi fără teamă? Și dacă da, spune-ne, de ce pari atât de mulțumit de tine?

— Nu cred că există microfoane, murmură Cal, dar să fim totuși prevăzători. Am două motive pentru care sunt așa de mulțumit. Primul e că asta va face parte din examenul meu de anul viitor!

— Din ce?

— Din examenul meu de Hoț Brevetat. Am o mulțime de probe pe care trebuie să le susțin ca să-mi iau licența. Atunci când mama a văzut c-am fost închis, i-a propus rectorului de la universitatea noastră ca evadarea mea să capete o notă.

Fabrice era complet zăpăcit.

— Și asta e tot ce te inspira așa? Ești închis într-un loc unde nu poți să faci magie, pentru că ai picat în capcana pe care ți-a întins-o Magister, care ne-a atras și pe noi aici ca să poată pune mâna pe Cartea interzisă, și tu, tot ceea ce găsești tu de spus e: „Șic, o să mi se pună o notă!” Mă gândesc că, atunci când te-au arestat, gărzile te-au pocnit și în cap. Ești complet diliu!

— Ei, se pare că am pierdut un episod, răspunse Cal, ușor perplex. Ce zici c-a făcut Magister?

După ce-și terminară explicațiile, micul Hoț rămase pe gânduri.

— E... de necrezut. Iar planul ăsta mi se pare ușor cam anapoda, dacă singurul motiv e doar acela de a pune mâna pe Cartea interzisă. Ar fi fost de ajuns să-l spioneze pe Maestrul Chem și să-i fure cartea când era plecat la Lancovit, doar călătorește adesea! În fine, o să lămurim noi și asta după ce-o să ies de aici. Al doilea motiv al bucuriei mele e că mama a venit să mă vadă și... că *ea știe cum poate să-mi dovedească nevinovăția!*

— Hei, dar asta-i fantastic! exclamă Fabrice. Suntem salvați! Trebuie să mergem s-o vedem imediat pe împărăteasă. Frumoasa, magnifica „a doua cifră în calcul; gaz; mic rozător; aranjează; începutul lui acesta; întregul e o frumoasă împărăteasă”.

— Ei, există totuși o mică problemă.

— Ar fi trebuit să-mi dea prin cap, suspină Fabrice. Era prea frumos să fie adevărat. Zi-i!

— Din câte spune mama, există o entitate foarte neobișnuită, materializată printr-o statuie, începu Cal. *Judecătorul*. Această entitate a fost creată de Demoni pentru a putea despărți adevărul de minciună. Cum ei mint cu toții în împărățiile lor

malefice, acesta era singurul mijloc pentru guvernanții lor de a exercita un anumit control asupra popoarelor lor, deoarece Ghicitorii refuză să meargă acolo. Odată ajunși dinaintea Judecătorului, îl vom putea invoca pe Brandis pentru a doua oară, ceea ce, în mod normal, e imposibil, pentru a-l face să înțeleagă că nu eu i-am provocat moartea, ci altcineva. Vom înregistra cu ajutorul unui Taludi ceea ce se va spune, apoi vom prezenta înregistrarea Curții imperiale. Normal, e imposibil să înșeli un Taludi. Asta ar trebui să fie de ajuns pentru a mă declara nevinovat.

Tara holbă niște ochi neîncrezători.

— Vrei să te duci în *Limhuri*? Să stai de vorbă cu *Demonii*. Fabrice avea dreptate, probabil că gărzile te-au lovit în cap! Și ce e ăla un Taludi?

Cal făcu o strâmbătură.

— Un Taludi e un mic animal care înregistrează tot ceea ce vede... inclusiv de-a lungul sorților și al iluziilor. Pe acești Taludi nu poți să-i înșeli, ceea ce face din ei niște martori prețioși în caz de litigiu. Iar mica problemă e că statuia Judecătorului Sufletului se află la Curtea regelui Demonilor!

Manitou interveni, stânjenit.

— Regele Demonilor, cel care a infectat-o pe Tara? Dar eu credeam că el e furios pe ea? E oare prudent să-l sfidăm din nou?

— Da, ea l-a cam insultat un pic, rânji Cal, cred că a spus despre el că era „*un regișor neînsemnat și fără putere*”. Asta l-a cam înfuriat. Demonii ăștia n-au deloc simțul umorului. Eu, însă, nu i-am spus nimic. Și cum ăsta e singurul mijloc pe care l-a găsit Maman pentru a rezolva problema, n-am încotro. O să mă duc singur.

— Nici vorbă! reacționară Tara și Moineau în același timp.

— Și-apoi, oricum, adăugă Moineau, ai nevoie de mine, căci eu sunt singura care știe cum să ajungă la *obiectul* care ne poate duce în Limburi... iar dacă eu nu te însoțesc, poți ori-când să dai fuga după mine ca să te ajut.

Insistase asupra cuvântului *obiect* și Cal pocni din degete cu aprindere când înțelese.

— Așa e! Desigur, ce prost sunt! *Cartea interzisă!* Cu ajutorul acestei cărți ne-a dus Maestrul Chem în regatul regelui Demonilor. Și tu știi cum să faci rost de ea?

Moineau închise ochii și recită:

— Mai întâi, Maestrul Chem mi-a cerut să-i arăt acreditarea. A modificat-o pentru ca peretele-ușă de la biroul lui să mă lase să trec. Apoi, mi-a spus următoarele: „Pe etajeră, în partea de sus, o să vezi o carte: *Studiu de anatomie comparată, fauna din AltăLume*. Ia-o, apoi pune-o pe biroul meu. Bate de trei ori pe pagina a treia, apoi de zece ori pe pagina douăzeci. Ai grijă să nu greșești. Biroul meu se va da la o parte și-o să vezi o scară de sticlă. Coboară și sari peste treapta a patra, apoi peste a șaptea. Jos, o să vezi două statui ale unor șerpi de foc. Să nu cumva să treci printre ei mergând în picioare. Va trebui să te târăști, altfel te vor decapita. În sfârșit, o să vezi în fața ta *Cartea interzisă*. Ocolește pedestalul pe care e pusă, apoi ia piatra lată care e ascunsă în spate. Va trebui să pui piatra în locul cărții în mai puțin de o secundă. Odată treaba făcută, urcă sărind de data asta peste a doua treaptă, începând de jos, apoi peste a cincea. În birou, ia cartea de anatomie fără să-i atingi paginile, apoi pune-o în jurul Cărții interzise. Îi va ascunde astfel coperta în timpul în care mi-o aduci.”

Deschise din nou ochii.

— Asta-i tot. Dacă n-a schimbat ceva, n-ar trebui să ne fie prea greu să punem mâna pe carte.

Entuziasmată, Tara o strânse în brațe.

— Moineau, ești nemaipomenită! Ei, ce zici de asta, Cal? E de-ajuns ca informație?

— E perfect! confirmă Cal zâmbind cu gura până la urechi. Nici nu s-ar putea mai bine de-atât, Maestrul Chem n-ar trebui să-și dea seama de nimic... mă rog, așa sper.

— Bun, zâmbi Robin, vesel. Dacă problema asta e rezolvată, nu ne mai rămâne decât să punem la punct planul de evadare. Care sunt mijloacele de protecție ale închisorii?

— Există doar gărzile, chatricșii și Drrr, dar el e de treabă, Drrr nu e aici ca să stea de pază, ci mai degrabă pentru a fi păzit.

— Drrr? Țsta ce mai e?

— Un pui de păianjen.

Fabrice tresări și șopti furios.

— Un păianjen? Aici? Dar nu există pânze de păianjen!

— Nu, fiindcă e alergic la propria-i mătase. Poate s-o producă, dar nu și să umble cu ea, asta îi provoacă arsuri. Cum se află aici la tratament, și cum e extrem de dureros, a cerut să fie închis pentru a nu răni pe cineva involuntar.

— Oh! făcu Fabrice, ușurat. Dacă e închis, atunci e-n ordine.

— Mă rog... e închis în timpul tratamentului, reluă Cal cu un zâmbet șiret. Azi n-are ședință, așa că, probabil, s-a dus să dea un mic tur pentru a-și mai dezmoți picioarele.

— Cal? reveni Fabrice, luând o gură mare de aer.

— Da?

Tonul micului Hoț era complet nevinovat.

— Nu știu când. Nu știu cum. Dar o să mi-o plătești foarte scump.

— Ei, ajunge, băieți, o să ne jucăm într-o altă zi. Ce zici, Cal?

— În privința ușii de la celula mea, merge. Am tot ce-mi trebuie ca s-o pot forța; mi-au scotocit roba de sorțitor, dar nu mi-au găsit micile mele unelte, care erau ascunse sub niște false cicatrici, așa că nu trebuie decât să le desprind de-acolo pentru a forța broasca. În ceea ce privește chatricșii și gărzile, e ceva mai complicat. Aruncarea unui sorț e imposibilă din cauza statuei antimagie, și oricum asta n-ar folosi la nimic.

— De ce?

— Fiindcă gărzile sunt burdușite de sorți, pentru ca nimeni să nu poată recurge la magie pentru a-i face să adoarmă, să leșine, să-i orbească ori să le provoace o amnezie etc.

— Iar chatricșii sunt și ei imuni la sorți! observă sumbru Robin. Cal reflectă.

— Cu ocazia atacului împotriva fortăreței cenușii, tovarășii tăi elfi au folosit un narcotic și niște săgețele pentru a-i scoate din luptă pe chatricși. Crezi că ar putea fi valabil și pentru gărzi? Dacă nu sunt sensibile la sorți, nu sunt deloc protejați împotriva drogurilor.

Semielful strânse ușor din ochii săi de cristal, îngândurat.

— Nu știu. Să adormi întâi gărzile, *apoi* și pe chatricși, asta mi se pare ceva cam mult. Trebuie să mă gândesc. Mai lasă-mi puțin timp, o să văd ce pot face.

— Dar asta nu-i *decât* prima etapă, remarcă Moineau. Odată ieșit, va trebui să treci prin Poarta de transfer pentru a te întoarce în Lancovit. Iar la poartă, sunt alte gărzi!

Cal se întunecă la față.

— Drace, de astea uitasem! Ai dreptate. Va trebui să punem la punct un plan pentru a neutraliza toată această mică lume.

— Sunteți siguri că-i cea mai bună soluție? interveni diplomat Manitou. Și dacă mai degrabă l-am întreba pe Chem ce părere are de toate astea? La urma urmei, el s-a folosit deja de Cartea interzisă pentru a-i salva Tarei viața! Poate că va binevoi s-o folosească și a doua oară, pentru a-l salva pe Cal. Și pentru a dejuca planurile lui Magister?

— El nu va accepta niciodată, e prea periculos, răspunse Moineau. Ultima dată, Tăra era pe moarte, când s-a resemnat s-o citească pentru a ne putea duce în Limburile demonice. Dacă facem apel la el de data asta, există riscul ca el să facă tot ceea ce crede de cuviință pentru a ne împiedica accesul la carte... zădărniciindu-ne astfel toate eforturile. Nu, sunt de aceeași părere cu Cal. Să-l eliberăm, să punem mâna pe carte și să ne ducem în Limburi. Va fi de ajuns să ne deghezăm în Demoni pentru a ne putea apropia de statuie. Ar trebui să fim în stare s-o păcălim.

— Grrmm, mormăi Manitou deloc convins. Dacă spui tu. Dar nasul meu îmi șoptește că treaba asta nu miroase prea bine.

— Ah, chiar așa? făcu Cal, glumeț. Ei, dat fiind că deocamdată ești un câine, lucrul ăsta mi se pare ceva normal, nu?

— Foarte nostim, Cal, mormăi Manitou, foarte, foarte nostim. Continuă să fii la fel de amuzant și-o să vadă fundul tău ce-i poate face maxilarul acestui *câine*!

Continuă să discute despre planul lor. Ca prințesă de Lancovit, Moineau se putea bucura de ospitalitatea imperiului atât cât pofta, ca și prietenii ei de altfel. Aveau deci ceva timp pentru a-și perfecționa ideile.

În cursul zilelor următoare, cei patru prieteni, flancați de Manitou, străbătură palatul imperial în lung, în lat și-n toate direcțiile. Reperară momentele în care se schimbau gărzile, orarele meselor precum și cele al patrulelor, de zi și de noapte. Familiarii lor le fură și ei de mare folos, căci palatul era imens. Galant zbură prin toate colțurile și cotloanele, Sheeba se servi de suplețea ei de panteră pentru a face rost de toate acele lucruri de care ar fi putut avea nevoie.

Dar se necăji mult pe Robin când fu vorba de bălegarul de traduc*. Acesta preparase împreună cu Moineau o poțiune derivată din aceea pe care o folosiseră pentru neutralizarea chatricșilor din fortăreața cenușie. Trebuiau să se servească de ea pentru a adormi atât gărzile, cât și uriașele hiene. Din păcate pentru panteră, această faimoasă poțiune trebuia să conțină în mod obligatoriu bălegar de traduc, iar ea era singura care se putea strecura în grajduri pentru a-l lua.

Timp de o săptămână, se plânse că din blana ei se degaja o duhoare pestilențială.

Semințele de Kalornă, nămolul verde din insula Drakornilor, apa magică din marea Cețurilor, câteva grăunțe de sare din munții Hymliei, zăpadă de pe vârfurile munților din Tador, precum și florile albastre cu proprietăți narcotice, toate fură mai ușor de procurat de pe la negustori, așa că, la sfârșitul unei săptămâni din AltăLume, totul era pregătit pentru evadare.

Împărăteasa fusese foarte ocupată, căci, pentru a treia oară într-o lună, gnomii veniseră în delegație pentru a-i cere ajutorul în vederea rezolvării unei *misterioase* probleme. Nimeni nu știa ce se petrecea de fapt, dar elfii-vânători fuseseră mobilizați... și cuvântul „scandal” era murmurat discret de către curteni.

Într-o noapte, atunci când cei mai mulți dintre oamenii de la palat dormeau, Tara, care simțea nevoia de puțin aer proaspăt, se dusesese împreună cu Galant să se plimbe printr-unul dintre parcuri... sub supravegherea discretă a lui Robin. Din momentul agresiunii asupra ei, tânărul elf se ținea mereu după ea, ceea ce uneori o agasa un pic pe fată. Acesta rămase totuși în umbră, nevrând s-o tulbure în timpul plimbării ei tănuite. Mai mulți elfi-vânători se aflau acolo, stând de vorbă la lumina celor două luni din AltăLume, Tadix și Madix.

Tara se pregătea să se îndepărteze, pentru a nu-i deranja, când numele împărătesei îi atrăsese atenția. Se dăduse discret mai aproape, la modul „Eu-nu-fac-altceva-decât-să-mă-plimb-așa-că-tu-nu-mă-băga-în-seamă”, și ciulise urechea.

— Percheziția n-a fost concludentă, spuse unul dintre elfi. Sau gnomii au mințit, sau el nu e vinovat de nimic.

— E greu de spus, îi replică altul. Noi i-am scotocit toată locuința și n-am găsit nimic. De ce-ar fi făcut una ca asta? Nu e logic.

— Aș! ripostă primul, împărăteasa ne-a poruncit să facem o anchetă, așa că facem o anchetă. Ei, dar ce părere aveți despre ultimul meci de polo celest și mai ales despre arbitru! El...

Tara se îndepărtă, după ce auzise tot ceea ce o interesa.

În zilele următoare, se așteptă să fie chemată de împărăteasă în legătură cu numele ei, dar se pare că împărăteasa avea alte treburi mult mai importante de rezolvat.

În ceea ce-l privește, neavând deloc habar de ceea ce puneau la cale tinerii săi sorțitori, Maestrul Chem făcu mai multe drumuri la Travia, capitala Lancovitului. Mâniați de procesul

intentat lui Cal, regele Bear și regina Titania depuseseră o plângere oficială în care cereau revizuirea procesului.

Dar împărăteasa le răspunsese printr-un curier diplomatic că vinovatul fusese judecat de către manii victimei și că, prin urmare, nici nu putea fi vorba despre o schimbare a condamnării.

Brusc, relațiile dintre Regat și imperiu trecuseră de la nivelul de „călduțe” la cel de „glaciale”.

Regatul amenințase că-și va rechema ambasadorii.

Hopa, imperiul amenințase și el că și-i va rechema pe ai săi.

Pe scurt, mica lume politică se agita foarte tare.

Tara o bănuia foarte mult pe mama lui Cal că se folosise de calitățile ei de superspioană, gen 007 din AltăLume, pentru a stârni nu puține temeri cu scopul de a-și elibera fiul din temniță. Dat fiind aerul crunt al ambasadorilor, se pare că sperietoarele trebuie să fi fost al naibii de supărătoare.

Apropo de rude, Isabella, bunica Tarei, fusese cât pe-acți să distrugă jumătate din planeta Pământ.

Când băgase de seamă că nepoata ei plecase în AltăLume, mânia și spaima ei declanșaseră o furtună absolut îngrozitoare, care devastase mai multe țări, culcând la pământ mii de arbori. Voise să se ducă imediat la Omois, pentru a o aduce pe Tara înapoi pe Pământ cât mai repede, dar Selena o împiedicase (cum? asta rămânea un mister), înțelegând, în ciuda neliniștii ei, dorința Tarei de a-și salva prietenul.

Toate aceste vești le parveniră prin intermediul Maestrului Chem, care-i înmână Tarei un Taludi. Acesta era un mic animal ciudat. Alcătuit dintr-un clopot alb din os, având deasupra trei ochi mari rotunzi, el se lipea ca o ventuză pe față, înglobând

urechile. De îndată ce era așezat într-o anumită poziție, reproducea cu fidelitate imaginea și sunetul, ba chiar și mirosul ultimei persoane care i se adresase. Când Tara și-l puse pe față ușor neliniștită, ea avu o tresărire. Dinaintea ei, își făcuse apariția Selenă, atât de reală, încât avea impresia că o putea atinge. În spatele tinerei femei, se zărea un adevărat carnaj. Trăsnetul făcuse câțiva arbori să explodeze pur și simplu. Tufișurile de mure care înconjurau conacul nu mai erau decât o amintire, iar aerul mirosea a ars.

— Mă tem că o s-avem unele probleme când vom face dulceață de mure, se strâmbă maică-sa arătându-i împrejurimile. Așa cum poți constata, bunica ta n-a prea... *apreciat* faptul că ai plecat fără să-i ceri voie. Dar Chem ne-a spus că totul decurgea bine. În fine... deocamdată.

Își drese glasul, încercând să pară ceva mai severă.

— Hmmm, continuă ea, data viitoare... dacă o să mai existe o dată viitoare, când te hotărăști să pleci, n-ar fi rău să-mi spui și mie despre asta. *Înainte*. Planeta aceasta e un pic cam fragilă, și mi-ar părea tare rău ca bunica ta să-i provoace stricăciuni. Să evităm catastrofele, te rog. Bun, noi așteptăm să te-ntorci acasă... Cel puțin, în ceea ce a mai rămas din ea!

Și zâmbi, făcând o mulțime de gropițe în obraji. „*Asta e ceva amuzant*, se gândi Tara, în timp ce-și privea mama, *nu băgasem de seamă că avem același fel de gropițe!*”

— Știi că tu ești nemaipomenit de independentă, draga mea, îi spunea imaginea, dar mi-aș dori să-mi pot asuma rolul de mamă. Am fost mult timp lipsită de atributul ăsta și, de îndată ce ne-am regăsit, iată că tu ai și plecat! Mai avem o mulțime de lucruri să ne împărtășim. Așa că încearcă în primul rând să fii

prudentă, draga mea, și întoarce-te cât mai repede! Oh, și încă ceva. Mi-ar plăcea totuși să mă ții la curent cu ceea ce faci. Trimite-mi, te rog, un Taludi sau un mesaj. Bunică-ta și cu mine suntem neliniștite, chiar dacă știm că ești în stare să te descurci și singură. Te iubesc.

Când își retrase Taludi-ul, Tara era ușor nostalgică. Și ea ar fi vrut tare mult să se strângă la pieptul mamei, arătându-i cu degetul pe cei răi, pentru ca ea s-o apere de aceștia. De acord. Nimeni nu spusese că lumea ar fi perfectă. Se plasă în fața besti-olei pentru a-i explica mamei situația... ascunzându-i totuși cu grijă amănuntele... secrete. Moineau îi dădu apoi puțin nitrat de argint lui Taludi, care îl înghiți și se duse într-un colț să-și digere în liniște masa. Taludi avea să fie înmânat mai târziu serviciului de livrări din Omois pentru a fi trimis pe Terra.

— Drace! exclamă deodată frumoasa fată brunetă privindu-și mai atentă lista.

— Ce e? întrebă Fabrice pe un ton neliniștit, acum ce mai e?

— Ne lipsește un ingredient. Pentru a optimiza puterea poțiunii pe care mi-a indicat-o Robin, am nevoie de trei peri dintr-o trompă de elefant.

— Îți arde de glume! Unde vrei tu să găsim noi acum un *elefant*?

— Am văzut eu unul ieri, răspunse Robin zâmbind. În parcul privat al împărătesei.

— Zău? se miră Tara foarte interesată, nu știam că e deschis pentru public!

— Nici nu e, răspunse sobru Robin.

Tara se uită la el, apoi zâmbi.

— Oh! Înțeleg... Și împărăteasa are un *elefant* în parc. Evident, doar are niște *tiranozauri* în grădinile sale și o *balenă* în saloane. Atunci, de ce nu și-un elefant?

— E mai mult decât un elefant. E un elefant *albastru*. Marele elefant sacru al Talabamouchilor. Ei l-au oferit bunicii împărătesei în urmă cu câteva secole. Lisbeth'tylanhnem ține la el ca la lumina ochilor, căci, ca și Manitou, pare a fi nemuritor. Ei i-au făcut de altfel o mulțime de teste, pentru a înțelege cum e posibil, dar fără succes. Mă duc să-i iau trei peri și mă-ntorc.

— Stai, Robin! exclamă Fabrice brusc, merg și eu cu tine. N-am văzut niciodată un elefant de aproape.

— Cu siguranță, asta trebuie să fie diferit de cei de la televizor. Și dacă ne-am duce cu toți împreună? propuse Tara. Aș fi curioasă să văd și eu acest faimos pahiderm.

Robin deschise gura... și o închise la loc. Îi era greu să se opună dorinței Tarei, chiar dacă asta era ceva nu foarte nimerit. Fata aceasta avea o influență mult prea mare asupra lui!

— Mergeți să vă distrați, copii, le spuse Manitou, rămân eu aici împreună cu Galant să păzim poțiunea.

Luând-o pe culoare pentru a ajunge în parc, Tara constată că, dintr-un motiv doar de ea cunoscut, în ziua aceea, împărăteasa răspândise mai peste tot arbori în palatul ei. Cu rădăcinile înfipite direct în marmura verde, aceștia își întindeau ramurile și alcătuiau o boltă de frunze aurii. Păsări de foc zburau prin coridoare, cu aripile lor înflăcărâte înglobate printr-un sort ignifug, dar, în ciuda acestei precauții, era preferabil să le eviți cuibul, dacă nu voiai să te alegi cu un val de căldură mare. Tara și prietenii ei se opriră pentru o clipă, fascinați de frumusețea lor.

Pretutindenii, niște cutiuțe tropăiau pe mulțimea lor de lăbuțe, pândind cea mai mică hârtiuță ce putea fi înghițită, și niște... *chestii* mari, rotunde, înaripate și luminoase, asigurau o lumină fermecată.

Erau de asemenea și armuri. Cete și cete de armuri, care țineau în brațele lor dezgolite arme ale căror lame, colți și creste o făcură pe Tara să se neliniștească.

Se întâlneau pe drum cu doi eleganți licorni care discutau grav niște subiecte filosofice, cu copitele lor despicate vârâte în niște confortabili șoșoni de fetru, pentru a evita să zgârie marmura. Tara abia dacă se putu abține să nu pună mâna pe părul lor argintiu. Și apoi, niște creaturi capabile să folosească expresii de felul „Idiosincraziile împărătesei se reflectă în acest *sui generis* al palatului ei” nu erau poate foarte înclinate să se lase de bunăvoie mângâiate pe cap.

Nu fără să tragă mai întâi în țeapă pe cel care le-ar fi importunat.

După ce i-ar fi ținut mai întâi un curs de filosofie.

Pe culoare, era greu să știi dacă ai de-a face cu un animal sau cu un gânditor grav. Un fel de pisică roșie, a cărei parte inferioară dispărea într-o cochilie trandafirie, torcea în brațele unui arbore verde care o mângâia. Când Tara se apropie, constată că pisica ținea arborele în lesă, și nu putu determina vreodată cine era animalul de companie și cine stăpânul. Mai departe, zidurile palatului erau transparente, iar în spatele lor se afla o delegație care sosise de pe Tadix, una dintre cele două luni din AltăLume, unde gravitatea este mult mai redusă. Ambasadorii erau niște ciudate ființe gălbejite, cu o înfățișare foarte fragilă, alungite de tot, cu niște mâini cu opt degete, care le ajungeau

până la pământ. Capul le era încoronat de un fel de algă verde ce se mișca mult în gravitatea aceea redusă, creată special pentru ei. Aveai impresia că cel mai mic suflu de aer risca să-i frângă în două... și poate chiar așa stăteau lucrurile, de altfel!

În sfârșit, ajunseră și la grădinile private ale împărătesei. Porțile acestora erau închise și nu se vedea nicio gardă care să le păzească.

Ochind unul dintre acei arbori care își aveau rădăcinile în culoar și a cărui coroană se ridica deasupra zidului parcului, Robin își luă elan și îl escaladă cu agilitate.

Dispăru în curând de cealaltă parte a zidului și, câteva minute mai târziu, enormele porți ale grădinii pivotară tăcut în jurul țășanilor, deschizându-se în dreptul unui peisaj magnific.

Ca pretutindeni în palat, magia transformase și aici lucrurile. În interior, zidurile dispăreau și aveai impresia că te afli în Mentalir*, ținutul licornilor. Orizontul se întindea cât vezi cu ochii. Iarba albastră era presărată cu niște micuțe flori albe și arborii se plecau sub greutatea roadelor. Niște zâne mărunțele și încântătoare, liliputane înaripate, zburau din floare în floare culegând nectarul, făcându-le o concurență înverșunată bizzzelor*, albinele galben cu roșu din AltăLume. Minunați fluturi violeți alcătuiau niște motive stranii și un concert de păsări fluierătoare vocaliza niște arii nemaiauzite. În mod ciudat, atunci când afară aproape se înnoptase, în interior strălucea un superb soare roșu, ale cărui raze colorau în roz petalele albe. Aerul era incredibil de înmiresmat și o singură gură de aer îți alunga toate grijile.

Tara suspină de plăcere. În privința peisajului, nimic de zis: era într-adevăr unul de basm. Deodată, Fabrice înjură. Uluit de liliputane, tocmai călcase într-o imensă baligă.

Ca un ecou la înjurătura sa, un pas enorm făcu să se cutremure pământul și cel ce-și lăsase baliga venea de-a dreptul spre ei.

Tara făcu ochii mari. Nu era un elefant, ci un mamut! Gigantic, albastru și foarte păros. Defensele sale teribile păreau prea grele și se încovoiau în partea de sus, deasupra capului său mare.

Când îi zări, acesta se opri brusc și-i fixă cu ochii săi mici și ușor răutăcioși, apoi scoase un muget strident.

— Robin, tu ești sigur că vrei să smulgi niște peri din trompa acestui monstru? țipă Tara, acoperindu-și urechile cu palmele.

— E ciudat! strigă Robin, ieri era totuși liniștit! Nu-mi dau seama ce-i cu el! Stați departe unii de alții!

Monstruosul pahiderm scurmă solul cu trompa și proiectă în jurul lui iarbă și pământ. Se legănă greoi preț de o clipă, apoi păru să se hotărască.

Scoase un al doilea muget și... se năpusti asupra lui Fabrice și Moineau!

Instinctiv, Moineau își schimbă înfățișarea. Acolo unde cu o clipă mai înainte se afla o încântătoare fată cu bucle negre, în locul ei se aținea acum o Bestie de luptă înaltă de trei metri, cu gheare și colți deosebit de ascuțiți. Dar în fața unei asemenea mase, nu prea avea multe opțiuni. Cu o repeziciune supra-umană, eschivă asaltul animalului și-l înhăță pe Fabrice în treacăt, care, complet uluit, își privea moartea cu ochii.

Mamutul fu deosebit de surprins că nu reușise să calce nimic în picioare. Frână cu toate cele patru picioare ale sale, dar, furat de elan, se izbi de zidul nevăzut al parcului, provocând un BUUM răsunător, care făcu să se clatine întregul palat. Zdruncinat puțin, se întoarse scuturând din cap și, suflând de furie și

durere, îi ochi pe Tara și Robin, care se repeziră spre un arbore pentru a se adăposti în el.

Moineau fremătă. Arborele era prea jos! Cu trompa sa, pahidermul putea încă ajunge până la ei.

În graba mare, rosti o incantație:

— Pe Pocus, te paralizez și pe loc te blochez!

Sortul goni spre pahiderm și... *fu oprit brusc.*

— E protejat printr-un contrasort, urlă Moineau, aveți grijă, a fost vrăjit ca să ne atace!

— Urcă-te mai sus! îi strigă Robin Tarei, care se cățara în mare grabă.

— Nu sunt o veveriță! țipă fata, care vedea cu groază cum crengile se îngustează și se apropie de ea cele cincizeci de tone ale mamutului dezlănțuit.

Din fericire pentru ei, pahidermului nu-i dădu prin cap să-i atace cu trompa. Se mulțumi să și-o înfășoare în jurul trunchiului, apoi începu să zgâlțâie copacul.

— Ff-ff-fă ce-ceva, articulă cu greu Robin, ai cărui dinți clănțăneau din cauza violenței asaltului.

— *Piatră vie, ajută-mă! Să-l închidem pe acest animal înainte de a ne ucide!* lansă Tara mental.

— *Putere tu vrei?* cântă piatra, care de câțva timp era părtașă la viața Tarei. *Puterea tu iei.*

Fără a-și mai pierde vremea cu vreo incantație, Tara își imagină o plasă bleu căzând peste mamut și imobilizându-l.

Încercarea ei nu funcționează deloc. Atingând mamutul, plasa scoase un fel de sfârâit mirat și... dispăru. Tara simți cum îngheață de spaimă. Moineau avea dreptate, animalul era într-adevăr protejat!

Întrucât ei se agăţau cu disperare de crengi, pahidermul îşi dădu seama în cele din urmă că nu va ajunge la niciun rezultat în felul ăsta.

Atunci, proptindu-şi imensa lui frunte de arbore, începu să-l împingă, ferm decis să-l scoată din rădăcină.

— Bun, mormăi Robin printre dinţii pe care şi-i ţinea în-cleştaţi. Acum, ajunge.

Îşi vârî o mână în roba de sorţitor şi scoase o rămurică ce avea în vârf un mugure argintiu.

— Pe arborele cel viu, toate să crească acum, nu mai târziu! murmură el privind ierburile, arbuştii şi mărăcinii care se găseau în jurul mamutului.

Ocupat cu arborele, acesta nu reacţionează imediat când vegetaţia începu să se îndesească şi să crească. Apoi, pesemne că aceasta îl făcu să se gâdile puţin, căci lovi puternic cu trompa pentru a se debarasa de mărăcinii care îi înţepau burta. Tara îşi puse o mână peste mâna lui Robin şi îşi asocie puterea ei magică la aceea a semielfului.

— Pe arborele cel viu, aceasta să crească acum, nu mai târziu, psalmodie la rândul ei.

Galvanizată de puternica magie a Tarei, vegetaţia făcu literalmente un salt înainte, închizându-l pe pahiderm într-o adevărată închisoare vegetală. Acesta încercă să se desprindă din hăţişul ei, dar ierburile şi mărăcinii îi strâneau picioarele, blocându-i şi trompa. După vreo câteva minute, nu mai putu face mare lucru, scoţând doar nişte mugete furioase.

Tara şi Robin coborâră din arborele lor, apoi se îndepărtară prudenţi.

— Foarte eficace, observă Robin cu un zâmbet cum nu se poate mai larg, tu mă iei de mână când vrei.

Tăra roși. Moineau și Fabrice se apropiară de ei, deși erau încă marcați de cele întâmplare.

— Drace! exclamă Fabrice, am tras o spaimă de zile mari! Chiar m-am temut că monstrul ăsta o să vă turtească mai ceva ca pe niște galete!

— Priviți!

Strigătul lui Moineau îi făcu să se întoarcă.

Din vegetația din jurul pahidermului ieșea un fum neliniștitor. Se pregăteau să se îndepărteze, când mamutul țâșni pe neașteptate dintre mărăcinii calcinați și-l înhăță pe primul care se afla cel mai aproape de el: Fabrice.

Băiatul scoase un urlet, în momentul în care trompa i se înfășură în jurul coastelor. Moineau era gata să se încaiere, cu toate ghearele scoase, iar Tăra își activa deja puterea ei magică, moment în care se produse un lucru curios.

Mamutul încremeni brusc, uluit, incapabil până să și clipească. Apoi îl lăsă jos pe Fabrice, pe ai cărui obraji lacrimile curgeau șiroaie, și începu să se legene de pe un picior pe altul, cu un aer vinovat, mângâindu-i acestuia pletele cu o delicatețe infinită.

— El... el... se bâlbâi Fabrice. El m-a ales! Spune că-l cheamă Barune! Îi pare rău. Nu știe ce l-a apucat, el... m-a ales!

Cu gura căscată, prietenii săi se uitau la el ca la unul care se smintise. Apoi, Moineau izbucni.

— Pe strămoșii mei, exclamă ea, e un Familiar! Acest... acest *monstru* a devenit un Familiar. Uitați-vă la ochii lui. S-au schimbat, au devenit aurii!

Avea dreptate. Ochii săi mici, roșii și furioși, deveniseră galbeni și neliniștiți.

Robin se lăsa jos pe pământ, simțind cum i se înmoaie picioarele.

— Nu, nu vreau să văd una ca asta! gemu el. Și, mai ales, să nu-mi spuneți că Fabrice a fost ales de animalul preferat al împărătesei!

— Îmi pare rău că trebuie să-ți confirm lucrul ăsta, zise grav Tara, care simțea cum se naște în ea o teribilă nevoie de a izbucni într-un hohot de râs nebun, dar așa stau lucrurile. Fabrice are de acum înaintea drept Familiar un mamut albastru nemuritor, de cincizeci de tone. Crezi că o să ne fie greu să ascundem acest... *amănunt*?

Asta le puse capac la toate. Frica pe care tocmai o simțiseră se transformă într-o formidabilă criză de râs nebun, care-i făcu să se țină cu mâinile de burtă, aplecați, cu lacrimile curgându-le pe obraji. Și de fiecare dată când vreunul dintre ei articula cuvântul „amănunt”, se porneau și mai tare să râdă.

Fabrice, încă în stare de șoc, sfârși prin a ieși primul din acea uluire și ridică din sprâncene.

— Dar ce v-a apucat de vă tăvăliți cu toții prin iarbă? întrebă el, ușor agasat.

— Ho-ho-ho, chicoti Moineau, ștergându-și lacrimile ce i se scurgeau pe blană, scuză-ne. E ceva formidabil, mă bucur pentru tine.

Chipul lui Fabrice se luminează numaidecât.

— Da, e ceva extraordinar. Barune e fantastic. Vă dați seama? M-a ales pe mine. Încă nu-mi vine să cred.

— Nici mie, suspină Robin, care încă se mai ținea de burtă. Bun. Acum trebuie să rezolvăm... problema asta. (Evită prudent cuvântul „amănunt”, căci îl dureau deja mușchii abdominali din pricina râsului.)

— Care? întrebă Fabrice mângâind fericit blana aspră a animalului care nu mai putea de bucurie.

— Unu la mână, enumără Fabrice pe degete, noi n-aveam dreptul să venim aici, am încălcat deci *un pic* un ordin imperial. Furtul a trei peri de elefant trece neobservat. Dar furtul unui *elefant* e ceva mai complicat de ascuns. Doi la mână, acest animal ne-a atacat fără niciun motiv. Normal, singurul lucru care-l interesează e să-ți scotocească prin buzunare pentru a găsi niște roș-banane* sau niște clac-alune* pe care ar putea să le pună pe-o măsea. Nu am prin urmare decât o încredere limitată în reacțiile sale, deocamdată. Trei la mână, împărăteasa îl *adoră* pe acest elefant. Patru la mână, oamenii ei de știință îl studiază de ani de zile pentru a afla de ce nu îmbătrânește, așadar e considerat un fel de tezaur național. Cu excepția acestor lucruri, n-avem nicio problemă.

Singurul lucru pe care-l reținuse Fabrice din micul discurs al lui Robin era acela că semielful nu avea încredere în noul său prieten.

— Tu nu ai Familiar, protestă el cu vehemență. Așa că nu știi ce înseamnă asta. Minteți lui și a mea nu mai sunt acum decât una. Mi-a transmis că o siluetă cenușie s-a apropiat de el cu puțin timp înainte de a ajunge noi aici... apoi nu-și mai aduce aminte de nimic. A fost vrăjit! Tara a încercat să-l imobilizeze, și tu știi cât de mare e puterea ei magică... Iar măcăcinii, cum îți explici că a reușit să-i ardă așa, deodată! Așa că îți spun că

prima noastră problemă nu e Barune, ci aceea de a ști cine a încercat iar s-o ucidă pe Tara!

— Are dreptate, reflectă Tara, gânditoare. Cel care vrea să mă elimine a ales o metodă indirectă de data asta. Și puțin a lipsit să nu reușească! Dacă Barune n-ar fi devenit Familiarul lui Fabrice, sorțul n-ar fi putut fi rupt, iar el ne-ar fi omorât!

Fabrice se lasă să cadă la pământ, verde la față.

— Au, realizează el, frecându-și coastele, așa e. N-a lipsit mult ca Barune să mă transforme într-un pudding. Bun, și-acum ce fa...

Porțile parcului se deschisera brusc, lăsând să treacă gărzile circumspecte, vreo cinci-șase Înalți magi, printre care Maestrul Chem, Doamna Boudiou și Maestrul Chanfrein, imperatorul și împărăteasa!

— Ce se întâmplă aici? tună Xandiar, căpetenia gărzilor. Am crezut că lua cineva cu asalt palatul!

Împăratul se uită atent la mamut și la copii, apoi ridică din sprâncene.

— Draga mea, îi spuse el cu vocea lui onctuoasă, alungă-mi o îndoială. Le-ai permis tu scumpilor noștri invitați să se preumbe prin parcul nostru *privat*?

— Numai dacă am fost cumva victima unei neașteptate crize de amnezie, răspunse persiflant împărăteasa, dar nu-mi aduc aminte să-i fi îngăduit cuiva lucrul ăsta.

Moineau, Fabrice și Robin fiind împietriți de spaimă, Tara se gândi cu resemnare că iar trebuia să se descurce cum s-o putea.

Bun. Trebuia să joace tare încă de la început.

— Majestatea Voastră Imperială, spuse ea făcând o plecăciune, prietenul nostru Fabrice a fost *ales*. Țsta e motivul prezenței noastre în parcul Domniei Voastre.

Ei, asta nu însemna decât să înfrumusețeze un pic realitatea. Doar nu putea totuși să-i spună că preparau o poțiune pentru a-l putea ajuta pe Cal să evadeze!

Acum fu rândul împărătesei să ridice din sprâncene.

— A fost ales? Ce scuză stupidă, cu excepția lui Barune, eu nu văd nici un alt ani...

Se opri brusc, uimită. Zărise ochii aurii ai mamutului ei albastru și nu-și putu stăpâni un geamăt.

— Nu, reluă ea, nu Barune! Să nu-mi spuneți că Barune l-a ales pe acest băiat drept stăpân?

— Păi da, răspunse plat Tara. Îmi pare rău.

Din acest moment, continuarea fu ceva mai... *confuză*. Împărăteasa făcu o criză de nervi, căci ținea cu adevărat la animalul ei. Xandiar sugerează că Fabrice ar trebui asasinat, singurul mijloc prin care ar fi putut fi recuperat Familiarul, dar, din fericire, suveranii nu-l ascultară pe sangvinarul șef al gărzilor... chiar dacă pe Fabrice îl trecură niște sudori reci în momentul în care împăratul îl privi cu un aer dubitativ. Doamna Boudiou îl învălui pe Fabrice într-o îmbrățișare protectoare, vru să facă la fel și cu Barune... dar se văzu nevoită să renunțe, întrucât mamutul era de vreo patru ori mai mare decât ea. Maestrul Chem, foarte îngrijorat în privința viitorului relațiilor diplomatice dintre Omois și Lancovit, propuse să se încerce o rupere a legăturii dintre Barune și Fabrice. Dar socotind că ultimii care riscaseră o astfel de încercare (o culegătoare salterensă care se legase cu un păianjen) muriseră amândoi, se baza pe dragostea împărătesei pentru Barune pentru ca ea să-i refuze propunerea.

După vreo jumătate de oră de țipete, de crize și vociferări, se văzură nevoiți să se încline în fața evidenței. Fabrice și Barune

erau *legați* până la sfârșitul zilelor lor. Punct. Cum se citea în ochii lui Xandiar că sfârșitul zilelor lui Fabrice amenința să sosească *mai repede* decât era firesc, Maestrul Chem îi făcu pe împărăteasă și pe împărat să-i promită ferm că nu se va încerca nimic împotriva tânărului. Ordinul imperial fu așadar emis și Xandiar trebui să se resemneze.

— Foarte bine, zise sec împărăteasa, adresându-i-se lui Fabrice. De vreme ce problema a fost rezolvată, trebuie să te lăsăm să pleci împreună cu Barune. Cum socoți tu acum că ai să-l faci să iasă? Nu e vorba de un *mic* Familiar. Nici măcar nu sunt sigură că ar putea trece pe sub uși. Și te previn că nici nu se pune problema să-mi distrug palatul ca să-i permit lui să iasă!

— A, doar asta e? răspunse Tara în locul lui Fabrice. Dați-mi voie, am avut și eu aceeași problemă cu Galant.

Apoi rosti rapid:

— Pe Miniaturus, mamutul să se facă mic, pentru ca Fabrice să-l poată plimba ca pe unul pitic!

Barune scoase un muget de panică, atunci când simți că se micșorează. În câteva secunde, se micșoră până la mărimea unui dog de talie mare. Odată ce se văzu atât de aproape de sol, rămase acolo, dându-și peste cap ochii speriați.

Împărăteasa făcu o figură dezamăgită. Apoi se aplecă pentru a-l mângâia pe micul mamut albastru, care strângea cu disperare cu trompa piciorul lui Fabrice.

Lisbeth'tylanhnem își șterse o lacrimă imperială care i se rostogoli delicat pe obrazul ei de porțelan, apoi porunci:

— Întoarceți-vă la locul vostru, acum. Ați produs destule daune pe ziua de azi. De altfel, aș dori să vă previn că mâine va sosi o delegație de pitici din munții Hymliei și o să am nevoie

de spațiu. Mă tem că nu vă voi mai putea acorda ospitalitate prea mult timp.

Desigur, asta nu era foarte elegant. Dar nu prevăzuse că mamutul ei favorit avea să devină Familiarul unui mic Pământeian.

De fapt, trăgea nădejde că acesta va deveni din nou al ei.

Sau cel al copiilor ei.

Își șterse o ultimă lacrimă și, răsucindu-se maiestuos pe călcâie, părăsi parcul.

Maestrul Chem tropăia pe loc, cu mâinile în șolduri, cu un aer mândru.

— Și acum, tună el, după ce ultima gardă părăsise locul, ce-ar fi să-mi spuneți care-i adevărul! Dacă s-ar fi creat vreo legătură între Barune și Fabrice, mamutul ar fi dăruit jumătate din palat pentru a i se alătura. Ce s-a întâmplat așadar *cu adevărat*?

În ciuda afecțiunii pe care i-o purta bătrânului dragon, Tara nu uita că acesta era înainte de toate un politician. Tentativa lor de evadare risca să eșueze dacă el le interzicea să intervină. Se hotărî deci s-o ia pe ocolite.

— Nu vream decât să vedem mamutul. Pe Pământ nu mai există de milioane de ani. Când am ajuns aici, acesta ne-a atacat. Fără niciun motiv. A încercat să ne facă una cu pământul, a reușit să-l înhațe pe Fabrice și se pregătea să-l facă surcele, când s-a produs alegerea.

După care, tăcu. Magul nu părea deloc convins. Ia să vedem dacă nu i-am putea abate puțin atenția...

— Oh! Și încă o chestie bizară, reluă ea cu aprindere. Barune era protejat de un contrasorț. Noi nu reușeam să-l controlăm. Nu era nimic de făcut. Era ca și cum ar fi fost *programat* să ne distrugă!

Magul îi privi cu atenție. Robin încercă să-și ia o expresie a la „Cal”. Adică, făcând niște ochi mari, nevinovați. Asta reuși să-i confere un aer... de *idiot*.

Moineau, în ceea ce o privește, zâmbi cu toți colții, în timp ce Fabrice îl imită inconștient pe noul lui Familiar, legănându-se pe picioare, cu un aer ușor jenat.

— Bun, mormăi magul. Dacă înțeleg eu bine, e pentru a doua oară când cineva încearcă să te ucidă? Hotărât lucru, cel care îți poartă sâmbetele are o noimă în idei. Comploturi. Comploturi în comploturi. Toate astea nu-mi spun mare lucru.

Ai!... Tara simțea că ceea ce avea să urmeze nu va fi deloc pe placul ei.

Și nu fu decepționată în privința asta.

— O să vă întoarceți în Lancovit, le porunci ferm bătrânul mag, apoi Tara va reveni pe Pământ. O să mă ocup eu de Cal și de Angelica, fiți fără grijă. O să rămân aici până când voi reuși să obțin eliberarea prietenului vostru. Aveți promisiunea mea de Dragon.

— Pe arcul și pe săgețile mele, Înaltule mag, riscați să rămâneți aici câțiva zeci de ani buni, mormăi Robin, fiindcă împărăteasa nu pare deloc dispusă să le dea drumul!

— Vom vedea. Până atunci, chiar mâine de dimineață, veți pleca de aici.

— Dar...

— N-avem ce discuta. Nu e un sfat, ci un ordin!

Odată ajunși în camerelor lor, Moineau se grăbi să termine poziunea. Le mai rămâneau doar câteva ore pentru a-și pune planul în execuție. Barune mugi indignat când ea îi ceru lui

Fabrice să-i smulgă trei fire de păr de pe trompă, dar, pe ansamblu, operațiunea se desfășură mai degrabă bine.

Dacă nu ținem cont de faptul că poțiunea fu cât pe-acți să arunce în aer întregul palat și chiar o bucată din orașul Tingapour.

În timp ce pregătea amestecul, Moineau uitase un mic amănunt. Se afla în continuare sub forma ei monstruoasă de Bestie.

De Bestie *păroasă*.

Lăsase amestecul să se liniștească și discuta liniștită cu Manitou, când se produsese mai multe evenimente.

Mai întâi, o ciudată lumină verde se porni să strălucească în poțiune și lichidul începu să dea pe de lături din bol... apoi să emită niște vapori violeți.

— Ei, făcu Fabrice, care urmărise etapele de fabricare cu fascinație și supravegherea procesul, pentru „notă muzicală; cea de-a douăzeci și patra literă din alfabet; persoana a doua singular; începutul de la a reîncepe; întregul e un amestec”, dar sunt normale toate aceste culori?

— Ce culori? întrebă Moineau ușor mirată.

— Verde și violet. Și chestia asta care scoate fum, e și ea normală?

— Uau! Uau! Grrr! Uau! Ufff! lătră Manitou, uitând că putea să și *vorbească*.

Din fericire, Robin înțelegea limbajul animalelor și se năpusti deasupra divanului cu o iuțeală supraomenească. Smulgând buchetul din vaza de cristal din AltăLume, cu o mână răsturnă poțiunea pe blănurile de Krakdent și cu alta stropi cu apa conținută în vază. Lumina verde dispăru, ca și fumul... precum

și o jumătate dintre piei și un capăt din planșeul din lemn prețios, dând la iveală piatra de dedesubt.

— Pff! exclamă Moineau ștergându-și fruntea, se pare că puțin a lipsit să n-o încurcăm! Dar de ce s-a transformat poțiunea într-un un fel de Distrugetot exploziv?

— Într-un fel de ce? behăi Fabrice, privind cu neliniște gaura din planșeu.

— E vorba de-o poțiune foarte periculoasă care îți permite să dizolvi aproape orice. Dacă nu controlezi cu strictețe amestecul lui Distrugetot, acesta e capabil să distrugă un întreg ținut când explodează. Vaporii săi sunt la fel de periculoși ca și lichidul însuși. Dar, dacă îmi aduc eu bine aminte, ingredientele ce intră în compoziția sa nu au absolut nimic de-a face cu cele pe care le-am folosit noi.

— Poate că de vină sunt perii tăi! sugeră Manitou, privind resturile mai îndeaproape. Pesemne că i-ai lăsat să cadă în amestec în timp ce îl preparai, iar asta a provocat o reacție în lanț!

— Ei bine, măcar acum știm bine două lucruri, zise Robin, amuzat.

— A, da? Și care sunt?

— Cum să fabricăm o poțiune care distruge tot folosindu-ne de blana lui Moineau... și că va trebui să smulgi alte trei fire de păr din trompa mamutului tău.

Barune, care pricepuse și care începea să se cam sature de povestea asta, se ascunse în spatele canapelei, scoțând mici mugete de protest. Viața sa fusese calmă până în momentul în care fusese vrăjit, apoi micșorat și epilat încetul cu încetul. Nu mai voia decât un singur lucru, o roș-banană, și să tragă un mic pui de somn. Nici vorbă să i se scoată peri din nas!

Grație unui *regim* în întregime compus din roș-banane, Fabrice reuși să-l convingă și Moineau pregăti o a doua serie.

Prudent.

Foarte prudent.

De această dată, totul decurse bine. Fără vreo lumină verde, ori fum violet.

— Perfect. Și-acum să vedem dacă stratagemele folosite în filme pentru a-i adormi pe cei răi sunt aplicabile și pe planeta asta, zise Tăra.

Galant și Sheeba fură echipați cu un harnașament care purta mai multe sticle cu poțiuni. Înainte de a le deschide, Moineau acoperi fețe, boturi și trompe (ceea ce nu fu deloc ușor) cu niște lenjuri impregnate cu antidot, căci altfel exista riscul ca micul lor grup să adoarmă odată cu gărzile. Apoi scoase dopul de la sticle. Un abur verde se ridică și începu să se răspândească. Moineau întredeschise ușa și lăsa Familiarii să treacă. Cei patru prieteni ciuliră urechile și zâmbiră când auziră două *bufnituri*. Gărzile care le supravegheau apartamentul după atacul îndreptat împotriva Tărei adormiseră.

— Bingo! șopti Tăra din spatele măștii improvizate. A mers! De obicei, în filme, se trimite gaz prin conductele de aerisire, dar cum aici nu există... a trebuit și eu să improvizez.

— Cum așa? întrebă Fabrice cu o voce gătuită. Nu erai sigură c-o să meargă?

— Păi nu! Deloc.

— Pe Demiderus, cum ar spune bunică-ta, detest când faci chestii de astea!

Ca niște umbre, se strecurară până la închisoare.

Toți curtenii, Effriții, gărzile cu care se întâlneau în cale în noaptea aceea, nu înțeleseseră de ce a doua zi dimineață se treziseră în mijlocul culoarului, cu o durere de cap cumplită.

Odată ce văzură intrarea în închisoare, cei doi Familiari se strecurară în umbră.

O clipă mai apoi, se auzi limpede zgomotul unor lănci care se izbeau de sol, apoi niște sforăituri răsunătoare.

— Să mergem, zise Robin, care se dusesse în recunoaștere cu pasul său neuzit de semielf. Toate gărzile și chatricșii dorm.

Efectiv, era „noapte bună, copii” în închisoare. Toată această frumoasă lume era prăbușită care pe unde se nimerise și toți se întreceau în a sforăi cât mai tare. Prizonierii dormeau și ei. Moineau puse cu grijă dopurile la sticle, după care putură să-și dea jos măștile. În câteva minute, se aflau în fața porții de cristal a celulei lui Cal. Coșul lui Blondin era gol și se ghicea doar silueta lui Cal sub cearșafuri.

Moineau bătu la ușă.

— Cal, Cal, deschide-ne! Cal, trezește-te!

Silueta nu se clinti.

— Drace, se neliniști Moineau, sper că și-a acoperit nasul și gura așa cum i-am spus ieri-seară, altfel n-o să reușim să-l trezim nici până mâine.

— Ar trebui să-i forțăm broasca, spuse Fabrice, speriat. Fără el, nu putem face nimic!

— Poate că aș putea să vă ajut eu, tinere? făcu o voce glacială din spatele lor. Să fie oare asta lucrul de care aveți nevoie?

Se întoarseră dintr-o săritură.

Dacă chatricșii rămâneau în continuare inconștienți, gărzile, în schimb, erau cum nu se poate mai treze. Și în fața

tinerilor sorțitori îngroziți se aținea Xandiar, legănând la capătul unuia din cele patru brațe ale sale o cheiță de argint.

— Ah! ah! ah! făcu Angelica, la fel de trează ca și ceilalți. Ce credeți voi, că nu v-am dibuit planul vostru stupid? L-am prevenit pe șeful gărzilor că vreți să-l ajutați pe Cal să evadeze și el a luat măsurile necesare. Așa că, probabil, aș putea beneficia de un tratament de favoare și Cal nu va mai putea zădărnici eforturile părinților mei de a mă scoate de aici!

— Angelica, mormăi Robin, cu o sclipire teribilă în priviri, ai noroc că ești închisă, crede-mă!

Lungana brunetă dădu înapoi în fața amenințării care pornea dinspre băiat. Apoi, știindu-se la adăpost, își reveni.

— N-am uitat de felul în care v-ați purtat cu mine, jumătate de elf. Cum credeai tu că o să scap o asemenea ocazie pentru a mă răzbuna?

Apoi își ridică glasul.

— Ei bine, Cal, tu n-ai nimic de zis?

Nu-i răspunse decât tăcerea. Brusc bănuitor, Xandiar răsuci cheia în broasca și ușa culisă docil.

Din doi pași, se repezi asupra siluetei nemișcate de sub cuvertură. O azvârli în lături într-o parte printr-un gest al unui braț, și un sughiț de surpriză le scăpă tuturor celor prezenți la scenă.

Răzbunarea Angelicăi se dovedise a fi de scurtă durată.

De foarte, foarte scurtă durată.

În locul lui Cal, nu se aflau decât două perne aranjate cu grijă. Celula era goală.

Gnomi și răpiri

Cal era „stresat”. Auzise cuvântul pe Terra și-l găsea deosebit de potrivit pentru situația în care se afla. Degeaba se „prefăcea” (și asta era un cuvânt practic) în prezența prietenilor săi, nu era deloc sigur că va reuși să câștige acest pariu nesăbuit. Iar faptul de a ști că un eșec l-ar condamna să rămână închis pentru tot restul zilelor sale, nu-l ajuta câtuși de puțin să-și amelioreze moralul.

Neliniștit, își termina de aranjat patul în vederea evadării, când Blondin începu să mârâie. Cu părul zbârlit pe spinare, vulpoiul fixa o porțiune de zid de la capătul camerei. Impresiile pe care Familiarul său i le retransmitea erau un pic cam ciudate, ca și cum vulpoiul simțea o *forță* care încerca să pătrundă în celulă. Se pregătea să se apropie, când mai multe pietre se rostogoliră în interiorul camerei, stârnind un nor de praf.

Stupefiat, Cal începu să tușească, în timp ce patru gnomi se iveau din norul acela și făceau o plecăciune în fața lui.

Deși unui om îi venea greu să-i deosebească, Cal avu impresia că unul dintre ei îi era cunoscut.

— Ma... Maestre Glul Buglul? sughiță el, încercând să risipească praful cu mâna.

— Bună, Prim-sorțitor Caliban Dal Salan, îl salută politicos gnomul.

— Eei, bună, răspunse Cal, uluit.

Apoi, simțul său al umorului îi reveni la galop și îl ironiză:

— Ia spune-mi, Maestre Buglul, ai vreun motiv anume să dărâmi închisoarea sau doar pentru că ai văzut lumina aprinsă ai intrat la mine?

— Nu închisoarea, Prim-sorțitor Caliban Dal Salan, doar zidul celulei tale. Vrem să-ți facem o propunere.

— Știți, și trecerea pe *ușă* se practică! Și, fie-vă milă, ziceți-mi Cal, altfel discuția noastră va fi tare lungă.

Și deodată, toți gnomii se lăsară în genunchi. Ei, situația devenea într-adevăr... bizară.

— O să vă murdăriți pantalonii, făcu Cal foarte stânjenit, ridicați-vă și spuneți-mi ce doriți de la mine. Nu e nevoie să vă alegeți cu niște reumatisme pentru asta!

Gnomul schiță un ușor surâs și se ridică.

— Sunt de acord că genunchii mei nu mai sunt ceea ce erau cândva. Iar noi avem nevoie de tine pentru că ne ucide!

Cal deschise gura... și o închise la loc. E greu să mai faci un comentariu sarcastic după o asemenea declarație. Așteptă deci continuarea.

Și nu fu decepționat.

— Noi suntem capabili să ne strecurăm peste tot, îi spuse gnomul. Granitul, piatra, metalul, tot ceea ce le poate rezista

altor popoare, pe noi nu ne poate opri nimic. Cu excepția lavei. Am scobit tuneluri pretutindeni pe sub AltăLume. Cu toate astea, suntem prevăzători, căci, scobind, ne hrănim și cu oligo-elementele conținute în sol, ceea ce duce la sărăcirea lui.

— A, da? exclamă Cal, uimit, dar eu credeam că vă hrăniți doar cu păsări? Motiv pentru care, de altfel, n-am de gând să calc *niciodată* în Smallcountry*. Fără păsări, asta înseamnă prea puține insecte pentru mine!

Gnomul schiță o mică strâmbătură.

— *Niciodată* e un termen cam prea definitiv, cred eu. Nu mâncăm păsări decât dintr-o plăcere care ține strict de gust. În realitate, pământul e cel care ne hrănește, dar noi îl epuizăm și, din păcate, deșeurile noastre nu sunt fertile.

— Și ce-i cu asta? întrebă Cal a cărui principală calitate nu era răbdarea. Ce legătură are asta cu mine? Și-apoi, ați spus că vă... omora?

— Ajung, ajung imediat și acolo. Uite ce sunt în realitate dejecțiile noastre.

Luă o mânășă și scoase cu o repulsie evidentă un pachetel din buzunar. Apoi îl deschise și în palma sa se rostogoliră niște pietre translucide roșii, albe, bleu și verzi, pe care i le puse lui Cal în palmă. Acesta urmări mașinal gemele și făcu deodată ochii cât cepele.

— Pe Demiderus, voi excretați pietre *prețioase*! exclamă el, neîncrezător.

— Chiar așa. Foarte puțini oameni știu lucrul ăsta. Această prudență ne ferește de lăcomia dragonilor, a oamenilor, sau chiar a piticilor.

— Eu sunt un Hoț, preciză calm Cal. Un Hoț Brevetat, desigur, dar totuși un Hoț. Nu sunt sigur că a fost o idee prea bună să-mi puneți în palmă toate *chesteile* astea.

— Cunoscu codul de onoare al profesiei voastre, recunosc liniștit Glul Buglul. Știu că voi nu acționați decât la ordinul guvernului vostru. Dar aici nu despre asta e vorba. Dacă îți încredințăm secretul nostru, asta e pentru că noi putem să schimbăm libertatea ta pe ajutorul pe care ai putea să ni-l acorzi.

În acest moment, Cal ciuli și mai tare urechile. Treaba devenea deodată *foarte* interesantă.

— Mai acum câteva luni, un sorțitor ne-a descoperit această... particularitate. S-ar fi putut mulțumi să ne ceară să-i furnizăm pietre, ceea ce am fi făcut cu plăcere, dar asta nu i-a fost de ajuns. În schimbul tăcerii sale, a început să ne trimită cam peste tot în AltăLume pentru a fura obiecte magice de la alți sorțitori. Când doi dintre noi au murit într-o capcană, ne-am revoltat și l-am avertizat că nu-i vom mai da ascultare. Din păcate, obiectele magice pe care le șterpelisem pentru el i-au furnizat o putere superioară. Putere pe care a concentrat-o într-un artefact. Grație puterii acestui artefact, a izbutit să le închidă pe femeile și pe copiii noștri într-un loc pe care n-am reușit să-l identificăm. Noi credem că a creat o Poartă de transfer ascunsă și că își ține prizonierii într-o altă lume decât planeta noastră. Disperați, am făcut apel la împărăteasă, fără să-i dezvăluim toate amănuntele. La început, nu ne-a dat crezare. Am venit a doua, apoi a treia oară într-o lună. Atunci, împărăteasa a sfârșit prin a-i trimite pe elfii-vânători să scotocească prin castelul sorțitorului, dar aceștia n-au găsit nimic. Fără dovadă, era cu neputință să-l acuzăm pe cel ce ne șantajează. Și noua lui putere îl pune

la adăpost în fața Ghicitorilor. Aceștia știu că el e vinovatul, dar nu pot citi în mintea lui. Când șantajistul și-a dat seama că l-am denunțat autorităților, a înnebunit de-a binelea. Ca măsură de represalii, a pus să fie executate treizeci dintre femeile noastre. După care ne-a trimis trupurile lor.

Glasul gnomului se frânse când pronunță aceste cuvinte teribile, iar Cal simți că lacrimile i se strecurau în ochi, așa că se șterse pe furiș.

— Noi nu suntem Hoți, reluă Glul Buglul cu un surâs amar. Iar dacă elfii-vânători sunt niște anchetatori rafinați, se vede treaba că asta nu e *de ajuns*. Ne-am spus că numai un Hoț ar putea depozeda un alt Hoț. Ne-am hotărât să consultăm pe ascuns notele studenților de la Universitatea de Furt Brevetată și așa am aflat că ești considerat de către profesorii tăi drept unul dintre cei mai buni viitori Hoți din generația ta.

— Pe bune? exclamă Cal foarte interesat. Ce șmecheri! Ei, care își pierd vremea spunându-mi că eu nu le ajung nici până la călcâi lui Cutare sau Cutare și că notele mele nu sunt decât...

— Desigur, i-o tăie gnomul, desigur. Țsta-i și motivul pentru care ne aflăm în celula ta. Avem nevoie de tine pentru a găsi locul în care monstrul ăsta ne-a închis femeile și copiii! Și, în același timp, dacă reușim să-i distrugem artefactul, odată lăsat fără puterea sa, Ghicitorii vor fi în stare să-l „citească”, iar împărăteasa îl va executa pentru faptele sale.

Cal simți cum se naște în el o bănuială înspăimântătoare.

— Tocmai, apropo de Ghicitori, faptul că ei nu mă pot „citi” e cumva o treabă aranjată, nu? Pentru ca voi să mă puteți închide și apoi să mă puteți folosi?

Gnomul dădu înapoi, surprins.

— Nici pomeneală! exclamă el. Ghicitorii cred că un Brouillus, un fel de bruiaj al gândurilor, a fost aruncat asupra ta. Dar ei sunt destul de sensibili ca să *știe* dacă un individ este vinovat sau nu. Iar tu nu ești. Cuvântul lor e de ajuns pentru noi, dar nu-i de ajuns și pentru împărăteasă. Acum, nu mai avem mult timp la dispoziție. Ești de acord să ne dai o mână de ajutor? În schimb, noi o să-ți redăm libertatea, ceea ce îți va permite să-l cauți pe cel care ți-a întins această capcană.

— E... cu neputință, declară Cal, gândindu-se la cealaltă evadare a sa, la cea programată. Trebuie să mă ocup mai întâi de o... chestie. După ce treaba asta va fi făcută, vă promit să vă dau o mână de ajutor. Trebuie să înțelegeți că prima mea grijă e să-mi dovedesc nevinovăția.

— Înțelegem, îl asigură gnomul. Dar suntem într-o situație disperată! Fiecare clipă care trece îi sporește acestui monstru puterea! Nu-i mai rămân decât *două* obiecte de colectat. O carte blestemată și o baghetă de lemn sculptată de Demonii din primul cerc. Ne-a dat patru zile pentru a fura pentru el cartea. Dacă nu, va ucide iar... și iar, până când îi vom da ascultare. De îndată ce va fi în posesia acestei opere malefice, puterea sa va fi de zece ori mai mare. Și după ce va dobândi și bagheta, nici chiar dragonii nu vor mai putea să-i reziste.

— Cartea interzisă? strigă Cal foarte agitat. Să nu-mi spuneți că trebuie să furați Cartea interzisă?

— Șt! șopti gnomul privind spre ușă neliniștit. Asta e numele pe care ni l-a dat sorțitorul, dar vorbește mai încet dacă nu vrei să te audă gărzile. Atunci, ești de acord sau nu cu propunerea noastră?

— Hotărât lucru, o mulțime de nebuni vor să pună mâna pe cartea asta afurisită! se strâmbă Cal. Din păcate, răspunsul meu

e nu, mi-e absolut imposibil să vă însoțesc, cel puțin deocamdată. Astea fiind zise, mama mea e cu mult mai competentă decât mine. Dacă faceți apel la maică-mea, ea o să vă descopere faimoasa voastră poartă secretă în *două minute și jumătate*.

Gnomul își lăsa capul în jos și suspină.

— Am apelat la împărăteasă și n-a fost de niciun folos. Mama ta nu va putea face nici ea mai mult. Vor exista obligatoriu niște complicații politice, dezbaterile se vor întinde... iar noi nu prea mai avem timp. Speram că nu va fi nevoie de asta, dar...

— Dar... ce? întrebă Cal, brusc suspicios.

Gnomul își ridică ochii și-l privi fix.

— Îmi pare rău, dar nu am de ales.

Apoi, făcând un salt supraomenesc, sări și-i aplică ceva pe gât lui Cal.

Acesta vru să țipe, dar nu mai avu când. Simți o scurtă senzație de durere, apoi fu complet paralizat. Blondin mârâi, simțind suferința companionului său, fără să înțeleagă ceea ce i se întâmplă.

— E un T'sil*, îi spuse calm Glul Buglul. Un vierme săpător originar din deșertul Salterens. Își paralizează gazda, apoi se îngroapă în carnea sa. În general, la nivelul gâtului. Străpunge o arteră majoră și își împrășteie imediat ouăle în tot corpul victimei. Imediat după ce face asta, ceea ce îi ia câteva minute, se dizolvă. Paralizia dispare și ouăle sunt în gestație. Vor avea nevoie cam de vreo sută de ore pentru a deveni active. Atunci se transformă în viermi săpători, devoră trupul gazdei și ciclul se repetă. Prima soluție pentru a scăpa de T'sil e antidotul. Treacănd în sistemul sangvin prin stomac, acesta atacă ouăle și le distruge, motiv pentru care trebuie absorbit cu cel puțin două

ore înainte de a se produce ecloziunea. A doua, ar fi să mori. Dacă inima încetează să mai bată, atunci ouăle nu mai pot rezista lipsei de oxigen din sânge și mor instantaneu. Pesemne că simți deja cum dispare paralizia acum. E semnul că ouăle sunt la locul lor în sistemul tău sangvin.

Efectiv, Cal simțea cum înțepeneala mușchilor săi se atenuază. De îndată ce brațele și picioarele sale își regăsiră mobilitatea, reacționează. Îl înhăță pe Glul Buglul și-l lipi de perete, strângând cu brutalitate traheea fragilă a gnomului. Ceilalți gnomi se crispară, gata să intervină, dar Blondin sări, descoperindu-și dinții săi ascuțiți, așa că Glul Buglul le făcu semn să stea nemișcați.

— O să rezolvăm problema asta imediat, șuieră Cal, nebun de furie, accentuând apăsarea. O să-mi dai acest antidot acum, sau dacă nu îți frâng gâtul pe loc.

— N-are... n-are rost, articulă cu greu gnomul, care începea să se învinețească ușor. N-avem antidotul la noi. Trebuie să ne urmezi, dacă nu vrei să mori.

— Pot găsi acest antidot la orice farmacist! șuieră Cal printre dinți.

— Nnn... nu, e imposibil, gâfâi gnomul. T'silul nu se află decât în deșertul de jos din Salterens. Există o Poartă de transfer la Sala, capitala lui Salterens. Dar nu există una și în deșertul de jos. Și e nevoie de cel puțin trei zile pentru a ajunge la minele de sare. Căci numai vânătorii de sare salterensi au acest antidot. Îl folosesc pentru a-i ține sub control pe sclavii pe care îi răpesc de la alte popoare. Noi suntem singurii care îl mai avem, în afară de ei. N-o să ai timpul necesar pentru a te duce până acolo, pentru a negocia cu ei și pentru a absorbi

antidotul. Cu atât mai mult cu cât există riscul să devii sclavul lor. Singura soluție este să ne urmezi!

Cal, încă furios, înțelese că nu avea nicio putere. Îi dădu brusc drumul gnomului, care căzu în genunchi, frecându-și gâtul.

— Spune-mi atunci care e blestematul tău de sorțitor, ca să-i gădesc blestemata lui de poartă secretă, pentru ca tu și poporul tău să vă puteți duce să vă prăjiți în infernul din Limburi!

Gnomul schiță un gest de protecție împotriva blestemului lui Cal, apoi îi întinse un obiect de culoare maro, vâscos și care picura.

— Ce mai e și cu chestia asta? mormăi Cal, neîncrezător.

— E un oxiradiator, îi spuse gnomul albastru. Noi n-avem nevoie să respirăm când săpăm, organismul nostru se încarcă direct cu oxigen. Dar pentru tine și vulpoiul tău, asta ar însemna asfixie sigură. Oxiradiatorul e capabil să sintetizeze absolut orice gaz, orice lichid. În schimbul a puțin sânge de-al tău, îți va furniza oxigenul necesar și va sintetiza din nou gazul tău carbonic.

— Puțin sânge de-al meu? Cum adică, puțin *sânge de-al meu*? Să ne punem de acord asupra ceea ce vrea să însemne puțin pentru nea vampir ăsta al vostru. Dacă e vorba de un litru sau doi, răspunsul e gata pregătit.

— Doar câțiva mililitri, nu mai mult decât o mică zgârie-tură. Pune-ți-l pe față și inspiră adânc.

Cal se supuse, dar nu fără a-i fi aruncat mai întâi o privire sumbră gnomului. De îndată ce mașinăria aceea vâscoasă fu pusă pe față sa, aceasta se întinse și-i acoperi întreaga figură. Cal simți o ușoară înțepătură în spatele urechilor, dovadă că bestiola se hrănea. Prudent, trase aer în piept. Simți o anume ușurare când își dădu seama că treaba funcționa de minune...

chiar dacă aerul avea un ușor iz stătut. Masca îi acoperise și ochii, pentru a-i proteja, așa că acum vedea mai degrabă printr-o membrană maro.

Blondin, însă, nu se dovedi *deloc* cooperant. Când gnomii încercară să-i lipească masca pe bot, el se dădu înapoi într-unul dintre colțurile încăperii, arătându-și dinții. Animalul fiind aproape la fel de mare ca și ei, prudenți, gnomii îi întinseră oxiradiatorul lui Cal.

Acesta nu ținu cont de colții care clănțăneau la un milimetru de degetele sale și-i aplică hotărât chestia aceea lipicioasă pe bot.

— Va trebui să vă cățărați pe o anumită distanță, îl avertiză gnomul. Nu avem o galerie principală mai înainte de cel puțin doi kilometri.

Cal ridică din umeri. Puțin îi păsa lui de explicațiile gnomului. Blondin, deja în patru labe, nu avea nicio obiecție în privința asta și chiar scoase un mârâit batjocoritor și surd când văzu capul companionului său. De îndată ce se află în afara razei de influență a statuetei, Cal lansă un dublu Interpretus asupra gnomilor, pentru a se putea înțelege cu ei, chiar și în afara sorțului general al palatului imperial.

Traseul fu lung, greu și destul de dureros. După cinci sute de metri, Cal nu-și mai simțea mâinile și mult prea mult genunchii. I se părea că-i fuseseră jupuite și servite crude. În spatele lui, doi gnomi astupau tunelul pe măsură ce înaintau.

La început, curios, Cal se uitase la ei. Dar procesul era atât de puțin plăcut, încât își întorsese repede privirile.

Pentru a fora, piticii își puneau mâinile pe rocă. Aceasta devenea atunci moale și ușor de scobit, ca și cum ar fi fost din

unt. Dacă le opunea rezistență, puteau să-i disocieze moleculele și se puteau infiltra în piatră până când întâlneau din nou rocă mai moale. În ceea ce-i privește pe ei, gnomii deschideau o gură absolut enormă, cam de vreo trei-patru ori mai mare decât mărimea lor, și devorau pământul cu o viteză halucinantă, saliva lor coagulând elementele între ele pentru ca tunelul să nu se prăbușească. Pentru a astupa tunelul subteran care ducea la celula lui Cal, ei reajustaseră mai întâi cu grijă pietrele celulei, ceea ce îi permise lui Cal să constate că saliva lor constituia un excelent mortar, apoi își deschiseseră enormele lor guri și vomaseră tone de piatră și pământ. Câteva minute mai apoi, era imposibil să-ți închipui că micul Cal putuse fugi printr-un tunel, cu atât mai mult cu cât gnomii *linseseră* cu grijă praful, lăsând astfel camera lună.

Deodată, Cal își aminti de un truc pe care-l văzuse pe Terra. Un skate-ceva. Mașinăriile alea aveau niște roți! Iar solul tunelului era perfect neted. Încet de tot, rosti o incantație:

— Pe Creatus, vreau o scândură și niște roți, ca să pot goni mai ușor pe sub bolți.

Din acel moment, totul avea să meargă cu siguranță mai bine. Odată pe scândură, nu mai avu nevoie decât să se împingă cu mâinile în lungul tunelului pentru a se deplasa, așa încât și gnomii își putură accelera mersul.

Glul Buglul se uită la mașinăria lui cu un aer interesat, vădit sedus de ușurința deplasării... dar încă nedecis să urce pe ea împreună cu Cal.

Dar lucrurile se împotmoliră în momentul în care tunelul începu să coboare.

Glul Buglul auzi un strigăt în spatele lui. Nu avu timp decât să se lipească de perete, pentru a-i lăsa cale liberă lui Cal, care cobora panta cu toată viteza.

Când își procurase mașinăria, Cal uitase totuși un mic amănunt: n-o prevăzuse și cu niște frâne!

Când gnomii, foarte neliniștiți, ajunseră lângă el, băiatul zăcea grămadă, zguduit de tremurături.

Cu foarte mare delicatețe, de teamă să nu se fi lovit serios, îl întoarseră cu fața în sus. La vederea chipului său, acoperit în continuare de fina membrană a măștii, aceștia tresăriră.

Cal nu tremura. Pur și simplu se zguduia de râs.

— Uau! exclamă el cu o voce ușor înăbușită, asta-i chiar super! Mai există și alte pante pe-aici?

Glul Buglul își ridică ochii spre cer... mă rog, spre boltă, și-i răspunse sec:

— Nu, nici una. Și de altfel, chiar dacă ar mai fi, te-am ruga să nu mai folosești acest... *lucru*. Riști să-ți faci un rău foarte mare. Precum și nouă, de altfel.

Spre marea lor ușurare, ajunseră la galeria principală fără nicio altă problemă și micul Hoț făcu să-i dispară planșa cu roțile. Căscând niște ochi mari, descoperi atunci o mulțime de galerii, imense, al căror vârf se pierdea undeva în umbră. Pereții acestora erau sculptați cu numeroase reprezentări de flori, de arbori și de animale, colorate cu ocru, cu lapislazuli, cu malahit, cu aur și cu argint, totul fiind luminat cu ajutorul unor globuri ce conțineau un fel de apă luminoasă. Gnomii circulau peste tot, aparent foarte ocupați. Înflorat, Cal constată că aceștia călăreau pe niște furnici uriașe, pe termite, pe splenditali* sau pe păianjeni. Unii dintre ei încălecaseră chiar niște falene

enorme și niște libelule feroce. Toată această mică lume fojgăia, țârâia, chiorăia, şuiera. Dată fiind mărimea lor redusă, Cal nu realizase că insectele puteau face atâta tam-tam!

Nicăieri nu se vedeau femei și copii, ceea ce confirma spusese lui Glul Buglul.

— Poți să-ți scoți oxiradiatorul, îi preciză gnomul, aici aerul poate fi respirat.

Cal își dezlipi masca, remarcând în treacăt că dobândise un ușor ten roșu, și și-o vârî mașinal în buzunar.

— Acum suntem departe de palatul imperial, reluă gnomul. Nu mai avem a ne teme de nimic.

— Bun, și-acum ce facem? Întrebă Cal care încerca desigur să-și stăpânească puternica lui dorință de a-l strânge de gât pe gnomul acela albastru.

— Acum o să le cerem Ghicitorilor să-i localizeze pe prietenii tăi Duncan, M'angil, Daviil, Brandaud și Besois-Giron și o să-i aducem aici.

— Pe prietenii mei? exclamă Cal. Ce legătură au ei cu toată povestea asta? N-am nevoie de ei pentru a vă rezolva problema. Dimpotrivă, cu cât vom fi mai puțini, cu atât va fi mai ușor!

Gnomul dădu din cap, încăpățânat.

— Notele de la universitate privitoare la tine precizau că împreună ați reușit să-l sfidați și să-l învingeți pe Magister. Viața femeilor și a copiilor noștri cere să ne luăm toate măsurile de prevedere necesare. Prietenii tăi vor veni aici. N-avem ce discuta în privința asta.

Cal deschise gura pentru a protesta... și o închise la loc. La urma urmei, habar n-avea cu ceea ce trebuia să se confrunte... iar magia superputernică a Tarei nu era deloc de prisos. Schiță

un zâmbet trist. Biata de Tara, ea care nu putea suferi magia, era nevoită să-și petreacă mai tot timpul folosindu-se de ea!

— După ce vom fi siguri că sorțitorul e ocupat în altă parte, continuă gnomul, o să te ducem la palatul lui. Acolo, va trebui să localizați Poarta prin care se duce până la locul unde sunt ținute închise femeile și copiii noștri și unde-și păstrează artefactul. Odată poporul nostru eliberat și, pe cât posibil, distrus artefactul care conține întreaga lui putere, îți vom reda libertatea. Așteaptă-mă aici, mă duc să-ți aduc ceva de mâncat și de băut, ca să-ți potolești setea.

Cal, care se aștepta la o friptură bună, fu ușor dezamăgit când gnomii îi întinseră un coș cu fructe și legume crude.

— Hehehe, protestă el, eu nu sunt un krekrekre*! N-aveți nimic altceva?

Gnomii se înclinară fără să-i răspundă și-l lăsară în compania carotelor. În definitiv, nici măcar nu-i era chiar așa de foame. Puse coșul jos și începu să aștepte cu răbdare. Gnomii se întoarseră foarte repede pentru a-l conduce într-o foarte drăguță cameră. Era evident că nu prea obișnuiau să aibă invitați de mărimea sa, căci trebuiseră să lipească mai multe paturi pentru ca el să poată dormi confortabil. În camera de baie, pâlniile dușului pluteau, gata să-și elibereze apa. Dar când Cal vru să se spele de praful din tunel, constată că acestea se încăpățâneau să rămână la nivelul brâului său, vădit reglate prea scurt pentru el. Trebui așadar să se lungească pe jos, ceea ce nu aranjă deloc lucrurile, căci măciuliile se înțepeniră imediat deasupra feței lui. Orbit de apă, înăbușit, își spuse că pentru o vreme va trebui să se lipească de a mai face duș.

Era pe cale să sufere un atac în toată regula din partea pro-soapelor care îl ștergeau singure, când i se păru că surprinde o mișcare suspectă sub pielea brațului stâng. Era probabil ceva pur psihosomatic, dar el simțea un fel de... viermuială în vene. Încremenit, privi cu atenție, pândind și cel mai mic freamăt anormal.

După ce se studie peste tot cu mare grijă, în timp ce-și consulta acreditarea care măsura minutele și ceasurile pe care le mai avea de trăit, gnomii îi aduseră un costum de culoare pământie. Vădit împrumutat de la cel mai înalt dintre ei, acesta îi lăsa descoperită o parte din brațe și din picioare tânărului Hoț. Cal se strâmbă, în timp ce rostea o incantație:

— Pe Transformus, acest costum să-mi pice bine și-n albastru să mă îmbrace pe mine!

Imediat, pantalonul și talia acestuia se lungiră și deveniră de un albastru frumos. Așa. Un lucru bine făcut. Nu-i mai rămânea acum decât să se descotorosească de viermii de T'sil care-i amenințau viața, să-și regăsească prietenii, libertatea și onoarea, și totul avea să fie cum nu se poate mai bine în cea mai bună dintre AlteLumile posibile.

Dar când, la următoarea masă, gnomii se întoarseră iar cu coșul lor cu rădăcini și fructe, Cal își mai pierdu puțin din buna lui dispoziție și oftă... Așteptarea asta începea să i se pară fără de sfârșit!

Gnomii albaștri

Când băgă de seamă că prietenul lor dispăruse, Tara îngheță de spaimă. Nu cunoștea decât un singur sorțitor în stare să-i facă pe oameni să dispară astfel... Magister!

Spaima pe care o vedea în ochii prietenilor ei îi confirmă că și ei gândeau la fel.

Deodată, o mână brutală o apucă de roba de sorțitoare și se pomeni ridicată inconfortabil în aer.

Turbat de furie, șeful gărzilor îi înhățase pe toți patru cu cele patru brațe ale sale și-i zgâlțâia ca pe niște păpuși.

Galant, Manitou, Barune și Sheeba se pregăteau să sară în ajutorul lor, când lăncile paznicilor îi făcură să se imobilizeze.

— Unde... unde e Caliban Dal Salan? mormăi Xandiar. Unde l-ați ascuns? Vorbiți sau vă... sau vă...

— Stai! țipă Tara. Noi n-am făcut nimic!

— N-ați făcut nimic? Ați încercat să-mi adormiți paznicii și prizonierul a dispărut! scuipă Xandiar scuturându-i și mai

tare. Spuneți-mi imediat unde-i Hoțul înainte de a vă smulge eu capul!

Dacă exista ceva de care Moineau avea oroare, aceasta era să fie ținută suspendată, de ceafă, ca un cățeluș. Bun. Aici magia nu funcționa. Să vedem însă dacă nu cumva funcționa blestemul Bestiei... daaaa! Simți cum i se alungește botul, cum îi cresc ghearele și enormele ei labe atinseră repede solul.

Xandiar se pomeni de îndată nas în bot cu o Bestie destul de prost dispusă.

— Dă-le drumul prietenilor mei! mârâi Moineau, apucându-l pe șeful gărzilor de gât și ridicându-l de la pământ la rândul ei. Noi n-avem nimic de-a face cu evadarea lui Cal!

Gărzile reacționară imediat și pumnalele, cuțitele, spadele suierară într-un fel amenințător la scoaterea lor din teacă.

— Nimeni să nu miște! gâlgâi Xandiar, care avea o vedere directă asupra colților enormi ai lui Moineau. Am... am situația sub control.

Le dădu drumul lui Fabrice, Tara și Robin. Barune, care nu înțelesese că tovarășul său era de fapt suspendat deasupra lui, se uita în jur cu un aer rătăcit. Așa că fu cât se poate de mulțumit când îl regăsi pe Fabrice, de al cărui picior își încolăci imediat trompa.

— Ar trebui să-i spui acestui elefant al tău să-ți mai dea drumul din când în când, șopti Robin, care nu scăpa din ochi gărzile. N-o să-ți fie deloc ușor să fugi, dacă rămâne agățat așa de tine mereu!

— Dă-mi drumul! îi porunci Xandiar lui Moineau, cu o voce strangulată. N-o să mă mai ating de voi... cel puțin, deocamdată.

Moineau nu ezită. Slăbi strânsoarea. Imediat șeful gărzilor își trase din teacă pumnalele, cu viteza fulgerului, și le aținti chiar asupra inimii Bestiei.

— Să nu mă mai ameninți vreodată, șuieră el, cu maxilarele strânse de furie.

— Nici tu pe mine! articulă rece Moineau.

Tara, Fabrice și Robin nu cutezau nici să respire. Tensiunea era atât de mare, încât ai fi putut s-o tai cu cuțitul.

Deodată, un muget strident îi făcu pe toți să tresară și nu lipsi mult ca Moineau să fie făcută bucăți. Xandiar își stăpâni la timp surpriza și își dădu pumnalele în lături. Barune, care se săturase să tot aștepte și își voia roș-bananele lui, produsese o... zgomotoasă diversiune.

Fabrice, care fusese cât pe-acți să se izbească de boltă atunci când tresărise, își mângâie afectuos Familiarul și tensiunea își pierdu din tărie. Gărzile își vârâră și ele toate armele lor tăioase în teacă și Xandiar se hotărî să fie măcar rezonabil dacă nu putea fi și politicos.

În ciuda protestelor lor zgomotoase, îi închise pe toți în celulă. Inclusiv pe Manitou, care invocă totuși sus și tare statutul său de Înalt mag. Îi lăasă să adoarmă, apoi, adept al torturilor rafinate, îi deșteptă la miezul nopții. Deși încă adormiți, obosiți și speriați, ei se încăpățânară în „minciunile” lor. Habar n-aveau unde se afla Caliban Dal Salan.

Xandiar nu mai avu atunci de ales. Se duse să-i dea raportul împărătesei.

Spre marea lui mirare și mai ales furie, împărăteasa primi aceste neașteptate vești cu o anume indiferență.

Tânăra femeie se afla în budoarul ei de ambră. Ca de fiecare dată când intra în acea incredibilă operă de artă, căpetenia gărzilor se simțea stânjenit și greoi.

Fiecare bucățică din încăpere, cu excepția podelei pardosite cu marmură galbenă, era acoperită cu ambră sculptată. Fluturii, păsările, peștii, animalele reprezentate păreau vii, atât de mult respectaseră artiștii cele mai mici amănunte. Lumina aurie care emana din pereți îi conferea împărătesei tenul unui fruct pârguit de soare. Din nou, se simți năpădit de adorația pe care i-o purta acelei fragile femei tinere, încât i se puse un nod în gât.

Își lăsă un genunchi jos, cu casca sub unul dintre brațe, și așteptă plin de respect.

Două dintre cameristele suveranei îi pieptănau acesteia incredibilul ei păr și împărăteasa se strâmba de fiecare dată când pieptenele se împotmolea în vreun nod.

— Pe strămoșii mei, mormăia ea, cred că în cele din urmă o să-mi tai părul!

— Majestatea Voastră Imperială, se ofusca una dintre cameriste, o brunetă încântătoare cu ochi ca de căprioară, nu se poate să faceți una ca asta! Jumătate dintre femeile din imperiu și-ar da brațul drept pentru a avea un asemenea păr!

— Așa e, și tocmai din cauza suspinelor lor de invidie îmi mai păstrez aceste afurisite de plete, recunosc împărăteasa, contemplându-se în oglindă. Dar, într-o zi, vanitatea mea se va dovedi mai slabă decât răbdarea mea și gata, părul scurt și libertatea! Bine, însă până atunci, zi ce ai de zis, căpetenie a gărzilor mele. Ce ar putea fi atât de urgent, încât să reclame prezența ta aici în timpul *toaletei* mele de dimineață?

Se întoarse, dându-le la o parte pe cameriste, pentru a-l putea privi mai bine pe cel îngenunchat.

Xandiar roși.

— Băiatul, Caliban Dal Salan, a dispărut într-un mod misterios, Majestatea Voastră Imperială.

După care se crispă, în așteptarea furiei ce avea să se reverse asupra lui.

Dar nu se întâmplă... nimic.

Își ridică ochii și întâlnește privirea neobișnuit de concentrată a lui Lisbeth'tylanhnem.

— Bine, bine, spuse ea în cele din urmă. Altceva?

Căpetenia gărzilor rămase cu gura căscată.

— Păi, prietenii tânărului sorțitor au preparat o misterioasă poțiune pentru a-mi adormi gărzile și a-l ajuta să evadeze. I-am închis și vă cer permisiunea de a-i face să mărturisească, inclusiv prin folosirea *mijloacelor speciale*. În felul ăsta îl vom putea regăsi pe prizonier.

De această dată, veștile erau îndeajuns de catastrofice pentru ca ea să se enerveze. Prudent, își închise ochii.

Vocea împărătesei rămase de un calm olimpian.

— Cu siguranță, nu. Lancovitul nu va permite torturarea copiilor pentru a li smulge niște mărturisiri. Dă-le drumul.

— CUM! (În mânia sa, căpetenia gărzilor se ridică dintr-un salt, uitând cu cine avea de-a face.) Dar au adormit jumătate din oamenii de la palat! Și băiatul a...

— Dispărut, da, cred că am înțeles lucrul ăsta, reluă împărăteasa, căreia nu-i plăcea să i se nesocotească poruncile.

Chicoti deodată ușor și se întoarse spre camerista cu ochi ca de căprioară.

— Îți amintești, Mariana, de vremea când credeam că sunt îndrăgostită de prințul de Trond'or? Am aruncat un sorț de somn asupra întregului palat.

— Aveați doisprezece ani, Majestatea Voastră, pufni camerista, erați deja foarte puternică pentru vârsta pe care o aveți. Dar nu luaserăți în considerație faptul că și prințul va *adormi*!

— Da. Să-ți declari flacăra pasiunii unui tânăr gata să înceapă să sforăie era ceva prea puțin romantic. Când am reușit să-l trezesc, Mama era înfuriată la culme. Înălților magi le-a trebuit aproape o lună ca să-i trezească pe toți cei aflați la palat!

Îl fixă iar pe bărbatul acela uluit care îngenunchease din nou la picioarele sale.

— Precum vezi, ceea ce au făcut acești tineri nu e deloc grav. Dă-le pace. Bănuiesc că l-ai văzut pe Barune, schimbă ea deodată vorba. Băiatul ăla, Fabrice, fiul Păzitorului, se poartă frumos cu el?

Se poartă mult mai frumos decât vă purtați Domnia Voastră cu mine, pe cât se pare, fu cât pe-aci să răspundă Xandiar copleșit de amărăciune. Se reple înșă și răspunse pe un ton neutru.

— Așa se pare, Majestatea Voastră Imperială.

Împărăteasa oftă.

— Tânărul ăsta neghiob are tot interesul. Dacă-i face vreun rău cât de mic mamutului meu, va plăti scump. Poți să te retragi, Xandiar. Du-te și fă-ți datoria.

Xandiar nu devenise el degeaba căpetenia gărzilor. Fiul mai mare al unui mic nobil de provincie, el știa că întreaga Curte din Omois era ca un viespar, în care se puneau la cale tot felul de intrigi și comploturi. Și după cum se părea, nimerise chiar într-o astfel de cabală.

Așa se face că primi veștile care-l așteptau la închisoare cu o anume nepăsare.

Noii prizonieri făcuseră ca și vechiul prizonier.

Se volatilizaseră.

Măcar era sigur de un lucru: împărăteasa va fi cu siguranță *foarte mulțumită* când va afla vestea acestei noi evadări din in-violabila ei închisoare.

În timp ce căpetenia gărzilor privea cu un aer morocănos celulele încă ocupate, Tara se cățăra pe coate, cu neplăcutul sentiment că era un *vierme de pământ*.

Cei patru prieteni, Familiarii lor și Manitou încercau să se odihnească un pic, fiecare în celula sa, după epuizantele tentative de smulgere a unei mărturii de la ei de către Xandiar, când își făcuseră apariția gnomii. Avertizată de un misterios al șaselea simț că niște *chestii* încercau să pătrundă înăuntru, Tara rupsese un scaun și cu două dintre picioarele acestuia, ridicate deasupra capului, se pregătea să-și vândă scump pielea. Gnomii nu scăpară cu viață decât mulțumită frazei: „Venim din partea lui Caliban Dal Salan”, pe care unul dintre ei, inteligent, o șopti, evitând astfel piciorul scaunului ce se abătea asupra capului său.

Gnomii îi pusese atunci imediat la curent cu „pactul” pe care-l făcuseră cu Cal și mânia Tarei îi făcu să dea înapoi. De altfel, chiar și în tunel, căutară pe cât posibil să se țină cât mai departe de ea.

În ceea ce-i privește, Fabrice și Barune nu simțiseră nimic și se mulțumiseră să-i urmeze pe gnomii care-i deșteptaseră. Moineau, încă sub înfățișarea ei de Bestie, fu cât pe-acți să ronțăie vreo doi înainte de a-și da seama, iar Robin privea dezolat trupurilor celor doi pe care-i pocnise înainte de a realiza că nu

le erau dușmani. Vinovăția sa dispăru de tot atunci când află ce-i făcuseră micile ființe albastre lui Cal, și-i lăsase disprețuitor pe ceilalți gnomi să se ocupe de cei doi răniți ai lor. Cât despre Manitou, el fusese trezit brusc și-i fugărea pe gnomi amenințându-i că o să-i muște dacă nu aveau să-i ducă la Cal și cât mai repede cu putință.

Gnomii se arătară foarte dezamăgiți că nu o putură lua cu ei și pe Angelica, dar înalta fată brunetă nu se afla în celula ei... lucru care n-avea de ce să-i displace Tarei.

Nu le trebui mult timp pentru a-și coordona evadările, gnomii săpând cu o viteză uluitoare. Se regăsiră cu toții în galeria principală, cu dureri de șale, suflând din greu, dar liberi.

Reîntâlnirea lor cu Cal se dovedi destul de... *înlăcrimată*. Apoi, după ce Cal află că fuseseră aruncați în închisoare, de unde-i eliberaseră gnomii, se prăpădi de răs timp de mai bine de un sfert de oră. O, cât de mult și-ar fi dorit să fi fost un șoricel pentru a putea vedea ce mutră făcea căpetenia gărzilor în acel moment. Faimoasa lui închisoare inviolabilă începea să semene serios cu o strecurătoare!

După ce își șterseră lacrimile de bucurie, se hotărâră să-și facă un plan de bătaie.

— Primul nostru obiectiv, declară Tara înfiorată, este să te scăpăm de acești oribili T'sili.

— Dar, pe de altă parte, nu-l putem lăsa pe sorțitor să pună mâna pe Cartea interzisă, obiectă Manitou. Asta ar putea pune în pericol tot echilibrul AlteiLumi! Cal mai are două zile la dispoziție până când T'silii vor deveni activi. Așa că vă propun să facem un mic ocol prin Lancovit pentru a recupera cartea și a o pune într-un loc sigur, într-un loc unde gnomii să n-o poată

atinge. Apoi, vom merge împreună pentru a încerca să le eliberăm femeile și copiii.

— Dacă cel ce se află în spatele a toate astea e chiar Magister, nu-l pot înfrunta direct, recunosc Tara, căci e mult prea puternic. Ultima dată am avut mult, mult noroc. Va trebui să organizăm căutarea porții ascunse și evadarea într-un moment în care vom fi siguri că nebunul ăsta are treburi în altă parte.

— Desigur, confirmă Manitou, ar fi o catastrofă îngrozitoare dacă ar reuși să pună mâna pe tine. Așadar, suntem cu toții de acord? Lancovit și cartea mai întâi, iar prizonierii și antidotul după aceea? Cal, tu ce părere ai?

— Păi, deși mi-ar plăcea să vă spun nu, răspunse franc micul Hoț, care avea mereu impresia că pielea sa se prăjea, dar între T'sili și o probabilă invazie de demoni, cred că nu prea am de ales. Așa că OK, în ceea ce mă privește. Cu cât ne vom îndeplini mai repede misiunea, cu atât mai repede îmi voi lua antidotul.

— Și eu sunt decis, confirmă Robin. Să recuperăm mai întâi cartea și apoi să-l salvăm pe Cal.

— Până atunci, reluă Manitou, singura noastră problemă este să le explicăm micilor noștri prieteni albaștri de ce trebuie să trecem prin Lancovit înainte de a ne întoarce pentru a le da o mână de ajutor.

— Gnomii se pricep bine la magie? întrebă Fabrice, lăsându-l o clipă singur pe Barune.

— Nu cine știe ce, răspunse Cal. Se folosesc de ea, dar e evident că e vorba de sorți pe care i-au cumpărat, nu i-au creat ei. N-am reușit deloc să-mi reglez dușul și sistemul lor de ștergere a fost cât pe-acum să-mi ia pielea. De ce?

— Ei bine, dacă ei sunt la fel de neștiutori ca și mine, presupun că nu sunt capabili să afle dacă ai nevoie de niște *unelte magice* pentru a-ți face treaba, nu-i așa? Iar dacă Ghicitorii nu pot citi în mintea ta, le poți spune prin urmare tot ce-ți trece prin cap. De pildă, că e absolut necesar să te duci în Lancovit pentru a-ți lua uneltele de Hoț, fără de care nu vei fi în stare să găsești poarta ascunsă!

— Fabrice, prietene, zise micul Hoț, admirativ, ar fi tare bine dacă ai putea să te interesezi ceva mai des de problemele noastre!

Fabrice își mușcă buzele.

— Legătura mea cu Barune e foarte puternică. Îmi vine greu să-mi deosebesc propriile mele senzații de cele ale lui. Iar lui îi vine greu să se obișnuiască cu faptul că a fost miniaturizat. Așa că nu mi-o luați în nume de rău dacă sunt ușor... distrat în ultima vreme.

Cal ridică ochii spre cer.

— Păi, răspunse el, dacă asta te poate face să uiți de groaznicele tale șarade, atunci rămâi distrat.

— Eu te înțeleg prea bine, zâmbi Tara. Nici eu la început nu reușeam să mă detașez de Galant. Vei vedea că, pe măsură ce trece timpul, legătura devine mai puțin exigentă.

Galant protestă mental. Cum adică, mai puțin exigentă? Lui nu-i plăcea niciodată să fie departe de ea. Fata îl liniști, mângâindu-i părul acela atât de moale dintre urechi, gândindu-se că de vreo câteva zile nu-i prea acordase atenție Familiarului ei. Ei, de îndată ce va scăpa și de această nouă situație critică, îi va consacra doar lui o săptămână întreagă, dichisindu-l și copleșindu-l cu mângâieri.

Glul Buglul protestă când descoperi că invitații săi voiau să meargă în Lancovit. Evident, se temea că aceștia pun la cale vreo stratagemă pentru a-l salva pe Cal fără să se folosească de antidot.

Cal îi răspunse pe un ton rece că el nu obișnuia să lucreze fără uneltele sale. Că profesionistul era el. Și că dacă gnomul voia să facă treaba în locul lui, el n-avea nimic împotriva.

Tarei i se făcu milă de bietul Glul... până în momentul în care acesta pretinse un ostatic.

Când văzu că Tara se pregătea să-l transforme pe gnom într-o bucată de carne prăjită, Fabrice se vârî între ei.

— Merge, o calmă el pe Tara, nu e nevoie să fim patruzeci pentru a recupera uneltele lui Cal. Deocamdată, eu tot nu sunt bun la prea multe, așa că rămân aici, ostatic, împreună cu Barune. Iar cât privește regimul de fructe și legume, lui îi convine de minune. Noi doi o să vă așteptăm aici.

În ciuda propunerii sale, Tara știa că Fabrice îi lăsa să plece dar nu fără regret. Fusesse deja îndepărtat de la precedentele lor aventuri, când Magister îl răpise din greșală, iar acum lucrurile păreau să se repete. Acestea fiind zise, el era atât de absorbit de prezența micului mamut, încât nu părea să se simtă deloc rău. Faptul de a fi *distrat* în plin furt putea pricinui unele probleme.

Poarta de transfer a gnomilor nu era foarte departe. Glul Buglul le propuse să încalece pe păianjeni sau pe spalenditali pentru a ajunge până la ea, dar Tara preferă să-i redea lui Galant mărimea normală. Cal, Robin și Tara zburară așadar în urma gnomului, care rechiziționase o libelulă, în timp ce

Moineau, care își schimbase înfățișarea, Sheeba, Manitou și Blondin făcură cursa împreună cu ei.

Odată ajunși în dreptul intrării porții, Glul Buglul încercă să se informeze.

— Cât timp îți trebuie ca să-ți recuperezi uneltele, Prim-sorțitor Caliban Dal Salan?

— Între douăzeci și douăzeci și șase de ore, în funcție de lumea care se va afla pe acolo. La urma urmei, sunt totuși un fugar. Trebuie să fiu discret.

Gnomul dădu din cap.

— Înțeleg. Ai încă destul timp la dispoziție. T'silii nu vor fi activi mai devreme de două zile și jumătate.

Pe Cal îl trecură fiorii, dar nu zise nimic.

— Unde o să ajungem? întrebă Robin, prudent. A ne materializa dinaintea gărzilor de la castel poate că nu e cea mai nimerită idee.

Gnomul preciză:

— Nu, bineînțeles, ne-am gândit și noi la asta. O să ajungeți la ambasada noastră din Travia. Va trebui să vă duceți la castel pe cont propriu. Pe foarte curând. Vă așteptăm... ca și prietenul vostru, de altfel.

Tara se gândi că era greu să ignore această amenințare. Dar, la naiba, ei chiar aveau de gând să se întoarcă, n-avea de ce să se teamă. În fine, aproape.

Gnomul deschise sala de Transfer. De cum intrară, cele cinci tapiserii, reprezentând respectiv licornii, sorțitorii, zânele, uriașii și elfii, începură să sclipească. Toate alcătuiau un halo strălucitor care le îngloba. Gnomul puse sceptrul la locul cuvenit, apoi ieși repede. Moineau strigă „ambasada din Lancovit”, curcubeul atinse micul grup... și se pomeniră altundeva.

Într-un loc în care dădură nas în nas cu niște labe enorme cu chitina tăioasă.

Căci gărziile gnomilor nu erau oameni: niște enorme călugărițe cu clești teribili, de un frumos verde primăvărat, îi priviră pe oameni cum se materializează fără să clipească.

Una dintre ele, care avea un glob stilizat ce înconjura o floare, o pasăre și un păianjen pe abdomen — herbul lui Smallcountry —, le făcu semn să înainteze. Cu un nod în gât, trecură printre șirurile de călugărițe ai căror ochi mari cu fațete îi priveau cu interes.

Odată ieșiți din sală, Moineau răsuflă ușurată. Un gnom îi aștepta.

— Bine ați venit la ambasada noastră din Travia, spuse el, înclinându-se. Numele meu este Bulul Bulbul, ambasador extraordinar și plenipotențiar al lui Smallcountry. Doriți să fiți conduși la locul unde se află uneltele Prim-sorțitorului Caliban Dal Salan?

— Nu, vă mulțumim, Excelența Voastră, nu va fi necesar, răspunse politicos Cal. Vă vom regăsi aici nu peste multă vreme.

— Suntem la dispoziția voastră zi și noapte. Așa că nu ezitați să ne treziți, avem consemne să vă ajutăm cât putem noi mai bine.

— Vă mulțumim, Excelența Voastră. Nu ne vom lipsi de acest ajutor, dacă se va dovedi necesar.

Când ieșiră din ambasadă, Tara regăsi cu plăcere încântătoare case colorate din Travia. Meșterii decoraseră și pictaseră fiecare dintre zidurile orașului cu fresce proaspete și vesele. Acoperișurile lucioase se decupau pe cerul... vărgat. Tara făcu ochii mari. Bolta cerească de deasupra lor era striată cu verde, violet, galben și albastru.

Moineau își ridică și ea ochii și suspină:

— Văd că Mătușa Titania a lansat iar mari lucrări de decorare! Nu te speria, Tara, asta o apucă în mod regulat. Îi place să schimbe culoarea cerului din când în când, găsește că albastru sau negru e puțin prea... convențional.

Cal privi cerul cu un aer suspicios, trase cu putere aer în piept și se destinse.

— Uau! exclamă el, ce bine e să te întorci acasă! Nu-mi dădeam seama cât eram de nervos. Bun. Să trecem pe acasă. Gărzile mi-au luat toate pumnalele și armele și fără ele mă simt... de-a dreptul despuiat.

Moineau nu era foarte liniștită. Prima dată când fusese nevoie să ia Cartea interzisă, i se păruse că aceasta... se răsucise în mâinile sale, ca și cum ar fi fost vie. Și asta o tulburase atât de tare, încât fusese cât pe-acți să uite să se cațere pentru a porni din nou la drum. Deodată, unul dintre șerpui de foc o ratase doar cu un milimetru. Se alesese cu pletele pârлите. Amintirea asta o făcu să tremure. Și unde mai pui că trebuia s-o ia de la început, acum!

Era lume pe străzi. Zâne liliputane zburau în toate părțile, pline de mesaje, de flori sau de polen. Un grup de copii, ținuiți în hamuri, se antrenau la plutit în spatele unei sorțitoare în robă albastră. Tara zâmbi. I se părea că femeia ținea în mână un buchet mare de copii! Sunete de trompetă izbucneau peste tot, de îndată ce un trecător decola sau ateriza. Ca și camerele de luat vederi, trompetele erau prevăzute cu aripi și supravegheau atent mișcarea mulțimii, pentru a anunța aterizările și decolările. Întregul era destul de... asurzitor. Unii sorțitori se deplasau pe spatele unor pegași, dar Tara văzu cu uimire și un

taur mare înaripat pe post de animal de călărie. Oamenii se îndepărtară prudent, căci coarnele lui lucitoare și ascuțite nu te îmbiau să-i stai în preajmă.

Ca și la Tingapour, negustorii își propuneau sute de articole. Rafturile gemeau printre altele de fructe și legume, dintre care unele păreau destul de *recalcitrante*. Cantalupele*, delicioasele plante din Sud, mormăiau în cuștile lor. Kalornele proaspăt culese își mișcau ochii-petale cu spaimă. Mai departe, un Kraken nu avea deloc intenția de a-și sfârși viața ca frigăruie și, ieșind din cuva sa, încerca să-l strângă de gât pe negustor. Lângă el, strigând că fuseseră stropiți, spiridușii P'abo își vindeau bomboanele lor colorate, printre care faimoasele alvițe Kidikoi. Niște sorți animau un fel de bunătați, care mergeau în pas cadențat, conduse de sticlele de Tzinpaf*.

Mai departe, doi elfi propuneau spre vânzare arcuri și săgeți, lângă taraba unui pitic. Robin, care, ca și Cal, se simțea dezarmat fără armele sale, confiscate la Tingapour, se apropie pentru a-și cumpăra un arc. Dintr-un frumos lemn brun, acestea erau delicat sculptate, cu corzile bine întinse. Zărindu-i meșele negre amestecate printre pletele-i albe, unul dintre elfi mormăi ceva în timp ce rânjea. Dacă ea nu auzi comentariul, tonul era unul insultător, și Tara îl văzu pe Robin cum se crispa. Vădit lucru, statutul său de semielf nu trecea neobservat.

Niște rasiști. Desigur, rasele erau toate la fel în univers. Bunică-sa știa foarte bine cum trebuie tratați astfel de indivizi, așa că Tara se decise să-i imite felul de a se purta. Își scoase punga de credite-mute aur și se apropie. Mulțumită sorțului lui Moineau, înțelegea inflexiunile melodioase ale elfilor.

— Ei bine, Robin, ai găsit ceva cât de cât convenabil la acești *negustorași*? rosti ea cu o voce disprețuitoare și într-o elfă de-săvârșită. Nu văd de ce te-ai oprit aici. Să mergem mai degrabă să ne cheltuim banii la niște oameni care știu ce-i munca.

— Bine zis, Domnișoară! strigă piticul. Veniți atunci la mine! Topoarele și săbiile mele prețuiesc cât toate *mașinăriile* astea fragile.

Cel de-al doilea elf, care încerca să-i taie calea lui Robin, îl trăsni pe pitic cu privirea.

— Noi vindem cele mai bune arcuri din AltăLume! afirmă el cu un glas mieros.

— A, da? Nu se vede! îi replică Tara sec.

Robin, cu gura căscată, înghiți în sec.

— Ei, ai grijă totuși, șopti el. Compatrioții mei sunt destul de susceptibili. Nu cred că pot înfrunta *doi* deodată.

Tara nu reacționează, prea ocupată să lupte cu elful jocul lui „cel-care-își-lasă-primul-ochii-în-jos-pierde”.

Furia sa era atât de mare, încât piatra vie o simți. Din mâinile Tarei începu să pulseze o lumină albăstruie. Pesemne că elful simți puterea fetei, căci își lăsă deodată ochii în jos, după care făcu o plecăciune.

— Poate că armele aici de față nu vă convin, admise el pe un ton viclean. Dar cred că am ceva mai... *potrivit* cu rangul dumitale, Domnișoară.

La un semn al său, celălalt trecu în spatele unei perdele irizate de unde se întoarse cu un sipet. Îl deschise curtenitor și dădu la iveală un arc extraordinar. Alb ca laptele de balbună, era incrustat cu lemn iridescent din munții Hymliei. Conturate pe deasupra cu aur și argint, runele sclipitoare de pe corpul

arcului și păpușile de sus și de jos străluceau ca și cum ar fi fost tăiate dintr-un diamant. Mânerul era din corn de Brrraaa regal, incrustat cu smaralde.

Era un arc magnific. Iar după fețele pe care le făceau Robin, Cal și Moineau, chiar nu avea *pereche*.

— Acesta e arcul lui Lillandril Inimă de Oțel, una dintre cele mai vestite războinice ale noastre, le spuse cu mândrie elful, încântat de micul său efect. Acest arc a fost meșterit pentru ea, iar de la moartea ei, acum două mii de ani, își caută un nou stăpân. Dar trebuie să vă previn. Dacă-i atingeți mânerul și nu sunteți cel căruia îi e sortit... o să vă ardeți rău de tot.

Robin dădu din umeri.

— Cunosc legenda arcului lui Lillandril. Mai știu și că nu va accepta niciodată să aparțină unui semielf. Nu vă jucați cu mine. O să iau un arc clasic. Țsta mi s-ar potrivi de minune, zise el arătând un arc.

Tara simțea tristețea din vocea sa. Iar asta o întrista și pe ea. Avu însă o idee. O mașinărie magică, nu-i așa? Ia să vedem dacă piatra magică nu-i putea da o mână de ajutor.

— *Piatră vie*, o strigă ea mental. *Poți simți tu magia din arcul din fața mea?*

— *Arcul?*

Da, desigur, piatra vie habar n-avea cam ce ar putea fi un arc.

— *Iertare, uită-te la imaginea lui din mintea mea.*

Prin ochii Tarei, piatra vie văzu arcul aflat în sipet.

— *Pff, nu puternic*, șopti piatra după ce se apropiase mental de strălucitoarea armă. *Nu ca mine! Dar înțeleg când vorbește.*

— *Întreabă-l dacă se plictisește.*

Piatra vie îi dădu ascultare, ușor mirată.

— *Da, suspină ea, se plectisește. La fel ca mine înainte ca Frumoașa Tara, Drăguța Tara să vină să mă caute sub tufele de Trandafiri Negri.*

— *Prea bine, zâmbi Tara mental în fața complimentelor ei extravagante, atunci spune-i că următorul care îl va atinge îl va conduce în mai multe aventuri decât a avut parte cu Lillandril. Și că nu trebuie să-l ardă.*

— *Lillandril pus sorț, reluă piatra după câteva secunde. Mic arc nu poate ridica sorț de unul singur.*

— *Ah? Asta înseamnă că arde pe oricine? Că în realitate nu-și poate alege un nou stăpân?*

— *Nu, Lillandril pus sorț chiar pentru a proteja arc. Numai ea-l poate atinge. Dar, paf. Murit deodată.*

— *Oh? Într-o ambuscadă? întrebă Tara.*

— *Os de pește, răspunse arcul prin mijlocirea pietrei vii. Rămas prins, puf, căzut țeapănă. Dar chiar înainte de mare bătație. Atunci elfii spus că ea murit în luptă. Os de pește mai puțin glorios.*

Tara își stăpâni un chicotit mental.

— *Înțeleg. Piatră vie, poți dezactiva sorțul?*

— *Pfff, răspunse piatra cu o nuanță de dispreț, vii și tu cu magia ta în ajutor?*

— *Vin, îi confirmă Tara.*

— *Atunci, ușor!*

Piatra vie puse stăpânire pe puterea Tarei și-o amestecă cu a sa. Un tentacul nevăzut se întinse discret și atinse arcul... apoi se strânse la loc.

— *Făcut! clamă piatra în mintea Tarei cu o intensă satisfacție.*

— Robin? reluă Tara cu voce tare.

— Da?

— Ia arcul.

— Dar...

— Taci, și ai încredere în mine. Ia arcul.

Uluit, elful îi întinse sipetul. Șovăielnic, Robin întinse palma... și atinse mânerul. Văzând că nu se petrecea nimic, apucă arcul și-l scoase din sipet sub ochii ieșiți din orbite ai elfului.

— Pe Jeduril și Brandmaril, nu l-a ars! E imposibil!

Zâmbetul lui Robin era cum nu se poate mai mare.

— E ceva... fabulos, zise el pe un ton plin de încântare, mângâind ușor lemnul strălucitor. Atât de puternic și atât de ușor totodată!

Cei doi elfi își pierduseră toată morga. Se uitau la Robin ca și cum i-ar mai fi crescut un cap. Apoi își reveniră, dar nu fără efort.

— Împreună cu săgețile, arcul face o mie de credite-mute aur, anunțară ei.

Au! O mie de credite-mute. Tara nu avea decât patruzeci și cinci în pungă. Simți cum o năpădea dezamăgirea, când Moineau făcu un pas înainte.

— O clipă! zise fata cea subțirică. Am auzit și eu legenda arcului magic al lui Lillandril. Și mai știu că legenda spune că arcul nu poate fi vândut, ci doar dăruit celui care va fi destul de curajos ca să-l apuce. Ceea ce a și făcut prietenul nostru mai adineauri. Așa că nu vă jucați cu noi, dacă nu vreți să mă plâng Înaltului Sfat al elfilor.

Înciudați, elfii își lăsară capul în jos.

— Mă rog, mormăi primul. Poți să-l iei. Și să-i spui Înaltului Sfat că ți l-am dăruit.

— Perfect! zise Tara strângând săgețile și tolba meșteșugită care însoțea arcul. A fost o plăcere să facem afaceri cu voi.

Lângă ei, piticul se porni pe un răs homeric.

— Ha! ha! ha! își dădu el drumul, iată-i pe micii elfi prinși în capcană. Ei credeau c-o să pescuiască o bull-sardină*, și când colo s-au ales cu un krok-rechin*! Bravo, Domnișoară. Și cum mi-a plăcut spectacolul, îngăduie-mi să-ți ofer un pumnal. Acesta se cheamă Acul. Apucă-l cu grijă. N-are nimic magic în el, dar nu se va îndoi și nici nu se va rupe. Pe curând, fetițo! Fie ca barosul tău să sune deslușit!

Înainte ca Tara să mai poată spune ceva în fața neașteptatei generozități a piticului, acesta se întorsese de acum pentru a-și servi alți clienți.

Abia după ce trecură pe mai multe străzi, Robin își mai reveni din uimire.

— Ai zice că-l vezi pe Fabrice cu Barune al său, glumi Manitou, căruia îi era ciudă că Robin îi călca uneori pe urme ca să se amuze. N-ai putea să te privești în propriii tăi ochi ca să vezi cum arăți, ce zici? O să ai tot timpul să faci cunoștință cu noua ta jucărie!

— E frumos, nu-i așa, spunea Robin pentru a mia oară.

— Minunat, îi răspunse Moineau, și ea pentru a mia oară. Oh! Vezi, Tara, fata aia ți-a imitat glifa de pe gât.

Într-adevăr, o fată făcea curse cu o robă îndeajuns de decolată pentru a-și dezvălui un ornament strălucitor de pe gât, o destul de proastă imitație a cadoului pe care Culorile i-l făcuseră Tarei în Limburi, atunci când le scăpase de Demoni. Pe pieptul Tarei scânteiau ebulul, diamantul, smaraldul, safirul și rubinul într-un giuvaier sălbatic și baroc. Pe care ea și-l

ascundea cu discreție. Deodată, privi cu mai multă atenție mulțimea. Moda din AltăLume era... aici nu exista vreun fel de modă. Fiecare putându-și crea costumul pe care și-l dorea, iar magia autorizând toate extravaganțele, spectacolul părea... fascinant. Erau o mulțime de blănuri, de pene, de piei de toate culorile și din alte materiale pe care ea nu le putea identifica. Probabil din balele sau din mătasea unor animale improbabile. Croitorii nu lucrau decât pentru Nonso, care se deosebeau de sorșitori prin relativa lor sobrietate în ceea ce privește veșmintele. Moineau îi arătă o femeie grasă care se deplasa în mijlocul unui roi de mici globuri strălucitoare care îi făceau un fel de robă vie. O alta dădea la iveală un corp superb, grație unor museline care se mișcau în toate direcție, după cum bătea vântul creat tot de ea. Un gură-cască, acoperit în întregime de niște pene violete, stătea de vorbă cu un altul al cărui corp era îmbrăcat într-o carapace neagră și strălucitoare. În curând, mulțimea se mai rări. Cal îi conduse printr-o încâlceală de străzi până în dreptul unei case drăguțe, ascunsă în spatele unor hățșuri dese. Acestea, prevăzute cu niște spini care clincăneau, se dădură la o parte când își trecu ambele mâini pe deasupra lor, strâmbându-se când spinii îl înțepau puțin.

Deodată, Moineau scoase un țipăt și se prefăcu instinctiv în Bestie. În fața ei se aținea un monstru ale cărui capete, șapte la număr, șuierau și scrâșneau din dinți. Tăra făcu apel la puterea ei și mâinile i se acoperiră de lumină, în timp ce Robin își po-trivea o săgeată în arc. Cal înainta însă curajos, bravând acele guri acoperite de bale.

Monstrul se aplecă parcă pentru a-l înghiți, apoi se lăsă brusc să cadă, ceea ce provocă un enorm *baum* care îi făcu pe

toți să se clatine, rostogolindu-se la picioarele lui Cal, scoțând țipete de bucurie.

— Bună, Toto, bună, drăguțule, nici nu știi cât de mult mi-ai lipsit! zise Cal cu afecțiune, scărpinând pe rând partea de deasupra ochilor a fiecărui cap pe care putea pune mâna.

— Toto? întrebă Tara neîncrezătoare. Tu i-ai zis... *chestiei* ăsteia, Toto?

— Păi da, răspunse Cal ușor încurcat. Părinții mi l-au oferit cu ocazia celei de-a treia aniversări a zilei mele de naștere. Pe atunci, Toto mi se părea un nume frumos.

— E o hidră! făcu Moineau, care încerca să-și recapete un ritm cardiac normal și să-și schimbe înfățișarea, roba ei de sorțitoare chinuindu-se să-și regăsească și ea mărimea obișnuită. Eu credeam că hidrele sunt interzise în oraș?

— Mamei i s-a acordat o dispensă, căci ea păstrează adesea obiecte de mare preț acasă. Hai, Toto, miroase-i și lasă-i să treacă, sunt prietenii mei!

Tara își înghiți saliva când un cap la fel de mare cât ea se apucă s-o adulmece cu delicatețe. Monstrul era de un verde oliv, cu un corp mare acoperit cu un valtrap de sub care se șteau șapte capete negre... și șapte limbi groase, trandafirii și pline de bale.

Iar Tara cunoștea câțiva dobermanii care se puteau duce să-și schimbe dentiția.

— Data viitoare, Cal, te rog să mă previi! îl avertiză politicoș Robin, care își lăsă arcul să se destindă. Puțin a lipsit ca Toto al tău să nu se aleagă cu șapte săgeți în fundul celor șapte gâtlejuri ale sale.

— Ahh, îmi pare rău, răspunse Cal, care o făcuse intenționat, desigur, uitând cu totul că prietenul său era din nou înarmat... și plin de nerv.

La porunca sa, hidra se îndepărtă supusă, gemând ușor, atunci când Cal intră în casă.

Înăuntru mirosea a trandafiri proaspeți... ceea ce era logic, căci unul dintre pereți era în întregime tapetat cu ei, obiectul unor îngrijiri atente a vreo jumătate de duzină de mici zâne zgomotoase. Solul era acoperit cu un fel de blană calduță, care se înfășură în jurul picioarelor Tarei și care începu să toarcă. Trecură apoi în ceea ce servea drept salon. Încăperea aceea mare era înșesată de cărți, de hărți, de pergamente, de obiecte strălucitoare și sculptate într-un mod incredibil. Sofaua și scaunele se repeziră în întâmpinarea lor, încântate să le fie de folos. Nici nu se așezaseră bine, că tacâmurile și farfuriile năvăliră din bucătărie, însoțite de platouri care se umpleau cu mare viteză. Erau acolo ceai și ciocolată, Tzinpaf și bomboane, prăjituri cu cremă și o bucată de friptură pentru Cal. Acesta se năpusti asupra ei de parcă nu mai mâncase carne de două zile... deși cam așa stăteau lucrurile. Regimul vegetarian, asta nu era chestia lui preferată! Moineau înghiți trei prăjituri și Robin șase. În ceea ce-l privește pe Manitou, Tara se opri din numărat pe la vreo douăzeci. Ea își bău ciocolata care degaja o ușoară aromă de miere și nucșoară și află că boabele de cacao importate de pe Pământ îi dăduseră acest gust aparte. Blana-mochetă pândeă cea mai mică firimitură și o înghițea cu niște plescăituri de plăcere.

Tara și Moineau, curioase, încercară să vadă camera lui Cal, dar acesta refuză cu obstinație. Nici vorbă să-și bată joc de el când o să-i vadă posterele cu Shakira. El o adora pe această cântăreață pământească care-și legăna hipnotic șoldurile.

La rezezeală, își strânse vreo cinci-șase instrumente diverse, variate și mai ales tăioase, umplându-și roba de sorțitor. Așa cum remarcase deja Tara, buzunarele robelor păreau făcute să poată absorbi aproape orice, fără ca asta să producă vreo jenă sau să atârne prea greu. Odată alegerea terminată, Cal le lăsă un Taludi părinților săi, prevenindu-i despre evadarea sa. Își umplu o pungă cu credite-mute aur, înhăță două pergamente, apoi ieși împreună cu prietenii săi. Toto păru foarte trist văzându-l că pleacă și ei îl putură auzi gemând dezolat o bună bucată de vreme.

— O să intrăm pe la portiță, le spuse Cal în timp ce mergeau spre castel. E o intrare pe care mi-a arătat-o chiar castelul, mai acum câțiva ani.

— Vrei să spui că tu *vorbești* cu această mare... clădire? întrebă Manitou ușor surprins. E pentru prima dată în toată viața mea de Înalt mag când aud un asemenea lucru!

— Nu chiar. Să zicem, mai degrabă, că eu îi cer niște chestii și el îmi răspunde făcându-le... sau nereacționând. De pildă, n-a vrut niciodată să facă zidurile de la dormitorul Prim-sorțitoarelor transparente, pentru chestia asta n-a fost deloc cooperant!

— Cal! exclamă Tara și Moineau, în același moment în care Robin îi dădea un ghiont micului Hoț.

— Ei, ce e? Ce-am mai spus?

Castelul era bine păzit. De când Magister intrase în posesia magiei demonice, suveranii, președinții și alți diriguitori din AltăLume deveniseră conștienți de pericol. Dintr-odată, profesia de gardă înregistrase un puternic progres și-i puteai ghici, după atitudinea lor crispată, pe recruți angajați de curând.

Inconvenientul era că toți aveau tendința spre o anume paranoia și supravegheau obsesiv împrejurimile castelului. Rondurile fuseseră întărite și se văzură nevoiți să aștepte până când gărzile trecură, pentru a putea ocoli castelul și a reuși să ajungă la locul desemnat de Cal.

Fluierând cu un aer nevinovat gen „Eu-nu-sunt-decât-un-om-inofesniv-care-se-plimbă-așa-că-nu-mă-băga-în-seamă”, acesta se opri în fața unei porțiuni de zid care nu se deosebea cu nimic de alte porțiuni ale sale.

— Ia să vedem, mormăi micul Hoț, încrețindu-și fruntea. Ce anume mi-a spus...? Ah, da! „Castel, tu, cel mai frumos castel, lasă-l pe prietenul tău să se furișeze în el!”

— „Tu, cel mai frumos”? repetă Robin, neîncrezător.

— E și el cochet, ce altceva pot să-ți spun!

Zidul avu parcă o tresărire și pietrele se lăsară pur și simplu în jos, practicând o deschizătură. Cal ridică pumnul și rosti:

— Pe Illuminus, să văd în beznă și lumina să fie intensă!

Imediat, o lumină intensă începu să strălucească dinaintea lor. Se aflau pe cât se pare în subterane. Ba chiar în celulele cele mai de jos. Moineau se înfioră când trecură prin dreptul carcerelor întunecate în adâncul cărora i se păru că se zăreau albind niște oase. Legate în lanțuri. Precum se vede, trecutul Lancovitului fusese ceva mai... sălbatic decât îl înfățișau cărțile de istorie.

Urcară pe o mulțime de scări. Prudent, Cal își schimbase trăsăturile feței. Nu putea menține acest subterfugiu prea multă vreme, dar, deocamdată, pletele sale ezitau între roșu și castaniu, ochii îi erau negri în loc să fie cenușii și adoptase mutra lui rafinată. Blondin fusese și el transformat într-o vulpe a zăpezilor. Complet albă, cu excepția vârfului cozii, negru.

Când trecură de ultimul pasaj, dădură în sfârșit într-unul din culoarele principale... în plină furtună.

Vădit lucru, castelul viu era prost dispus. Foarte prost dispus. Un terifiant ciclon îndoia arborii peisajelor sale iluzorii. Vârtejurile de vânt ridicau robele curtenelor, făcându-le să scoată mici țipete ofuscate, zburbind coama lui Galant și blănile lui Sheeba și Blondin.

— Asta, acum! exclamă Cal foarte mirat, dar ce l-a apucat?

De îndată ce-i auzi glasul, castelul păru să ezite. Un colț de cer albastru apăru în cerul negru, de plumb, care defila pe bolțile sale. Apoi, o rază de soare timidă străpunse norii și în curând încântătorul peisaj din Mentalir își făcu din nou apariția, cu licornii săi argintii și iarba sa albastră. Curtenii suspinară ușurați.

— Într-adevăr! se indigna o femeie grasă, îmbrăcată într-o robă strâmtă de sorțitoare, castelul ăsta e insuportabil. Două zile de uragan, așa ceva e inadmisibil. Nu înțeleg de ce Majestățile Lor n-au intervenit.

— Cred că unul dintre tinerii noștri sorțitori a fost băgat la închisoare în Omois, interveni unul dintre cei care o însoțeau. De când s-a aflat vestea, castelul e într-o dispoziție groaznică. Îmi închipui că lucrurile s-au aranjat, ceea ce ar explica și acest frumos soare.

Cal rămase cu gura căscată.

— Ați... ați auzit și voi? Nu... nu știam că sunt atât de apreciat de către castel, sfârși el prin a bâigui. E... e un lucru foarte neașteptat.

Robin îi trase o palmă pe spinare, care îl făcu să se clatine.

— Tu ai niște prieteni destul de *neașteptați* chiar. Gnomi, un castel magic, un semielf. Reputația ta e făcută! Ești un tip excentric, dragul meu Caliban!

Tara țipă brusc și se dădu înapoi.

În fața ei tocmai se deschise o grotă întunecoasă, dinăuntrul căreia un melc monstruos, cu gura plină de mandibule, ieșea furios.

Tara își ținu respirația. Ei asta, afurisitul ăsta de castel părea să-și fi regăsit curiosul lui simț al umorului. Fata uitase că acestuia îi plăcea la nebunie să le întindă capcane tinerilor sorțitori, cu proiecțiile sale fantomatice.

Melcul fără casă se năpusti asupra ei ca o locomotivă înfuriată, dar Tara refuză să se lase intimidată, foarte hotărâtă să nu dea înapoi nici cu un deget. Castelul nu avea s-o mai tragă pe sfoară încă o dată!

Așa că fu cu totul surprinsă când o mandibulă îi agăță roba și o trase cu putere înainte... în gura monstrului!

Venită de nicăieri, o săgeată trecu razant pe deasupra vârfului urechii sale și se înfipse într-unul din cei șase ochi ai melcului. Bestiola vâscoasă își retractă ochiul crăpat șuierând de durere și-i dădu drumul Tarei. Aceasta căzu și, în patru labe, dădu înapoi cu toată viteza, ajutată și de o gheară groasă și ascuțită care o azvârli literalmente în spate. Moineau își schimbase înfățișarea instinctiv și, folosindu-se de puternica ei musculatură, tocmai o scotea în afara pericolului pe Tara. Galant scoase și el un nechezat strident și, așezându-se pe spatele uriașului vierme, începu să-l sfâșie. Moineau sări la rândul ei, evitând cu grație mandibulele, și, scoțându-și ghearele, îl atacă

pe uriașul gasteropod. Melcul șuieră de durere și, basculându-și capul într-o parte, o azvârli cu putere pe Moineau în perete.

Moineau nu mai avu timp să evite lovitura. Se izbi de zid cu tot corpul, țipă și căzu la pământ, leșinată.

Capcana de cristal

Încă în stare de șoc, Moineau își schimbă din nou înfățișarea și corpul ei omenesc își făcu iar apariția, tot fără simțire.

Melcul își întinse mandibulele, avid s-o devoreze pe aceea care îl rănise, dar o Sheeba turbată de furie și un nou roi de săgeți îl îndepărtară de ținta sa.

Robin își trimitea săgețile cu o viteză supraomenească. Ceea ce melcului nu-i plăcea chiar deloc, căci începuse să semene cu un monstruos porc mistreț. Ca să nu-i mai punem la socoteală pe panteră și pegas, care-i sfâșiau flancurile și spinarea cu multă hotărâre.

Din păcate, săgețile din tolba lui Robin se împuținau, și veni și momentul în care nu-i mai rămase niciuna. Melcul sesiză oportunitatea și se apropie periculos. Deodată, cu o rapiditate care îi luă prin surprindere, săgețile se smulseră *singure* din carnea nevertebratului! Docile, se așezară una lângă alta în tolba lui Robin care, după ce-și reveni din uimire, începu să tragă din nou.

La cel de-al cincilea ochi crăpat, melcul intră în grabă în grota sa, ratând lovitura prin care încerca să-l izbească pe Galant de boltă. Pegasul decolă rapid și veni să se așeze lângă Tara, triumfător.

Fără a înceta să supraveghez deschizătura prin care fugise melcul, cu arcul mereu încordat, Robin strigă:

— Tara? Te simți bine?

— Eu, da! îi răspunse Tara, care se apleca deasupra lui Moineau cu spaimă. Dar Moineau e rănită, nu mai mișcă!

Cal îngenunche repede și își puse mâna pe gâtul prietenei lor, în timp ce Sheeba, teribil de neliniștită, gemea ușor alături de companioana ei.

— Pe Reparus, durerea să se ușureze și orice rană pe loc să înceteze!

Brațul ciudat răsucit al lui Moineau își relua aspectul său normal și fata clătină din cap, deschizând niște ochi sticloși.

— Au, au, au, pe strămoșii mei, ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat, îi răspunse cu asprime Manitou, că te-ai năpustit fără să gândești și ai primit o lovitură care te-a năucit! În fața unei chestii atât de mari și de agresive, cea mai bună armă e un arc cu săgeți, ba chiar o mitralieră, iar ideal ar fi totuși un *tun*. Lupta corp la corp e de neadmis! Drace, dar nu vă învață nimic în timpul stagiilor voastre de luptă?

— Nu să ne batem cu niște melci uriași, asta nu, mormăi Moineau, încercând să se ridice cu greu, sprijinită de panteră. Oricum, asta nu era în programa de anul ăsta!

Atacul fusese atât de neașteptat, încât curtenii, uluiți, nu avuseseră timp să reacționeze. Acum își reveniseră. Și cu toții, în cor, începură să țipe și să cheme gărzile. Tumultul stârnit se

potoli brusc. Iar inima Tarei încetă și ea să bată timp de o secundă, când îi văzu pe Maestrul Dragosh, Doamna Boudiou, Doamna Kalibris și pe primul consilier al regelui, Himera Salatar, apărând în capătul culoarului.

Ei, cât privește discreția, treaba era ratată. Tot ce-și mai puteau dori foarte mult era ca împărăteasa să nu-i fi etichetat pe toți cinci drept „fugari”.

— Întinde-o, Cal! șopti Moineau, care încerca să-și regăsească stăpânirea de sine. Există riscul să te recunoască în ciuda deghizamentului tău.

Micul hoț îi dădu dreptate și se pierdu în mulțimea care îi înconjura.

Ochii roșii ai Vampyrului se făcură cât cepele când o recunoscu pe Tăra.

— Domnișoara Duncan, șuieră el pe un ton răutăcios. Nu trebuia să mai am nicio îndoială că tu te afli în spatele acestei harababuri. Ce-ai mai născocit, acum?

— Nimic, mormăi Robin, care nu slăbea din ochi caverna. A fost atacată de un melc carnivor din Salterens. Priviți.

Le arată dărele moluștei rănite, care luceau încă de-a lungul tufelor de iarbă. Castelul încetă să mai proiecteze peisajele din Mentalir și toți putură distinge limpede urmele vâscoase pe piatra dezgolită.

— Pe Demiderus, exclamă Doamna Boudiou, dar melcul ăsta e o *animacapcană*!

Moineau avu o tresărire.

— Bineînțeles, e limpede, ar fi trebuit să-mi dau seama!

— O animacapcană? Asta ce mai e? întrebă Tăra.

— E o capcană cu întârziere, răspunse Moineau, ridicând din sprâncene, îndurerată. Dacă cineva vrea să se descotoarsească de tine, dar nu știe când vei veni într-un anume loc, plasează acolo o animacapcană. De îndată ce intri în raza ei de acțiune, capcana te detectează și se declanșează. Metoda asta a fost foarte utilizată în timpul ultimelor războaie dintre sorti-tori. Dar a căzut în desuetudine de mult timp. Maman m-a pus să le studiez, căci mulți dintre membrii familiilor regale și-au pierdut viața din cauza acestui tip de capcană cu ocazia suc-esiunilor să le zicem... controversate. Asta nu-mi era destinată mie, căci eu n-am văzut-o.

— Oh! înțeleg. Politica din lumea ta e... *interesantă*, nimic de zis! Pot fi așadar reperate? Cum?

— Dacă zărești o zonă neprecizată, ca o undă de căldură, după toate probabilitățile ai de-a face cu o animacapcană. Fii foarte prudentă, Tara. Nu sunt deloc ușor de descoperit, motiv pentru care sunt și atât de eficace!

— Super! mormăi Tara. Acum, de fiecare dată când o să văd ceva neclar sau care se încălzește, o să fiu înspăimântată. Îmi place la nebunie planeta asta!

— Ah! Dar cel care îți poartă sâmbetele n-a prea avut mult noroc, constată cu voioșie Doamna Boudiou. Ești înconjurată de prieteni credincioși și vigilenți! Vino, draga mea, cred că ai nevoie de puțină mângâiere.

Încercă să o îmbrățișeze pe Tara, dar aceasta se desprinsese foarte repede din brațele ei.

De data aceasta, nu era înspăimântată.

De data aceasta, era furioasă la culme!

Când o să-l găsească pe cel ce o persecuta, o să-l facă să regreta că s-a născut!

Atenția îi fu atrasă de purtarea lui Robin. Acesta își privea arcul cu un aer bănuitor.

— E-n ordine, Robin? îl întrebă ea.

— Hmmm? Da. Cu excepția faptului că am avut o neînțelegere cu noul meu arc. Mi s-a materializat în mâini înainte de a-l fi solicitat și a tras prima săgeată fără să-mi ceară părerea. Și s-a ferit să mă prevină de faptul că putea să-și cheme săgețile înapoi! Cred că o să am o mică... *discuție* cu el.

Tara se pregătea să-i răspundă, când Vampyrul o apostrofă din nou.

— Și cărui fapt îi datorăm... îndoielnica onoare a prezenței tale în Lancovit? o întrebă Maestrul Dragosh pe un ton atât de amenințător, încât Tara își activă instinctiv puterea.

Mâinile sale se învăluiră într-o lumină albastră. Imediat, Vampyrul dădu înapoi și mâinile sale se învăluiră într-o lumină roșie. Prevăzători, curtenii curioși socotiră că e mai bine să se depărteze puțin, prefăcându-se că nu văd nimic. Așa că între cei doi adversari se făcu un gol. Tara nu se putu abține să nu-și spună în gând că duelurile de magie semănau cu cele din westernuri.

Guvernatoarea, Doamna Kalibris, cântări situația și se decise să intervină. Repede. Foarte, foarte repede.

— Bine ai venit în castelul..., începu primul ei cap, Dana.

— ...nostru. Cum..., continuă cel de-al doilea cap, Clara.

— ...te mai simți, micuță scumpă? reluă Dana din zbor.

Tara nu reacționează imediat, prea concentrată asupra Vampyrului. Dar șireata guvernatoare se plasează chiar între cei doi

adversari și politețea se dovedi mai puternică. Lumina de pe mâinile ei dispăru și Tara îi răspunse:

— Mulțumesc, bine. Și dumneavoastră, Doamnele mele?

— Noi suntem...

— ...date peste cap, da, foarte tare date peste cap...

— ...de ceea ce i s-a întâmplat lui Caliban. Acest șmecher...

— ...nu merita...

— ...o asemenea pedeapsă. Crezi că vei rămâne...

— ...timp mai îndelungat? Camera ta...

— ...e întotdeauna pregătită pentru tine, desigur.

— Vă mulțumesc, Doamnele mele. Încă nu știu cât timp voi mai rămâne, dar o să vă anunț la plecare.

— Prea bine, conchise Dana, atunci tu ești, ca și ultima dată, *invitata noastră de onoare!*

Și paf! Dintr-o singură vorbă spusă cu abilitate, făcea din față o persoană *de neatins*.

Vampyrul, neputincios, îi aruncă o lungă privire încinsă Tarei, care rămase complet neclintită.

— Nu voi fi niciodată prea departe în urma ta, Duncan, șopti el atât de încet încât numai Tara îl auzi. N-am uitat că tu ești Poarta prin care Demonii ne pot invada universul. Dacă o să am vreo îndoială oricât de mică... n-o să ezit! Invitată sau nu, o să te distrug!

Se produse ceva ca un șuierat și un obiect strălucitor trecu printre ei, înțepenindu-se într-un lemn cu un pocnet sonor, ceea ce îi smulse castelului un freamăt de indignare. O voce bine cunoscută se făcu auzită.

— Iertare! Mi-a scăpat securea din mână. Fie ca barosul tău să sune deslușit, Maestre Dragosh, și al tău, Tara!

Vampyrul, care încă se mai uita cruciș la oțelul înfipt la doi milimetri de țeasta sa, nu răspunse, dar Tara zâmbi din toată inima.

— Fafnir! Fie ca nicovala ta să răsunе la fel! exclamă ea, răspunzând la formula de politețe a piticei.

Ea se aruncă de gâtul impunătoarei pitice, care îi primi asal-tul cu demnitate. Fafnir se schimbase. Nu mai avea barba care o desemna drept adolescentă. Părul ei roșu nu mai era împletit într-o mulțime de codițe prinse cu panglicuțe, ci strâns într-o sobră coadă-de-cal, care-i cădea până la călcâie. Pătrunzătorii ei ochi verzi erau conturați cu negru și inelele de pe brațe pă-reau gata să explodeze sub presiunea impresiunilor ei bicepși. Costumul ei strâns pe corp suporta îndeajuns de multe cuțite și instrumente tăioase pentru a o face să se ducă de-a dreptul la fund în cazul în care ar fi căzut într-un râu, iar Tara bănuia că și pantalonul din piele mulat pe corp, de un roșu ce se asorta cu părul, ascundea tot atâtea surprize neplăcute pentru even-tualii ei agresori. Un pandantiv impunător, minunat lucrat, se sprijinea pe pieptul ei, ca o dovadă de netăgăduit a abilității ei de covăciță.

Ca de obicei, pitica era... spectaculară. Și părea să se bucure sincer de revederea cu Tara și prietenii ei.

Maestrul Dragosh o măsură pe Fafnir din cap până în picioare, aruncându-i o privire lungă și înveninată, apoi se uită spre secu-rea care încă mai vibra. Nu putea fi înșelat. Niciodată un pitic nu ar fi lăsat să-i scape de sub control tocmai arma sa preferată.

Melcul profită de calmul relativ pentru a-și scoate vârful ultimului său ochi rămas intact.

Mare greșeală.

Maestrul Dragosh reacționează cu viteza fulgerului. Din mâinile sale ridicate țâșni un lung jet de flacără, care îl carboniză pur și simplu pe uriașul gasteropod. Deschizătura aceea căscată se cutremură și capcana dispăru complet distrusă. În locul cavernei, acum nu se mai afla decât un perete... gol.

Reacția Vampyrului păru să-i uluiască pe toți cei de față.

— Ce-ai făcut? țipară simultan cele două capete ale Doamnei Kalibris.

— Mi se pare evident, răspunse sec Vampyrul, tocmai am neutralizat capcana.

— Și nu ți-a dat prin minte...

— ...că elfii-vânători ar fi putut-o studia ca să afle...

— ...cine a pus-o?

— ...Ceea ce ai făcut tu acum e de-a dreptul stu...

— ...de neadmis!

Vampyrul păru pentru o clipă surprins, apoi încruntă din sprâncene... se răsuci pe călcâie și, fâlfâindu-și roba sa de sorțitor, își luă zborul, fără să mai adauge vreun cuvânt.

Himera Salatar își deschise gura ei mare de leu, din care scăpă câteva flăcărui când i se adresă la rândul ei Tarei.

— Rmmm, bine. Prietenul nostru Safir e ușor nervos în acest moment. Scuză-l. Pe scurt, așa cum au poruncit Majestatețile Lor, ești binevenită aici, Domnișoară Duncan, confirmă el. Totuși, după cum pot constata, atacurile împotriva ta încă n-au încetat. Așa că te-aș ruga să circuli cât mai puțin posibil prin castel... și mai ales departe de Majestatețile Lor! Înaltule mag Manitou, te-aș ruga s-o faci pe nepoata ta să respecte acest consemn.

Manitou îi aruncă o privire rece, fără să reacționeze, iar Tara, bucuroasă că o regăsise pe Fafnir, îi răspunse că nu avea de

gând să rămână prea multă vreme. Salatar trebui să se mulțumească cu această declarație sibilinică. Doamna Kalibris, Doamna Boudiou și Himera plecară, în timp ce curtenii murmurau ațățați. Ehei, încă o istorie care avea să facă ocolul Lancovitului cu viteza fulgerului.

Tăra oftă și se întoarse spre Fafnir.

— Ai aflat, despre Cal? Are probleme serioase.

— Și eu! îi răspunse sobru pitica.

— A fost arestat și... cum adică, și tu?

— Dac-a fost arestat, cum se face că e-n spatele tău? reluă pitica fără să-i răspundă la întrebare.

Cal o auzi și veni mai aproape.

— M-ai recunoscut cu toată deghizarea mea? murmură el, surprins.

— Noi, piticii, avem un ochi ascuțit, zise Fafnir ridicând din musculoșii ei umeri. N-am avut nevoie de mai mult de două minute pentru a pătrunde dincolo de falsa ta înfățișare. Ar fi trebuit să-ți schimbi și mai mult de-atât aspectul, ca să mă poți înșela. Îmi închipui că ai evadat?

— O să-ți explice el totul de îndată, răspunse Tăra, prudentă, arătând spre cei patru curteni care-și mai pierdeau vremea pe acolo, cu urechile ciulite. Să mergem în camera mea, e mai bine ca Moineau să se poată întinde.

Castelul, rușinat desigur de faptul că fusese complicele involuntar al agresării Tărei, se abținu să-i mai deschidă la picioare prăpăstii și alte capcane. Și se depăși pe sine, proiectând niște somptuoase peisaje din AltăLume, de îndată ce fata ajunsese în apartamentul ei.

Moineau se întinse pe patul cu baldachin albastru. Sheeba sări lângă ea și își puse botul pe brațul fetei. Cu un oftat de ușurare, Cal își întrerupse sorțul său de schimbare și se arătă sub adevărata lui înfățișare, cu ochii săi gri și părul negru zburlit.

Îi povestiră lui Fafnir aventurile prin care trecuseră... omițând cu bună știință informația despre pietrele prețioase, respectând astfel jurământul făcut gnomilor.

Cum piticii nu suportă să fie ținuți încarcerați, prietena lor fu de acord desigur cu evadarea lor.

— Ei, toate astea nu sunt prea grave, sfârși prin a spune Fafnir. Pe când ceea ce mi s-a întâmplat mie e o adevărată catastrofă!

— Chiar așa? se miră Cal, ușor surprins de această declarație răspicată. Să fii devorat de viu de niște viermi, pentru tine asta nu e ceva grav! În cazul ăsta, sunt curios să aflu ce ți s-ar fi putut întâmpla ție!

— Simt că mă apucă furiile.

Cei cinci prieteni se priviră, apoi izbucniră în râs. Fafnir ridică din sprâncene.

— Am spus eu oare ceva caraghios?

Robin trase cu putere aer în piept pentru a-și stăpâni râsul și-i spuse:

— Să zicem că voi, piticii, nu sunteți recunoscuți pentru *calmul* și *moderația* voastră.

— Ceea ce vrea să spună, traduse Cal, că aveți un caracter afurisit.

— Asta, să știi, nu-i deloc adevărat, se crispă pitica. Și, oricum, nu despre asta-i vorba. Nu, cu ocazia precedentei mele

furii, puțin a lipsit să nu distrug toată tabăra noastră! Eram pe punctul de a explora o nouă vână de minereuri. Urcasem la suprafață și-mi prăjeam o bucată de Brrraaa, și deodată, puf! Beznă deplină. M-am pomenit legată. Tenir, Brendir și Glenir erau răniți, iar eu îi pocnisem pe Blenda și Chentar. Ba chiar și mai rău.

— Mai rău? exclamă Moineau. Ce poate fi mai rău pentru un pitic decât să-l atace pe alt pitic? Firește, după un asemenea act, tu ar fi trebuit să fii omorâtă, nu?

— Ia spune-mi, Moineau, întrebă Tara calm, în lumea asta a voastră voi vă rezolvați problemele omorând oamenii?

— Fiecare popor are soluția sa pentru genul ăsta de incidente. Piticii nu sunt recunoscuți pentru răbdarea... și nici pentru mila lor. Un pitic vinovat de tentativă de crimă e condamnat. Punct.

— Înaltul Sfat al piticilor a căzut de acord că aveam circumstanțe atenuante, le spuse Fafnir.

— Chiar, făcu Moineau, uimită, și care anume?

— Nu mai eram eu însămi. Din câte mi-au spus prietenii mei, pielea îmi devenise purpurie, aproape neagră, și nici vocea nu mai era a mea. Le-am poruncit să se prosterne la picioarele mele și să mă adore ca pe un zeu! Iar când ei au făcut haz de asta... am încercat să-i ucid. Singurul motiv pentru care n-am reușit să am câștig de cauză în această luptă de unu contra cinci a fost că blestemata aia de magie a revenit. Blendir mi-a spus că el și-a rotit barosul lui de război ca să-mi tragă una, dar un scut magic s-a ivit în jurul meu și l-a oprit. Numai tăbărând toți trei asupra mea au reușit să mă învingă!

Cei cinci prieteni se uitară la pitică uluiți. Piticii *detestă* magia. Și încă termenul *detestă* e departe de a reflecta realitatea. Cuvântul *a face de ocară* ar fi mult mai aproape de adevăr. Ei credeau că Fafnir se descotorosise de puterea ei magică înghițind infuzia de trandafiri negri din insula blestemată.

Evident, lucrurile stăteau cu totul altfel.

— Vai, făcu Cal, rezumând gândurile celorlalți. Prin urmare, iar te-au alungat.

Pitica își lăasă în jos capul ei roșcovan.

— Da. Și dacă nu reușesc să scap de blestemata mea de magie, voi trăi în exil de-a pururi.

— Dacă înțeleg eu bine, reluă pe scurt Tara, avem pe cap un anumit număr de probleme. Cal trebuie să-i elibereze pe gnomi ca să poată scăpa de viermii lui și să scape astfel de o moarte groaznică. Trebuie, de asemenea, să-și dovedească nevinovăția în cazul crimei de care e acuzat. Fafnir trebuie să scape de magia ei și de un fel de posesie care o prefăce într-un monstru și roșu și megalo pe deasupra, iar eu trebuie să-l descopăr pe cel care încearcă să mă omoare... evitând să mă las prinsă de Magister. Super. Și când mă gândesc că mai acum câteva luni cea mai mare grijă a mea era să-mi aleg o a doua limbă vie de studiu la colegiu... și un nou costum de baie!

Manitou schiță un zâmbet canin.

— Îmi amintesc că, atunci când erai mică, te plângeai adesea că te plictisești și te rugai ca viața ta să fie un pic mai animată. De ce te plângi acum? Rugile ți-au fost ascultate!

— Bunicule?

— Da, Tara?

— Data viitoare când mai am vreo dorință, fă-mi și mie o plăcere. Mușcă-mă!

— Nu-i mușc niciodată pe membrii familiei mele, răspuse câinele cu seriozitate. Numai pe străini...

— E din cauza trandafirilor negri, nu-i așa, îi întrerupse Fafnir. Era ceva în sucul lor. Și acest ceva a trecut în mine.

— Stai puțin, reflectă Tara, pipăindu-și buzunarul, o s-o întreb pe piatra vie dacă nu ne poate spune ea mai multe despre entitatea care o ținea închisă pe insulă.

Îi spuse care era situația pietrei scânteietoare.

— *Prietenă, a ta, arată*, îi porunci piatra.

Tara se supuse și ridică piatra în dreptul ei. Aceasta proiectă un halou de lumină asupra piticei. Apoi lumina se stinse și piatra exclamă cu o voce ce putu fi auzită de data asta.

— Ai, ai, ai, Fafnir mâncată de *Pustiitorul de Suflet*. El a încercat să se folosească și de mine pentru a scăpa. Și s-a folosit și de Fafnir! Nu alegere tu o să ai!

— Adică?

— Prietena ta a ucide va trebui. Dacă Pustiitor mănâncă Fafnir, atunci Pustiitor liber și Pustiitor mănâncă toate popoarele... apoi planetă, apoi univers!

— Universul, asta mai lipsea! exclamă Cal, care făcuse niște ochi mari. Ce să mai spun, aveai dreptate! Problemele *tale* sunt mai rele decât ale *mele*!

— Dacă un duh blestemat încearcă să pună stăpânire pe mine, i-o întoarce cu amărăciune Fafnir, credincioasa mea secure îmi va lua viața și, *odată cu a mea*, și pe aceea a Pustiitorului. Nimeni nu va poseda vreodată un pitic împotriva voinței sale!

— El să pună stăpânire pe tine cât? întrebă piatra.

— O singură dată, răspunse Fafnir, care pricepuse curiosul limbaj al pietrei. În fine, e singura dată din câte îmi amintesc. Am plecat de îndată din Hymlia pentru a ajunge în Lancovit, ca să cer ajutorul Maestrului Chem, dar el e tot în Omois.

— Da, observă Cal, râzând ușor, cred că împărăteasa a uitat să-i precizeze dragonului nostru național că am dispărut. Așa că el face pesemne demersuri pe acolo, pentru a obține eliberarea mea, fără să-i dea prin mine că eu sunt deja aici!

— Totuși, reluă pitica, pentru a veni la Travia a trebuit să lupt împotriva unui teribil impuls. *Lucrul* ăsta vrea ca eu să mă duc pe insula Trandafirilor Negri! Eu cred că Pustiitorul vostru e încă acolo. Și că încearcă să mă atragă acolo pentru a pune stăpânire totală pe mine.

— Tu posibil dreptate, declară piatra. Poate Pustiitor sosește pentru a mânca Fafnir la fel de bine dacă Fafnir departe. Poate Pustiitor are nevoie de Fafnir pe insulă. Fafnir trebuie niciodată meargă pe insula Trandafirilor Negri sau Fafnir sfârșește gustare!

— Știi, Fafnir, i-o tăie Tara, văzând că tenul arămiu al piticii se îngălbenește, uite ce avem noi de gând să facem. O să punem mâna pe Cartea interzisă... mă rog, o să încercăm să intrăm în posesia ei, pentru a o pune la loc sigur înainte ca gnomii s-o fure. Apoi, va trebui să-i eliberăm pe gnomii aflați în stăpânirea lui Magister... dacă într-adevăr în spatele a toate astea se află Magister, apoi o să încercăm să distrugem acel faimos artefact. Ceea ce ne va permite să obținem antidotul pentru Cal. Între timp, tu te poți duce în Omois ca să discuți cu Maestrul Chem. Imediat ce ne terminăm treaba, o să ne ocupăm și de tine. Ești de acord?

— Eu pot aștepta, răspunse cu mândrie Fafnir. Acum că știu cu ce am de-a face... *lucrul* ăsta nu-mi va zdrobi rezistența prea ușor. Și-o să vă dau ajutor să furați cartea! O să-i vorbesc Maestrului Chem după aia.

Cal schiță o ușoară strâmbătură, privind-o cu atenție pe masiva pitică.

— Ei, cât privește furtul, nu e necesar, avansă el, prudent, Moineau și cu mine suntem de ajuns! Nu-i așa, Moineau?

Nu-i răspunse decât tăcerea. Fata leșinase din nou.

De îndată ce fu prevenit de adolescenții speriați, Șamanul Pasăre de Noapte ceru să fie dusă la infirmerie.

— Tânăra prințesă are o comoție cerebrală, îi anunță el pe cei cinci prieteni. Reparus e pe cale să-și facă efectul, dar, deocamdată, trebuie să stea nemișcată. O s-o țin sub observație o bucată de vreme. O să le dau de știre și părinților ei, neîntârziat.

— O putem vedea? întrebă Tara, foarte neliniștită.

— Da, desigur, duceți-vă. Chiar acum și-a revenit.

Moineau se odihnea, la fel de albă la față ca și voalurile patului cu baldachin de la infirmerie.

— Îmi pare rău, șopti ea. Nu știu ce am, nu reușesc să-mi țin ochii deschiși!

— Atunci, ține-i închiși! îi porunci Cal, care își reluase vechiul lui fel a de a fi. N-ai nevoie să ne vezi ca să ne poți auzi. Știi, o să fur cartea fără tine. Spune-mi doar care-i secvența aia, că de restul mă ocup eu.

Faptul că Moineau nici măcar nu protestă le dovedi că nu-i era într-adevăr bine. Ca să evite orice greșeală, învățară cu toții pe dinafară codul de deschidere a încăperii secrete.

— Perfect! zise Cal consultându-și acreditarea incrustată de la încheietura pumnului. Vă propun să mergem să mâncăm ceva. O să încercăm să dormim câteva ore, iar la orele două și jumătate, moment în care toată lumea ar trebui să sforăie, o să mergem la biroul Maestrului Chem.

— Nu puteți! se agită slab Moineau.

— Cum adică?

— Numai acreditarea mea a fost activată pentru a fi acceptată de biroul Maestrului Chem, nu și ale voastre! Trebuie să vin cu voi!

— Nici vorbă de-așa ceva!

Fafnir o împinse încetîșor pe perne, care se aranjă din nou pentru a o face să stea cât mai comod. Patul își întinse și el cuverturile care se mototoliseră. Castelul își intensifică briza pentru a-i șterge sudoarea ce i se scurgea de pe fruntea cuprinsă de febră.

— N-am nevoie de acreditare, îi spuse pitica. Puterea mea îmi permite să trec prin ziduri oricând doresc. Odată intrată, o să deschid ușa de la birou pentru voi... iar dacă nu reușesc, atunci o să fur chiar eu cartea în locul vostru.

Cu toate protestele lor, Fafnir rămase ferm pe poziție. Se duseră să cineze și Cal se alese cu un Kidikoi care-i vestea „Peste câteva ore, îi vei face o nedreptate, căci sorțul nu-l vei putea combate”. Degeaba își stoarse el creierii, nu reuși să priceapă ce voiau să spună acele preziceri. Ale naibii alvițe! Tara, în ceea ce o privește, se alese de-a dreptul cu „Dacă vei fi atinsă, să scapi nu mai e cu puțință”. Simți cum o străbate un fior de spaimă de-a lungul șirei spinării.

Doamna Boudiou veni la masa lor, ca să se intereseze de sănătatea lui Moineau și ca să verifice dacă totul era cum se cuvine. Maestrul Dragosh, care stătea în capul mesei împreună cu Doamna Kalibris, nu-i băgă deloc în seamă pe Tara și pe prietenii ei. În ceea ce-l privește pe Manitou, el se duse să stea de vorbă cu ceilalți Înalți magi și se lăsă mângâiat pe cap cu vădită plăcere de către Doamna Sirella, sirena. Când se întoarse, era stropit de apă, dar încântat.

— Evadarea lui Cal a fost ținută secretă, le spuse el scuturându-se de apă. Ca de altfel și faptul că împărăteasa a pus să fim închiși.

— Nu împărăteasa, protestă Tara, căreia îi plăcea tânăra femeie, ci acea îngrozitoare căpetenie a gărzilor. Și Maestrul Chem? Tot nu și-a dat seama că am dispărut? Mi se pare ciudat ca el să nu fi reacționat.

— De fapt, surâse câinele, cred că-i e teamă de Isabella. Pesemne că acum ne caută peste tot, încercând să găsească o scuză pentru bunică-ta. La urma urmei, e pentru a doua oară când te *pierde*! Dacă nu reușește să dea de tine cât mai repede, există riscul ca Isabella să facă din el o lungă serie de valize de lux...

Tara nu-și putu stăpâni un ușor chicotit.

— Aș fi curioasă să știu de ce explicație trasă de păr va încerca să se folosească.

— Între timp, se poate întoarce în Lancovit în orice moment, îi avertiză labradorul. Așa că eu vă sfătuiesc să acționați cât mai repede. Dragonul ăsta are prostul obicei să doarmă în biroul său.

Aflând toate aceste lucruri, se duseră să doarmă câteva ore. Fafnir, Cal, Manitou și Tara dormiră în camera acesteia din urmă. Robin, ca toți elfii, prefera aerul proaspăt. Se cocoță confortabil pe creanga unuia dintre Uriașii de Oțel* din parc, în tovărășia lui Galant. La orele două și treizeci din noapte, se regăsiră cu toții, cu ochii cârpiți de somn, în fața biroului Înaltului mag Chemnashaovirodaintrachivu. Micuțul dragon de piatră și licornul dormeau liniștiți. Castelul proiecta niște dune de nisip și un cer spuzind de stele. O briză ușoară și parfumată trecea prin culoare. Totul era cufundat în liniște.

— Așteptați-mă aici, șopti Fafnir.

Întinse mâna, atentă să nu trezească micile santinele de piatră, și mâna ei începu să se infiltreze în perete.

Cal se înfioră. Și se întoarse decis cu spatele. Faptul de a o vedea pe Fafnir cum se scufundă încet în piatră îl făcea să i se ridice părul măciucă pe cap.

Câteva clipe mai târziu, tresăriră când peretele din fața lor dispăru. Și pătrunseră cu toții în încăpere.

— Merge, le spuse pitica cu voce tare, de îndată ce zidul se închise. Acum nimeni nu ne mai poate auzi de afară. Era o deschidere automată din interior, ceea ce mi-a permis să vă dau drumul. Bun, și-acum ce facem?

— Să vedem dacă-mi amintesc ce mi-a spus Moineau, zise gânditor Cal.

Luă cartea *Studiu de anatomie comparată* și o așeză pe biroul teribil de înțesat al bătrânului mag. O deschise și bătu de trei ori pe pagina a treia, apoi de zece ori pe pagina douăzeci. Cu un scârțâit greoi, biroul se dădu la o parte, dezvăluind o magnifică scară de sticlă.

— Știi, Cal, zise foarte repede Tăra, nu prea mi-a plăcut ce ți-a spus Kidikoi. Așa că vin și eu tine.

— Dacă ții cu tot dinadinsul. Dar încearcă să nu mă iei prin surprindere, bine? Trebuie să-mi păstrez concentrarea. Blondin, tu rămâi aici. Hai, Tăra. Înaltul mag spunea că trebuie să te miști foarte repede din momentul în care ai luat cartea. Va trebui ca tu să apuci piatra turtită care e ascunsă în spatele pedestalului și s-o pui în locul cărții. Ești gata?

Tăra își ridică ochii spre cer. Se mulțumi să dea din cap, ca să nu-i scape cine știe ce remarcă usturătoare care îi stătea pe buze. Micul Hoț nu mai avea niciun haz când se afla în plină desfășurare! Personalitatea sa se schimba de sus până jos. Nu mai făcea glume, scruta bezna din fața lor cu o atenție încordată și părea rece și concentrat. Împreună, săriră peste treapta a patra, apoi peste a șaptea, dispărând puțin câte puțin de sub privirile temătoare ale lui Fafnir, Robin, Manitou, Blondin și Galant.

Jos, așa cum se așteptau, dădură într-o sală imensă care se luminează de îndată ce pășiră pe nisipul ei fin. Runele care acopereau pereții negri erau tot atâtea avertismente pilduitoare. Nu vă apropiați, dacă nu...

Un pedestal pe care stătea Cartea interzisă era încadrat de statuile a șase șerpi de foc, dintre care primele două priveau spre scară. Se trântiră pe burtă și începură să se târască, supra-veghind atent reacția reptilelor de piatră. Dar acestea rămaseră nemișcate... ca niște statui. În sfârșit, se putură ridica în picioare, privind cu nesaț Cartea interzisă. Cal îi făcu semn Tărei că trebuia să ocolească pedestalul pentru a putea lua piatra turtită și a o pune în locul cărții.

Deodată, acesta se clătină și dădu înapoi. Nisipul de sub picioarele sale se pornise să se miște. Sub privirile lor uluite, se scobi o gaură chiar la baza stâlpului de piatră ce susținea cartea.

Înainte de a avea timp să reacționeze, un gnom albastru sări până la nivelul Cărții interzise, puse mâna pe ea cu iuțeală și dispăru din nou în gaură.

Cal țipă:

— Nuuuu!

Și încercă să-l înhațe pe gnom. Tara însă, dădu ocol stâlpului cât putu ea de repede și apucă piatra turtită din spatele pedestalului pentru a o așeza deasupra.

Dar prea târziu. Mult prea târziu. Sorțul de apărare fusese activat!

O rază teribilă țâșni din gurile șerpilor de foc și-i trăsni pe Tara și Cal.

Tara și piatra vie reușiră să reziste o secundă mai mult, dar durerea fu și mai puternică.

Scoaseră un singur strigăt de suferință absolută și totul se sfârși.

Sus, Manitou tresări. Galant și Blondin urlaseră în același moment, după care se prăbușiseră. Robin și Fafnir se năpustiră pe scara de sticlă. Bătrânul mag începu să geamă când auzi țipete și zgomote teribile în subterană. În fine, semielful și pitica reapărură, pârliti și galbeni la față, cu trupurile neînsuflețite ale Tarei și Cal în brațe.

Se ivi o lumină ciudată când trecură pe palierul scării, apoi aceasta pieri.

— Ce s-a întâmplat? urlă Manitou.

— Nu... nu știu, bâlbâi Robin, cu lacrimile curgându-i din ochii săi cristalini. Zăceau pe nisip și cartea dispăruse. Șerpilor de foc erau trei și au încercat să ne împiedice să ne apropiem. Straniul scut care o protejează pe Fafnir a deviat sorții de atac și apoi ea a distrus statuile cu securea. Apoi am urcat și... oh, Manitou, nu le mai simt pulsul... au *murit*!

Sort mortal

Cuprins de panică, Manitou își lipi botul său rece de gâtul Tarei, care nu reacționează deloc. Fafnir îi luă pulsul lui Cal, apoi clătină din cap cu sobrietate.

— Drace, murmură labradorul, nici eu nu i-l simt deloc. Nu se poate. Au fost atinși de sortul mortal pus de Chem! Trebuie să luăm imediat legătura cu el!

— Asta nu va folosi la nimic! urlă Robin, pierzându-și calmul de tot. Ei au *murit*! Noi nu suntem *necromanți*, noi nu știm să-i facem pe morți să învie. Și chiar dacă am ști, n-ar mai fi prietenii noștri, ci niște morții vii!

— Pe grămada mea de aur, răcni în spatele lor o voce bine cunoscută, dar ce-i cu voi în biroul meu...? Manitou? Tu ești?

— Chem! exclamă câinele, Demiderus fie lăudat, te-ai întors. Cal și Tara au fost atinși de sortul tău de moarte. Au murit, Chem! Cum de-ai putut pune un sort atât de periculos asupra Cărții interzise?

Cu o agilitate surprinzătoare pentru vârsta lui aparentă, Chem se repezi și îngenunche lângă cei doi adolescenți.

— Nu mai e niciun minut de pierdut, mormăi el. Din fericire pentru acești doi tineri fără minte, alarma care e legată de deschiderea intrării secrete a subteranei m-a prevenit de intruziunea lor și atunci m-am întors imediat în Omois. Sorțul care protejează cartea e un Inanimus. Dar dacă trupurile sunt deplasate și ies din sala Cărții, atunci el devine un sorț Destructus. M-am inspirat de la Sangravul care reușise să amestece un Rigidifus cu un Carbonus. Dar dacă nu inversez procesul, atunci mai mult ca sigur că putem merge la înmormântarea lor!

Robin era bulversat.

— Vreți... vreți să spuneți că deplasându-i de acolo, i-am omorât!

— Voi i-ați omorât, da, dar încă nu sunt pierduți.

— Nu sunt pierduți? articulă cu greu Robin ștergându-și lacrimile de pe față... mmm... dar ei sunt...

— Morți? Da, absolut. Dar de foarte puțin timp. Am șase minute la dispoziție pentru a-i readuce la viață și patru s-au și dus deja. După asta, dacă creierul nu mai e oxigenat, va fi prea târziu. Dă-mi praful de Kalornă, de acolo, de pe etajeră, și dă-mi și cutia cu bale de stridulă* și puțină răzătură de gambolă*.

La iuțeală, trasă un pentaclu în jurul celor patru corpuri cu ajutorul diferitelor prafuri pe care Robin i le adusese.

Fafnir, total pierdută, bătea în seacă ei cu degetele, neștiind ce să facă, cu ochii plini de spaimă.

— Îndepărtați-vă, lansă sec bătrânul mag, trebuie să-mi reiau corpul meu original pentru a putea fi cât mai eficace.

Chalidonrainchivorachivu, zeu al dragonilor, redă-mi adevăratul meu trup!

Pesemne că zeul său stătea la pândă, căci iute de tot solzii albaștri și argintii luară locul pielii de om, ghearele monstruoase se iviră în locul degetelor, țepii de pe spinare îi sfâșiară roba care nu mai avu timp să se resoarbă și maiestuosul dragon albastru se ivi dinaintea lor.

Fără să piardă o secundă, se aplecă deasupra Tarei și a lui Cal și începu să rostească incantații, întregul său trup albastru pulsând într-o puternică lumină albă:

— Pe Resurrectus, eu vă conjur! Fie ca Destructus să se oprească aici. Moartea să nu mai fie un hotar! Și prietenii noștri, aici de față, să rămână în viață!

Lumina care îl scălda plonjă asupra corpurilor nemișcate și le învălui într-un halou iridescent.

Deodată se produse o mișcare.

Tara tresări, își ridică cu greu capul și deschise un ochi sticlos ațintit asupra dragonului. Piatra vie era și ea în continuare conectată la spiritul ei. Ultimul lucru pe care amândouă apucaseră să-l mai zărească înainte de a-și pierde cunoștința fusese un șarpe de foc care azvârlea asupra lor un sorț arzător...

Atunci, desigur, când îl văzură pe dragon aureolat în lumina aceea albă, aplecat deasupra lor, Tara și piatra nu ezitară nicio clipă. Își conjugară puterile magice într-o rază irezistibilă. Jetul îl atinse pe dragon cu o violență de necrezut, proiectându-l într-un perete. Întreg castelul fremătă din cauza șocului și lumina din cameră tremură pentru un moment.

Zdrobit de trăsnetul prin care reacționaseră, dragonul nu avu nicio șansă. Conștiința sa se stinse aidoma unei lumânări.

Capul îi căzu moale pe pământ... urmat de trupul care, izbindu-se de sol, provocă un miniseism.

— Pe strămoșii mei, urlă Manitou îngrozit, dar ce te-a apucat? Tăra își astupă urechile și se strâmbă la el.

— Au, Bunicule, nu mai țipa așa! Și... cum adică, ce m-a apucat? Șarpele de foc ne-a aruncat un sorț, și-atunci noi i-am răspuns. Și ce cauți tu aici, în sala Cărții? E periculos!

— Pentru informația ta, află că nu *mai* suntem în sala Cărții, o anunță Robin precaut. Și cred că tocmai l-ai *omorât* pe Maestrul Chem!

Tăra făcu ochii mari când văzu masa dragonului prăvălită la pământ. Se ridică, ajutată de Robin. Semielful ezita între a țipa la ea pentru ceea ce făcuse și a-i sări de gât, de bucurie că era în viață. Galant bătu și el din aripi, recăpătându-și încet conștiința, și Blondin scânci săltându-se din nou pe picioare. Sorțul îi redase și lui Cal înfățișarea, și vulpoiului care își regăsea blana lui roșcată cu plăcere.

Cal deschise și el ochii, încă năucit.

— Au, capul meu! Dar ce s-a întâmplat?

— Șerpilor de foc v-au atacat, după câte se pare cartea a dispărut sau poate că ați ascuns-o voi al naibii de bine, iar Tăra l-a trăsnetit mai adineauri pe Maestrul Chem, care încerca să vă salveze.

— Nuuuu!

— Ba daaaa!

— Am încurcat-o, atunci!

— Da, precum zici!

— Eu... eu..., se bâlbâi Tăra, credeam că era șarpele de foc. Era și lumina. N-am vrut să fac asta! Gnomii, ei... ei au furat

cartea. Și eu n-am mai avut timp să pun piatra pe pedestal... atunci șerpii ne-au atacat! Eu...

O răsuflare puternică îi tăie deodată vorba. Dragonul tocmai trăsesese cu putere aer în piept, răsuflare ce se transformă în curând în... sforăit!

— Totul e-n ordine, exclamă Manitou ușurat. E numai leșinat! V-aș sugera să-l lăsăm să se odihnească și să amânăm pentru mai târziu explicațiile pe care trebuie să i le dăm.

— Nu e puțin cam *laș*? bodogăni Fafnir, îndoită.

— Ba da, așa e, răspunse suav Manitou. Dar, într-o altă zi, o să fim mai curajoși, nu! Deocamdată, avem o mulțime de alte chestii de rezolvat... de genul salvarea lumii, ba chiar a universului... iar înfruntarea unui dragon foarte, foarte mânios, asta nu face parte din programul zilei.

Și arată cu botul spre ieșire.

Odată ajunși afară, se ciocniră de garda de la castel care alergase să vadă de unde venea toată acea tevatură. Manitou se dovedi imperial. Le arată caverna-birou a dragonului și le semnală faptul că cineva forțase ușa și furase ceva și că respectivul cineva o și pocnise în treacăt pe marea reptilă. De genul: „Cum-se-face-că-acesta-a-putut-pătrunde-în-castelul-păzit-de-voi!”

Apoi, înainte de a i se pune întrebările mai grele, o întinse împreună cu adolescenții și Fafnir, pentru a o recupera pe Moineau de la infirmerie. Aceasta își stăpâni la timp o exclamație de surpriză când îi povestiră tot ce li se întâmplase. Se simțea acum mai bine și putu, ajutată de Tara, să se îmbrace repede pentru a-i urma.

— Merge, șopti ea când Cal se arată neliniștit de comoția ei. M-am prefăcut din nou în Bestie și, paf!, totul s-a petrecut

instantaneu. Șamanului nu-i venea să creadă. M-a ținut aici doar ca măsură de prevedere, dar, puteți să mă credeți, mă simt într-o formă deplină. Să mergem înainte ca părinții mei să debarce și să mă ținuiască la pat pentru următoarele șase luni!

Drumul până la ambasada gnomilor îl făcură în tăcere. Cele două luni din AltăLume, Tadix și Madix, răspândeau o lumină argintie și, dacă lăsăm deoparte cri-cri-cri-urile stridulelor, toți dormeau un somn binemeritat, excepție făcând, desigur..., *mașinăriile* care duceau o viață de noapte.

Erau pe cale să ajungă la ambasadă, când Maestrul Dragosh se ivi dintr-o străduță, ștergându-se la gură, cu un aer rătăcit, cu ochii săi roșii care aveau o sclipire sălbatică. Lunile luminau ca ziua strada. Nu mai avu timp să-și ascundă mâna: pătată chiar de sânge!

— A avut loc... A avut loc... un groaznic accident, le spuse el cu o voce tremurătoare. Trebuie... trebuie să le previn pe Majestățile Lor.

Apoi, zărind-o pe Tăra, îi aruncă o privire teribilă.

— Tu... Tu..., bălbâi el. Numai tu ești de vină!

Și, înainte ca ei să aibă timp să-i spună ceva, o rupse la fugă. Cei cinci prieteni și Manitou se uitară unii la alții, uluiți. Apoi Manitou respiră adânc și declară:

— Îmi miroase a mort pe străduța asta. Așteptați-mă aici, copii, mă duc să văd.

— Eu nu sunt o copilă, pufni Fafnir, mândră de cei două sute cincizeci de ani ai ei. Vin și eu.

Când se întoarseră, Fafnir avea buzele strânse și câinele părea gata să-și întoarcă privirile în altă parte.

— E un tip care sângerează ca un crucicc* acolo, le arată calm Fafnir. Cu două frumoase urme de colți pe gât. Cred că prietenul nostru Vampyrul va trebui să dea unele explicații.

— Nu-mi place că trebuie să spun asta, șopti Robin, care, ca semielf, simțea cum se trezeau în el instinctele de vânător, de îndată ce un lucru i se părea suspect, dar n-avem vreme să ne ocupăm de el deocamdată.

Tara nu era deloc în apele ei. Ei, poftim, ce anume mai avea să-i reproșeze, de data asta, afurisitul de Vampyr?

— A bâiguit că trebuia să le vorbească regelui și reginei! observă Cal dând din umeri. Să-i lăsăm să se descurce între ei. Ah, uite și ambasada!

Curios lucru, deși era destul de târziu, toate luminile erau aprinse. În grădina ambasadei, gnomii cățărați pe falene făceau de pază cu multă atenție, în timp ce călugărițele patrulau cu multă grijă. Două scolopendre mari cu mandibule vegheau lângă intrare, așa că evitau cu grijă să facă mișcări bruște.

Ambasadorul îi aștepta.

— Bine ați venit, îi întâmpină el politicos. Ați găsit toate lucrurile de care aveți nevoie?

— Da, mormăi Cal, frecându-și fruntea care încă îl mai durea puțin. Și chiar mai mult.

— Au avut loc mai multe evenimente care justifică o modificare a acordului pe care l-am încheiat, începu Manitou foarte diplomat, și...

— Voi ați furat Cartea interzisă! i-o trânti de-a dreptul Fafnir pentru care cuvântul „diplomație” nu însemna mare lucru. Dați-ne-o înapoi!

Manitou îi aruncă o privire sumbră.

Rafinatul ambasador fu mai întâi surprins de această acuzație brutală, dar își reveni foarte repede.

— O... *pitică*. Interesant. Nu-mi amintesc s-o fi văzut cu ocazia ultimei voastre treceri pe aici!

— Ea face parte dintre *uneltele* de care am trebuință, interveni foarte repede Cal. Dacă ea nu vine cu noi, nici noi nu venim, cu viermi sau fără viermi.

— Unelte? începu Fafnir, indignată, cum vine asta, u...

Fu întreruptă din fericire de gnom.

— Nu sunt abilitat să discut problema asta, guvernul meu și *prietenul vostru* vă așteaptă la Smallcountry. Dați-mi voie să vă conduc până la poarta noastră.

Reamintindu-le astfel subtil că dețineau un ostatic, îi conduse până la tapiseriile de transfer.

Acestea se iluminară și călugărițele care făceau oficiul de gardiene dispărură. În locul lor se materializară niște păianjeni monstruoși, clămpănind din mandibule și care-i priveau cu ochii lor mari și rotunzi pe nou-sosiți. Moineau și Tara se cutremurară de dezgust și Fafnir strânse mai bine mânerul securii sale. Unul dintre ei făcu o plecăciune, îndoindu-și cu grație cele opt labe ale sale.

— Guvernul nostru vă așteaptă și acum e timpul! își modulă spusele păianjenul cu vocea caldă care o surprinsese atât de mult pe Tara prima dată.

O urmară pe insecta aceea uriașă până într-o sală mare. Dacă majoritatea instalațiilor gnomilor erau sub pământ, la Smallcountry, clădirile oficiale fuseseră construite la suprafață. În țara gnomilor trăiau și spiridușii P'abo și zânele liliputane. Se șoptea chiar că, în nordul țării, chiar la frontiera cu Gandis,

țara uriașilor, trăiau alte zâne, malefice, care se hrăneau cu carnea călătorilor îndeajuns de nesăbuiți ca să le străbată melea-gurile... Nimeni nu se mai întorsese de acolo pentru a confirma sau infirma această legendă.

Sala pe care o străbătură în tăcere era la fel de plină de scul-puri ca și subteranele. Flori, păsări, insecte, animale uimitor de colorate, o bună parte din flora și fauna din AltăLume părea a fi reprezentată pe pereți. Solul nu era din piatră, ci acoperit cu un gazon moale de iarbă albastră din câmpiile Mentalirului.

Locuitorii din Smallcountry nu păreau să fi trăit, după cum se vede, dintotdeauna, în bună pace. Zeci de tapiserii înfățișau războaie sângeroase în urma cărora se ajunsese la surprinză-toarea alianță a celor trei popoare.

Zânele multicolore, comod instalate pe gradene suspendate, făceau comentarii melodioase în timp ce-i urmăreau pe invi-tații care înaintau. Spiridușii P'abo, cu tenul galben-lămâie, toți îmbrăcați în verde, asistau și ei la întrevedere. Deodată, unul dintre ei scoase un țipăt. Un enorm neg păros își făcuse apariția pe vârful nasului său. Spiridușii ceilalți izbucniră în râs, iar el îl făcu repede să dispară printr-un gest agasat în timp ce se uita bănuitor la ei. Unul dintre cei care râdeau cel mai tare fu cât pe-acți să fie strangulat când o pereche de aripi îi crescui pe spinare și-l purtă în zigzag pe sus. Urletele sale de protest fură dublate de râsetele micilor derbedei. Un al treilea se po-meni deodată înzestrat cu un cap de Muuuuuu și începu să ragă de spaimă. Ceea ce declanșă o ilaritate generală.

Tara nu se putu abține să nu râdă. Prin urmare, aceștia erau faimoșii spiriduși farsori!

Glul Buglul era prezent, în compania a vreo duzină de alți gnomi, al căror ten palid și ciucure aproape alb trădau vârsta înaintată.

Și chiar lângă ei, sub atenta pază a doi păianjeni enormi, trona Cartea interzisă.

Cal făcu o strâmbătură și Manitou dădu din cap. Măcar acum lucrurile erau clare.

Un păianjen se târî până în dreptul unui gong foarte mare, pe care îl făcu să răsunе lovind în el cu un mai. Moineau avu o grimasă când sunetul îi ajunse la urechi, dar spiridușii se potoliră imediat și zânele își încetară sporovăiala.

— Aici, la această oră, începe Sfatul, anunță limpede păianjenul, prevederea și înțelepciunea se vor înțelege de minune!

Privindu-l pe Glul Buglul care stătea pe un fotoliu ceva mai împodobit decât celelalte, Tara tresări. Pe jumătate ascunsă de ciucurele portocaliu, pe capul gnomului era chiar o coroană de aur! *Oh!* Ce-ar fi dacă am lua inițiativa...

— Vă mulțumim că ne-ați primit atât de repede, Majestatea Voastră! rosti ea cu o voce limpede, plecându-se în fața gnomului.

Acesta schiță un zâmbet fin, văzându-se dat în vileag. Cal făcu ochii mari. Ei, asta-i bună, gnomul care îl infectase era chiar un rege!

— Văd că ați... *recuperat* Cartea interzisă, continuă cu calm Tara, refuzând să se angajeze într-o polemică prin folosirea unui termen mai puțin diplomatic.

— Da, răspunse cu suavitate gnomul. Am preferat s-o... punem la adăpost. Pul Pulpul, care, ca să zicem așa... a

împrumutat-o, ne-a semnalat de altfel prezența voastră în pivniță. Ce aveți de spus în privința asta?

Din nou, Tara refuză să se angajeze într-o dispută. Își stăpâni la timp o foarte lipsită de respect înălțare din umeri.

— Nimic. Nu ne mai rămâne decât să descoperim unde sunt ținute prizoniere femeile și copiii voștri și să distrugem puterea dușmanului vostru, dacă va fi cu putință. Apoi, voi o să-i dați antidotul lui Cal, iar noi îi vom înapoia cartea Maestrului Chem, în Lancovit.

De pe tronul său, Glul Buglul își înclină ușor bustul, aducând astfel un omagiu purtării abile a fetei.

— Vom fi încântați să vă înmănăm cartea... și antidotul, spuse el cu o voce mătăsoasă. De îndată ce femeile și copiii noștri se vor afla în afara oricărui pericol. Prietena voastră... pitica e și ea la curent cu toată povestea?

Gnomul albastru voia să afle dacă sorțitorii îi dezvăluiseră lui Fafnir secretul său.

— Doar în privința punctelor esențiale, Majestatea Voastră. Lupta voastră împotriva celui care v-a răpit familiile și participarea noastră la această luptă. Precum și în privința mijloacelor pe care le folosiți pentru a ne *obliga* să vă ajutăm.

Gnomul dădu din umeri, fără să se simtă în vreun fel vinovat. Poporul său trecea înaintea a toate. Înclină totuși din cap, ușurat de discreția Tarei. Fafnir o privi pe tânăra sorțitoare cu o curiozitate neașteptată. Simțea că prietena sa îi ascunsese ceva.

— Atunci, s-o pornim imediat spre palatul dușmanului vostru, interveni Manitou, reluând conversația cu ușurință. Împreună, desigur, cu prietenul nostru Fabrice, pe care nu-l văd în sală.

Tara roși. Ups, uitase complet că Fabrice era ținut prizonier de către gnomi!

— Desigur, aprobă gnomul. În momentul de față, el îi dă de mâncare mamutului. Se va afla printre noi în câteva clipe. Nu ne-a fost ușor să-i găsim roș-banane și clac-alune... și mai ales să-l facem să se desprindă de tainul său!

Într-adevăr, Fabrice și Barune își făcură apariția în sală și reîntâlnirea cu ei fu destul de... zgomotoasă, mai ales datorită mamutului, care trâmbiță cât putu el mai tare.

Fabrice fu gata-gata să cadă jos, când află ce-i făcuse Tara Maestrului Chem. Și se uită la Cartea interzisă cu vădită repulsie. Fără să vrea, Barune îl călcă pe o labă pe unul dintre păianjeni, care își clămpăni imediat mandibulele sale veninoase, plin de indignare. Fabrice oftă. De când mamutul și el erau legați unul de altul, descoperise că noul său tovarăș era absolut adorabil, dar și de o îngrozitoare stângăcie. Devenit ușor ca urmare a micșorării sale, lui Barune îi venea cumplit de greu să-și coordoneze mușchii și mai tot timpul se ciocnea de oameni și de lucruri.

Când era vorba de *lucruri*, mai era cum mai era. *Oamenii* însă, de cele mai multe ori, i-o luau în nume de rău.

De comun acord, se stabili că un gnom avea să însoțească mica expediție, pe post de călăuză. Cu toate protestele nestăpânite ale bătrânilor, regele lor nu vru să audă de nimic. El va participa la acest raid sau raidul nu va avea loc. Punct. Tara zâmbi. Gnomul se asemana din toate punctele de vedere cu bunică-sa: încăpățânat. Apoi înțelese mai bine motivul purtării sale când află că încântătoarea Mul Mulmul, logodnica regelui, se afla și ea printre prizoniere. Chiar dacă nu-i plăceau mijloacele

folosite de gnom, curajul său nu-i plăcea. Regele nu ezita să-și riște pielea pentru a o salva pe aleasa inimii sale!

Moineau oftă:

— Ceea ce e totuși romantic!

Robin se sumeți:

— Și eu aș fi făcut la fel!

— Pentru mine sau pentru Tara? îl tachină Moineau, care băgase de seamă că semielful avea o serioasă slăbiciune pentru tânăra sorțitoare.

Robin se făcu la față ca o pătlăgică. Coaptă bine.

— Pentru amândouă, desigur! exclamă el, teribil de încurcat.

Jena sa îi atrase lui Fabrice atenția, care își mușcă buzele atunci când Tara îl gratifică pe semielf cu minunatul ei zâmbet... ceea ce îl făcu pe Robin să se schimbe la față în purpuriu. Din fericire pentru el, Manitou dădu chiar atunci semnalul de plecare. Deși nu dormiseră prea mult în timpul nopții, trebuiau să plece iar, imediat, spre Omois, locul unde se afla palatul sorțitorului. Datorită decalajului orar dintre cele două continente, la Tingapour acum trebuia să fie deja seară. Gnomii albaștri își spionaseră dușmanul. Acesta avea să fie absent timp de mai multe ore. Acum era momentul cel mai potrivit pentru acțiune.

Poarta fu activată și păianjenii dispărură. La sosirea lor la Tingapour, Cal își reluă falsa lui înfățișare, apoi îl urmară pe gnom pe străzile capitalei. Ca și în cazul primei lor vizite, Tara se minună de frumusețea și viața efervescentă a orașului. Palatele cu acoperișuri lucioase se succedau caselor argintii, aurii sau purpurii. Cele opt niveluri de circulație creau un tumult incredibil. Pretutindeni, covoare, fotolii, paturi zburătoare se încrucișau cu pegași, Effriți, tauri înaripați, fără a-i mai

pune la socoteală pe sorșitorii care levitau întorcându-se la casele lor. Micul lor grup nu rămase neobservat. La trecerea lor, arcul lui Robin stârni o mulțime de comentarii... mult mai multe decât capul său de metis... ceea ce li se păru ciudat. Elfii îl salutau pe noul Stăpân al arcului lui Lillandril, piticii o interpelau pe Fafnir, gnomii se plecau dinaintea regelui lor... până în momentul în care acesta le făcu semn că el se plimba pe acolo incognito. Delicioase mirosuri făceau să freamăte nasul sensibil al lui Manitou, care trebuia să se stăpânească să nu ronțăie fripturile, cărnurile prăjite și alte minunății pe cale de a se frige în aer liber. Pretutindeni, magia făcea ca aerul să scânteieze. Cedară trecerea unei turme de centauri cu figuri feroase, ale căror flancuri vărgate le desemnau clanul din care făceau parte. Tatrisii își legănav cele două capete ale lor, sirenele pluteau grațioase în globurile lor cu apă și Salterensii, redutabilul popor al nisipurilor, niște feline cu guler alb, urmăreau prăzile potențiale pe care aveau de gând să le ducă în minele lor inepuizabile... și aducătoare de moarte. Un grup de Himere discutau cu niște licorni, întorcându-și grijuliu capul pentru a evita ca flăcările răsuflării lor să nu-i carbonizeze pe cei cu care vorbeau. Doi dragoni, unul verde, celălalt de un roșu-aprins, făceau să mugească de spaimă o turmă de Muuuuui, care presimțeau că viitorul lor urma să se reducă în mod considerabil. Toate popoarele din AltăLume păreau să-și fi dat întâlnire la Tingapour.

— E normal, le spuse Glul Buglul când Tara își exprimă mirarea. Marele carnaval din anotimpul al cincilea va începe în curând. Creatorii de măști au enorm de lucru în momentul de

față. Ah, iată și casa Gelinei! De aici, pleacă tunelul care duce la palatul sorțitorului.

Cel care îi primi nu fu însă un gnom, ci chiar unul dintre creatorii de măști despre care fusese vorba. În magazinul său, pene, peri, carapace, mătăsurii, perle negre, albastre, albe, trandafirii, pietre și metale prețioase se învecinau cu stofe de bum-bac, organza, muselină și alte țesături mătasoase sau scorțoase. Moineau și Tara, încântate, priveau cu de-amănuntul măștile atârinate de tavan. Păreau aproape vii. Tara întinse mâna spre una dintre ele, când o poruncă seacă o opri.

— Nu, nu te atinge de ea!

Rușinată, Tara își retrase mâna. Apoi tresări. Femeia care stătea dinaintea ei era oarbă! Ochii, ca și părul, erau complet albi. Lăsa totuși impresia că se deplasa ca și cum ar vedea perfect.

— Măștile mele aparțin unei singure persoane, îi spuse Gelina, cu un zâmbet blând; dacă o atingi, n-o s-o mai pot vinde.

— Scuzați-mă, șopti Tara, impresionată, nu știam.

— Haideți, tunelul e pe aici.

Și femeia cu ochi albi se afundă într-o încăpere complet cufundată în beznă. Vocea ei ajunse totuși până la ei.

— Uite, aici e locul.

— Ei, spuse Cal pășind înainte, ar fi fost ceva mai ușor cu un pic de lumină!

— Oh! iertare, râse ușor Gelina, mereu uit. Stați o clipă, trebuie să fie ceva într-un colț... Ah, uite-l!

O lumină blândă luci în încăperea aceea plină de tot felul de lucruri. Gelina ținea în mână un glob luminos și strălucirea sa nu părea s-o stânjenească mai mult decât bezna de mai înainte.

În fața ei se preciza intrarea întunecată a unui tunel care cobora în pantă lină. Cal schiță un zâmbet de-a dreptul diabolic.

— Șic, exclamă el, e-n coborâre! O să ne putem folosi de planșa cu roțile!

Glul Buglul se îngălbeni.

Din fericire pentru el, tunelul nu oferea o înclinare suficientă pentru a-i permite lui Cal să-și folosească mașinăria. Gelina le ură noroc, apoi le dădu mai multe globuri luminoase. Merșeră timp de o oră din AltăLume, înainte de a ajunge în dreptul unei ieșiri mascate de un hățiş foarte încălzit.

— Ne aflăm în parcul castelului sorțitorului, le șopti gnomul albastru. Aș vrea să vă arăt clădirea din exterior, înainte de a vă strecura înăuntru.

Cal dădu din cap fără să-i răspundă. Era mai degrabă un palat, decât un castel. Și era totodată tipic pentru arhitectura omoisiană. Plin de zorzoane.

Acoperișuri de țiglă purpurie și aurie acopereau diferitele părți ale clădirii. Marginile lor se ridicau ușor și-i aminteau Tarei de palatele pe care le văzuse în reportajele despre Asia pământeană. Pe jgheaburile streșinilor erau sculptate niște animale fantastice, reproduse și în grădină. Plantele animate în formă de Vrriri* albi își clănțăneau inofensivii zimți ai frunzelor, tufe furioase de Brrraai amenințau cu o șarjă care nu mai avea loc niciodată, trăgând de rădăcinile lor. Magnifice straturi dese de flori își agitau petalele pentru a atrage insectele care să le polenizeze, fie că era vorba de insecte propriu-zise sau de zâne liliputane, iar pentru o locuință de sorțitor ticălos, ansamblul părea ciudat de armonios. Vădit lucru, faptul că acest tip era un monstru de cruzime nu-l împiedica să aibă bun-gust.

Apoi Tara le atrase atenția asupra unui amănunt.

Prin grădini patrulau câteva gărzi.

Mai rău. Niște gărzi imperiale!

Moineau se aplecă spre gnomul albastru:

— De ce se află gărzi imperiale în parc? De obicei, nu asigură decât securitatea familiei imperiale!

— Oh! exclamă gnomul, am uitat să vă spun. Acest faimos sorțitor care ne-a răpit familiile...

— Da... Și? Întrebă sec Tara, care presimțea că își vor face apariția și problemele.

— E chiar unchiul împărătesei!

Destinație necunoscută

Anunțul îi lăasă fără grai. Apoi Moineau reacționează:
— Prințul Bandiou, unchiul împărătesei? Cel care i-a servit drept tutore când mama sa a murit? Sper că e o glumă?

Gnomul se întoarse spre ei cu o față gravă.

— Tot așa a reacționat și împărăteasa când i-am împărtășit confuzia noastră. Și pot să-mi închipui și că lipsa de zel a elfilor-vânători s-a datorat faptului că ei erau pur și simplu paralizați de respect. Dar sper că nu e și cazul vostru?

Se simțea o teribilă spaimă în vocea gnomului. Manitou, căruia nu-i plăcea să fie manipulat, răspunse rece:

— Noi suntem cetățeni ai Lancovitului. Dacă suntem descoperiți scotocind prin grădinile sau locuința prințului Bandiou, putem fi executați ca spioni! Te-ai ferit grozav să ne dezvălui acest... *amănunt!*

Fabrice înghiți cu greu în sec, dar Cal suflă în derâdere.

— Ei bine, totul e să nu te lași prins și-atâta tot! Nu există decât două gărzi afară. Și probabil nu sunt mai multe nici înăuntru. Dacă pot judeca personalitatea prințului, nu pare să fie genul care să se înconjoare de mulți oameni.

— Ai dreptate, confirmă gnomul, prea mulți servitori ar putea să descopere cu ce se ocupă în realitate și să-l dea în vileag în fața împărătesei. Și în cazul ăsta, unchi sau nu, ar fi imediat executat. A compensat lipsa lor apelând cât mai mult posibil la magie. Are sorți de făcut curățenie, sorți de întreținere, sorți antirozătoare și antiinsecte, sorți de mâncăruri și de băuturi. Așadar, cu excepția unei mici garnizoane formată din șase gardieni, care lucrează prin rotație, a unei bucătărese, a două fete de serviciu și a doi servitori din care unul se ocupă mai ales de grădini și de sera de ballorhidee* a prințului, nu riscați să vă întâlniți cu lumea bună. Mai mult, tot scotocind cam peste tot, am reușit să furăm niște dubluri de acreditare și să le falsificăm. Ceea ce înseamnă că nu veți fi „văzuți” de către sorți decât ca niște servitori care se ocupă de treburile lor.

— Mmm, înțeleg. Bine, mi-am făcut o idee destul de bună asupra aspectului general al palatului. Să mergem, zise Cal.

În timp ce discutau, Tara se gândea intens. Ceva scârțâia, dar nu reușea să-i dea de capăt.

Odată permisele de intrare agățate de hainele, de perii sau de penele lor, făcură cale-ntoarsă până la ultimul ambranșament al tunelului, cel care ducea chiar în casă. Dădea într-una dintre pivnițele palatului, așa că putură să-și pregătească discret investigațiile. Cal avea un cristal foarte practic. Acesta materializa în trei dimensiuni planurile clădirii în care se găsea. Putea indica și poziția tuturor ființelor vii pe o rază de o sută

de metri, colorând cu albastru micul lor grup și cu galben pe cel al servitorilor și gardienilor. Dintr-odată, le veni ușor să localizeze deplasarea unora și a altora... și mai ales evitarea lor! Cal fiind singurul în măsură să detecteze poarta ascunsă, nu putură să-și împartă această sarcină și se mulțumiră să-l urmeze în liniște. De îndată ce calea era liberă, Hoțul se repezea în vreo încăpere, în timp ce ceilalți stăteau de pază afară. Acesta măsura, pipăia, privea, iar pipăia, adulmeca, apoi ieșea afară la fel de repede. Se făcea târziu și servitorii sfârșiră prin a se culca, în timp ce gardienii se mulțumeau să patruleze alene în afara clădirii. Robin își arată nemulțumirea.

— Nu e chiar o modalitate de a păzi un loc, bodogăni el. E nevoie de soldați așezați în binom înăuntru și afară, cu orare neregulate, pentru a deconcerta un eventual atacator, și o comunicare constantă între echipe!

— Da, ei bine, dacă pe tine asta te supără, șopti Moineau, eu, una, sunt mulțumită că gărzile astea sunt incompetente. De fapt, dacă s-ar putea să fie și adormite, aș fi și mai mulțumită, după cum cred că-ți dai seama!

— Ei bine, mie, interveni Cal, care tocmai stârnise de la locul lui o jumătate de tonă de praf din bibliotecă, ceea ce mi-ar plăcea mie ar fi să-mi spună cineva cum să ajung la afurisita asta de poartă. Fiindcă e cea de-a douăzecea sală pe care o examinez și am lugubra impresie că gnomii au dreptate. Ea nu se află aici!

Tara înțepeni brusc.

— Ce spuneai mai adineauri, Cal?

— Că poarta nu se află aici?

— Nu, nu, nu asta, *înainte*.

Cal o privi cu solicitudine.

— Bun, ce anume ți-a scăpat din fraza „ceea ce mi-ar plăcea mie ar fi să-mi spună cineva cum să ajung la afurisita asta de poartă, căci e cea de-a douăzecea sală pe care...”

— Daaaa! îl întrerupse Tara, stăpânindu-și la timp un strigăt de triumf, asta e! Dar noi avem pe *cineva* care ne poate spune cum să ajungem la această poartă afurisită! Cineva care ne poate *arăta* calea!

În fața privirii neîncrezătoare și ușor bănuitoare a prietenilor săi și a regelui gnomilor, ea se aplecă și, făcând o frumoasă reverență, își vârî mâna în roba ei de sorțitoare, de unde scoase... harta magică!

— Ah! Ei bine nu e prea devreme, bâigui harta când Tara o desfășură. Începusem să mucezesc în fundul acestui buzunar. Bine, unde mai vreți să mergeți, de data asta?

— Bună, hartă, spuse politicoasă Tara, încrucișându-și degetele. Aș dori să te întreb ceva, dar nu știu dacă ești în stare să-mi răspunzi.

— Cum adică, *dacă* sunt în stare? se indignă harta. Asta e o remarcă deplasată! Spune-mi încotro vrei s-o apuci și eu o să-ți arăt calea mai repede decât ți-ar lua ție să spui „E aici”.

— O, atunci e grozav. Ne aflăm într-un palat. În toate palatele există Porți de transfer. Am vrea să știm dacă poți localiza o a doua poartă.

— Singura poartă din acest palat e cea de la catul al treilea! răspunse harta cu un glas disprețuitor.

Tara își apucă șuvița ei albă și și-o mușcă crunt. Bun, nu era chiar răspunsul sperat. Atunci, dacă o a doua poartă nu e *în* palat...

— Arată-mi calea care duce la poarta care nu e în palat, ci în apropierea lui, reluă ea.

— Pfff! pufni harta, ce *provocare*! Ai fi putut să mă-ntrebi ceva mai complicat. E aici!

Și pe pergament se desena deodată palatul, gărziile care patrulau pe afară, micul lor grup și o linie punctată, ce traversa parcul, marcată printr-o mare cruce albastră ce indica... sera ballorhideelor!

Fabrice, care ca și ceilalți își ținuse respirația, o cuprinse pe Tăra pe după umeri și o pupă zgomotos pe obraz

— Bravo! exclamă el în timp ce ea roșea, ești genială!

Apoi, îi adresă un zâmbet batjocoritor lui Robin, care-l fulgera din privire.

Și gata! Câte un punct pentru fiecare.

Ca și florile tropicale de pe Pământ, și ballorhideele aveau nevoie de umiditate și de căldură. Dar temperaturile care făceau ravagii uneori la Tingapour și seceta, care putea interveni în ciuda sorților magilor meteorologi, nu le cădeau prea bine unor flori delicate. Prințul pusese deci să i se construiască o seră pentru a se refugia aici, în pasiunea lui pentru flori. O hidrometrie constantă, o temperatură ideală dăduseră naștere unor explozii de culori și de forme. Petalele cărnoase luceau în obscuritate, scoțând în afară niște globuri groase, verzi și galbene, care le dăduseră și numele de ballorhidee. Florile cădeau din tavan în ciorchini grei, trandafirii, albastre, negre, roșii, expunându-și formele lor voluptuoase. Aerul era atât de încărcat de miresme și de polen, încât le venea greu să respire.

Sera fiind imensă, ca majoritatea construcțiilor din Omois, avură nevoie de un ceas încheiat pentru a-i da ocol. Dar nu

găsiră nicăieri vreo tapiserie de transfer. Fafnir, care, ca toți piticii, nu strălucea prin răbdare, mai puțin atunci când era vorba de a făuri ceva, începea să dea semne de enervare.

— Nu e nimic în păătoasa asta de seră, mormăi ea. E cald, e umezeală multă și nu vezi decât niște flori stupide care spânzură peste tot.

Robin, căruia încă nu-i trecuse ciuda pe Fabrice, care o pupase pe Tara, privea cu mare atenție împrejur, folosindu-se de simțurile sale de semielf pentru a detecta nevăzutul. Deodată, pe fața lui se ivi un zâmbet fin. Sorțitorul era un om viclean, foarte viclean, da, dar nu pe măsura unui elf, fie el și pe jumătate om. Își dresе glasul într-un fel sonor, atrăgându-le prietenilor săi atenția.

— Cred c-am găsit! îi anunță el, luându-și un aer modest. Glul Buglul întoarse spre el un chip plin de speranță.

— Ai găsit poarta? întrebă el cu ardoare.

— Da, e chiar în jurul nostru.

— Cum așa, în jurul nostru, ce tot spui! răcni Cal, care era totuși socotit a fi el expertul.

— Vedeți florile astea? le arată Robin.

— Bun, și ce anume au florile astea? întrebă Fabrice strângând din ochi.

— Uitați-vă la motivele pe care le formează.

— Pe strămoșii mei, exclamă Manitou, dar ai dreptate. Văd licornii și gnomii, uriașii și sorțitorii!

Moineau și Tara, încântate, îl sărutară fiecare pe câte un obraz, ceea ce îl făcu pe Fabrice să mormăie. Zât, două puncte pentru semielf!

Efectiv, de jur împrejurul lor, orhideele alcătuiau trama Porții de transfer, ca un uriaș tablou de Arcimboldo, acel pictor din secolul al XVI-lea terestru, care compunea personaje din fructe și flori sau diverse alte obiecte. Acolo, o liană forma capul unui licorn, aici, o floare reprezenta corpul unui sorțitor, iar întregul reproducea cu fidelitate cele cinci tapiserii!

Sheeba scoase un răget, apoi dădu înapoi și ieși dintr-un tufiș cu un obiect în gură.

— Scepstrul de transport! strigă Moineau. Sheeba, tu ești cea mai bună!

Sheeba le primi bucuria și mângâierile cu demnitate. Fafnir așează scepstrul pe imaginea sa vegetală, sera se iluminează... și în acest moment își dădura seama că aveau o mare problemă.

— Ce trebuie să spun? întrebă Fafnir.

— Cum adică, ce trebuie să spui? repetă Cal, pe un ton ușor agresiv, fiindcă nu descoperise el singur poarta.

— Da. Unde vreți să mergem?! Asta e o Poartă de transfer. Ea ne poate duce oriunde există alte Porți de transfer... deci, problema e... ce destinație trebuie să-i indic?

— Ei drăcie, murmură Manitou, în cazul ăsta, n-am nicio idee.

— Ah! făcu pitica. Bun, atunci să încercăm asta. „Locurile unde sunt închiși gnomii!” strigă ea.

Cal rânji.

— Asta n-o să țină nicio...

Puternica luminează îi învălui și ei se pomeniră... în alt loc. Într-un alt loc care li se păru Tarei și lui Fabrice neașteptat de familiar. Și chipul mirat peste măsură care le apăru în fața ochilor îi făcu să strige:

— Papa?

— Conte?

În fața lor stătea contele de Besois-Giron, cu o stropitoare într-o mână și cu un secator în cealaltă.

— Fabrice? Tara? Dar ce-i cu voi în sera mea de trandafiri? Întrebă contele de Besois-Giron. V-ați întors din AltăLume? Unde v-ați dus de altfel fără permisiunea mea!

Fabrice, care simțea că-l paște o monstruoasă migrenă... și o monstruoasă pedeapsă, se simți deodată foarte rău.

Manitou, văzând impresionantele sprâncene ale contelui încruntându-se, se grăbi să intervină.

— Ne aflăm într-o misiune *secretă*, îi spuse el foarte repede. Nu putem să-ți dăm explicații, dar de îndată ce vom termina, vei afla totul. Până atunci, avem nevoie de colaborarea ta.

Apoi așteptă, cu un aer cât putu el de sigur, ținând cont de faptul că măsura șaiszeci de centimetri în înălțime și că era un *câine*. Totuși, contele le purta un foarte mare respect Înalților magi pentru a îndrăzni să mai stea la discuții când unul dintre ei îi cerea ajutorul. Așa că se înclină dinaintea labradorului negru.

— Bine, Înaltule mag Manitou. Aveți ajutorul meu... până când va veni și această faimoasă explicație.

— Îți mulțumesc, Păzitorule, am doar o întrebare să-ți pun. Prințul Bandiou te vizitează din când în când?

— Da, zâmbi Păzitorul, e un om deosebit, care cunoaște niște tehnici extrem de eficace în privința butașilor. Are de altfel una dintre cele mai frumoase colecții de ballorhideo din AltăLume. Vine adesea să se uite la trandafirii mei și mulțumită lui am obținut niște rezultate nesperate.

— Îmi dau seama. Și obișnuiește să se ducă și în alte locuri cu ocazia vizitelor sale? Întrebă Manitou, cu un aer detașat.

— E și un foarte fervent pescar, răspunse contele. Se duce adesea să dea cu undița în râul de lângă ponton. E de părere că peștii noștri sunt mai puțin... *agresivi* decât cei din AltăLume.

Cei șapte prieteni schimbară între ei o privire. Un râu? Ce căuta un râu în toată povestea asta?

— Foarte bine, atunci să mergem să aruncăm și noi o privire la peștii ăștia! Pe curând, Păzitorule, mormăi Manitou. Arată-ne drumul, Fabrice.

Sub privirea bănuitoare a contelui, ieșiră cu toții din lotul cultivat cu trandafiri. Fabrice oftă.

— Cred că-mi voi petrece următorul *secol* închis în cameră!

— O să-i explic eu tatălui tău tot ce s-a întâmplat, răspunse Manitou. Ceea ce facem noi e important și el va fi mândru de tine dacă reușim.

— Mmmde, faptul că va fi mândru n-o să-l împiedice să mă pedepsească pentru că nu i-am dat ascultare!

— Tu nu te-ai dovedit neascultător, observă Cal, căci el nu ți-a interzis în mod *special* să te duci în AltăLume!

Desigur, asta nu era o consolare pentru Fabrice, și ei își continuară drumul în tăcere. Barune, foarte uimit de culoarea mai degrabă monocromă a vegetației de pe Pământ, încerca să guste din toate, până în momentul în care dădu peste o frumoasă tufă de urzici. Fură nevoiți să-l îngrijească cu ajutorul unui Reparus, căci mamutul avea limba plină de bășici. Din acel moment, evită să se mai atingă de orice, călcând chiar pe urmele lăsate de Fabrice, atât de aproape se ținea de el.

Fabrice oftă din nou. Între tatăl său prea sever și Familiarul său prea afectuos, următoarele luni riscau să fie animate! Și

simțea o anume teamă la gândul inevitabilei confruntări între aceștia doi din urmă.

— Uite, arată el, ăsta-i pontonul.

Efectiv, detașându-se pe albastrul râului, un mare ponton brun se ridica deasupra apei. Fabrice și Tara își petrecuseră aici momente bune, aruncându-se în unda rece care le scotea strigăte de înfiorare. Acum sub soarele cald al după-amiezii, după ce nu de mult părăsiseră Tingapourul cufundat în somn, le venea greu să facă o legătură între imaginea monstruosului sorțitor și peisajul acesta pașnic.

— Vedeți niște gnomi pe undeva? întrebă Cal, sarcastic.

Începură să cearnă împrejurimile cu de-amănuntul, dar nu găsiră nicio intrare secretă, nicio temniță mascată.

Descurajat, Glul Buglul căzu în genunchi. Lacrimi albastre îi curgeau ca niște perle pe obraji.

— Blânda mea logodnică, draga mea Mul, n-o să te mai văd niciodată!

Manitou își lăsa capul în jos și începu să adulmece cu atenție. Străbătu pontonul în lung și-n lat.

— Snif... îmi miroase... snif, snif, îmi miroase c-a venit aici, da, sigur a fost aici. Mirosul lui e foarte puternic. Dar n-a rămas prea mult timp.

Robin, ajutându-se de ochii săi de elf, privea fix râul.

— N-aș putea să jur, dar mi se pare că e *ceva* pe fundul apei. Se strânseseră cu toții în jurul lui, silindu-se să străpungă cu privirea prin unda adâncă.

— Da, adeveri Moineau, văd și eu ceva.

— Bun, făcu Cal suspinând. Eu sunt Hoțul, așa că eu trebuie să mă sacrific. Ce păcat, avem deja o pitică, și un gnom, nu

ne-ar mai lipsi decât o sirenă și am fi în formație completă!
Noroc că eu pot să respir sub apă!

Tara se uită la el uluită.

— Chiar... poți respira sub apă?

— E periculos să folosești magia într-un loc pe care nu-l cunoști, îi răspunse doct Cal, scoțându-și roba de sorțitor și dând la iveală niște chiloți de camuflaj și maioul asortat. În cel mai bun caz, asta avertizează viitoarea victimă că e pe cale să fie furată și, în cel mai rău caz, își activează sistemele de apărare, adesea... neplăcut de mortale. Atunci, așa cum vezi, prefer s-o evit. Și nu, nu te uita la mine ca și cum ar urma să-mi crească niște branhii, mi-am păstrat pur și simplu oxiradiatorul pe care mi l-a dat regele Glul. Mi-am spus că ar putea să-mi fie de folos.

— Vin și eu cu tine, interveni gnomul. Pot și eu să respir sub apă fără probleme. Nu voi lăsa în grija altcuiva sarcina de a-mi elibera poporul.

— Ei asta, acum, mormăi Manitou, nu mai lipsește decât să ne dezvăluie că suferă de sindromul eroului! Bine-am mai pornit-o!

— De fapt, Cal, apropo de erou..., susură Moineau lipindu-și mâinile într-o atitudine plină de admirație.

— Da? răspunse Cal, bombându-și pieptul.

— Hainele tale de camuflaj sunt pentru momentele în care îți ataci ursulețul din cameră?

Cal îi răspunse printr-o strâmbătură. Tara și Moineau se prăpădeau de râs. Din spirit de solidaritate, Fabrice și Robin se stăpâniră viril să nu se amuze la fel, dar ochii lor jucăuși vedeau că erau de aceeași părere. Cal își ridică ochii spre cer, apoi își

lipi oxiradiatorul pe față, făcând o grimasă când micul animal începu să se hrănească.

— Acum ne ducem în recunoaștere, le spuse el cu o voce ușor înăbușită. Pe curând!

Se aruncă în apă, urmat de Glul Buglul care, datorită densității sale superioare, începu imediat să plutească. Cele două siluete ale lor se scufundară încet-încet.

Cal n-avea probleme cu înotatul. Aruncând o privire în sus, îi zări pe prietenii săi care-l urmăreau cu teamă. Le făcu cu mâna, după care se concentrează asupra coborârii. Din fericire, apa nu era prea adâncă acolo, doar de câțiva metri. Glul Buglul îi făcu niște semne agitate. Reperase un dreptunghi mare ce se decupa pe fundul râului, un dreptunghi mult prea regulat pentru a fi opera Naturii. Apropiindu-se, Cal putu constata că forma aceea era a... a unei porți! Îi găsiseră! Îi făcu semn gnomului să urce la suprafață, dar acesta refuză, preferând să rămână pe fund. Tocmai deschidea o gură gigantică pentru a absorbi oxigenul din apă și părea să se simtă în largul său. Cal se pregătea să coboare, când simți un slab curent care exercita o anume presiune asupra măștii sale și o făcea să se depărteze ușor. Un pic surprins, și-o puse din nou la loc, dar curentul i-o depărtă iar, presiunea devenind și mai mare. Cal ridică din sprâncene și își lipi oxiradiatorul de față.

În acest moment, apa se dezlănțui. Ivite de nicăieri, niște tentacule de apă aproape solidă îi asaltară masca, încercând să i-o smulgă de pe față. Glul Buglul începu să înoate spre el pentru a-i veni în ajutor, când tentaculele se înfășurară în jurul gâtului său și se apucară să-l strângă. Glul se zbatu și Cal țipă de spaimă sub mască. Ceva încerca să-i omoare!

La suprafață, Tara scruta apa împreună cu Robin, Fabrice și Moineau. Și înțelesesă foarte repede că totuși ceva nu era în ordine.

Apa devenise parcă *vie* și se înverșuna împotriva celor doi scufundători.

Tara nu mai avea timp pentru o incantație. Se hotărî s-o ia pe scurtătură.

— Adu-mi prietenii înapoi, un-doi! îi porunci ea puterii magice, întinzând mâinile spre Cal și Glul. Sorțul se aprinse, dar apa scânteie și absorbi forța magică. Moineau încercă la rândul ei, ajutată și de Robin, însă tot fără rezultat.

Se auzi deodată ceva care provocă un *pleosc* răsunător. Fafnir sărise în apă și, cu securea în mână, încerca să-i ajute pe Cal și Glul. Din păcate, fierul nu putea face nimic împotriva apei, care nu se lăsa despicată decât pentru a reveni mai hotărâtă la atac. Cu toate eforturile făcute, prietenii lor erau pe punctul să se înece.

Felul în care se comporta apa îi aduse aminte de ceva Tarei. Își aminti pe loc. Ultima dată când văzuse un element în mod normal lipsit de viață... fusese vorba despre un Elementar de Foc! Cel care fusese cât pe-acți să devasteze conacul bunicii sale. Atunci acesta trebuia să fie...

— Pe Elementus, te văd! Pe dată, în fața mea, mi te-arată! țipă ea.

De îndată, apa se strânse la un loc într-un imens Elementar de Apă. Corpul său scânteia la soare, alge de apă dulce îi alcătuiau o unduitoare coafură verde și el măsura chiar vreo patru metri în înălțime. De fiecare parte a Elementarului, cursul râului încremeni, spre marea mirare a unui grup de păstrăvi care se izbi cu capul de o barieră nevăzută.

— Ei asta, acum! tună Elementarul. O mică sorțitoare! Ce pot face pentru tine, micuțo?

— Bună, domnule Elementar de Apă, se înclină politicoș Tara, deloc destabilizată de faptul de a sta de vorbă cu o mașinărie compusă doar din H_2O . Dacă nu ți-e cu supărare, ai putea face în așa fel ca prietenii mei să nu se înece?

— Ah, gâlgâi Elementarul cu o notă de regret în glas, din păcate, am promis că voi păzi această porțiune de râu, în schimbul unei frumoase furtuni care m-a hrănit și m-a făcut să cresc. Iar înecarea intrușilor face parte din înțelegere. Îmi pare rău.

— Stai! strigă Tara atunci când Elementarul începea din nou să se răspândească, amenințându-i pe Cal, Fafnir și Glul, care sughițau de mama focului pe fundul albiei secate. Noi nu vrem să se întâmple ceva rău, ajută-ne în loc să te lupți cu noi!

Elementarul scoase un oftat supradimensionat.

— Îmi pare rău, înțelegerea e înțelegere. Dacă noi, Elementarii de Apă, de Vânt, de Foc și de Pământ, nu ne respectăm cuvântul, nimeni nu ne va mai invoca.

— Dar dacă eu îți dovedesc că forța mea e superioară forței tale, ești de acord să ne lași să trecem?

— Micuțo, zâmbi Elementarul, ce-mi poți face tu mie, care sunt cu mult mai puternic decât tine?

— Nu asta-i problema. Uite care-i propunerea mea. Dacă eu înving, tu ne lași să trecem și ții râul în loc până când îi eliberăm pe *prizonierii* sorțitorului. Dacă victoria e de partea ta, mă angajez să-ți fac rost de o frumoasă furtună care te va face să nu-ți mai încapi în piele!

— Ei! protestă Fabrice, e vorba de pământurile tatălui meu, pân-aici! Mai ușor cu „abreviere de la profesional; serviciu liturgic; cuvântul meu întreg e un angajament”!

— Tacă-ți gura, Fabrice! spuseră Moineau și Tara în același timp.

— *Prizonieri?* (Elementarul ridică din enormele lui sprâncene de spumă.) El nu mi-a spus despre prizonieri. Treaba mea e doar să-i împiedic pe intruși să plonjeze aici în apă, și dacă se încăpățânează, să-i înec, și-atât!

Glul își trase răsuflarea, pe care tentaculele apei i-o cam dereglaseră, și strigă din albia râului:

— Sunt regele gnomilor, Glul Buglul, Compensator al Curtii imperiale din Omois și reprezentant al Ghicitorilor de Adevăr. Sorțitorul cu care ai făcut înțelegerea mi-a răpit poporul. Iar eu am venit aici pentru a-l scoate din robie!

Elementarul păru să reflecteze, apoi dădu din umerii săi unduitori.

— Atunci, primesc noua înțelegere. Puterea mea împotriva aceleia a micii sorțitoare. Dar dacă încerci și cea mai mică viclenie, te înec fără milă. E limpede?

— Ca apa de izvor, răspunse Tara.

Elementarul zâmbi, dinții săi de apă solidificată lucind ca niște săbii din diamante în imensa lui gură. Apoi se îndepărtă puțin, pentru a le permite celor trei victime ale sale să urce din nou pe țărm.

Cal îi aruncă o privire cruntă, scuipe un ultim gât de apă și se așează cu greu în picioare pe solul alunecos, sprijininându-se de Fafnir. Pitica îl apucă pe gnom de guler și-i ridică pe amândoi pe ponton.

Prudenți, se dădură cu toți înapoi și duelul începu.

Elementarul își umflă obrajii și lansă o adevărată trombă de apă asupra Tarei. Aceasta prevăzuse lovitură și un zid solid care își făcu apariția devie jetul cu ușurință.

Zidul dispăru și Tara lansă la rândul ei un jet de foc fierbinte pe care Elementarul îl evită scobind o gaură în corpul său. Jetul de foc îl străbătu fără să-i facă rău.

Primul set. Zero peste tot.

Elementarul născoci un val gigantic, un veritabil tsunami capabil să treacă pe deasupra oricărui zid. Tara ripostă creând o pâlnie uriașă care îi trimise Elementarului valul înapoi. Acesta nu avu timp să reacționeze și se clătină, lovit de propria sa creație. Când se ridică, toți putură vedea că era vexat și deloc mulțumit.

Printr-un gest, făcu să apară un ciocan uriaș care se lăsă asupra Tarei. Fata nu se clinti, spre marea spaimă a prietenilor săi. Ciocanul se despică în momentul în care atinse globul de protecție impenetrabil pe care ea îl improvizase.

Fata reflecta furioasă: Primul jet de foc pe care-l lansase nu fusese de ajuns. Dar dacă...

Fără să-i lase timp adversarului să reacționeze, talentul ei făcu să apară o lupă uriașă care se îndreptă asupra Elementarului, focalizând razele soarelui. Surprins, Elementarul începu să se vaporizeze sub căldura arzătoare. Își reveni, divizându-și corpul pentru a evita razele. Dar în acest moment, din amândouă mâinile Tarei țâșni câte o rază înghețată; raze care-l făcură pe Elementar să înțepenească sub razele soarelui! Era prizonier! Căldura soarelui concentrată de lupă era atât de puternică, încât acesta se sublima, trecând direct de la starea solidă la starea gazoasă, fără a mai trece prin etapa lichidă! În aceste condiții, îi era cu neputință s-o mai atace pe Tara.

Printr-un gest, fata întrerupse acțiunea lupei, dar fără s-o facă să dispară. Sublimarea încetă pentru o clipă, răgaz pentru Elementar să se topească puțin pentru a-și regăsi un chip și o gură.

— Te recunoști învins? îl întreabă cu asprime Tara, tutuindu-l pe Elementar.

— Da, da, nu mă mai tortura așa!

— Ești de acord să ne lași să trecem?

— Da, da, eliberează-mă! Mă jur pe Marele Elementar al celor Patru Elemente. Duhul meu să se întoarcă în Ocean dacă te mint!

Din priviri, Tara îl întreabă pe Manitou, care dădu din cap afirmativ. Da, formula era corectă. Fata făcu să dispară lupa uriașă și-l dezgheță pe Elementar. Acesta se evaporase pe jumătate și era vădit mai ascultător.

— Au, au, au, se văicări el, iată-mă revenit la greutatea mea inițială. N-ar fi trebuit să accept înțelegerea asta!

— Bine, zâmbi Cal foarte mulțumit. Atunci deschide poarta asta de pe fundul râului.

Fafnir, neîncrezătoare, îl supraveghea pe Elementar, în timp ce ei coborau pe taluzurile alunecoase. Se pare că Sorțitorul nu-și închipuise că cineva avea să găsească intrarea și cu atât mai puțin că va ajunge la ea, căci lui Cal nu-i veni deloc greu să localizeze broasca de la ușă, care nu era prevăzută cu vreo închizătoare magică. Îi fu de ajuns micului Hoț să se folosească de uneltele sale pentru a o deschide ca pe o banală broască pământeană. Poarta culisă scârțâind din țâțânile ei ruginite, iar ei se pomeniră într-un sas care tocmai se golea. O a doua poartă le stătea dinainte, pe care însă degetele agile ale lui Cal o făcură să se deschidă cu multă bunăvoință.

Deschiderea dădea spre un șir de celule în care se afla închis poporul regelui Buglul. Cu un strigăt de bucurie, acesta se repezi înăuntru. În momentul în care atinse gratiile, se produse un fulger puternic și acesta se pomeni azvârlit, fără cunoștință, în zidul opus.

O frumoasă femeie-gnom albastru țiță:

— Nu atingeți gratiile, sunt protejate! Glul! Glul! Răspunde-mi!

— E-n ordine, o informă Robin, n-a pățit nimic. E doar leșinat și s-a ars puțin. O să mă ocup eu de asta.

— Trebuie să ne mișcăm repede, interveni Moineau, neli-niștită. Sorțitorul se poate întoarce dintr-o clipă într-alta! Lăsați-mă să încerc eu ceva.

Își schimbă înfățișarea, și Bestia apăru. Hotărâtă, apucă gratiile, rezistând cât putu ea mai bine durerii. Dar durerea se dovedi mai puternică, așa că se văzu nevoită să le dea drumul, în timp ce scotea un șuierat de suferință. Când își desfăcu labele, ceilalți putură vedea că gratiile îi provocaseră niște arsuri destul de profunde. Tara rosti imediat o incantație:

— Pe Reparus, fie ca această rana să dispară și durerea să piară! Arsura se resorbi pe loc.

— Nu e de niciun folos să arunci un sorț, le spuse frumoasa femeie-gnom albastru. Bandiou a protejat toată închisoarea împotriva magiei.

— Bun, șuieră pitica, nu ține cu blestemata de magie, ai. Faceți-i atunci loc unui profesionist!

Fără să se sinchisească de ziduri, ea se lipi de sol, infiltrându-se printre pietre fără a declanșa sorțul protector. În câteva secunde, dispăruse.

Apăru de cealaltă parte, în celulă, drept în mijlocul femeilor-gnom, uluite. Cal făcea niște ochi mari, furios pe el însuși că nu se gândise la asta. Desigur, sorțul care proteja solul era diferit! Altfel, femeile n-ar fi putut sta pe el. Încrezător în sistemele sale de apărare, sorțitorul aruncase un sorț care întărise pietrele doar atât cât să le împiedice pe femei să le devoreze... dar împotriva unei pitice nu putea face nimic!

— S-o luăm din loc, le porunci Fafnir femeilor, prindeți-vă de mine și mai ales nu vă dați drumul! Atingându-mă, vă veți putea infiltra prin piatră odată cu mine. Dar dacă vă dați drumul de mine, atunci veți muri pe loc și trupul vostru va rămâne de-a pururi înțepenit în piatră. S-a înțeles?

Femeile gnomilor înțeleseseră prea bine. O strânseseră toate cum putură mai bine pe pitică, nu fără o anume spaimă, și suspinară de ușurare când se văzură de cealaltă parte.

Fafnir nu avu nevoie de mai mult de câteva minute pentru a goli prima celulă. Într-o jumătate de oră eliberase două sute treizeci și trei de femei prizoniere împreună cu copiii lor. Se agitau cu toate în jurul regelui lor, care încă se mai clătina ușor ca urmare a șocului, dar era încântat că își regăsise poporul. Frumoasa femeie-gnom albastru se ghemuia drăgăstos lângă el, de unde deduseră că aceasta nu putea fi decât Mul, logodnica sa.

— Să ieșim de-aici! le porunci Manitou, o să ne bucurăm când vom fi în afara razei de acțiune a acestui individ sinistru.

Unul în spatele celuilalt, toți îl urmară pe Manitou până ajunseră din nou sub cerul liber. Foarte uimit, Elementarul se uita la ei cum ies din albia râului.

— Pe Apa care m-a văzut născându-mă, găfâi el, sufocat, de unde-au apărut toți acești oameni?

— Așa cum ți-am spus, îi explică plin de mândrie Glul, poporul meu era ținut prizonier de acest monstruos sorțitor! Iar tu erai Gardianul!

Elementarul ridică din sprâncenele sale de spumă.

— Ah, dar asta nu poate rămâne așa! Voi da în vileag totul. Nu le este permis sorțitorilor să se folosească de ai noștri pentru asemenea infamii!

Elementarul părea sincer furios și Glul îi ceru să vină dinaintea împărătesei pentru a depune mărturie, ceea ce acesta acceptă cu plăcere. Deși neputând fi citit de Ghicitori (ca orice Elementar), el putea depune mărturie împotriva prințului Bandiou. Se întoarse după aceea la râu, care își reluă cursul lui liniștit, promițând să vină în AltăLume la prima chemare.

Foarte repede, se îndreptară spre Poarta de transfer, nu spre aceea, secretă, a lui Bandiou, ci oficiala. Treceau prin dreptul serei de trandafiri, când auziră deodată un urlet de furie.

În fața lor stăteau contele de Besois-Giron și un omuleț ghebos, aplecat de ani. Un cerc subțire din aur îi ținea lungile sale plete gri adunate cu grijă într-o împletitură complicată care i se sprijinea pe umărul drept. Era îmbrăcat într-o elegantă robă albă, pe care păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur își desfășura o interminabilă roată, perfect asortată cu sandalele sale albe cu bordo.

— Pe toți Demonii din Limburi, blestemă el, cu mâinile din care iradie pe neașteptate o periculoasă lumină violetă. Cum de-ați reușit să vă eliberați, amărăților?!

Uluit, contele deschise gura, dar Glul Buglul păși în față cu mândrie, disprețuind pericolul.

— Nu ne mai temem de tine, prințule Bandiou. Niciodată nu vom mai fi supușii tăi! Prietenii noștri au destulă putere pentru a ne proteja. Teme-te, în clipa de față, de mânia puternicei Tara'tylanhnem Duncan!

— Puternicei *cine*? murmură Tara, dar ce tot bâiguie! E nebun!

Privirea sumbră pe care Fabrice i-o aruncă gnomului îi confirmă Tarei că prietenul ei era de aceeași părere cu ea.

— Tu nu ești Magister! i-o trânti ea sorțitorului, punând degetul pe ceea ce o stânjenea încă de la început. Nu ești nici de talia lui, și nu dispui nici de modul lui de acțiune.

— Iar tu, tu ești mica sorțitoare care a reușit să-i reziste, rânji prințul. Ce mutră avea! Chiar am crezut c-o să crape de furie! Să mori de răs, nu alta! De altfel, apropo de murit, îmi pare rău că-i fac serviciul ăsta, dar chiar v-a sunat ceasul!

Și printr-un gest fulgerător, lansă un Destructus asupra lor.

Tara și piatra vie erau pregătite. Amândouă formară un scut, deviind cu brutalitate sorțul care se izbi de el și... făcu pulbere geamul de protecție al verierei.

Contele scoase un urlet de protest, apoi, realizând deodată că se afla în mijlocul unui duel între sorțitori, se adăposti sub ghizdurile puțului.

Sorțitorul răgea de furie și, continuând să mențină presiunea asupra scutului, își ridică o mână deasupra capului.

O lumină puternică începu să pulseze în adâncul puțului și deodată dinăuntru se ivi un obiect, aureolat de un fel de lumină neagră. Era o hidoasă statuie ce înfățișa un Demon care

văzuse prea multe filme de science-fiction despre mutațiile contra-naturii, un monstruos amestec de hienă, caracatiță și murenă. Se înfiorară cu toții numai văzându-l.

— Artefactul! murmură Glul Buglul, miezul puterii sale! Trebuie să-l distrugem!

Tarei îi venea tot mai greu să mențină scutul pentru a-i proteja pe toți. Se mulțumi să dea din cap, trăgându-și puterea din adâncul ființei sale pentru a putea rezista.

Văzând că se chinuia din greu, Glul Buglul țipă.

— Fetelor, în pământ, scobiți, fugiți!

În câteva secunde, toate femeile se scufundară în pământ, ușurând-o pe Tara, care își putu reduce efortul... spre marea neplăcere a sorțitorului, care vedea cum îi scapă prăzile.

Apoi, deodată, începu să se clatine. O groapă enormă se săpase sub tălpile sale, dezechilibrându-l. Zecile de femei-gnom tâșniră la suprafață, agățându-se de veșmintele sale.

Acesta încerca să se descotorosească de ele, strâmbându-se de fiecare dată când pielea sa intra în contact cu micile creaturi, fără însă a conțeni s-o atace pe Tara. Aceasta avu o inspirație fulgărătoare. Trebuia să-l destabilizeze!

— Dați afară, le strigă ea femeilor, dați afară pământul pe el, iute!

Femeile se supuseră. Ca un ansamblu bine pus la punct, ele expulzară ceea ce tocmai înghițiseră scobind. Sorțitorul se pomeni acoperit de o tornadă de noroi vâcos și de pietre, care îl făcu să urle de indignare. Atacul său încetă. Iute ca fulgerul, Tara își risipi scutul protector și Fafnir se năpusti. Din câțiva pași, ajunse lângă artefact și își săltă securea deasupra capului. Sorțitorul își ridică și el capul în momentul în care Fafnir își

cobora arma și țipătul său se confundă cu sunetul *aparte* al fierului izbind statuia.

Spre surprinderea pitice, artefactul nu se sfărâmă. I se păru că lovise într-o nicovală de oțel și vibrațiile o zguduiră din cap până-n picioare. Apoi lumina neagră urcă de-a lungul securii, se înfășură în jurul mâinii... și-n câteva secunde o acoperi în întregime! În momentul în care ea dispărea de sub privirile înspăimântate ale prietenilor ei, în fața fulgerelor pe care le trimiteau degetele sorțitorului, femeile se văzură nevoite să-i dea drumul și se refugiară sub pământ.

Tara profită de acest moment. Atacă deodată, lansând un Pocus paralizant asupra lui Bandiou. Dar lumina neagră plonjă în fața lui și sorțul ei scânteietor fu oprit și împrăștiat.

Fața murdară de noroi a sorțitorului se ivi atunci dintr-un nor negru. Jubila.

— Tu și prietenii tăi cântăriți prea puțin față de puterea mea. Predați-vă sau veți muri!

Cal îi răspunse printr-un gest. Dacă gestul lui era lipsit de eleganță, semnificația sa era aceeași în toate lumile. Sorțitorul scoase o înjurătură și lumina sa neagră se năpusti asupra micului grup asemenea unui nor monstruos.

Tara și prietenii ei se luptară din răspuțeri. Creară o teribilă furtună care se opuse norului, dar care nu reuși să-l împrăștie. Recurseră la ploaie și la grindină, care loviră cu putere solul, dar sorțitorul reuși să se protejeze. Nici trăsnetul, nici gheața nu-l atinseră.

Norul malefic se apropia, fiind gata să-i atingă, trecând prin scutul lor care se sfâșia scoțând un scrâșnet strident. Moineau fu prima care se dădu bătută, sufocată, în ciuda forței sale de

Bestie, încercând s-o salveze pe Sheeba. Cal căzu și el, urmat de Manitou și de Blondin. Fabrice se agăță de Barune, care nu se putea lupta. Galant fu izbit direct de nor și se prăbuși într-un vârtej de pene. Robin fu ultimul care se dădu bătut.

Văzându-și prietenii cum se prăbușesc unul după altul, Tara își eliberă toată puterea. Ochii îi deveniră complet albaștri, se ridică maiestuoasă în văzduh, chemând în ajutor piatra vie. Prințul Bandiou, uluit, avu un moment de spaimă. Nu mai avea dinaintea lui o tânără sorțitoare, ci *puterea* în stare brută. Când îi vorbi, vocea ei zbârnâia de magie.

— Oprește-te imediat, sorțitorule. Răbdarea noastră a ajuns la limită. Noi nu vom accepta ca tu să-i rănești pe prietenii noștri.

— Predă-te! Predă-te! urlă prințul, sau îți omor aliații pe loc. Le țin inima în căușul palmelor. Privește!

Ca niște paiate, inconștienți, Manitou, Robin, Moineau Sheeba, Cal, Blondin, Fabrice și Barune se iviră din nor, duși de negrele sale tentacule. La nivelul inimii fiecăruia, un firisor negru se adâncea în pieptul lor. Sorțitorul nu mințise. Literalmente, el ținea viața prietenilor ei în mâinile sale imateriale.

Tara avu o ezitare, iar sorțitorul profită de ea. Norul o lovi ca un șarpe, înghițind-o. Când se dădu înapoi, cumva cu părere de rău, fata zăcea pe pământ, învinsă.

O tăcere de moarte domnea pe câmpul de luptă. Totul se sfârșise.

Duhul trandafirilor negri

Fafnir se zbătea în beznele puterii negre, încercând cu disperare să atingă artefactul cu securea. Dar norul i se infiltra în piele, asfixiind-o puțin câte puțin. Deodată, în trupul ei se produse o schimbare. Puterea Pustiitorului de Suflet nu putea admite ca o altă putere să încerce să-i invadeze gazda. Fafnir fu cât pe-acți să înceapă lupta împotriva posesiei Pustiitorului, apoi pe față ei apărură un surâs. Nu, nu așa trebuia să facă. Din contră, trebuia să-și ajute dușmanul! Cedă și, pe dată, pielea ei deveni purpurie, ochii verzi virară spre carmin și țâșni din nor asemenea unei rachete.

— Pleacă-te în fața puterii mele! urlă ea. Eu sunt Pustiitorul. În genunchi și arată-te supus dinaintea *zeului* tău!

Prințul Bandiou rămase fără grai timp de câteva secunde. Îi culcase la pământ pe tinerii sorțitori și se pregătea de acum să le ia viețile, când pitica țâșnise dinaintea lui, curios schimbată. Își reveni, însă.

— Ce zeu? Încercă el să glumească. Eu nu văd decât o pitică, de o culoare *interesantă*, de altfel!

— Eu sunt Pustiitorul, Stăpânul insulei blestemată! mugi Fafnir. Eu sunt zeul distrugerii, al pustuirii și al morții!

— Ah, iertare! păru să observe politicos sorțitorul, dar asta, asta e rolul pe care-l păstrez pentru *mine*.

— Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, tună Fafnir, ignorându-l pe prinț, eu sunt Teroarea, eu sunt Groaza. Numai cei care mă adoră vor fi cruțați. În genunchi, amărățule! În genunchi, dinaintea zeului tău!

— Cred că ai o idee fixă, comentă prințul care începea să se amuze pe față. Îmi pare rău, dar genunchii mei au cam ruginit. Am și uitat cum e să îngenunchezi. N-ai putea să-mi arăți cum se face?

Și își aținti degetul asupra piticei. Norul negru îi dădu ascultare și se așeză pe umerii ei musculoși. Lui Fafnir i se păru că o greutate de o sută de kilograme i se așezase pe spinare, silind-o să se încovoiaie. Înnebunită de furie, pitica rezistă. Prințul ridică din sprâncene și-și spori greutatea, trecând la două sute de kilograme. Picături de sudoare țâșniră de pe fața lui Fafnir, dar continuă să reziste. Apoi Pustiitorul ieși din trupul ei ca un nor roșu și se năpusti asupra norului negru. Cele două puteri se ciocniră făcând un zgomot ca de sfârșit de lume. Liberă în mișcări, pitica nu ezită nicio clipă. Sări asupra prințului și-i repezi o formidabilă lovitură de pumn în față. Sorțitorul nu se aștepta deloc să fie atacat fizic. Fu luat complet prin surprindere.

Datorită violenței loviturii, capul îi fu proiectat în spate, iar trupul se izbi de ghizdurile puțului și căzu înăuntru, scoțând

un strigăt teribil de spaimă. Puțul nefiind adânc, nu mai avu când să scornească vreun sort de amortizare.

Mai mult, acesta era secat, pentru a-și putea ascunde în el artefactul.

Greșeală pe care o plăti scump.

Nu se auzi niciun *pleosc*. Ci doar un teribil *poc*.

Norul cel negru se risipi și el brusc, întorcându-se la artefact, care se prăbuși la rândul lui în puț. Foarte slăbit, norul cel roșu reveni spre Fafnir și, în ciuda eforturilor piticii pentru a-l evita, reuși s-o atingă. Dar și el își pierduse din putere, iar Fafnir se lupta din răputeri pentru ca acesta să n-o ia din nou în posesie. Încet-încet, pielea ei redeveni arămie, ochii de un verde smarald scânteiară din nou, iar ea scoase un mormăit de mulțumire.

Apoi, fără să arunce vreo privire spre prietenii ei, se legă cu o frânghie, pe care o scoase din costumul ei pe corp, o agăță de ghizdurile puțului și se lăsă să alunece în adânc.

Tara își reveni în momentul în care auzi un pârâit cumplit, urmat de un urlet de furie.

Se simțea îngrozitor de obosită și nu-și dădea prea bine seama unde se afla. Deodată, își aminti de toate. Prințul, norul, atacul. În jurul ei, Manitou, Galant, Moineau, Sheeba, Cal, Blondin, Fabrice, Barune și Robin își recăpătau cunoștința.

Fafnir ieșea din puț, cu două lucruri în mâini. Artefactul, pe care-l sfărâmasese și care-și pierduse puterea, și trupul unchiului împărătesei... nu mai puțin zdrobit.

— E... e mort? întrebă Moineau.

— Mort ca toți morții, răspunse pitica cu satisfacție.

— Și tu ești cea care l-a...? întrebă Cal, făcând gestul de a reteza o căpățână.

— Nu chiar. A căzut în puț și, pârri!, și-a frânt gâtul. Sortitorul cel rău și-a găsit sfârșitul. A fost casat.

— E cineva care-mi poate spune ce s-a întâmplat? întrebă Manitou, care avea ușoare probleme de acomodare.

— Pustiitorul și-a ales un moment excelent de manifestare, le spuse pe scurt Fafnir. Și-a disputat cu prințul cucerirea universului, s-au încăierat puțin, iar eu am profitat de situație!

— Vrei să spui că Pustiitorul te-a posedat? exclamă Tara. Și te simți bine?

— Am reușit să-l controlez, răspunse pitica, toată numai un zâmbet. Deocamdată, întâlnirea sa cu puterea artefactului l-a slăbit teribil. Așa că stă foarte cuminte. Bun, destul cu asta, problema e ce facem acum?

— A avut loc un accident, îi întrerupse contele de Besois-Giron, ieșind din spatele puțului scuturându-și de praf pantalonii. Un accident care a făcut un mort din nenorocire... și mi-a distrus veriera și trandafirii.

Părea mai mâhnit pentru trandafirii săi, de altfel, decât pentru prinț.

— O furtună, venită *pe neașteptate*, scandă el apăsător, în momentul în care prințul se dusesese la pescuit. A căzut de pe ponton drept în barca aflată dedesubt și și-a rupt gâtul. Asta e versiunea pe care i-o voi servi împărătesei... și celorlalți din AltăLume. Când mă gândesc că am primit-o pe această lepadătură ca pe prietenul meu!

Se uită la trupul prințului cu ranchiună. Se simțea că se stăpânea cu greu să nu-i tragă un picior. Tara își ridică ochii spre cer. Politica adulților era hotărât lucru prea complicată pentru ea.

Își făcu mâinile pâlnie în dreptul gurii și strigă:

— Rege Glul Buglul!

Un mic cap albastru se ivi de sub pământ.

— Da?

— Totul e în ordine, poți ieși. Fafnir l-a făcut harcea-parcea pe prinț, nu mai ai a te teme de nimic.

Cu strigăte de bucurie, femeile gnomilor ieșiră la suprafață și se lansară într-un dans nebun în jurul trupului sorțitorului.

Cu lacrimi albastre în ochi, regele se plecă dinaintea lor.

— Poporul nostru are o datorie față de voi. O să vă dăm tot ce doriți. Cereți, și ne vom supune!

— Nu v-a prea folosit că v-ați supus acestui monstruos Bandiou, remarcă sever Manitou. Așa că, vindecați-l pe Cal, înapoiati-ne Cartea interzisă și puneți la loc obiectele magice pe care le-ați luat. În felul ăsta, vom fi chit!

— Da, și cu câteva pietre prețioase în plus, o să fie perfect! zâmbi Cal.

— Cal! exclamă Tara și Moineau.

— Dar ce? Nu *le-am* meritat?

Lăsară pe seama contelui grija de a rezolva... *amănuntele*, printre altele *manevrarea* unei împărătese, cu siguranță deloc mulțumită că îi fusese ucis unchiul preferat, și o întinseră spre Poarta de transfer înainte ca acesta să le pună prea multe întrebări. Activară sceptrul și în câteva secunde erau înapoi în Smallcountry. O gardă de onoare îi însoți până la sala Tronului. În timp ce soseau, vestea le-o luase înainte. Gazonul sălii era presărat cu confetti luminoase, stâlpii erau năpădiți de flori și de lămpi plutitoare, iar zânele și spiridușii săreau în sus de bucurie, sărbătorindu-i pe prietenii lor gnomii.

Tara oftă ușurată când văzu că doi păianjeni păzeau cu grijă Cartea interzisă.

— Bun, nu pentru că nu-mi plac viermii, observă Cal, dar n-ar fi rău dacă aş putea să-mi iau antidotul, acum!

— Fireşte, zâmbi regele în timp ce îşi ocupa locul pe tronul lui de metal trandafiriu. Voi cere să-ţi fie dat imediat.

Făcu semn unuia dintre păianjeni şi uriaşa insectă scoase din burdihanul său o mică fiolă de cristal sclipitoare.

— Uite, se înclină gnomul albastru când păianjenul îi întinse fiola. E de ajuns s-o bei şi T'silii vor fi imediat distruşi.

Cal întinse mâna şi regele îi înmână flaconul. În acelaşi moment, Barune, speriat de păianjenul acela mare, îşi prinse picioarele în trompă şi căzu, busculându-l cu putere pe micul Hoţ. Acesta dădu drumul din mână preţioasei fiole, care se lovi de baza tronului... şi se sparse în mii de bucăţi. Nepreţuitul fluid se vărsă în gazonul des.

Glul Buglul se schimbă deodată la faţă, trecând de la albastru la o stranie culoare ce nu se hotăra între alb şi verde.

— Pe strămoşii mei, murmură el, flaconul s-a spart!

— Nu-i nimic grav, zâmbi Cal, daţi-mi altul!

— Nu pricepi, asta era singurul pe care-l aveam!

Acum fu rândul lui Cal să se îngălbenească la faţă. Foarte repede, rosti:

— Pe Reparus, lucrul stricat să fie pe loc reparat!

Flaconul de cristal se alcătui la loc şi pluti docil în faţa lor. Însă gol! Lichidul din el fusese absorbit de sol şi nu mai aveau niciun alt mijloc de a-l recupera.

Glul Buglul se uita consternat la Cal.

— Ești condamnat! Mai ai doar câteva ore de trăit! Nu există niciun alt antidot împotriva T'silului.

Fabrice se uita la Barune cu teamă și mamutul, conștient că făcuse o enormă prostie, se legănă cu un aer stânjenit, scoțând mici mugete în semn de scuză.

În ciuda emoției, Manitou reflecta cu iuțeală.

— De cât timp l-ai infectat pe Cal?

— Să tot fie trei zile și douăsprezece ore. Peste opt ore T'silul va deveni activ! Și e absolut necesar ca el să ia antidotul cu două ore mai înainte, altfel nu va fi de niciun folos! Nu vă mai rămân deci decât șase ore!

Tara simți că o cuprinde panica.

— Unde-am putea găsi unul? strigă ea. Doar ați cumpărat bestiola asta și antidotul de la cineva? Unde l-am putea găsi?

— Un negustor salterens ni l-a furnizat, preciză imediat gnomul albastru, cu un glas gătuit de stres. Noi i-am comandat o încărcătură de păsări și el ne-a vândut T'silul odată cu ele. Singurul mijloc de a da de el e să mergem la Sala, capitala ținutului Salterens. Tul Tultul, ambasadorul nostru de acolo, se va afla la dispoziția voastră pentru a vă ajuta. Îi voi trimite imediat un mesaj pentru a-l preveni.

— O, dar n-are *niciun rost*! preciză Manitou ferm. Căci tu o să vii împreună cu noi. Habar n-avem cum arată faimosul vostru negustor. Și cum poporul vostru face comerț cu Salterensii, ne vei servi de permis de liberă trecere în cazul în care le-ar da prin minte bizara idee de a face din noi sclavii lor.

— Dar..., începu regele.

— Nu cred că mai încap vreun „dar”, interveni Moineau, furioasă. Ne-ai manipulat, ne-ai mințit, l-ai infectat pe

prietenul nostru și din cauza tertipurilor tale e acum în pericol de moarte. Așa că n-ai de ales!

Frumoasa femeie-gnom albastru, logodnica regelui, Mul Mulmul, asistase la acest schimb de replici, foarte mirată că acești străini îi vorbesc astfel viitorului ei soț regal. Ridică brusc din sprâncene.

— Stai un pic, îi spuse ea cu o voce melodioasă lui Glul. Ce i-ai făcut acestui băiat ca să fie în pericol de moarte? Oare nu l-ai *angajat* ca să ne elibereze? Ai spus ceva de T'sil și... de un *antidot*?

Regele păru brusc foarte săcâit.

— Te aflai în primejdie, draga mea, încercă el în graba mare. Evadarea ta a necesitat folosirea unor mijloace ceva mai... expeditiv. O să-ți explic eu mai târziu.

Dar nu-i prea reuși... Mul nu era proastă și înțelesese prea bine de ce fel de procedee se folosiseră viitorul ei soț pentru a-l convinge pe Cal să le elibereze. Nu se folosi de mânuși pentru a-l face să înțeleagă ce credea despre el.

Discuția atinse un nivel de decibeli *net* mai ridicat.

— Are o voce foarte..., comentă Manitou, care nu mai reușea să-și acopere urechile cu labele.

— Da, foarte, confirmă Robin, care urmărea discuția cu pasiune. O, asta e o expresie pe care n-o cunoșteam!

Glul înțelesese în cele din urmă că era mai prudent să nu mai continue discuția. „Dar”-urile sale sfârșiră prin a deveni în scurt timp niște „Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău”. Ceea ce dădu rezultate, cel puțin din momentul în care îi jură micii femeie-gnom furioase că o să facă tot ce-i stă în puteri ca să-l vindece pe băiat. *Personal*.

Oftând resemnat, se dădu jos de pe tron și se îndreptă spre sala Porții. Tara și prietenii ei îl urmară, păstrând tăcerea. Nimeni nu râse și nu făcu nicio remarcă. Până și Fafnir se abținu.

Apoi, deși era speriat de moarte, Cal sfârși prin a ceda ispitei.

— Și o să te căsătorești cu această tânără? îl întrebă el pe rege.

Regele îi aruncă o privire obosită.

— Da, desigur, e logodnica mea.

— O, înțeleg!... Eu, dac-aș fi în locul tău, m-aș gândi foarte serios la opțiunea „fugă”.

Regele înălță din umeri.

— O iubesc încă de la vârsta la care am remarcat că băieții se deosebesc de fete. Și are dreptate. Ar fi trebuit să găsesc un alt mijloc. Ceea ce am făcut eu a fost cu adevărat un lucru de disprețuit. M-am purtat la fel ca dușmanul nostru. Pentru mine, scopul justifica mijloacele. Îmi pare rău.

— Da, s-a notat, remarcă Manitou, sarcastic. Cred că i-ai spus asta de cel puțin o mie de ori, acolo, în sala Tronului. Bun, ar fi cazul să ne grăbim puțin, deoarece tu ai o logodnică pe care trebuie s-o reîntâlnești, iar Cal are niște chiriași indezirabili, de care ne-ar plăcea tare mult să se descotorosească.

În timp ce mergeau înainte, Tara făcea niște reflecții profunde. Din nou, avea supărătoarea impresia că-i scăpa un amănunt. Ceva pe care Cal îl spusese. Ceva important. Drace, nu era nimic de făcut, nu-și putea aminti. Și apoi se simțea un pic depășită. Fafnir, Cal, misteriosul ucigaș care încercase s-o elimine, Magister, Vânătorul, prea multe evenimente, prea multe presiuni care o apăsau. Avea neplăcuta senzație că era... *manipulată*. Cineva o copleșea cu o mulțime de probleme la care nu avea timp să se gândească. Și păcătosul ei de creier, deși

ardea combustibilul în fond, nu-i punea sub nas soluțiile decât atunci când era prea târziu. Oftă, simțind că o paște o migrenă de toată frumusețea.

Care nu-i dădu pace nici după ce ajunseră în Salterens.

Dacă ambasada gnomilor albaștri era climatizată cu ajutorul unui sorț de răcire, afară, în schimb, parcă se aflau într-un ade-vărat cuptor. Încins la temperatura maximă.

Soarele lovea pământul cu razele sale precum un ciocan pe o nicovală de culoare deschisă. Toate clădirile erau albe, reflectând o lumină de care te dureau ochii, iar Familiarii, ca și sorti-torii, se grăbiseră să-și activeze scuturile de protecție oculară de care le făcuseră rost gnomii de la ambasadă.

Ochii lor deveniră pe de-a-ntregul negri și filtrară razele luminoase. Putură astfel să-și înceapă căutările fără a deveni pe jumătate orbi.

Salterensii erau niște feline mari, bipede, cu o coamă aurie foarte abundentă. Ochii lor de culoarea ambrei străluceau sub glugă și păreau să se uite la fiecare trecător ca la o pradă potențială. Se protejau de soare înfodolindu-se în niște largi robe de camelină* albe. Niște discuri pluteau pe deasupra capetelor sor-țitorilor. Nonso se adăposteau sub umbrele.

Surorile gemene ale melcului care o atacase pe Tara le serveau drept monturi. Pielea lor groasă se freca de nisipul ce se adunase pe străzile pietruite, scoțând un scrâșnet neplăcut.

Tul Tultul le arătase locul unde se afla prăvălia negustorului salterens. Dar pe drum își încercară norocul și în alte prăvălii.

Felinele-negustori îi priveau bănuitoare atunci când le spuneau că erau în cătarea antidotului împotriva unei infestări cu T'sil. La ei, doar sclavii fugiți din minele de sare încercau să scape de viermi.

Pentru a-i face să nu mai fie așa de reticenți, gnomul albastru le arăta atunci coroana sa de rege, iar negustorii deveneau vădit mai cooperanți.

Singura problemă era că nu aveau antidotul.

Nici măcar o picătură cât de mică.

După mai bine de două ore de mers și de căutări zadarnice, ajunseră în sfârșit și la prăvălia despre care le vorbise gnomul și nu-și putură stăpâni un strigăt de spaimă.

Prăvălia era închisă.

Și un panou, pe care Manitou îl putu descifra, căci cunoștea limbajul salterens, care dădea de știre: „Sunt plecat în călătorie în deșertul de jos. Mă întorc peste trei zile. Pentru orice cerere sau reclamație, adresați-vă Administrației centrale”.

Manitou clătină din cap, tot mai neliniștit. Făcură imediat cale-întoarsă și se îndreptară spre Administrația centrală, o mare clădire albă pe lângă care trecuseră ceva mai înainte.

Clădirea, ca toate clădirile administrative, părea să fie de trei ori mai mare decât palatul din Sala. Salterensii nu aveau rege, ci un șef de trib, pe numele său Marele Cacha. Marele Cacha avea un vizir, Ilpabon, care-i primi cu neîncredere.

Spre deosebire de compatrioții săi Salterensi, care le aminteau de o curioasă încrucișare între niște lei cu niște leoparzi mari, rasați, acesta era un hopa-mitică gras, ale cărui crinieră și veșminte îndoielnice făceau dovada unei aversiuni profunde pentru curățenie. Era însoțit de secretarul său, Satir, care semăna cu el așa cum seamănă o lamă de cuțit cu alta.

Ascuțită.

Ambiția ardea în ochii săi de culoarea ambrei și, în felul în care pândeă și cea mai mică mișcare a lui Ilpabon, se simțea că

acesta din urmă avea tot interesul să evite culoarele întunecoase și scările slab luminate.

— Bine ai venit, rege Buglul, cărui fapt îi datorăm cinstea de a ne bucura de prezența Domniei Voastre în frumoasa noastră capitală? întrebă Ilpabon, prăbușindu-se în fotoliul său.

Satir rămase în picioare, în spatele lui, privindu-i cu atenție.

— Aș dori să cumpăr niște antidot de T'sil, îi răspunse regele gnom. Acest tânăr sorțitor a fost infectat, iar în mai puțin de patru ore, T'silii vor deveni activi. El i-a făcut ținutului Smallcountry un serviciu neprețuit, așa că e de datoria mea să-i salvez viața.

Salterensul cel gras se scărpină în cap cu gheara, apoi căscă, dând la iveală niște colți impresionanți.

— Aș fi încântat să vă vând antidotul, zise el cu prietenie. Necazul e că nu știu de unde să-l iau. Infectarea sclavilor cu T'sili e pe cale să se demodeze, căci e prea costisitoare; chiar și cu antidotul, T'silii se dezvoltă la unu din doi... iar noi pierdem un bun lucrător fără rost.

Cal îi aruncă o privire cruntă gnomului, care se agită foarte încurcat.

— Am cumpărat sorți antievadare mult mai eficienți, continuă salterensul. Așa că nu mai avem nevoie să mai facem stocuri de antidot. Mergeți în oraș, unul dintre negustorii noștri s-ar putea să mai aibă vreun rest mai vechi. Altfel, va trebui să vă duceți în deșertul de jos pentru a vi-l procura. Și chiar dacă veți merge cu melcii noștri ai nisipurilor, tot nu veți reuși să ajungeți mai devreme de o zi și jumătate. Îmi pare rău. În cazul ăsta, prietenul vostru e condamnat.

Încă de pe acum, Tarei nu-i plăceau cine știe ce Salterensii. Sclavia era o practică monstruoasă pe care locuitorii din AltăLume nu păreau s-o reprime în mod deosebit. Așa că felul dezinvolt în care felina aceea grasă îl condamna pe Cal o făcu să comită o imprudență.

— A-i ține pe oameni în starea de sclavie e deja un lucru atroce! i-o trânti ea furioasă. Iar infestarea lor cu viermi care omoară, pentru a fi siguri că nu vor putea scăpa cu viață, e ceva și mai monstruos. Dar ce fel de popor sunteți voi?

Satir își strânse frumoșii săi ochi de culoarea ambrei.

— Insulta adusă vizirului ar putea să te coste scump, Domnișoară, șuieră el ca o pisică înfuriată. Noi nu obișnuim să discutăm cu niște... *ființe umane* despre ceea ce putem sau nu putem face. Încă o vorbă și vei sfârși în minele noastre unde o să poți să le ții niște frumoase discursuri tovarășilor tăi de lanț.

Tăra deschise gura, dar Manitou se dovedi mai iute, făcându-le pe cele două feline să sară în sus, căci nu se așteptau la așa ceva.

— Sunt Înaltul mag Manitou Duncan, le declară el. Și reclam aici, *în mod oficial*, în numele regatului Lancovit, asistența fără restricții acordată Înalților magi. În conformitate cu tratatul 5042, semnat între diferitele țări din AltăLume, sunteți *obligați* să ne ajutați în căutarea pe care o întreprindem.

— Tsss, tsss, tsss, șuieră Satir, uimit. Un... *câine* care vorbește. Surprinzător. Și care zice că mai e și Înalt mag. Ceea ce nu-mi vine deloc să cred.

Ilpabon îl studia pe Cal și deodată adoptă vederea lui de vânătoare. Toate celelalte din jur deveniră imprecise, numai

gâtul lui Cal îi apăru cu claritate. Iar ceea ce văzu îl făcu să tresară. Da, chiar asta gândea și el.

— Vino aici, tinere sorțitor, îi porunci el lui Cal, tăindu-i brusc vorba lui Satir.

Cal se apropie, nu chiar liniștit de faptul de a se afla la îndemâna colților impunătoarei feline.

Acesta îl apucă cu laba sa groasă și îi ridică tânărului sorțitor clăia de păr negru, dezvelindu-i gâtul.

— Am o veste bună și alta proastă, mârâi el. Cu care vreți să încep?

— Detest lucrul ăsta, suspină Manitou, dar dă-i drumul, spune-o mai întâi pe cea bună.

Ilpabon dădu la iveală niște dinți sclipitori, deși ușor îngălbeniți.

— Prietenul vostru a fost înțepat de un T'sil auriu, le spuse el. Când l-a paralizat, odată cu acul i-a lăsat și acest mic semn auriu în carne.

Cu vârful ghearei, le arată o minusculă pată aurie pe gâtul lui Cal.

— Așadar, continuă el, vestea bună e că niciun alt T'sil nu-l va mai înțepa pe prietenul vostru. Semnul îl protejează. Vestea proastă e că T'silii aurii sunt și cei mai virulenți dintre viermi. Nu există antidot pentru așa ceva!

— Dar... dar negustorul a spus... se bâlbâi gnomul albastru, cu inima grea.

— Negustorul v-a spus ce i-a trecut lui prin minte. Fie că nu știa, fie că puțin îi păsa de asta. T'silii aurii nu sunt folosiți niciodată împotriva sclavilor. Doar în cazul unei răzbunări, sau dacă vrem să executăm pe cineva... și ca să fim siguri că nu

va avea scăpare. Ah, și încă ceva. T'silii aurii au un sistem de reproducere mult mai rapid decât ceilalți viermi săpători... N-ar trebui să mai ai mai mult de câteva minute de trăit. Așa că, dacă ai dori să mori în altă parte, mie mi-ar conveni. Și-așa e destulă dezordine la mine, nu mai e nevoie și de asta.

Și înainte de a mai avea timp să protesteze, le făcu semn gărzilor să-i dea afară.

Tăra era atât de furioasă, încât îi venea să arunce palatul în aer. Piatra vie, entuziasmată, îi aproba planul.

Tăra mai suci câteva secunde în cap ideea, apoi, văzând că mâinile ei se înconjurau de flăcări, ca urmare a afluxului de putere magică, se hotărî să se liniștească, înainte de a-și pierde orice control asupra păcătoasei sale puteri.

Și înainte de a distruge palatul.

Ba chiar și orașul.

Ba chiar și o bucățică de continent.

Moineau avea lacrimi în ochi. Nu era singura.

— Of, Cal, ce-o să ne facem acum?

Cal nu reacționează. Galben la față, avea ochii încețoșați.

— O să răscolim tot orașul, interveni Fafnir, care rămăsese tăcută în timpul schimbului de replici, stăpânindu-se din răsuputeri să nu-și înfigă securea în capul arogantului salterens. Și-o să-i găsim antidotul.

— Fafnir are dreptate! Întări Fabrice, care de la accidentul cu Barune se simțea îngrozitor de vinovat. Trebuie să ne împărțim în mai multe grupuri și să ținem legătura între noi cu ajutorul globurilor de cristal. Așa vom putea acoperi un teren mai larg.

Deși era și ea pe punctul de a izbucni în plâns, Tara avu din nou fugitiva impresie că lăsa să-i scape ceva...

Cal se însufleți.

— Nu, refuză el. O să mă întorc în Lancovit. Vreau să fiu lângă mama și tatăl meu atunci când voi muri.

Vocea i se gătui când rosti ultimul cuvânt, iar Tara crezu că inima lui cedase. Robin își petrecu afectuos un braț pe după umerii săi.

— Dar, protestă Fabrice, tu...

— Mai am doar câteva minute de trăit, Fabrice, remarcă plin de demnitate Cal. Și nu-ți mai face sânge rău, nici tu, nici Barune n-aveți nicio vină. Așa a fost soarta mea, și gata. Și-acum, să mergem. Nu prea mai am mult timp.

Cu moartea în suflet, îl urmară cu toți. Drumul până la ambasadă le mai luă și el din timpul pe care și așa nu-l mai aveau. Se materializară iar, direct în castelul din Lancovit. Cal se prezentă sub identitatea sa reală, considerând că nu mai avea rost să se deghizeze. Enormul intendent ciclop, Floaresfioasă-lamarginedepârâulimpede, înțelese că se petrecea un lucru teribil și le făcu semn să înainteze în afara cercului de transfer. Gardienii își arătară lăncile. Aerul disperat al membrilor grupului îi făcu să nu pună întrebări. Maturitatea și demnitatea gravă pe care le emana băiatul erau atât de impresionante, încât îl salutară din instinct.

— Trebuie să-l vedem pe Maestrul Chem, spuse repede Manitou. E aici?

— Da, Maestre Duncan, răspunse intendentul. Și-a revenit din comoție. E în biroul său, Șamanul i-a recomandat să nu folosească nicio poartă de transfer, deocamdată.

— Au, murmură câinele, uitasem că Tăra l-a făcut să-și piardă cunoștința. Păi, să mergem la el, nu mai avem nicio clipă de pierdut.

— Ați putea să le dați de știre părinților mei? Întrebă Cal Spuneți-le că am fost rănit și că nu mai am prea mult timp de trăit. Aș dori ca ei să fie aici pentru a-și lua rămas-bun de la mine.

Ciclopul păru foarte surprins, tânărul Hoț având aerul unuia care părea sănătos tun, dar acceptă fără să discute.

În fața intrării în grota-birou a lui Chem, ezitară o clipă, dar deja micul dragon de piatră ce păzea zidul îi și luă la rost.

— Stai! răcni el. Spuneți-vă numele sau plecați!

— Hopa, șopti Fabrice, nu pare a fi prea bine dispus!

— Ei, ei, interveni binevoitor licornul de piatră, cel de-al doilea gardian al biroului lui Chem, nu așa trebuie să te porți cu niște vizitatori! Numai pentru că niște hoți au intrat în birou, asta nu înseamnă că trebuie să te iei de oricine.

Micul dragon fornăi cu dispreț fără să-i răspundă și, după ce-și spuseră cu toții numele, trecu prin perete pentru a-l preveni pe Maestrul Chem.

Urletul care străbătu sus-numitul perete îi făcu să se înfioare.

— PE GRĂMADA MEA DE AUR! LASĂ-I PE ACEȘTI MIZERABILI SĂ INTRE IMEDIAT!

Dragonul de piatră reveni, cu un aer destul de mulțumit.

— Puteți intra, le spuse el, cred că stăpânul meu e destul de... *nerăbdător* să vă vadă.

Cal, atât de adâncit în nefericirea sa, era singurul dintre ei care nu se temea de această confruntare. Toți ceilalți simțeau o

anume moliciune la nivelul genunchilor și aveau un ritm cardiac desigur mult prea ridicat pentru a se mai putea simți în largul lor.

Când peretele de piatră se dădu în lături pentru a-i lăsa să treacă, îl văzură pe dragon lungit pe o grămadă mare de aur și pietre prețioase. Iar după flăcările pe care le scotea pe nări, părea nebun de furie.

Deschidea deja botul lui de dragon pentru a urla, însă Cal se dovedi mai iute decât el.

— Am fost infectat cu un T'sil, îi spuse el. Dacă nu aveți vreun antidot sau vreo altă soluție, în minutele următoare... voi... voi... muri.

Vocea i se frânse și se clătină pe picioare.

De uimire, dragonul își închise gura cu un plescăit sonor. Apoi se ridică, rosti o incantație și trupul său de dragon se transformă, în locul lui apărând bătrânul Maestru Chem.

— Arată-mi, îi porunci el, uitând de orice gând de răzbunare.

Cal își săltă clăia lui de păr negru pentru a-i arăta semnul făcut de T'sil. Maestru Chem îl întrebă cu privire la împrejurările infestării și despre timpul scurs de atunci. Îl văzură cu toții distinct pe bătrânul mag pălind, atunci când își dădu seama de câte zile purta Cal ouăle de T'sil.

— Trebuie să te izolăm, zise el cu aprindere. După ce T'silii vor ieși din corpul tău, se vor năpusti asupra a tot ceea ce mișcă. Îmi pare rău, dar nu avem de ales.

Și înainte ca acesta să poată protesta, rosti o formulă, închi-zându-l într-o glob transparent ce lăsa să treacă aerul, lumina și sunetul, dar nu și materia.

— Chem! protestă Manitou, trebuie să se poată face totuși ceva?!

Furios, dragonul se întoarce spre el, făcându-l să dea înapoi.

— Dacă nu v-ați fi hotărât să salvați lumea doar voi, singuri, mormăi el, da, l-aș fi putut salva pe Cal. Dar acum, când Cartea interzisă a fost furată, n-am formula necesară pentru a omorî T'silii fără a-l omorî și pe Cal.

— Cartea interzisă? țișă Tara, dar *noi avem* Cartea interzisă! E la Smallcountry!

Dragonul nu-și mai pierdu vremea cu întrebările.

— Și-atunci ce naiba mai aștepți aici? țișă el. Întinde-o! Adu-mi imediat cartea!

Tara îl înșfăcă pe regele gnomilor de guler și ieși atât de repede din birou, încât puțin lipsi să nu se izbească de perete. Castelul, căruia nu-i plăcea ca cineva să galopeze pe culoarele sale fiindcă se gădila, fremătă de indignare, dar Tara își continuă cursa, ignorând protestele lui Glul Buglul, care voia să-l lase jos. Galant zbura cu toată viteza în urma ei. Fata ajunsese găfâind în sala Porții. O impunătoare matroană, împreună cu cei doi bebeluși ai ei, care râdeau și țopăiau, aștepta ca Poarta să fie liberă. Tara nu mai ținu cont de nimic. Ignorând strigătele exagerate ale matroanei și ciclopului, îi dădu la o parte și luă loc în cadru, țișând „Smallcountry”. Imediat ce ajunsese în țara gnomilor albaștri, îl readuse pe Galant la mărimea normală și sări în spinarea lui. În câteva minute, se aflau în sala Tronului. Înainte ca ea să ajungă jos, gnomul alunecă de pe pegas și le porunci păianjenilor să-i dea cartea. Apoi sări din nou pe spinarea lui Galant și magnificul armăsar bătu recordul

de viteză pe distanța până la poartă. Odată întorși la castel, zburară direct din sala Porții până la birou.

Când intrară, înăuntru îi aștepta o scenă teribilă.

Sub privirile îngrozite ale tatălui, ale mamei, ale dragonului și ale prietenilor săi, Cal se zvârcolea pe jos, doborât de mâncărimile pe care i le provocau viermii pe cale să-l mănânce de viu.

Judecătorul din Regatul Limburilor

Pe tot parcursul drumului, Cartea interzisă părase să... se răsucească între degetele Tarei. Tara i-o dădu imediat magului, rugându-se să nu fie prea târziu. Acesta o puse pe birou, atingând-o cât mai puțin posibil, întorcându-i paginile în mare grabă. Deodată, glasul lui Manitou întrerupse gemetele lui Cal.

— E ceva pe care nu-l înțeleg! Ei ar fi trebuit să iasă de mult! Cu ochii mari, tatăl și mama lui Cal, pe fața cărora lacrimile șiroiau, se uitară la el cu spaimă.

— T'silii, le spuse Manitou. În mod normal, nu le trebuie mai mult de câteva secunde pentru a ieși din corpul gazdei lor. Iar aici... nimic!

— Ba da! (Strigătul Tarei îi făcu să tresară.) Ei nu vor ieși! Țsta e lucrul de care nu reușeam să-mi aduc aminte.

Înfrigurată, se aplecă spre regele gnom.

— Negustorul acela reputat, ți-a spus că T'silii nu se iau niciodată de cadavre, nu-i așa?

Gnomul clipi din ochi, ușor surprins, apoi răspunse:

— Eei, da. Dacă inima organismului pe care-l infectează nu bate, ouăle mor, din lipsă de oxigen.

Tara exulta.

— Dar tocmai asta ni s-a întâmplat. *Noi am murit!* Bunicule, când Inanimus, apoi Decedus ne-au atins, tu mi-ai povestit că Maestrului Chem i-au trebuit patru minute pentru a ajunge la biroul său și că ne-a salvat în ultimul moment. Așa e?

— Așa e! răspunse Manitou care începea să priceapă. Dar inimile voastre... inimile voastre nu mai băteau din momentul în care Robin și Fafnir vă scosese rădăcină din sala Cărții.

— *Asta* era chestia care mi se tot învârtea prin cap. Ouăle n-au putut supraviețui! Ceea ce simte Cal probabil în clipa de față, sunt acele mâncărimi datorate faptului că trupul său e pe punctul de a se descotorosi de ele!

— Ei drăcie, Tara, mormăi Fabrice, căruia îi tremurau atât de tare picioarele, încât se văzu nevoit să se așeze, n-ai fi putut să-ți dai seama de asta mai repede!? Dacă o să mai continui să trec printr-o spaimă ca asta, o să mă lase inima în cele din urmă!

Robin, Moineau și Fafnir izbucniră într-un hohot de râs. Urmați de toți ceilalți. Trecuseră de puțin pe lângă o catastrofă, așa încât râsetele lor erau ușor isterice și se băteau unii pe alții pe spate, felicitându-se. Lovitura prietenească pe care Fafnir i-o dădu lui Fabrice în spate fu cât pe-aci să-i disloce acestuia plă-mânii de la locul lor, așa că se menținu prudent mai la distanță de demonstrațiile de afecțiune ale piticii.

Cal, pe care mâncărimile îl înnebuneau în continuare, sfârși prin a deschide un ochi crispat și ușor agasat.

— Nu s-ar putea să dispun de puțină liniște pentru a muri, mormăi el nemulțumit. Ce e cu toată hărmălaia asta?

— Am o veste bună și o veste proastă! zâmbi Robin, prinzând ocazia.

— Nu, gemu Cal, iar o luăm de la început!

— Vestea bună, continuă Robin jubilând, e că nu vei muri. Cea proastă e că vom fi obligați să te suportăm în continuare.

Brusc, Cal deschise și celălalt ochi.

— Nu voi muri?

— Nu, asta a avut loc deja.

Rareori se întâmpla ca ei să reușească să-l surprindă cu ceva pe micul Hoț, dar de data asta reușiseră. Acesta deschise gura, o închise, apoi mormăi:

— Păi, dacă ăsta e Paradisul, cred că va trebui să stau puțin de vorbă cu proprietarul. Tu nu prea aduci deloc a înger...

Înțelese deodată.

— Ehei, o clipă! Dar așa e, am murit deja. O dată. Așadar, ouăle...

Nu mai putu continua. Maestrul Chem anulasă protecția transparentă, iar tatăl și mama sa îl sufocau acum strângându-l în brațe. Spusele lor, „Drace, Cal, să nu-mi mai faci niciodată una ca asta”, respectiv „Mi-a fost atât de frică pentru tine, Cal, să nu cumva să se mai repete, s-a înțeles!”, se încrucișau. Micul cap zburlit al prietenului lor își făcu din nou apariția în cele din urmă, ușor stânjenit.

— Bun, ei bine, sfârși prin a articula maică-sa, ștergându-și ultimele lacrimi, recunosc că n-am priceput nimic din toate

aventurile voastre, dar dacă tu te simți bine, restul nu mai contează. Ce urmează să se mai întâmple acum?

— Păi, făcu fiul ei ușor sâcâit, nu pot să-ți spun tot, Maman, e ceva mai complicat. Dar, după ce totul se va termina, îți promit c-o să-ți povestesc.

Maică-sa nu spuse nimic, dar se vedea din privirea ei că avea tot interesul să afle totul. Nu apreciasse în mod deosebit lovitura cu T'silul. Ca o politiciană rafinată, înțelesese că aveau nevoie să-și vorbească fără martori și, după ce se asigurase că totul se îndrepta spre o rezolvare fericită, plecase spre casă împreună cu soțul ei. Nu înainte de a-i cere din nou fiului să-i promită că va trece pe acasă mai târziu.

După plecarea lor, Fafnir îi vorbi Maestrului Chem despre semiposesia ei către Pustiitor. Auzise vag vorbindu-se despre povestea asta, dar nu făcea parte din rândul celor care îl închisese pe Pustiitor pe insula Trandafirilor Negri cu patru mii de ani mai înainte. Îi era deci greu să evalueze pericolul. Îi propuse lui Fafnir să facă unele cercetări, pentru a găsi cel mai bun mijloc de a o ajuta, apoi spuse în concluzie:

— Bine. Acum că m-ați pus la curent cu toate... inițiativele voastre, spuse el, o să pun iar cartea la locul ei și...

— Nu! exclamă Tara, panicată. Așa cum v-a spus Cal, trebuie să mergem să-l consultăm pe Judecătorul care se află în universul demonic. Avem nevoie de Cartea interzisă pentru a ajunge în Limburi.

— Nu vi se pare că ați făcut destule prostii până acum, hai?

— Încetează, Chem, mormăi Manitou, singurul motiv pentru care răcnești e acela că ți-ar fi plăcut să fii împreună cu noi. La urma urmei, voi, dragonii, vă temeți de plictiseală ca de ciumă,

nu crezi? Așa că nu-mi mai juca mie scena patriarhului supărat. Tara are dreptate. Cal nu poate fi toată viața un fugar. Trebuie să-i dovedim nevinovăția. Iar singurul mijloc este să ne ducem în Limburi!

Dragonul dădu din umeri, oprit din avântul său.

— Lăsați-mi o zi sau două să mă gândesc, zise el. Lovitura pe care am primit-o în cap încă îmi mai provoacă suferință și trebuie să cumpănesc pro și contra.

Deși Tara se strâmbă când dragonul le aminti de reacția ei nefericită, ea nu comentă deloc. Măcar, nu spusese „nu”. Spusese „să mă gândesc”.

Le făcu un semn prietenilor ei și ieșiră cu toții în liniște.

— Uf! exclamă Moineau, mă simt sfârșită. Acum că i-am salvat pe toți, și accesoriu pielea lui Cal, ar fi posibil să dormim și noi un pic?

Foarte îndatoritor, castelul mai adăugă două camere la apartamentul Tarei. Fafnir, Moineau și Tara se hotărâră să doarmă împreună și mai fură adăugate două paturi. Cal, Robin și Fabrice aleseră o cameră în care puseră unul lângă altul trei paturi, Manitou se mulțumi cu canapeaua cea moale. În ceea ce-l privește pe Glul Buglul, după ce se asigură că tinerii sorti-tori nu aveau nevoie de competențele sale particulare (refuzară cu tărie ca acesta să mai fure încă o dată Cartea interzisă de la Maestrul Chem, în cazul în care răspunsul acestuia ar fi fost unul negativ), le spuse că împărăția avea nevoie de prezența lui și-i părăsi, nu înainte de a-i asigura de tot sprijinul său în cazul oricărei întreprinderi care ar fi necesitat un foraj sau un tunel.

Robin, care nu uitase de ciudata lor întâlnire cu Vampyrul mânjit de sânge, se duse să dea de tatăl său, Maestrul M'angil,

șeful elf al Serviciilor Secrete din Lancovit. Se întoarse în scurt timp cu o veste incredibilă.

— L-au închis pe Maestrul Dragosh! strigă el de cum intră în salon, unde, după o masă copioasă, se strânseseră înainte de culcare.

— Nuuu! Glumești? exclamă Fabrice.

— Deloc. Era singurul Vampyr prezent la Travia în momentul uciderii bărbatului pe care l-am văzut pe străduță. A refuzat să-și deschidă mintea pentru Ghicitori, pentru a fi dezvinovătit. Așa că a fost închis. E o aiureală, nu?

— Niciodată un Vampyr n-ar bea sângele unui om. Asta i-ar face să-și piardă mințile, speranța lor de viață s-ar reduce cel puțin la jumătate, iar ei nu s-ar mai putea expune la lumina soarelui, din cauza riscului de a-și sfârși zilele ca o bucată de carne bine rumenită, observă Manitou, surprins. E foarte ușor de aflat dacă Dragosh e vinovat sau nu, e de-ajuns să-l expui la soare. Dacă se arde, atunci nu mai încape nicio îndoială.

— Tocmai ăsta-i lucrul cel mai ciudat. A refuzat să se expună. Zice că, fiind închis, nu poate face rău nimănui. Și că nu vrea să iasă de-acolo.

Tara dădu din cap. Era atât de obosită, încât nu mai reușea să gândească nimic. Iar Cal, care continua să se scarpine cu frenezie, nu avea o mină mai strălucită.

— Uite, nu știu dacă și voi, dar eu sunt frântă. O să mai vorbim despre toate astea după ce voi fi dormit măcar vreo douăsprezece ore. Ce părere aveți?

Orice discuție încetă. Iar câteva minute mai târziu, sforăiturile lui Fafnir și Manitou punctară un somn fără vise.

Când se trezi, după multe ore de somn, Tara rămase câteva clipe în patul ei sub baldachin, luptându-se cu el pentru a-și păstra cuverturile pe care acesta voia să i le netezească. Avea nevoie să-și limpezească gândurile și mai ales să încerce să înțeleagă. Din momentul în care Cal fusese închis, avea certa impresie că era... teleghidată. Un păpușar nevăzut trăgea sforile și în loc ca ea să *acționeze*, nu putea face altceva decât să *reacționeze*. După vreo jumătate de oră de gândit intens, descâlcise un anumit număr de ițe. Fără a ajunge la o concluzie evidentă, începea totuși să distingă o schemă. Iar ceea ce vedea nu-i mai plăcea deloc. Oftă și se ridică din pat. În sala de baie, îi făcu un mic semn sirenei care fredona pe o stâncă în mijlocul *piscinei* ce-i servea drept cadă. Pieptenele se năpusti asupra pletelor ei pentru a i le descâlci. Apoi pâlniile dușului zburară în jurul ei, stropind-o din belșug, în timp ce mănua de baie și săpunul o săpuniră zdravăn. În mod curios, agitația tuturor acestor lucruri o liniști și o făcu să se destindă. Se lăsă să alunece în apa caldă, ascultând cântecul melancolic al sirenei.

Bun, n-avea rost să se îngrijoreze deocamdată. Primul lor obiectiv era să dovedească nevinovăția lui Cal în ochii împărătesei și ai părinților victimei. Apoi, trebuiau s-o scape pe Fafnir de acel oaspete... supărător al ei. În fine, după aceea ar putea să-l caute, nu, să-l *hăituiască*, pe cel care încerca s-o omoare. Și să-l facă să-i treacă cheful de a-i mai amări viața.

Ceea ce aprecia ea în această lume era faptul că a fi o adolescentă nu însemna și a fi o persoană neputincioasă.

În fața dușmanului ei, Tara dispunea de o putere deloc neglijabilă, chiar dacă folosirea ei îi puneă întotdeauna o

problemă de conștiință. Din cauza Cuvântului de Sânge, nu voia nicidecum să-i pricinuiască vreun rău bunicii sale.

În timp ce Tara se gândea la toate aceste lucruri în baie, în caverna/birou/sală-de-tezaur-și-alte-mărunțișuri a sa, Chem, marele dragon albastru, se gândea și el la ultimele întâmplări. Ce plăcere! Dragonilor le *plăceau la nebunie* răsturnările de situație. Odată înlăturată teribila amenințare a Demonilor, pe ei îi cuprinsese foarte repede un plictis de moarte.

Adrenalina primejdiei, angoasa eșecului, plăcerea îmbătătoare a victoriei, toate acestea le lipseau.

Le compensaseră amestecându-se în treburile popoarelor din AltăLume. Politica era pasionantă, întotdeauna se petrecea ceva. Iar pentru dragoni, care riscau să moară de plictiseală, acțiunea era o necesitate. Oricare. Chiar și războaiele, oricât de sângeroase, erau bine-venite. Dar despre asta, nimeni altcineva decât ei nu trebuia să-și dea seama. Căci în ziua în care popoarele, fie ele de oameni sau nu, aveau să bage de seamă că erau manipulate, cu toată puterea lor, dragonii n-ar fi putut să reziste în fața mâniei lor.

Pe neașteptate, conclavul dragonilor refuzase să participe la antrenamentul special al unui mic grup de sorțitori, pentru a-și spori puterile, de teamă că elevii lor ar putea deveni, pe drept cuvânt, mai puternici decât ei.

Firește, Chem nu se supusese acestei hotărâri.

Și la fel de firesc, asta sfârșise prin *a-i da pe nas*. Sorțitorii deveniseră monstruoșii Sangravi, făcuseră o înțelegere cu Demonii și încercaseră să cucerească AltăLumea... și restul universului, de altfel.

Mă rog. Asta era un pic supărător.

Dar atât de distractiv!

Dintre oameni, persoana lui preferată era Tăra. Mica sorti-toare habar n-avea de planurile pe care i le menea. Era probabil *aceea* pe care o aștepta de veacuri.

Se cuvenea ca ea să-l prețuiască. Chem trebuia să devină cumva tatăl de care nu avusese parte. Avea să facă tot ceea ce era necesar pentru asta. Rânji din nou, frecându-și labele de bucurie. Următorii ani aveau să fie totuși... interesați!

Când Tăra și prietenii ei intrară în biroul dragonului, aceștia rumegaseră toate argumentele cu grijă pentru a-l convinge.

Se dovedi a fi perfect inutil.

Maestrul Chem îi primi cu o jovialitate debordantă.

— Bună, bună, exclamă el. Sunteți gata pentru un mic tur prin Limburi?

Uimirea îi țintui locului, ceea ce îl făcu pe marele saurian să chicotească.

— Ei, v-ați pierdut cumva limba? Niciun răspuns plin de entuziasm? Niciun salt în aer de bucurie? Niciun „Mulțumesc, mulțumesc, o înțeleptule Înalt mag, că ne dai voie să ne riscăm viețile în lumile acelea respingătoare?” Sunt tare dezamăgit.

— Vreți... vreți să spuneți că sunteți de acord? bâigui Tăra, căreia nu-i venea să creadă.

— Nu numai că sunt de acord, dar merg și eu cu voi!

Manitou își încruntă ochii săi de câine, bănuitor.

— Ieri, nu prea păreai foarte convins, totuși. Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

— Ah! Dar voi sunteți mai încăpățânați ca o *turmă* de catări. Dacă mă opun, o să încercați, o să tot încercați. Și Demonii o să vă *facă arșice*. E neplăcut, și mai lasă și urme. Așa că prefer să merg și eu cu voi, ca să vă pot proteja. Fără mine, n-ați avea nicio șansă.

— Vă mulțumesc, zise Cal, care se gândise la călătorie cu teamă. Ajutorul Domniei Voastre ne va fi prețios.

— Tu să-mi mulțumești după ce ne-ntoarcem de acolo. Bun, care era planul vostru mai exact?

— Trebuie să ne înfățișăm dinaintea statuii Judecătorului, îi spuse Moineau. El va invoca pentru noi manii băiatului. Noi îi vom explica că nu Cal e cel care i-a provocat moartea, ceea ce Judecătorul va putea confirma, și vom înregistra judecata sa cu ajutorul unui Taludi... în speranța că el va alege să-l condamne pe adevăratul vinovat de această dată. Și cum Stăpânul Demonilor i-a jucat ultima dată o festă Tarei, cu magia sa demonică, ne-am hotărât să ne schimbăm înfățișarea, pentru ca el să nu ne poată recunoaște.

— Mmm, mormăi dragonul, nu e rău. Puterea mea fiind mai mare decât a voastră, o să mă ocup eu de schimbarea voastră la față. Și-apoi, am o oarecare experiență în privința Demonilor, știu ce le place și ce nu le place. Manitou, în ceea ce te privește, tu poți să rămâi sub forma ta de câine. În schimb, Familiarii voștri trebuie să rămână aici.

Barune scoase un muget de protest, ceea ce îl făcu pe dragon să ridice din sprâncene.

— Mamutul ăsta n-o să facă prostii în biroul meu cât timp nu voi fi eu aici, nu-i așa? Întrebă el cu o anume neliniște.

— O să-i dau roș-banane și-o să-l las în parc, răspunse Fa-brice. Ar trebui să stea liniștit. Mă rog... așa sper.

Robin păru stânjenit.

— Presupun că nu pot să-mi iau arcul cu mine?

— Așa cum nici Fafnir n-o să-și poată lua securea. Armele voastre sunt mult prea ușor de recunoscut.

— Au, arcului meu n-o să-i placă.

— Asta-i problema cu armele magice, observă Fafnir. Secu-
rea mea rămâne acolo unde-o pun eu, și gata. Pun pariu că tu
va trebui să te târguiești cu bucata ta de lemn. E de tot hazul!

Semielful clătină din capul său alb cu acele curioase șuvițe
negre, dar nu-i răspunse... fiindcă din păcate pitica avea per-
fectă dreptate. Simțea deja mental protestele indignate ale
arcului său.

— Nu-mi pot da seama cât timp vom lipsi, observă dra-
gonul. De fapt, sper să lipsim cât mai puțin posibil. Bun, scoa-
teți-vă hainele.

— Pardon? făcu Moineau roșind brusc.

— Trebuie să vă transform corpurile. Iar robele de sorțitor
sunt destul de puțin obișnuite în Limburi. Ar trebui să le mo-
dificați forma și culoarea ca să vi se potrivească noilor voastre
trupuri, le explică răbdător Maestrul Chem. Păstrați-vă doar
lenjeria intimă în timpul transformării.

Fafnir îl privi oblic.

— Ce lenjerie intimă? Eu am doar cămașa și pantalonul. De
altfel, n-am înțeles niciodată de ce-aveți nevoie să vă acoperiți
cu atâtea rânduri de țoale.

— Oh, făcu dragonul încurcat. Bine, o să văd eu ce fac în
cazul tău.

Nu fu deloc foarte plăcut. De obicei, când sorțitorii vor
să-și schimbe înfățișarea, ei recurg la un sorț ușor, care nu
implică niște modificări morfologice însemnate. În cazul lor,
dragonul fu nevoit să le adauge o groază de colți, de ochi, de
brațe, de picioare, de tentacule suplimentare. Rezultatul era...
surprinzător.

Tara era împănată cu niște pete violet-purpurii, se micșorase și trupul ei forma o sferă neregulată acoperită cu tentacule. Când și-o trase pe ea, roba ei de sorțitoare gemu până reuși să se ajusteze noii sale forme, apoi se transformă, spre marea ei surprindere, într-o brasieră și niște bermude de culoarea oului de rață. Robin, negru și alb pe tot corpul, se alesese cu o gură suplimentară, o jumătate de duzină de picioare, iar capul aducea cu un fel de sparanghel mare. Din prudență, conștient de susceptibilitatea piticii, Chem îi adăugase doar o coadă lungă, înarmată cu un ac, îi schimbase culoarea pielii, acum de un frumos gri, și-i presărase prin plete o mulțime de șerpi care șuierau. Întregul era destul de... exotic.

Fafnir bombănise îndelung atunci când coada îi spintecase frumosul ei pantalon din piele roșie.

Fabrice se alese cu o frumoasă colecție de brațe de insectă, cu chitina tăioasă, și cu opt picioare de păianjen. Cal se îngroșase până la a deveni un solid Demon cu piele de animal, cu urechi și trompă de elefant, ceea ce îl derută foarte tare pe Barune. Moineau aducea cu un dovlecel care ar fi fost pe jumătate decojit... și îngemănat cu un melc. În sfârșit, Manitou își păstră trupul lui de câine, dar dragonul îi lipi vreo cincizeci de ochi pe corp. În ceea ce-l privește pe el, dragonul făcu să-i crească două capete, își subție mijlocul cam de vreo patru ori și își schimbă pielea solzoasă cu aceea a unui melc vâscos. Era totuși ceva reușit. Dacă nu puteau duce arme cu ei în țara Demonilor, dragonul le grefase o mulțime de gheare și colți îndeajuns de ascuțiți pentru a-l sfâșia în bucăți pe primul care nu i-ar fi lăsat în pace. În bucăți mici de tot.

Lucrurile se complicară atunci când Fabrice și Robin încerca să meargă. Își încurcau labele și cât ai clipi dădeau cu nasul de pământ.

— La dracu', mormăi Fabrice, îndepărtându-l pe Barune, care-i lingea față cu vădită plăcere, n-ați putea să mă mai scăpați de vreo pereche sau două. N-o să reușesc să mă folosesc niciodată de toate odată!

— Antrenează-te! îi răspunse sever dragonul. Deghizările noastre trebuie să fie perfecte. O singură greșeală, și suntem morți.

— Desigur, e ceva care te motivează, ca argument, aprobă Robin, care încerca să-și desfacă picioarele care i se tot înnoaiau. Să vedem dacă în felul ăsta...

Dacă două scaune și o masă fură victimele nevinovate ale deplasărilor lor încă lipsite de control, în cele din urmă reușiră să se mențină pe picioare. Dragonul îi mai învătă și cum să se servească de tentaculele lor, iar coada lui Fafnir se vădi a fi *deosebit* de periculoasă, ceea ce-i făcu mare plăcere piticeii.

După două ore de exerciții, aproape că se simțeau în largul lor în noile trupuri.

— Prea bine, le spuse dragonul, acum amănuntele. Pot menține aceste noi înfățișări ale voastre timp de mai multe zile, dacă se va dovedi necesar. Trupurile astea sunt desigur mai rezistente decât trupurile voastre normale. Sunt perfect adaptate la condițiile din Limburi. Totuși, ascunderea voastră în felul ăsta va diminua considerabil capacitățile mele magice. Așa că atunci când trebuie să atacăm sau să ne apărăm, așteptați-vă ca ele să-și recapete forma voastră inițială. Care, vă reamintesc, e net mai vulnerabilă. Așa că, vă rog, nu faceți exces de zel. Să

vedem mai întâi care sunt regulile din lumile infernale. Fără a mai vorbi de politețe, e mai prudent să lași să treacă înainte un Demon mai mare. Nu tresăriți, nu țipați, nu vă indignați dacă vedeți că un Demon devoră alt Demon. Tipii ăștia sunt de-a dreptul *canibali*. Cum noi vom fi în grup, ei n-ar trebui să ne supere defel. Dar nu rămâneți niciodată singuri și, mai ales, nu vă depărtați niciodată, niciodată de mine. S-a înțeles?

Deodată ușor palizi, toți acceptară fără să discute.

— Ultima dată am făcut o greșală că ne-am dus până în Limburi doar cu mintea, nu și cu trupul. De data asta, totul ar trebui să meargă bine. Așezați-vă în cercul de pulbere de gambolă pe care tocmai l-am pregătit și închideți ochii.

Toți îi dădură ascultare. Vocea dragonul răsună:

— Manitou?

— Ce e?

— Ți-am spus să închizi ochii!

— Dacă tu crezi că e așa ușor, mormăi câinele care încerca disperat să-și închidă cele cinci duzini de ochi în același timp.

Reuși în cele din urmă și dragonul strigă „Sparidam!”. O clipă mai apoi, se aflau în Limburi.

Se materializară la loc într-un oraș, care colcăia de Demoni. Ceea ce era logic, deoarece era un oraș *demonic*. Dar asta nu înseamnă că era și plăcut.

Casele nu aveau ferestre. Nici uși, de altfel. Demonii treceau prin zidurile zugrăvite în culori țipătoare, cu o veselă nepăsare.

— Nu ne mai aflăm în câmpie? se miră Tara, căreia îi rămăsese amintirea unei întinderi de pământ posomorâte și cenușii din care culorile fuseseră alungate.

— Palatul se plimbă, îi răspunse Chem. Mi-am focalizat mintea pe locul unde se află, așa că presupun că în momentul de față se află în oraș. Nu ne rămâne decât să-l găsim.

O porni la drum, aranjând cu grijă Cartea interzisă, împreună cu un Taludi, într-un fel de sac pentru melc, pe care și-l agățase pe spinare.

Pe cerul întunecat străluceau sorii negri ai aceste stranii dimensiuni. Acești sori având prostul obicei de a declanșa furtuni monstruoase, casele nu fuseseră clădite decât pentru a-i feri pe Demoni să nu se aleagă cumva cu șoricul prăjit. Dar ei nu stăteau foarte mult înăuntru, căci n-aveau *nevoie* să se hrănească cu materie solidă, energia soriilor lor malefici fiindu-le indispensabilă.

Erau și aici arbori... Mă rog... niște *chestii* care aduceau cu arborii. De un alb livid pentru a rezista razelor fierbinți, ei purtau niște flori groase de un maro murdar, vizitate pentru polen de niște enorme insecte dungate cu negru, verde și gri.

Uneori, un Demon trecea un pic prea aproape de insecte și un roi nimicitor se năpustea asupra lui, umplându-l de înțepături, până când acesta o lua la fugă urlând.

Ceilalți Demoni păreau să găsească asta un lucru foarte nostim.

Trecând pe o porțiune de gazon alb, descoperiră astfel că plantele din Limburi puteau chiar să-i ronțăie în treacăt. Oase, chitină, labe zăceau cam peste tot, strașnic împresurate de firele de iarbă neînduplecate. Nefericitul care se întindea pe acest gazon nu se mai ridica niciodată.

Ceva mai departe, constatară că dacă Demonii nu aveau *nevoie* să se hrănească, ei mâncau totuși cu plăcere. Își descoperiseră

simțul gustului pe celelalte lumi. În schimbul serviciilor pe care le făceau, erau răsplătiți cu hrană.

Vie. Care era devorată ca atare.

— Drace, murmură Fabrice. Ei nu știu la ce folosește focul?

— Ba da, dar consideră că asta *strică* gustul alimentelor.

Negustorii Demoni își propuneau mărfurile lor întinse pe tarabe. Constatară că schimburile între negustori și clienți erau destul... de bătaioase.

„Dă-mi chestia aia sau îți smulg brațele”, părea a fi moneda de schimb cea mai folosită. „Încearcă tu puțin și-ți pocesc mutra cu securea pe care-o vezi”, era la fel de mult folosită. În general, tranzacția se sfârșea destul de rău pentru cel mai slab dintre cei doi, ceea ce explica faptul că negustorii Demoni erau deosebit de musculoși și înarmați până-n dinți.

Era extrem de greu să-i deosebești pe Demonii femele de masculi. Tara presupuse că aceia dintre ei care purtau un fel de... podoabe? decorații? bijuterii? și își pictau pielea în culori tipătoare, erau elementul feminin.

În ceea ce privește străzile, acestea nu se supuneau niciunui plan logic. Și întrucât nu aveau puterea de a trece prin ziduri ca toți ceilalți, înaintarea lor era destul de complicată. Deodată, Chem își ridică unul dintre capete și cele trei nări ale sale zâmbiră.

— Veniți după mine, cred că am descoperit palatul.

Într-adevăr, castelul regelui Demonilor, așezat pe giganti-cele sale picioare, putea fi văzut pe colina care se ridica deasupra orașului.

Și el se schimbase de la ultima lor vizită. Era în totalitate, definitiv, absolut... roz. De un roz aparte, încântător, nepotrivit.

— Ai, ai, ai, murmură Chem, asta nu prevestește nimic bun!

— De ce? întrebă Cal, curios. E mai degrabă drăguț, nu? Chiar dacă acoperișul pe-o latură îi dă un aspect un pic prea... bizar, după gustul meu. Și, apoi, porțile sus și ferestrele jos, nu e totuși superpractic.

— Când regele e în toane bune, palatul e negru. Când e în toane rele, el e roz. Și cu cât e mai roz, cu atât e în toane mai rele, îi replică sumbru dragonul, foarte neliniștit.

— Bun, atunci o să-l evităm pe acest drăguț de rege, ha! Deja nu-mi plac prea tare Demonii, așa că Demonii furioși...

— După Cartea interzisă, Judecătorul ar trebui să se afle în sala de Adevăr, Minciună și Trădare.

— Toate în același timp? Ce nume curios!

— Demonii i-au zis așa în urma primelor audiențe. Acuzații trebuie să spună adevărul, ei spun desigur minciuni și sunt trădați de către Judecătorul care spune adevărul.

— Un întreg program. Și cum o să facem ca să evităm gărziile?

— Nu există gărzi, îi asigură dragonul. Cine ar putea fi atât de nebun încât să-l sfideze pe regele Demonilor acasă la el?

— Da, ha, cine? mormăi Cal, chiar asta-mi ziceam și eu!

— Cum pot fi combătuți Demonii? Pot fi răniți, pot muri? întrebă Robin, pragmatic.

— Și ei sunt supuși acelorași legi fizice ca și oamenii. Ei sunt doar mai voinici, mai iuți și mult mai bine înarmați în materie de gheare și colți. Altfel, înfigeți-le o spadă în burtă și se vor comporta ca toată lumea.

— A, da, o să spună „Ah, ce tare doare”? propuse Cal, care era de o veselie nestăvilită de când înviase.

Dragonul îi aruncă o privire cruntă cu ochiul său de melc.

— Ei vor muri. În fine, dacă le-ați atins vreun organ vital... pentru ei. Ceea ce vrea să însemne neapărat inima. Bun. Oricum, noi n-avem de gând să ne batem, nu-i așa? Noi vrem doar să înregistrăm judecata lui Brandis și să-l dezvinovățim pe Cal. Așa că, o să încercăm să fim discreți. Foarte, foarte discreți.

Într-adevăr, nu era nicio gardă în fața ferestrelor palatului. O duhoare îngrozitoare de carne în putrefacție le mută nările, fiind cât pe-acți să-i sufoce.

— Puah! gâfâi Moineau, îngreșoșată, dar ce-i cu duhoarea asta, e de nesuportat!?

— De-acolo vine, observă Tara, care încerca să respire pe gură.

Cam prin tot locul, bucăți de carne sau urcioare cu sânge, așezate pe niște stâlpi scurți, colcând de țânțari și de muște, umpleau toate culoarele.

— E echivalentul unui aparat de difuzat parfum, înțelese deodată Tara. Ei pun toate astea pentru a crea o *atmosferă*!

Cu zidurile acelea roz și încinse, avea groaznica impresie că se afla în interiorul unui gigantic maț.

— Păi e ceva reușit, suflă Cal care, cu trompa sa, avea mirosul puțin mai sensibil. Să încercăm să găsim un loc în care pute mai puțin!

E de la sine înțeles că nu găsiră așa ceva. Se vedea că intențentul acestui palat ținea foarte mult la asta, căci groaznica duhoare era aceeași pretutindeni. Cel mai curios li se părea că se puteau plimba în voie prin palat, nimeni nu le puneă vreo întrebare. Tara nu știa dacă harta ei magică mai era funcțională într-o asemenea lume, dar își încercă norocul, căci aveau nevoie de cineva care să-i călăuzească până la sala Judecătorului.

— N-am idee, îi răspunse harta foarte prost dispusă, căci avea oroare să-și recunoască neștiința. Sectorul ăsta n-a fost cartografiat, așa că nu știu unde se află această vestită sală. Va trebui să vă descurcați singuri.

Tara se uită în jurul ei. Palatul părea net mai mic văzut de afară decât dinăuntru. În interior, arăta ca un absurd labirint de culoare, de săli, de bucătării (pentru a găti ce, doar se considera că Demonii nu prepară mâncăruri!), de camere cu mobile ciudate și contorsionate.

— N-avem de ales, recunosc eu strângându-și harta. Va trebuie să ne vedem de drum.

— Nimic mai simplu, rânji Cal, uită-te cum face jupânul.

Se apropia de un mic Demon verde care se uita la Demonii mari cu pizmă și invidie... pricină din care devenea și verde, Demonii schimbându-și culorile în funcție de dispoziția de moment.

— Trebuie să ne ducem la Judecător, se strâmbă Cal la el, mișcându-și musculatura sa puternică. Unde-i sala?

Micul Demon îl privi disprețuitor.

— Toți știu unde e! Șterge-o din atmosfera mea, miere de polen!

Tara fu gata să izbucnească în râs când Demonul îl insultă pe Cal. „Miere de polen” era o insultă dată naibii! Bun, dacă își închipuia că Demonii nu pot suferi florile, atunci „miere de polen” ar fi trebuit să fie echivalentul lui „baligă de traduc” din AltăLume. Cal ridică din sprâncene, dar Chem interveni:

— Lasă-mă pe mine, căci eu socot că micul nostru prieten aici de față n-a auzit bine ce l-ai întrebat. Poate că atârându-l de urechi va auzi mai bine! Chiar am tot ce trebuie pentru a i le străpunge.

Și din trupul său vâscos se iviră deodată o mulțime de țepușe și de alte chestii ascuțite ce se îndreptară spre Demon cu mult avânt.

Micul Demon holbă niște ochi mari și începu să vorbească atât de repede, încât aveai impresia că toate cuvintele lui se lîpiseră unele de altele.

— Oluățipeprimauşăladreapta, peadoualastînga, vîîntoarcețidedouăorilarîndapoimergețidrept... SenioriaVoastră, adăugă el din prudență.

— Mersi, îi răspunse politicos dragonul, ai fost foarte amabil.

Își resorbi toate acele mașinării, se răsuci pe călcâie... mă rog, pe ceea ce îi servea drept călcâie, și urmă indicațiile Demonului. Care se dovediră uimitor de precise!

Singura problemă era aceea că nu erau singurii care voiau să-l întrebe ceva pe Judecător. La prima vedere, erau pe puțin *o mie* care așteptau în fața enormei săli. Contrar obiceiului din Limburi, sala avea o ușă, sau mai degrabă un fel de deschizătură de formă neregulată care aducea mai degrabă cu o gaură făcută în peretele roz. O... arătare (majordom? urlător? lătrător?) cu un cap de homar prea prăjit, peste care ar fi trecut un bulldozer, anunța numele următorilor reclamanți. Aceștia o luau atunci prin gaură sau treceau prin perete, ceea ce îl făcea pe homar să țipe.

— Ai, ai, ai, murmură Cal, consternat, o să ne trebuiască un secol pîn' o s-ajungem în fața Judecătorului! Și apoi, nu poți apela la el cu toți acești Demoni de față.

— În orice caz, nu par prea mulțumiți de sentințe! remarcă Moineau, arătând spre Demonii care ieșeau prin perete.

Într-adevăr, atât cât erau ei în stare să descifreze emoțiile de pe... fețele, boturile... *chestiile* faciale ale Demonilor, aceștia

păreau mai degrabă consternați decât mulțumiți. Atât acuzații, cât și acuzații, de altfel. Erau încadrați de ceea ce regele Demonilor lua drept gărzile sale.

Cu aparență bipedă, cu pielea de o albeață nesănătoasă, ei aveau niște respingătoare cuiburi de tentacule pe mijloc, mandibule de păianjen depășind gura și mai multe brațe... care nu le dădeau drumul imediat acuzaților.

Sentințele erau destul de simple. În fapt, aveau două opțiuni. Fie să-și piardă o bucată de corp. Care era scoasă imediat. Pe loc. Fără discuție posibilă, chiar dacă Demonii protestau mult.

Fie să-și piardă viața. Și în cazul ăsta, Demonii aveau mult de discutat, dar justiția Judecătorului rămânea implacabilă.

Capete, tentacule, bucăți neidentificate cădeau pe jos, tăiate precis. Trupurile și bucățile erau imediat scoase de acolo.

Demonii care nu erau decât răniți o luau la fugă urlând și blestemându-l pe Judecător.

Părea ceva destul de inventiv și totodată zgomotos. Afectată de sălbăticia din jurul ei, Moineau trebuia să lupte din răputeri pentru a nu se transforma în Bestie, ceea ce i-ar fi dat în vileag deghizamentul. Deodată, se auzi un vuiet puternic, ca de cornuri de vânătoare sau de ceva care aducea grozav cu sunetul lor, în privința zgomotului, și regele Demonilor își făcu apariția.

Nu se schimbaseră prea mult. Nenumărații săi ochi erau răspândiți și acum pe ignobilul său corp sferic și limba lui groasă, pătată, lăsa bale atunci când și-i lingea.

Fabrice își stăpâni un început de greață. Entuziasmul său pentru magie se clătinase ușor atunci când se pomenise pentru prima dată în fața unui *Demon*. Iar acum, când se găsea din nou în fața unei *cohorte* infernale, care țipa și gesticula, își spunea

că, la urma urmei, viața pe Pământ, calmă, liniștită, fără magie, e într-adevăr ceva super.

Tara își spunea și ea același lucru. Cei doi Pământeni schimbă o privire între ei. Nici ceilalți nu arătau mai liniștiți, inclusiv dragonul. Nu știau dacă regele avea să-i recunoască, cu toată deghizarea lor, iar genunchii lui Moineau se ciocneau ușor unul de celălalt, în timp ce șerpii lui Fafnir șuierau care mai de care, în așa fel încât ea se temu să nu fie observată, motiv pentru care le trase un pumn, lăsându-i pe jumătate leșinați.

Regele trecu prin dreptul lor fără să le arunce vreo privire, ceea ce, având în vedere nenumărații săi ochi, era un noroc extraordinar. Intră în sală... și gărzile sale îi împrăștiară pe reclamanți cu lovituri puternice de bastoane și cu urlete! Orice ar fi avut de gând regele să-i ceară Judecătorului, se hotărâse ca aceasta să se desfășoare în *cadru privat*.

În câteva minute, culoarul și sala erau goale.

— Perfect, exclamă Chem, acum e singur! Să mergem!

Doar două gărzi mai rămăseseră, postate de-o parte și de alta a deschizăturii ce servea drept ușă a sălii.

Maestrul Chem nu-și mai pierdu vremea. Își folosi impunătoarea sa masă pentru a-i reduce pe cei doi Demoni la starea de... clătite.

— Repede, zise unul dintre capetele sale, în timp ce celelalte două supravegheau în jur, intrați!

Nu se lăsară rugați.

Odată ajunși în sală, înțelesesă cu groază că Demonii care fuseseră executați, sau care își pierduseră vreun mădular, făcuseră o afacere bună. Căci Judecătorul putea pronunța o a treia sentință.

Închisoarea.

Pe vecie.

Un sort fusese aruncat asupra zidurilor sălii de judecată. Fiecare Demon condamnat devenea prizonier al pietrei. Cei mai bătrâni, cei care erau acolo de multă vreme, nu mai mișcau, prefăcuți pentru totdeauna în propriile lor statui. Dar cei cu condamnare recentă se zbăteau în piatră, încercând să se elibereze, prizonieri veșnici, ținând mușete de furie și frică.

Spectacolul era atât de cutremurător, încât se strânseseră unii lângă alții instinctiv, ferindu-se cu grijă să se apropie de ziduri.

Regele Demonilor era așezat pe un tron chiar în fața unei statui enorme. Statuia nu înfățișa... nimic. Era doar o imensă masă de piatră, neagră și informă, căreia i se sculptaseră grosolan un ochi, o ureche și o gură.

Gura tocmai se pregătea să vorbească, atrăgând atenția regelui, care nu-i auzi când intrară.

— EL A MINȚIT, spunea ea cu o rezonanță de bronz în timbrul ei grav. EL ȘTIE UNDE SUNT. TU NU MAI EȘTI DESTUL DE PUTERNIC PENTRU A-I SMULGE ADEVĂRUL. DÂNDU-I O PARTE DIN PUTEREA TA, TU AI CREAT UN ADEVĂRAT CONCURRENT PENTRU RASA TA. ÎNTR-O MĂSURĂ MULT MAI MARE DECÂT DRAGONUL CARE SE AFLĂ ÎN SPATELE TĂU, DE ALTFEL!

Chem sughiță în același timp cu regele, uluit.

— Dar ce se...

Demonul nu mai avu timp să-și termine fraza. Ca o locomotivă furioasă, Maestrul Chem sări deasupra lui, înăbușindu-l sub greutatea-i enormă. Tara nu știa dacă Demonii aveau plămâni, deși aerul din Limburi era respirabil, dar regele se afla în stare de inconștiență atunci când Chem îi dădu drumul.

— Afurisitul de judecător, urlă dragonul, nu s-a lăsat înșelat de acest trup factice. Bun, acum că acoperirea noastră s-a destrămat, o să vă transform la loc pentru a-mi putea recupera întreg potențialul magic.

— Au! Mă doare! urlă Cal pomenindu-se din nou în corpul său normal, în timp ce roba sa de sorțitor își recăpăta și ea forma obișnuită. Așadar? Ce se poate face acum?

Marele dragon își întinse trupul lui solzos cu mulțumire, apoi îi răspunse:

— Nu „se”, *tu* trebuie să-i ceri Judecătorului să-ți facă dreptate. Așază-te pe tron în locul Demonului.

Cal se uita la jilț cu teamă. Sculptat cu chipuri monstruoase care i se părea că-l pândesc, din acesta ieșea un fluid vâscos de culoare negricioasă.

— Ai, Maman o să urle când o să-mi vadă hainele! mormăi el în timp ce se așeza cu precauție... și cu o grimasă de dezgust.

Vocea de bronz răsună, umplând toată sala.

— TE ASCULT, CALIBAN DAL SALAN. ÎMI CERI SĂ-ȚI FAC DREPTATE?

Moineau scosese din sac Taludi-ul și-l punea să înregistreze întreaga scenă.

— Da, răspunse Cal. Am fost acuzat pe nedrept de uciderea lui...

— BRANDIS T'AL MIGA AB CHANTU. DA, ȘTIU. ȘI TU DOREȘTI CA EU SĂ INVOC DUHUL BĂIATULUI PENTRU CA EL SĂ TE JUDECE DIN NOU. ȘI CE-O SĂ TE FACI TU, CALIBAN DAL SALAN, DACĂ EL ÎȘI MENTȚINE JUDECATA?

— N-o s-o facă, răspunse calm Cal, cel care a încercat s-o ucidă pe Tara e singurul responsabil de moartea lui Brandis.

— AH! DAR CHIAR STRIGĂTUL DE INDIGNARE AL ANGELICĂI BRANDAUD, PROVOCAT DE INVESTIGAȚIA TA SUB ROBA EI, E CEEA CE A DECLANȘAT INCIDENTUL.

— Ei, protestă Cal, eu nu căutam sub roba ei, eu căutam în buzunarul ei. Ea tocmai asmuțise un tăun* asupra Tarei, încercând s-o facă să provoace o catastrofă.

— ȘI CUM PRIETENII TĂI NU VOIAU SĂ TE CREADĂ, TU AI VRUT SĂ LE *DOVEDEȘTI* CĂ AI DREPTATE. ÎN LOC SĂ AȘTEPȚI SFÂRȘITUL DEMONSTRAȚIEI CELOR DOI BĂIEȚI, TU AI TRECUT IMEDIAT LA ACȚIUNE. CEEA CE A CONDUS LA MOARTEA LUI BRANDIS T'AL MIGA AB CHANTU... ȘI PUȚIN A LIPSIT SĂ NU PRECIPIȚI LUMEA TA ÎNTR-UN NEANT NESFÂRȘIT DACĂ N-AȚI FI AVUT PUTEREA DE A ÎNCHIDE VORTEXUL!

Cal era galben de tot la față. Judecătorul avea dreptate! Nu se gândise decât la el în toată povestea asta. Și la admirația prietenilor săi dacă reușea să dovedească vinovăția Angelicăi.

Își lăasă capul în jos.

— Aveți dreptate, admise el. M-am făcut vinovat prin imprudență.

— ȘI...? întrebă Judecătorul, care nu-și slăbea ușor prada.

— Și, suspină Cal, e vina mea că Brandis a murit.

— CONCLUZIA? continuă Judecătorul, implacabil.

— O să mă predau împărătesei și o să mă întorc la închisoare.

Înainte ca Tara și prietenii ei să poată protesta, prea șocați pentru a mai reacționa, Judecătorul scoase un sunet curios. Lui Cal îi trebui un moment înainte de a-și da seama. Masa aceea de piatră... râdea! Un râs gros, ironic.

— MMMMMM, TU ÎMI ADUCI O SCHIMBARE PLĂCUTĂ FAȚĂ DE TOȚI ACEȘTI DEMONI MINCINOȘI, chicoti Judecătorul. TU ADMIȚI CĂ EȘTI VINOVAȚ! ȘI ÎN MOD SINCER, PE DEASUPRA! ASTA-I BINE. DAR EU ÎȚI VOI LUA O GREUTATE DE PE UMERI. DACĂ SETEA TA DE A TE RĂZBUNA PE ANGELICA A FOST ELEMENTUL CARE A DECLANȘAT INCIDENTUL, AR FI FOST NORMAL SĂ LE FIE UȘOR ÎNALȚILOR MAGI SĂ ÎNCHIDĂ VORTEXUL. CEL CARE L-A UCIS PE BRANDIS T'AL MIGA ABCHANTU, ÎNCERCÂND S-O ASASINEZE PE PRIETENA TA, E AȘADAR ADEVĂRATUL VINOVAȚ. VOI CHEMA DUHUL BĂIATULUI PENTRU CA TU SĂ POȚI SĂ-I CERI IERTARE. ȘI PENTRU CA ASTA SĂ-ȚI FIE DE ÎNVĂȚĂTURĂ DE MINTE. ORICE ACȚIUNE PROVOACĂ O REACȚIUNE. TREBUIE SĂ *REFLECTEZI* ÎNAINTE DE A ACȚIONA.

Cal încă mai stătea cu gura căscată, ascultând cu sfințenie comentariile Judecătorului, când duhul lui Brandis se materializă.

— BINE, zise Judecătorul, ÎI VOI EXPLICA VICTIMEI SITUAȚIA. SĂ VEDEM CE ARE ȘI EA DE SPUS DESPRE ASTA.

Fantoma băiatului părea mult mai... solidă decât la Curtea din Omois. Schimbul de cuvinte dintre Judecător și el nu putu fi auzit, dar toți îl simțiră surprins. Acesta se întoarse spre Cal și spuse:

— Tu ai acționat în acest fel stupid pentru a-ți apăra prietena.

— Ei, nu chiar, dar...

— E bine, i-o tăie băiatul. Și eu aș fi făcut probabil la fel.

Pentru a doua oară într-o zi, micul Hoț era luat prin surprindere. Deschise gura... și o închise, curios să afle ce avea să spună fantoma.

Și nu fu dezamăgit.

— Totuși, reluă aceasta cu tărie, chiar dacă tu nu ești vinovat de moartea mea, tu i-ai oferit adevăratului asasin prilejul de a acționa. Așa că nu te condamn la închisoare, dar va trebui să-i ajuți pe părinții mei când vor fi în vârstă, deoarece ei nu se vor mai putea baza pe mine. Asta e sentința mea. Nu-ți cer bani, nici sânge. Ci doar timp. Așa ți se pare drept?

Cal avea lacrimi în ochi. Nu se gândise la durerea părinților care-și văzuseră copilul murind. Nu se gândise nici la bătrânețea lor însingurată.

— Mă angajez să fac întocmai, răspunse el solemn. O să le transmit rugămintea ta, Brandis, ai Cuvântul meu de Sânge.

— N-are rost, făcu fantoma, îmi ajunge doar cuvântul tău, și-atât. Îți ceri, în schimb, să-mi faci un mic serviciu personal.

— Desigur, care?

— Când te vei afla în fața celui care mi-a provocat moartea, scrâșni fantoma, înfuriată brusc, fă-l să plătească pentru ceea ce mi-a făcut. Scump. Foarte scump.

— Ai cuvântul meu, și pentru asta, mormăi Cal cu un zâmbet de-a dreptul feroce.

— Atunci, plec împăcat. Adio!

Și silueta lui colorată dispăru.

— UITE C-AM FĂCUT-O ȘI PE ASTA. AI ÎNREGISTRAT TOT, PRINȚESĂ? întrebă Judecătorul.

Moineau tresări. Nu era obișnuită să i se dea titlul...

— Da, da, totul e în Taludi. Nu ne mai rămâne decât să-l ducem împărătesei.

Un geamăt îi surprinse. Regele Demonilor era pe cale să-și revină, tentaculele lui tresăriră, în timp ce încerca să-și deschidă zecile sale de ochi.

Maestrul Chem interveni iute. Îi dădu o puternică lovitură de coadă chiar în locul ce constituia punctul slab al Demonului și-l trimise pe tărâmul coșmarurilor.

— Dacă ne-am terminat treaba, fac o Poartă și plecăm, anunță dragonul, scoțând cu delicatețe din sac, cu vârful ghearei, Cartea interzisă.

Se pregătea să apuce Taludi-ul, când deodată tresăriră. O fantomă se materializa chiar atunci dinaintea lor! Cuprins de panică, pe moment, Cal crezu că Brandis se întorcea să-și schimbe judecata, dar fantoma aceasta era mult mai înaltă și vădit mai în vârstă decât a băiatului.

Și se uita la ei la fel de uimită.

Apoi Tara, nevenindu-i să creadă, recunoscă ochii bleumarin atât de asemănători cu ai ei și coama blondă însemnată de șuvița albă imperială. Recunoscă un chip pe care-l cercetase cu de-amănuntul de mii de ori pe vechile fotografii.

— Papa? exclamă ea.

Fantoma ridică din sprâncene.

— Tu... tu cine ești?

— Papa? Sunt eu, Tara!

— Tara'tylanhnem? Dar... e cu neputință! Tara nu are decât doi ani!

— Papa, sunt eu! Uită-te la mine! Oh, Papa! nu-mi vine să cred. Tu ești?

Fantoma o privi cu atenție, apoi îi zâmbi larg.

— Tara! copilașul meu!

Se repezea s-o ia în brațe... și trecea prin fiica sa.

— Oh! făcu el, cu un glas în care se citea o nesfârșită tristețe, uitasem că nu te pot atinge!

Tara nu mai putea nici gândi. Tatăl ei, era tatăl ei! Și simțea o durere aproape fizică că nu se putea arunca în brațele sale. Durere împărtășită, căci tatăl ei bâigui:

— Copilașul meu, îmi pare nespus de rău!

Tara se chiti și aruncă o privire spre prietenii ei care ezitau între râs și uimire.

— Ei, Papa?

— Da, copilașul meu?

— Am doisprezece, aproape treisprezece ani, așa că, dacă nu te superi, n-ai putea să nu-mi mai spui „copilașul meu”...?

Danviou îi zâmbi fiicei sale cu tandrețe.

— Iartă-mă, draga mea. Când te-am părăsit, nu aveai decât doi ani, de aceea îmi vine greu să mă obișnuiesc. Promit să nu mai spun copilaș. „Draga mea”, pot să-ți spun?

— E perfect așa, Papa. Sunt atât de bucuroasă că te pot vedea și-ți pot vorbi! Mi-ați lipsit atât de mult, tu și Maman! Și acum, să vă regăsesc și pe unul, și pe altul într-un timp atât de scurt, parcă nu-mi vine să cred.

Danviou ridică din nou din sprâncene.

— Să *ne* regăsești? Tu nu stăteai împreună cu mama ta?

— Ea a fost *răpită*, Papa, de același monstru care te-a ucis pe tine. Își zice Magister și a alcătuit din nou un clan care își dă numele de „Sangravi”. Au făcut o înțelegere cu Demonii și i-au infectat pe Prim-sortitori cu magie demonică. Apoi Magister a

vrut să mă răpească și pe mine, căci, grație ție, sângele lui Demiderus curge prin venele mele, ceea ce îmi permite să mă apropiu de obiectele demonice ascunse de către dragoni după războiul lor cu Demonii. Împreună cu prietenii mei, am reușit să-l învingem și, totodată, s-o eliberăm și pe Maman, care *zece ani* a fost prizoniera lui. Asta-i tot. O, iar Familiarul meu e un pegas. Și am și o piatră vie care mă ajută când am nevoie de puterea ei. Dar mi-a devenit ca o prietenă, căci are și o conștiință. Și noi am venit aici ca să-l putem dezvinovăți pe Cal, care a fost acuzat că l-a ucis pe Brandis în Vortex, dar el e nevinovat, vinovatul e cel care a încercat să scape de mine în mai multe rânduri. Ei, nu sunt sigură că am fost foarte limpede. Ai înțeles tot ce ți-am spus?

Fantoma arăta de parcă se prăbușise un zid peste ea.

— Ca să fiu sincer, nu. Cineva încearcă să te ucidă? Iar tu ai un Familiar? Dar eu o pusesem pe bunică-ta să-mi jure că nu vei fi niciodată un mag, pentru a te sustrage acestei vieți din AltăLume. Și... de fapt... unde ne aflăm?

Și se uită cu atenție la tronul cel monstruos și la sala Demonilor. Maestrul Chem interveni, atrăgând atenția fantomei.

— Îmi pare rău că trebuie să vă întrerup mișcătoarea voastră reîntâlnire, dar, prin forța lucrurilor, ne aflăm chiar în Limburi. Și, de altfel, ar fi foarte bine dacă am putea pleca. *Acum.*

Fantoma strânse din ochi, apoi încremeni. În fine, atât cât poate încremeni o fantomă.

— Maestrul dragon Chemnashaovirodaintrachivu? Tu ești răspunzător pentru toate astea?

Dragonul schiță un zâmbet rece. Vădit lucru, el și Danviou nu se prea aveau la inimă.

— De fapt, deloc. Fiica ta se descurcă de minune când e vorba să intre în cele mai rele încurcături.

Deodată, Judecătorul luă cuvântul, făcându-i pe toți să tresară.

— CRED CĂ BĂNUIEȘTI, TARA, DE CE L-AM FĂCUT PE TATĂL TĂU SĂ VINĂ? AM CITIT ÎN SUFLETUL TĂU CĂ EȘTI NELINIȘTITĂ PENTRU BUNICA TA. EU JUDEC, DESIGUR, DAR FUNCȚIA MEA E ȘI ACEEA DE A REZOLVA PROBLEMELE CELOR CE SE PREZINTĂ DINAINTEA MEA... ÎN SFÂRȘIT, DACĂ ÎMI STĂ ÎN PUTINȚĂ, IAR ACEASTA NU E FOARTE COMPLICATĂ. AȘA CĂ E CAZUL SĂ NE ÎNFĂȚIȘEZI CUM VEZI TU LUCRURILE, MICĂ SORTITOARE.

Tara înțelese în sfârșit. Se întoarse spre tatăl ei.

— Încerc să nu fac magie, dar magia nu pare să fie de acord. Îmi petrec timpul folosind-o, și cu cât o folosesc mai mult, cu atât mă apropii mai mult de statutul de mag! Iar dacă eu devin mag, asta o va ucide pe bunica! Din cauza Cuvântului de Sânge. Înțelegeți?

— Nu mi-am închipuit nicio clipă că magia avea să ți se impună în felul ăsta, draga mea, îmi pare rău, am încercat doar să te feresc de AltăLume.

— Da, mormăi dragonul, în realitate, mai degrabă AltăLumea ar trebui să se ferească din calea Tarei. Ea străbate această planetă ca o adevărată catastrofă naturală. Bun, noi *chiar* trebuie să plecăm acum. Spune-ne repede ce trebuie să facă Isabella pentru ca tu s-o eliberezi de sub jurământ?

— Trebuie s-o aduceți pe Isabella aici. În fața mea. Și-o voi elibera de Cuvântul dat, răspunse deslușit fantoma.

— Aici? se panică Tara. În Limburi? Glumești?

— Judecătorul e singurul care poate să cheme morții de mai multe ori, răspunse dragonul în locul fantomei. Dar e exclus ca să ne întoarcem aici cu Isabella. E exclus chiar să ne întoarcem, scurt. Cred că e timpul să vă luați rămas-bun. Nu vom putea invoca a doua oară duhul tatălui tău fără ajutorul acestei statui, Tara. Îmi pare rău.

În realitate, nu părea deloc să regrete. Tara îi aruncă o privire pătrunzătoare. Percepuse mărunta satisfacție pe care dragonul nu reușise să și-o mascheze. Nu voia ca ea să vorbească cu tatăl ei. De ce oare?

— Ei, interveni Cal, regret că vă deranjez, dar eu văd o altă soluție decât aceea de a ne risca încă o dată viața întorcându-ne în Limburi. Eu am murit deja săptămâna asta, dacă aș putea evita reînnoirea acestei experiențe, să zicem, pentru următorii o sută de ani, aș aprecia lucrul ăsta.

Fantoma îi aruncă o privire surprinsă.

— Dar tu cine ești?

— Caliban Dal Salan, fiul lui Aliana Dal Salan.

— Maestra Hoată? Da, o cunosc. Sora mea a afurisit-o zdravăn când ea a reușit să ne șterpelească pergamentele lui Sailibo. Care e ideea ta?

— Păi, n-avem decât să furăm statuia!

Fantoma aruncă o privire zăpăcită spre gigantica statuie a Judecătorului.

— Tu... vorbești serios?

— Desigur! Eu nu spun că aș putea s-o fac de unul singur. Iar Maestrul Chem trebuie să-și păstreze energia pentru a ne aduce înapoi în Lancovit. Dar Tara, ea e al naibii de puternică atunci când își pune mintea. Sunt sigur că are destulă magie în

ea pentru a micșora această groasă bucată de argilă. Odată micșorată, mi-o strecor în buzunar, și hop!, înapoi acasă!

— Iar eu aş putea să vă urmez fără să pierd legătura cu ea! Da, e o idee nemaipomenită, tinere Hoț, demnă de faimoasa ta mamă! Hai, Tara, încearcă!

Tara oftă. Ar fi putut să parieze că ei avea să-i pice pe cap una ca asta, dintr-un moment într-altul. Drace, ce mare mai e chestia asta!

Își ridică brațele, avertizând-o mental pe piatra vie.

— *O să am nevoie de ajutorul tău pentru a micșora această mașinărie. Nu numai ca mărime, ci și ca greutate, mai mult, cu cât îmi voi folosi mai puțin propria mea putere magică, cu atât e mai mic riscul de-a o face pe bunica să sufere. Ești de acord?*

— *Tatăl tău tu ai regăsit? Familia tu ai completat? E pentru bunica ta ajutor? Magia mea tu ia!*

— *Mmm, nu e chiar așa, dar e bine. Am nevoie de tine. Să-i dăm drumul. Pe Miniaturus, eu te reduc și, apoi, dacă pot, cu mine te duc!*

Sortul îl atinse pe Judecător, care țipă de indignare.

Alertați, Demonii reacționară. În afara sălii, copitele, picioarele, coarnele... și alte chestii izbeau cu putere solul.

— Repede, mormăi dragonul, continuă să micșorezi statuia, eu arunc un sort care o să protejeze sala. Cal, Robin, Fabrice, Fafnir, Manitou și Moineau, voi ocupați-vă de Demonii care vor reuși să treacă peste baraj. Și luați seama, numai cei puternici dintre ei vor reuși să treacă.

Întrucât Fafnir bombănea că fără credincioasa ei secure nu putea face mare lucru, Robin îi materializă una în fuga mare.

— Pfui! făcu pitica, iar afurisita voastră de magie. Și dacă tu leșini sau mori, zbang, și odată cu tine și magia ta, eu mă potmenesc fără secure.

Robin înălță din umeri.

— Păi, cum zice Cal, o să încerc să evit moartea. Și pentru asta o să-mi fac și mie un arc...

„De asemenea” al lui, rămas nepronunțat, fu dat uitării, căci arcul lui Llandril tocmai se materializa în mâinile sale. Urmă de tolbă.

Și de săgețile ei.

Și de apărătoarea pentru braț.

Expresia de pe chipul semielfului nu se putea descrie și Fabrice izbucni în râs, în ciuda fricii monstruoase care-l scormonea până în străfunduri.

— Ca să vezi, exclamă Robin, m-a regăsit!

— Păi, de data asta, spune-i din partea mea că mă bucur că a făcut-o! se bucură Cal. Pentru că, după părerea mea, o să avem mare nevoie de el.

Urletele Demonilor, care tocmai descoperiseră sorțul ce bloca gaura și trecerea prin zid, îi confirmară pronosticul. Fafnir își pregăti securea, Robin își potrivește o săgeată, Fabrice și Cal rostiră un Destructus, menținând sorțul cu greu, Moineau se transformă în Bestie, scoțându-și ghearele, iar Manitou își răsfrânse nările, gata să-l muște pe primul care avea să treacă.

Între timp, dragonul deschisese poarta. La dus, incantațiile regelui Demonilor fuseseră de ajuns pentru a-i trimite în Limburi, dar la întoarcere, din cauza sorțului de protecție al lui Demiderus, trebuia să creeze echivalentul unei Porți de transfer pentru a-i trimite înapoi în Lancovit.

Iar Tara se lupta să micșoreze statuia, încurajată de tatăl ei. Încerca să nu se lase distrasă de la ceea ce făcea, dar nu era ușor. Era atât de bucuroasă. Într-un interval de câteva săptămâni, își regăsise mai întâi mama, apoi și tatăl.

Mda, desigur, tatăl ei era o fantomă.

Cu asta putea să se împace.

Din fericire pentru propria ei supraviețuire, în timp ce gândurile ei divagau, puterea magică din ea continua să acționeze. Judecătorul părea să se zvârcolească și să geamă sub biciul acela fierbinte, dar se micșora și se micșora în continuare.

Când ajunse de mărimea unui hamster mare, Tara își întrerupse acțiunea și ridică mica statueta, apoi și Taludi-ul, pentru a le vârî iute în sacul dragonului.

Era și timpul. Doi Demoni mai răi sau mai puternici decât ceilalți reușiseră să se strecoare prin sorțul dragonului. Primul fusese doborât de acel Destructus aruncat de Cal și Fabrice, dar cel de-al doilea se lupta cu ferocitate. Dacă el aducea cu o încrucișare între un rechin și o scolopendă, asta nu-l împiedica să aibă o mulțime de labe, o mulțime de gheare și o mulțime de colți. Fabrice fusese rănit la braț. Moineau îl trăsese repede din raza de acțiune a monstrului și îl proteja pe tânărul Pământean cu trupul ei. Cal, care fusese destul de tare lovit de una dintre labele sale, se răzbuna paralizându-i-le una câte una, imobilizând astfel monstrul pe îndelete, dar sigur.

Fafnir, în ceea ce o privește, tăia tot ceea ce reușea să treacă. Una dintre gărzile regelui Demonilor își strecură la rândul său capul prin câmpul de protecție, urlând de furie când își văzu regele inconștient, poartă activată și Judecătorul... dispărut.

La semnalul Tarei, toți bătură în retragere, apărându-se cum puteau de atacurile care veneau din toate părțile.

— Hai! urlă dragonul, prefăcându-se în bătrânul mag, repede!

Săriră cu toți prin Poartă.

Și se pomeniră în Lancovit.

Cu Maestrul Chem doar cu lenjeria de corp pe el.

Și cu un Demon foarte mirat.

La început, acesta păru ușor zăpăcit. Furat de luptă, nu ezitase o clipă să-i urmeze pe impostori prin Poarta de transfer. Iar acum își dădea seama că fusese teleportat în AltăLume și că în jurul lui se aflau o mulțime și o mulțime de gărzi care puteau să facă din el o grămadă de bucăți fripte.

Prudent, îi dădu drumul lui Fafnir pe care apucase s-o înhațe și își ridică labele deasupra capului, retrăgându-și ghearele și colții cu o viteză uluitoare.

Pitica, furioasă, fu cât pe-aci să-i mai taie o labă, dar fu oprită de Maestrul Chem.

— Ajunge, Fafnir, se predă. Dă-i pace.

Abia acum bătrânul mag își dădu seama că avea pe el doar niște chiloți lungi și mormăi.

— Pe strămoșii mei, ăsta nu merge deloc. Pe Appelus, roba mea de sorțitor să mă îmbrace repejor!

Pe dată, roba sa bleu cu argintiu, care nu-l urmăse la întoarcerea din Limburi, se materializă. Fafnir privea consternată gaura pe care i-o făcuse fosta ei coadă de scorpion în turul frumosului pantalon din piele roșie.

— Stupidă magie, mormăi ea, furioasă, pantalonul ăsta m-a costat o avere!

— Gărzi! strigă magul.

— Maestre?

— Să fie chemat Șamanul Pasăre de Noapte, fiindcă avem doi răniți. Iar magia noastră benefică nu funcționează foarte bine asupra Demonilor.

— Bine, Maestre.

Garda plecă în goană. Fafnir tună:

— Ce? Doar n-aveți de gând să-i acordați îngrijiri!

Maestrul Chem se întoarse spre ea, surprins.

— Ba da, desigur, de ce să nu-l îngrijesc?

Pitica era consternată.

— Ddd... dar... ne-a atacat!

— De fapt, nu-i chiar așa. Noi ne-am strecurat în casa Demonilor, noi le-am pocnit zdravăn regele și apoi tot noi le-am furat Judecătorul. Din punctul lor de vedere, *noi* suntem cei care i-au atacat. Ei n-au făcut decât să se apere.

Pitica rămase fără grai. Nu considerase deloc problema din acest unghi.

Deodată, ceea ce plutea dinaintea ei îi atrase Tarei atenția. Făcu ochii mari, cuprinsă de panică.

Îl micșorase pe Judecător. Așa e.

Problema era însă că și pe tatăl ei îl micșorase!

Fantoma, redusă la mărimea unui șoarece, plutea dinaintea ei, cu un aer ușor perplex.

— Așa, deci, zise el cu o firavă voce ascuțită, dar ce-i cu mine?

— Papa? O-la-la, te simți bine? Îmi pare rău, îmi pare rău, n-am prevăzut deloc una ca asta!

— Tu ești cea care...? înțelese fantoma. Oh! Ce pot să zic, magia ta e într-adevăr puternică. Nu-ți fă griji. După ce-i vei

reda Judecătorului mărimea sa, mi-o voi regăsi și eu pe a mea... mă rog, așa sper!

Tara schiță un zâmbet, foarte afectată, și clătină din cap. Afurisita ei de putere își făcuse *din nou* mendrele!

Castelul însuflețit, foarte mulțumit că își recuperase sorti-torii favoriți, se arăta puțin deconcertat de prezența Demonului. Așa că îi proiectă un deșert încins, ceva pe potriva laturii de miriapod a prizonierului, precum și o mare albastră pe tavan, pentru latura sa de rechin. Efectul era destul de... tulburător.

— Înțelegi limbajul nostru? îl întrebă dragonul pe Demon. Acesta mormăi cu greu:

— Înțeleg eu.

— Fii liniștit. O să te îngrijim, apoi o să te trimitem acasă.

Captivul ridică ceea ce îi servea drept cap și întrebă, plin de speranță:

— O să păstrați Judecătorul?

— Ți-ar plăcea, ai! rânji dragonul. Nu mai există judecată, nu mai există sentințe. Ei bine, nu, pentru stabilitatea împărățiilor voastre, Judecătorul trebuie să-și reia locul. I-l voi înapoia regelui vostru.

Demonul îi aruncă o privire cruntă, apoi urmă cuminte gărzile până la infirmerie.

Maestrul Chem se aplecă deasupra lui Fabrice, care se ținea de braț strâmbându-se de durere. Un Reparus al lui Robin îi mai atenuase suferința, dar rana era prea adâncă. Și vârful țepilor Demonului fiind otrăvit, acțiunea veninului trebuia combătută imediat. Îl însoțiră așadar până la infirmerie, și pe el. Și tânărul Pământean găsi că nu era deloc plăcut să ai drept tovarăș de cameră un miriapod cu cap de rechin.

După ce se rematerializaseră în Lancovit, Barune, Blondin, și Galant le simțiseră imediat prezența. Se repeziseră pentru a li se alătura, și Barune îi dădea lui Fabrice, constant, mici lovituri de trompă neliniștite.

— E-n ordine, Barune, n-am nimic, e doar o zgârietură, îi spuse tânărul Pământean mamutului său.

— Nicidecum, făcu o voce gravă în spatele său. E o rană profundă, pricinuită de un Demon dintr-o lume malefică. Va fi nevoie de timp ca să se vindece!

— De timp? (Vocea lui Fabrice tremură ușor.) De cât timp?

— Vom vedea. Remediile mele trebuie să-și facă efectul. Și fără vizite. O să suferi, și asta nu-i ceva plăcut.

Fabrice fu cât pe-acți să leșine.

— O să... o să sufăr? bâlbâi el... dar...

— Trebuie să suferi, dacă vrei să te vindeci. Ia înghite-l, îi porunci Șamanul, poruncind unui pahar să plutească până la bolnavul său.

Amestecul de culoare verzuie care forfotea înăuntru lăsa impresia că ar vrea să scape din recipient.

— Bun, zise Cal, care nu putea suporta infirmeria, acum o să te lăsăm, nu, ne vedem mâine.

— „Notă muzicală; început de căldură; șaizeci de minute”, mormăi Fabrice privind poțiunea cu teamă.

— Ce? exclamă Cal, care nu înțelesese nimic.

— „La”, „ch”, „heure”, Lașule!¹ îi traduse Tara cu un zâmbet de compasiune pentru Fabrice.

¹ Șaradă parțial traductibilă. În franceză, „la” (nota muzicală *la*) + „ch” (începutul cuvântului „*chaleur*” — căldură) + „heure” (oră) = „*lacheure*” (laș, trădător).

Ieșiră, însoțiți de un „Drace, drace, drace”, care le confirmă că gustul amestecului era în perfect acord cu aspectul său.

— Bietul Fabrice, zâmbi Moineau, poțiunile Maestrului Pasăre de Noapte sunt vestite în toată țara.

— Pentru eficacitatea lor? întrebă Tara, curioasă.

— Da, și pentru asta, dar mai ales pentru gustul lor oribil. Îl bănuiesc pe Maestrul nostru vraci că le prepară cât mai respingătoare pentru a-i îmboldi pe oameni să se facă bine cât mai repede posibil!

Tara zâmbi... și își jură să nu se îmbolnăvească niciodată pe planeta asta de smintiți.

Nici nu trecuseră bine dincolo de pragul infirmeriei, că o voce bine cunoscută îl făcu pe Manitou să-și culce urechile, pe Maestrul Chem să dea înapoi și pe Tara să se înfioare. Fata se întoarse și singurul cuvânt pe care-l putu articula fu:

— Bunico?

Audiență regală

Bunica Tarei nu se făcuse cunoscută îndeosebi prin diplomația ei. Se șușotea la curte că strămoșii ei aveau pesemne sânge de pitic în vene. Și, asemenea lor, *mai întâi* lovea și după aceea punea întrebări.

Și le făcu o viguroasă demonstrație, țipând la Tara mai bine de zece minute.

„Ingrată” fiind cuvântul cel mai drăguț dintre toate câte le striga în gura mare.

Tara încercă mai întâi să se apere, apoi, fascinată de capacitatea toracică a bunicii sale, sfârși prin a renunța.

Ea nu făcuse cunoștință cu tatăl ei decât de puțină vreme... Da! Punct câștigat. Simți că acesta reacționa. Ieșind brusc de după umărul ei, se plantă în fața Isabellei și remarcă rece, forțându-și atât de firava sa voce:

— Nu te-ai schimbat deloc, dragă mamă soacră, mereu la fel... de *directă*, precum văd.

Isabella, care ajunsese aproximativ la jumătatea tiradei sale, își închise brusc gura, oprită în plin avânt. Ochii ei verzi se holbară... și o binefăcătoare tăcere se lăsă asupra celor de față.

Tara zâmbi. Faptul de a o vedea pe bunică-sa mută de uimire echivala cât toate bruftuielile din lume.

— D... Danviou? bâigui Isabella. Dar...

— E o poveste lungă, i-o tăie fantoma pentru a nu se întinde la vorbă. Stai liniștită și întinde brațele.

Supusă, Isabella făcu ce i se ceruse. Glifele roșii apărură la încheietura pumnilor ei, dovezi vii ale puterii crescânde a Tarei.

— Pe sângele vărsat, pe cuvântul dat, psalmodie fantoma, jurământul se frânge, anulat e Cuvântul de Sânge.

Toți cei de față își îndreptară privirea spre încheieturile bunicii sale.

Nu se petrecea nimic!

Glifele continuau să-și păstreze pulsația pe pielea ei albă.

— Nu înțeleg, strigă tatăl Tarei, surprins, ar fi trebuit să dispară.

Isabella, la fel de descumpănită de faptul că se afla față în față cu *minuscula fantomă* a ginerelui ei, își lăsă manșetele la loc.

— Nu-mi dau seama de ce n-a mers. Danviou? De ce ești atât de... mic? Și cum se face că te afli aici? Nu înțeleg.

Deodată, un puternic semnal de goarnă invadă castelul, care fremătă de indignare. Sala de Transfer tocmai fusese solicitată dinspre lumile demonice, ceea ce declanșase sirena de alarmă. Vocea regelui se ridică, amplificată magic, chemându-i pe toți Înalții magi în sala Sfatului.

Maestrul Chem clătină din cap, săcâit.

— Drace, mormăi el, trebuie să mă duc acolo. Isabella, ar trebui să vii și tu cu mine, a trecut ceva vreme de când n-ai mai asistat la un Sfat. Copii, sala Sfatului e deschisă pentru public. Așezați-vă pe gradene, vreau să asistați la dezbateri... în cazul în care v-ar privi și pe voi. Manitou, ai grijă să nu dea dovadă de... *inițiative*. Te rog!

Se simțea foarte limpede nuanța de *rugămintă* din vocea dragonului.

Sala Sfatului era rezervată lucrărilor administrative. Mai mică decât sala Tronului, nu era mai puțin fantastic sculptată. Stâlpii ei de marmură și de granit erau cizelați într-o dantelărie ce nu părea capabilă să susțină bolta de argint cu pete bleu.

Și aici flamurile conților, ducilor și baronilor de Lancovit colorau zidurile. Spre marea ei uimire, Tara văzu că gradenele erau surmontate de un podeț de lemn auriu, rezervat însă arcașilor. Cu arcurile încordate, cu săgețile potrivite, aceștia erau pregătiți să-l ciuruiască pe primul care ar fi făcut un pas amenințător spre rege și regină. Rămășițe ale unui trecut mai tumultuos, ei nu renunțau deloc la poziția lor de apărare.

Pentru orice eventualitate.

Înalții magii, în ceea ce îi privește, pluteau de jur împrejurul tronurilor, iar prezența neașteptată a Isabellei provocă un murmur de uimire.

În sfârșit, regele Bear și regina Titania își făcură intrarea. Puternici sorțitori amândoi, erau scunzi, cu ochii și părul negru, ca și nepoata lor, Moineau.

Regele părea cel puțin la fel de iritat ca și consilierul său, Salatar, care scuipa flăcări de indignare.

— Auziți, oameni buni! urla crainicul, un ciclop cu părul roșu. Împărăția noastră a primit chiar acum un *ultimatum de război*!

O rumoare de spaimă se ridică din mulțimea de curteni. Ce? Un ultimatum?

— Imperiul Limburilor, Uniunea Lumilor Demonice a fost invadată de un mag și de sortitori din Lancovit. Acest mag l-ar fi maltratată pe regele Demonilor, i-ar fi ucis mai multe gărzi și i-ar fi furat o inestimabilă relicvă, indispensabilă menținerii păcii în acel univers. Regele Demonilor dă de știre că dacă nu i se va restitui relicva imediat, va rupe tratatul lui Demiderus și va ataca falia și sorțul care protejează Pământul, cu dragoni sau fără dragoni. Mai spune totodată că împărăția noastră va fi al doilea obiectiv al său.

Regele se aplecă spre Primul consilier.

— Salatar, poate într-adevăr să facă așa ceva? Credeam că magii și dragonii noștri au închis deschiderile planetelor demonice și că Demonii nu mai puteau veni asupra lumilor noastre? În afara cazului când sunt chemați.

Salatar scuipă un jet de flăcări și răspunse:

— Așa e, sire, în mod normal nu pot. Dar cu ocazia semnării înțelegerii de pace, au cerut să fie introdus un amendament la tratat. Dacă ei erau cei agresați, și nu agresori, dacă avea să li se fure ceva indispensabil supraviețuirii lor, atunci sorțul să nu-i poată împiedica să se întoarcă în lumile noastre. La acea dată, magii, ca și dragonii, au acceptat, deoarece războiul costase deja prea multe vieți. S-a considerat că acesta era răul cel mai mic.

Regele se aplecă spre regină și toți cei adunați așteptară respectuoși ca el să ia din nou cuvântul.

Din locul în care erau plasați, Tara și prietenii săi îl puteau vedea pe Maestrul Chem agităndu-se pe sus, cu un aer vădit necăjit.

— Ai, murmură Manitou, Chem și cu mine uitasem complet de clauza asta! N-ar fi trebuit niciodată să punem mâna pe Judecător. Tocmai le-am oferit Demonilor un excelent pretext pentru a ne invada!

Moineau își recuperase sacul în care se aflau Judecătorul, Taludi-ul și Cartea interzisă. Îl deschise și scoase mica statueta.

— Avem o problemă îi șopti ea Judecătorului.

— NU NUMAI UNA! îi replică acesta cu o voce de bronz subțirică și furioasă. DAR CE V-A VENIT SĂ MĂ ADUCEȚI ÎN HALUL ĂSTA! CHIAR VREȚI SĂ TRECEȚI UNIVERSUL PRIN FOC ȘI SÂNGE?

— N-aveam de ales, răspunse Tara, trebuia să încercăm s-o ajutăm pe bunica.

Apoi adăugă, știind că Judecătorul n-avea s-o cruțe atât de ușor.

— Și n-am putut lăsa să-mi scape ocazia de a-l avea puțin alături pe tatăl meu.

— PFFF! scuipe statueta, DESIGUR. ASTA ÎI VA CONSOLA PE OAMENII CARE VOR MURI DIN CAUZA TA. BUN. AJUNGE. TRIMITEȚI-MĂ ÎNAPOI LA DEMONI, ÎNAINTE CA LUCRURILE SĂ SE SFÂRȘEASCĂ FOARTE PROST.

— Am încercat s-o dezlegăm pe Isabella de Cuvântul de Sânge dat, interveni repede tatăl Tarei, dar n-a mers. Știi cumva din ce cauză?

— DIN DOUĂ MOTIVE, le spuse Judecătorul. PRIMUL FIIND ACELA CĂ EU MĂ AFLAM ÎNCHIS ÎNTR-UN SAC.

CA UN BIBELOU OARECARE. AL DOILEA E CĂ NU AVEAI MĂRIMEA TA NORMALĂ. SORȚUL NU TE-A ACCEPTAT CA PE UN DANVIOU ORIGINAL. TREBUIE S-O IEI DE LA ÎNCEPUT.

În timp ce ei stăteau de vorbă, Maestrul Chem era pe punctul de a manipula Sfatul. Cu mari efecte de mâneci, arăta pe rând spre Isabella și spre glifele de pe brațele ei, reamintind că ea era stâlpul supravegherii lor terestre, că niciun alt sorțitor având puterea ei n-ar fi acceptat să locuiască pe o planetă atât de lipsită de magie. Le explică efectele Cuvântului de Sânge și în ce măsură era important s-o dezlege pe sorțitoare de el.

Un murmur de compasiune o înconjură pe Tara când el îl menționează și pe tatăl ei. Și atenția adunării se intensifică atunci când îl numi pe Cal și vorbi despre judecarea sa.

Spre marea surprindere a Tarei, care socotea argumentele lui cel puțin... specioase, magul reuși să convingă Sfatul de temeinicia acțiunii lor.

Ceea ce era o treabă bună.

La sfârșitul ședinței, nu mai lipsi decât ca regele și regina să-i mulțumească pentru că-și riscase propria-i viață pentru a-i salva pe Cal și pe Isabella.

Tara își fixă cu grijă în minte faptul. Dragonul era în stare să-i facă pe oameni să înghită orice. Perfect. Ea nu... n-avea să fie niciodată înșelată.

Ușorul zâmbet al lui Robin îi confirmă că și el era de aceeași părere.

Maestrul Chem își termină emoționanta sa omilie, apoi îi făcu semn lui Moineau să-l aducă pe Judecător.

De această dată, dragonul nu făcu apel la Tara pentru a-i reda statuii mărimea normală. Făcu totul de unul singur și o făcu foarte bine.

Impresionanta masă neagră a Judecătorului îi domină în curând cu adevărata sa înălțime.

— UF! TOTUȘI E MAI BINE AȘA!

Mulțimea se agită. Nimeni nu-l văzuse încă pe Judecător, deși el exista de secole. Iar oamenii erau curioși, fascinați, subjuogați... până în momentul în care statuia făcu ceea ce era marea lui specialitate.

Adică judecă.

Înainte de a avea timp să-și dea seama, doi conți și un baron se văzură acuzați de a fi deturnat bani din impozite, ceea ce îl făcu pe Salatar să sară în sus. Judecătorul se apleca deja deasupra cazului unei voluptuoase marchize, în timp ce gărzile îi și aduceau pe conți și pe baron, indignați, când Maestrul Chem îl întrerupse.

— Da, hm, bine, noi nu te-am adus aici pentru asta. Iar timpul ne presează, trebuie să te trimitem din nou în Limburi. Avem nevoie doar de...

— DE A-MI STRICA MIE PLĂCEREA, i-o reteză Judecătorul, DAR, ÎNȚELEG. DANVIOU AB...

— Numai Danviou, i-o tăie deodată dragonul, care n-avea niciun chef ca identitatea reală a fantomei, moștenitor al imperiului Omois și frate cu împărăteasa, să fie dezvăluită în plin Sfat.

Gura sculptată avu un rictus ironic.

— SPUNEAM AȘADAR, reluă el, DANVIOU, TATĂ AL TAREI, VREI CU ADEVĂRAT S-O DEZLEGI PE SOACRA TA DE CUVÂNTUL DE SÂNGE DAT?

Timp de o clipă toți avură impresia că fantoma ezita, dar dădu afirmativ din cap.

— Da. Pe sângele vărsat, pe cuvântul dat, psalmodie el, jurământul se frânge, anulat e Cuvântul de Sânge!

De această dată, formula funcționează. Glifele însângerate de pe brațele întinse ale Isabellei păliră, apoi dispărură.

Cuvântul de Sânge fusese în sfârșit anulat.

Tata și tatăl ei schimbă un zâmbet plin de bucurie.

Isabella își privi brațele în sfârșit lipsite de orice inscripție, apoi strânse din ochi.

— Îți mulțumesc, Danviou. Mă bucur să văd că accepți ca fiica ta să te moștenească. Aceasta va face din ea o puternică sorțitoare.

— Ea e deja o puternică sorțitoare, sublinie cu mândrie Danviou. Și regret din tot sufletul că nu pot rămâne cu ea.

— Papa?

Strigătul Tarei atrase atenția regelui și a reginei,

— Dar... tu trebuie să rămâi! Nu vreau să te pierd, nu acum. Nu încă!

— Din păcate, draga mea, răspunse fantoma, cu vocea teribil de întristată, n-am de ales! Locul meu nu mai e printre cei vii. Trebuie să ne despărțim acum. Îi mulțumesc sorții care a făcut ca noi să ne mai putem vedea pentru ultima oară. Spune-i mamei tale că o iubesc și că o voi iubi întotdeauna!

Nu mai era o geană uscată la toți cei aflați de față. Curtenele plângeau în batistele care își făceau apariția peste tot, curtenii se frecau la ochi și chiar severul Salatar avu o lacrimă de foc care se rostogoli pe chipul său de leu înainte de a se stinge sfârșind pe sol.

Tara era pe punctul de a grăi, când Judecătorul făcu un lucru teribil.

Trimise fantoma înapoi.

Tara țipă, în momentul în care silueta tatălui ei începea să dispară încet-încet.

— PAPA! NUUUU! PAPA!

Înainte ca ea să-l poată împiedica, Maestrul Chem îl închise pe Judecător într-un glob, cu ajutorul celorlalți sorțitori, apoi îl trimise din nou în Limburi...

Turbată de furie, Tara se întoarse împotriva lui.

— De ce-ai făcut una ca asta?! Aveam atâtea lucruri să-i spun! Adu-i pe amândoi înapoi, imediat!

Regina Titania interveni.

— Tara, draga mea, zise ea cu vocea ei blândă, noi n-aveam de ales. Crede-mă, dacă ar fi stat în puterea noastră să-l păstrăm printre noi pe tatăl tău, am fi făcut-o fără ezitare. Dar Demonii nu ne-au lăsat decât foarte puțin timp la dispoziție! Încă vreo câteva minute, și asta ar fi însemnat declanșarea războiului. Tu ce alegere ai fi făcut, tu însăși?

Tara deschise gura... și imediat o închise. Cu inima grea, trebui să admită că regina avea dreptate. Desigur, nu-l putea păstra pe Judecător în folosul ei exclusiv!

Regele ridică din sprâncene, neliniștit. Vedeă limpede că fata era teribil de afectată de pierderea tatălui.

Prietenii se strânsesă în jurul ei și o îmbrățișară. Chiar și Fafnir, prea puțin adepta demonstrațiilor de afecțiune, o cuprinse în brațele ei de fier.

— Uf, sfârși prin a se strâmba Cal, Fafnir, nu ești obligată să-mi fracturezi coastele! Și eu te iubesc la fel de mult!

În ciuda lacrimilor, Tara nu se putu abține să nu râdă descoperind expresia ofensată a piticei.

Își șterse fața udă de lacrimi, apoi se întoarse spre rege și regină.

— Avem o altă problemă, declară ea cu o voce tremurătoare. Fafnir a încercat să se descotorosească de puterea ei magică înghițind o infuzie de trandafiri negri.

Un murmur de oroare îi întâmpină declarația. Iar sortitorii care îi înconjurau se îndepărtară puțin.

Maestrul Chem o privi pe Tara diagonal, căci se gândea că el ar fi trebuit să fie cel care să le dea de știre, așa că îi luă cu vântul din gură.

— Din păcate, s-ar părea că ea a fost infectată de un fel de entitate malefică, Pustiitorul. De fiecare dată când o posedă, Fafnir își pierde orice control, iar dacă va reuși s-o acapareze în întregime, atunci va putea contamina în câțiva ani pe oricine s-ar afla în calea sa, și va invada lumea, ca un fel de virus de nevindecat, apoi alte lumi și chiar universul!

Regele și regina îl priviră stupefiați.

— Ce mai e *și cu povestea asta?* mormăi Salatar, căruia nu-i plăcea influența pe care o avea dragonul asupra regatului. Tocmai am izbutit să evităm un război sângeros cu Demonii. Război pe care nu eram deloc siguri că-l puteam câștiga. Și acum vii să ne servești o istorie abracadabrantă de... posesie? Iar dacă amintirile mele sunt exacte, singurul loc în care se găsesc trandafiri negri e în Mlaștinile Deznădejdiei, în Gandis. În țara uriașilor. *Aliații* noștri? Majestățile Voastre, toată povestea asta e neseri-oasă. Ar trebui să ridicăm ședința și să ne ocupăm de treburile curente. Timpul nostru e prețios!

— Fafnir, șopti Tara, agasată de scepticismul Himerei, ai putea să lași puțin frâu liber Pustiitorului? Cred că Primul consilier are nevoie de o *mică* demonstrație.

Ochii piticei se umplură de spaimă.

— Ești sigură? întrebă ea. *Lucrul* ăsta care îmi vrea trupul poate să vă atace și să vă rănească. Pe securea mea, dacă sunt posedată, nu voi putea face nimic pentru voi!

— Piatra vie m-a asigurat că nu se afla în deplinătatea puterilor sale, o parte din ea fiind în continuare prizonieră în insula Trandafirilor Negri. Trebuie să reușim s-o stăpânim, în fine... *sper!*

Pitica oftă.

— Pfffu! Afurisită magie. Bine, sunteți gata?

— Dă-i drumul, o asigură Moineau zâmbind. Cred că unchiul și mătușa mea trebuie să vadă și ei ce-i așteaptă.

Pitica se concentrează, renunțând puțin câte puțin la controlul asupra propriului trup. Curtenii, nesiguri de ceea ce avea să se petreacă, făceau niște ochi mari. Zânele liliputane își întreruseră cercurile lor aeriene, spiridușii își încetară glumele, licornii își amânară discuțiile și o tăcere de moarte se abătu asupra celor adunați.

Așteptară...

Așteptară...

Așteptară...

Dar nu se petrecu... nimic. Vădit lucru, Pustiitorul nu era prost. Numai Fafnir știa de ceea ce e în stare. Își dădea prea bine seama că nu avea cum să reziste atacului a zeci de Înalți magi și dragoni. Singura sa șansă ar fi să rămână ascuns. Deși tentația de a pune stăpânire pe Fafnir era mare, nu cedă.

După câteva minute, Salatar zise în cele din urmă:

— Ei bine? tună el.

Fafnir deschise din nou ochii, ezitantă.

— Nu înțeleg, mormăi ea, afurisita asta de mașinărie nu vrea să se întoarcă.

Himera o privi cu atenție, ochii săi de culoarea ambrei se ațintiră asupra capului lui Fafnir.

— Aura ta e *albastră*, spuse el după un timp.

Pitica făcu niște ochi mari, uimiți.

— Ce zici că e nu știu cum?

— Aura ta. E albastră. Asta înseamnă că practici magia. Noi astea, Himerele, suntem sensibile la magie. O putem vedea. Dar cred că vouă, piticilor, nu vă place magia. Voi îi alungați din mijlocul vostru pe cei care sunt atinși de ea, nu-i așa?

— Da, dar nu văd care-i legă...

— O, dar eu văd foarte bine care-i legătura. Tu ai fost alungată de acasă. N-ai niciun loc în care să te duci.

Salatar se ridică dintr-un salt și veni să se proptească dinaintea piticeii, iar coada sa de dragon i se agită nervos.

— Deodată, îți spui că trebuie să te faci acceptată de Lancovit. Atunci te întorci printre noi cu această poveste de posesie. N-are rost să minți pentru a-ți atrage compasiunea noastră. Te primim cu bucurie în rândurile noastre. Puternicii sorșitori de felul tău sunt întotdeauna bineveniți în Lancovit!

Pitica rămase fără grai.

— ...! articulă ea.

După strâmbătura pe care o făcu Moineau, trebuie să fi fost o înjurătură dată naibii. Mută, desigur, dar totuși o înjurătură.

Apoi pitica trase cu putere aer în piept, iar Salatar se clătină la auzul puternicei sale voci.

— Pe mama mea! urlă ea. Nici pentru tot aurul din univers, n-aș vrea să fiu sorțitoare. Dați-mi o spadă, dați-mi un lanț, dați-mi niște metal și păstrați-vă magia voastră blestemată! Am băut infuzia pentru a mă descotorosi de ea. Iar ea nu numai că n-a plecat din mine, dar pe deasupra m-am mai pricopsit și cu un parazit. Și de vreme ce voi sunteți prea proști ca să vă dați seama de asta, să nu veniți să mă vedeți atunci când va fi făcut din voi oale de noapte pentru dormitorul său!

Turbată de furie, îi întoarse spatele Himerei și porni să-și croiască drum prin mulțime. Nu era prea înaltă, dar toți îi putură urmări înaintarea, abundant punctată de exclamațiile de „uf, hiii, hula, oua” ale curtenilor.

Nu ajunse foarte departe.

Regele rosti o incantație și o clipă mai apoi pitica se pomeni suspendată în văzduh.

— Dă-mi drumul, țipă ea, dă-mă jos sau eu... eu...!

Dacă vocea regelui fu pașnică, ea nu răsună mai puțin în întreaga sală.

— Liniștește-te, Domnișoară pitică. Consilierul nostru nu încerca să te insulte. Nu făcea decât să emită o ipoteză ca să-ți poată judeca reacția. Aceasta a fost îndeajuns de... viguroasă pentru a ne convinge. Noi îi numim pe Maestrul Patin și pe Maestrul Chanfrein pentru a te însoți și pentru a te proteja. Ei vor merge împreună cu tine în Mlaștinile Deznădejzii pentru a evalua pericolul pe care-l reprezintă această ființă. Dacă Pustiitorul există cu adevărat și vrea să te posedă, el nu va putea rezista știindu-te atât de aproape. Maestrul Patin și Maestrul

Chanfrein vor putea să te protejeze și să-i evalueze forța de a face rău. Sunt doi sorțitori puternici, Domnișoară pitică. Ei vor ști ce trebuie să facă pentru a te ajuta. Îți convine așa?

Pitica încetase să se mai zbată și își încrucișase brațele-i musculoase, pentru a le arăta cât de puțin îi păsa de faptul că se legăna la trei metri înălțime deasupra solului.

Tara, care o cunoștea bine, știa că, probabil, nu se simțea deloc în largul ei. Piticii aveau oroare de înălțime!

— Îmi convine... Majestatea Voastră, scrâșni Fafnir printre dinții pe care și-i ținea strânși. Putem pleca imediat... mă rog, dacă sorțitorii voștri sunt pregătiți.

După tonul piticei, se simțea că avea mari îndoieli în ceea ce privește capacitatea lancovienilor de a se grăbi.

Maestrul Patin, Cahmboumul care aducea cu o ulcea mare de unt galben, cu doi ochi mari și roșii ieșiți din orbite, ridică din ceea ce îi servea drept sprâncene.

— Lăsați-ne câteva minute pentru a ne pregăti echipamentul, Domnișoară, îi ceru el politicoș... și suntem gata să vă urmăm până la capătul lumii!

Pitica roși și făcu o plecăciune, în continuare atârnată.

Regele îi dădu drumul, lăsând-o să coboare cu încetineala unei pene pe marmura sălii.

Castelul viu, care de obicei evita să proiecteze peisajele sale iluzorii pe pereții sculptați, se hotărî să-i facă piticei un mic dar.

Proiectă Hymlia.

De jur împrejurul curtenilor, uimiți, se iviră casele piticilor. Pretutindeni foale, metale, scânteii și flăcări roșii. Dar piticii nu întorceau spatele naturii. Printre pietre și metale, ei lăsaseră

florile, arborii și iarba să îndulcească unghiurile drepte ale sălașelor lor, și întregul degaja o mare efervescență.

Se produse atunci un miracol.

Fafnir zâmbi!

Curtenii aplaudară plăcerea pitice și înțelepciunea castelului viu.

Nu-i mai rămaseră Tarei și prietenilor ei decât câteva minute pentru a-și lua rămas-bun de la Fafnir. În timp ce Sfatul lua sfârșit, i se alăturară și-i urară noroc, cu inima strânsă la gândul că se vor despărți din nou de ea.

— Regele are dreptate, o asigură Cal, Maestrul Patin și Maestrul Chanfrein sunt foarte buni. Și apoi, nu riști nimic dacă nu te apropii de insulă!

Pitica era ușor îndoită.

— Nouă, piticilor, nu ne place să cerem să ni se facă unele servicii, șopti ea în momentul în care cei doi magi se întoarseră, însoțiți de două mari boccele care pluteau în urma lor, dar mi-aș dori să aflați mai multe despre Pustiitor. Ce-i cu el, de unde vine. Am impresia că această curte nu-și dă totuși seama cu cine are de a face. Dacă vreodată s-ar întâmpla ceva... voi sunteți ultima mea nădejde!

Moineau se înfioră.

— Nu vorbi așa! Totul o să meargă bine. Sunt convinsă că cei doi magi vor găsi ei un mijloc să te vindece. Întoarce-te cât mai repede în Lançovit. Noi o să te așteptăm aici.

— Vă promit. Fie ca baroasele voastre să sune deslușit, dragii mei!

— Fie ca nicovala ta să răsună la fel, îi răspunseră ei în cor.

Se salutară pentru ultima dată, apoi cei doi magi o încadramă pe pitică și se îndreptară spre Poarta de transfer pentru fortăreața cenușie.

Din fericire pentru Tara, Maestrul Chem și Isabella erau în plină conversație, dragonul încercând s-o pună la curent pe bunică-sa cu ultimele sale aventuri.

Și văzând-o ce față făcea, Tara își spuse că ar fi mai bine să se eclipseze cât mai repede!

Sala se golea într-o rumoare de nedescris. Fusese un Sfat de-a dreptul frământat!

Tara, Cal, Moineau, Manitou și Robin se îndreptară spre camera lor. La trecerea lor, castelul făcea să defileze peisajele. Tara era atentă, dar acesta nu le făcu nicio farsă. Vădit lucru, ceea ce i se întâmplase ultima dată îl făcuse să se poarte mai rece.

Odată ajunsă în camera-suită-sucursală-credibilă-a-castelului-de-la-Versailles creată de castelul viu, Tara se așeză, cu picioarele încrucișate, pe pat. Pernuțele se poziționară singure la spatele ei și patul albastru mormăi că ea nu-și scosese bascheții. Prietenii se strânsesă în jurul ei atunci când Manitou sări la rândul său lângă ea și declară:

— Am aflat o veste grozavă!

— Înalții magi ne acordă un an de vacanță? încercă Cal.

— Mai mult de-atât! exclamă câinele. O s-avem parte de-un festin! Un sublim, uimitor și succulent festin! Pentru a sărbători eliberarea Isabellei, regele și regina au hotărât să dea o petrecere!

Cal se strâmbă.

— Eh! Dar se consideră că noi suntem în vacanță!

— Care-i legătura? întrebă Manitou, surprins.

— Prim-sorțitorii sunt adesea de corvoadă când are loc vreo petrecere. Trebuie să înmulțim ceea ce creează Maeștrii bucătari.

— Da, știu, mormăi câinele, când eram tânăr, aveam oroare de „lucrul” la bucătărie. Apoi, după ce am îmbătrânit, am ajuns să-l consider un loc... reconfortant, delicios, plin de miresme. Pe scurt, mi-aș petrece acolo tot restul zilelor mele.

Cal ridică ochii spre cer.

— Și ai deveni atât de gras, încât nu v-ai mai putea mișca! Așa, împreună cu noi, aveți o mulțime de ocupații!

— Mmde, mormăi câinele. De altfel, dacă s-ar putea să ai ceva mai puține, ar fi la fel de bine. Ei, Tara, presupun că prioritatea ta e să descoperi cât mai multe informații cu puțință despre Pustiitor?

Tara ridică din sprâncene, uimită că putea fi atât de transparentă.

— O, exclamă ea, e chiar așa de vizibil?

— Ca nasul pe mijlocul botului, confirmă Manitou. Eu cred că e o idee foarte proastă, cum știu că tu nu vei asculta o boabă din ceea ce aș putea să-ți spun atunci, dă-i înainte, aștept cu nerăbdare planul probabil îngrozitor de periculos și cu totul mortal pe care l-ai ticluit.

Tonul său o făcu pe Tara să râdă.

— Deocamdată, recunosc că n-am ceva bine definit. Fafnir ne-a cerut pe bună dreptate să facem cercetări în cazul în care lucrurile n-o să meargă bine.

Câinele își linse buzele, gânditor.

— Și tu crezi că...

— Asta nu va merge bine? Păi, în lumea asta de nebuni, am băgat de seamă că alegerea le aparține evenimentelor. Fie că se sfârșesc prost, fie că se sfârșesc bine. Și ia ghicește ceea ce se întâmplă de cele mai multe ori?

— Se sfârșesc prost? propuse docil labradorul, deloc contrariat.

— Exact! Ai câștigat osul de aur! Pe cât pui pariu cu mine că Fafnir o să aibă probleme?

— Bine, oftă Manitou, nu pun pariu cu tine. Atunci nu ne mai rămâne decât să mergem la bibliotecă și treaba e rezolvată!

Moineau părea că se gândește foarte profund.

— Hmm, își drese ea glasul, dacă trebuie să răsfoim toate cărțile, pergamentele și alte jurnale de la bibliotecă, o să avem nevoie de luni bune.

— De luni? Glumești? se cutremură Cal, căruia nu-i plăcea în mod deosebit să citească.

— Vorbitorul! strigă Tara, făcându-i pe toți să tresară. Chestia asta mi se tot învârtea prin cap de mai adineauri. Vă aduceți aminte, când am fost la Omois? Băiatul acela, Damien, a pus o întrebare despre una dintre strămoașele tale, Moineau.

Încântătoarea fată brunetă clipi din ochi, descumpănită, apoi își aminti deodată.

— Da, firește, voia să știe prenumele fiicei lui Belle, Isabella, prin care mi s-a transmis și mie blestemul Bestiei. Și tu crezi că...

— Absolut! o întrerupse veselă Tara. Când ne-am instalat în Vorbitor, și când Damien a pus întrebarea, Vocea i-a răspuns imediat. Chestia asta e socotită că știe *tot* despre *orice*. Cu siguranță, va fi în stare să ne dea informații despre Pustiitor!

— Oricum, aprobă Moineau, tot trebuie să ne ducem la Omois, pentru a-i înmâna împărătesei Taludi-ul și pentru a o face să schimbe sentința lui Cal.

— Atunci, s-a făcut, întări Cal, s-o luăm din loc.

— Da, oftă Tara. S-o luăm înainte ca bunică-mea să mă ducă cu ea pe Pământ și să mă închidă în vreun donjon pentru următorii două sute de ani!

— Și festinul meu? gemu Manitou, disperat.

— Poți rămâne aici, Bunicule, îi propuse amabil Tara, la urma urmei, nu ne ducem să facem decât niște cercetări.

— Mmde, *de fiecare dată* când te duci undeva, trebuie să ți se întâmple ceva. Prefer să-mi sacrific burta decât să risc să te scap din ochi.

Tara îl îmbrățișă, mișcată și agasată totodată de atitudinea sa paternalistă.

Înainte plecării, Cal se decise să-și schimbe înfățișarea pentru a nu risca să fie arestat chiar din momentul sosirii lor la Tingapour.

Deoarece Fafnir îl recunoscuse mult prea ușor prima dată, se hotărî să-și confecționeze o înfățișare foarte diferită. Se făcu mai înalt, plângându-se în timpul metamorfozei că nu era chiar plăcut, își decoloră părul, își lărgi umerii, îmbătrânindu-și corpul cu vreo cincisprezece ani.

— Nu e rău, fluieră Moineau, drăguț băiat!

— Mersi, mersi, se înclină Cal.

Deodată, atunci când se pregăteau să iasă, un vârful de păr negru îi reapăru pe cap, unul dintre picioare i se scurtă brusc, făcându-l să cadă, unul dintre ochi îi deveni negru și celălalt rămase albastru... Efectul era destul de *bont*.

— Drace, înjură micul Hoț când constată daunele survenite, sunt prea obosit ca să-mi pot menține corect înfățișarea asta. Presupun că e o sechelă datorată T'sililor. O să am nevoie de ajutorul tău, Tara.

— Dacă vrei, îi răspunse Tara, ușor surprinsă. Ce trebuie să fac?

— Sorțitorii cu adevărat puternici, ca Maestrul Chem, pot schimba trupurile altor persoane, ca și pe-al lor, pentru o anumită bucată de timp. E ceea ce a făcut el de altfel pentru noi în Limburi. Dar asta cere o risipă considerabilă de energie. Trebuie să ai mereu în minte toate amănuntele acestor transformări, pentru ca ele să poată rămâne constante.

— Ei, da, și atunci?

— Pentru tine, asta riscă să fie un pic mai complicat să-mi manipulezi corpul în felul acesta, așa că nu asta vreau să te rog.

— Păi, cinstit vorbind, îmi pare bine, fiindcă riști *prostește* să te pomenesci cu un picior sau cu un braț în minus.

Cal îi zâmbi.

— Maică-mea are o mare experiență și mi-a povestit toate câte i s-au întâmplat, căci, după părerea ei, astea ar putea să-mi fie de folos într-o zi. Ca model. Mi-a spus, îndeosebi, că ar fi cu puțință... *să-i împrumuți puterea ta altui sorțitor.*

— NU!

Țipătul lui Moineau îi făcu să tresară.

— Să nu faci așa ceva, Tara, e prea periculos! zise tânăra, tulburată. Dacă nu-ți poți controla fluxul atunci când îi transmiți puterea ta altuia, poți muri din cauza asta!

— N-ai grijă, răspunse Tara, ușor surprinsă de vehemența prietenei sale. Și-apoi, Cal n-are nevoie de multă putere. Doar de atât cât să-și mențină transformarea.

Moineau respiră adânc.

— Iertare, se scuză ea încercând să-i zâmbescă, dar eu am auzit vorbindu-se despre accidente groaznice, așa că fii foarte prudentă, bine?

Tara o luă pe Moineau în brațe și o asigură.

— Nu voi risca deloc, șopti ea. Iar dacă-l simt pe Cal că dobândește prea multă putere, ai dezlegare de la mine să te transformi în Bestie și să-l pocnești, bine?

— Bine! mormăi Moineau.

— Tara, glumi Cal, m-aș pocni *și singur*, mai degrabă decât să-ți fac vreun rău. Bun, atunci, îi dăm drumul?

— Îi dăm, confirmă Tara. *Piatră vie?* continuă ea în gând.

— *Auzit eu*, răspunse piatra. *Putere tu ai nevoie pentru drăguț Cal. Putere eu îți dau.*

Tara voia doar să-i redea lui Cal înfățișarea pe care acesta o avusese la început. Acea a unui vlăjgan de vreo douăzeci și cinci de ani, cu păr castaniu și ochi albaștri.

Dar magia pietrei vii era ușor... incontrollabilă. Iar reprezentarea pe care și-o făcea despre tânăr nu era deloc aceeași cu cea a Tarei.

Puternica ei magie îl luă în primire pe Cal, făurind în jurul lui un vârtej teribil.

Când elementele se domoliră, Robin și Manitou fluierară amândoi deodată de uimire.

Cel mai frumos bărbat pe care-l văzuseră vreodată se materializase dinaintea lor. Cu niște ochi de un verde scânteietor, cu o somptuoasă coamă aurie bătându-i pe puternicii săi umeri, cu o bărbie de gladiator, cu un nas de împărat roman, încarna în același timp noblețea, forța și onoarea. Roba sa de sorțitor dispăruse, fiind înlocuită cu un fel de pagne constelat cu pietricele scumpe care-i puneau în valoare magnificele sale picioare

musculoase și printr-un costum pe corp scânteietor ce-i reliefa incredibili mușchi abdominali și-i lăsa liberi enormii bicepsi. O capă albă, menținută printr-o legătură din aur, îi cădea cu grație pe spate.

Acesta era... stupefiant.

— Oau, suflă Moineau, amețită

— Ei, da, aprobă Tara. Oau și eu!

— Deci, făcu acea apariție cu o voce care era o adevărată încântare, merge?

— O să-ți arătăm imediat, mormăi Moineau. Pe Miroitus, peretă, prefă-te-n oglindă, fără regrete.

Peretele apartamentului deveni oglindă și Cal se putu contempla.

Râzând ca nebunii, îl văzură cum se holba și cum puternicul său maxilar... îi cădea în jos.

— Ei nu, că-i bună! zise el. Țsta cine mai e?

— Păi, chiar tu, îi răspunse plat Manitou, cu o undă de gelozie în glas.

— Dar e îngrozitor! Toți or să mă remarce.

— O, sigur că da! glumi Robin. Va fi *greu* să treci neobservat. Dar nu e cazul să-ți faci griji. O să te apărăm noi de hoardele de fani care vor năvăli asupra ta de îndată ce vei scoate nasul afară!

Cal înghiți în sec.

— Tara? o strigă Moineau foarte serioasă.

— Da?

— La viitorul bal de la curte, *mie* o să-mi transferi un pic din puterea ta, bine?

— Bine!

Tara era bucuroasă să vadă că transformarea... uimitoare a lui Cal o liniștise totuși pe Moineau și-i mai alungase din temeri. Tânăra se învârtea în jurul lui Cal zâmbindu-i larg, în timp ce bietul băiat se sucea și se răsucea, teribil de încurcat.

Blondin lătră, atrăgându-i atenția.

— La naiba, era cât pe-aci să uit, făcu el cu minunata sa voce, toți știu că Familiarul meu e un vulpoi. Trebuie să-l deghizez și pe el.

— Dă-i drumul, zise Tara, ce vrei să ai ca Familiar? O hidră? Ca Toto?

Cal îi aruncă o privire sumbră.

— Foarte hazliu. Nu, o vulpe albă, ca ultima dată, asta o să fie la fel de bine.

Ea îi retransmise imediat imaginea pietrei vii și amândouă își trimiseră puterile lor magice.

— E, hop, s-a pornit!

Vârtejul de putere magică puse stăpânire pe vulpoiul cel roșu, iar când se împrăștie, un magnific *leu roșu* stătea în locul său.

— *Am spus o vulpe albă*, îi transmise mental Tara pietrei vii.

— *Pfff, răspunse piatra. Nu mare, vulpe. Leu mai bine. Merge bine cu frumos, drăguț, nou Cal!*

— Ia zi, Tara, oftă Cal, parcă totuși nu așa ne-am înțeles!

— Îmi pare rău, mormăi Tara. Dar încă nu-mi stăpânesc foarte bine puterea.

— Bun, atunci eu mă duc să pândesc pe afară, ca să văd dacă bunică-ta nu e după colț, bine?

— Du-te, Cal, venim și noi după tine.

— Da, întâri Robin. Dar mai întâi trebuie să facem rost de bumbac.

— De bumbac?

— Păi da, ca să ne-astupăm urechile atunci când o să te vadă fetele și-o să înceapă să țipe!

— Imbecilule!

Cal își înălță musculoșii săi umeri și ieși cu un pas pe care nu se putu abține să nu-l facă într-adevăr maiestuos.

Aruncă o privire afară, fără să țină seamă de criza de râs nervos care-i făcea pe prietenii săi să se clatine pe picioare, moment în care sala Sfatului se materializă brusc dinaintea lui, făcându-l să dea un pas înapoi. Uitând că acum era un leu, Blondin avu de gând să schelălăie de uimire și un răget teribil ieși din gura sa, făcându-l din nou pe stăpânul său să tresară și să-i arunce o privire cruntă. Maestrul Chem, Isabella, regele și regina, precum și consilierul lor, Salatar, erau acolo, gata să înceapă discuția, la fel de reali de parcă s-ar fi aflat și ei în aceeași încăpere.

Cal se hotărî mai întâi să-și stăpânească bătăile dezordonate ale inimii, apoi înțelese că palatul încerca să-i vină în ajutor.

— Mersi! îi zise el peretelui, dar e al dracului de nașpa ceea ce faci tu... așa că, data viitoare, încearcă cel puțin să mă previi, nu crezi? Sunt prea tânăr ca să mor de o criză cardiacă!

Amuzat, castelul făcu să apară un licorn care se înclină dinaintea lui cu grație. Cal se înclină la rândul lui. Licornul se înclină din nou... Asta ar fi putut dura mult timp, dacă Tara, Robin, Manitou și Moineau n-ar fi ieșit la rândul lor din cameră.

— Dar... ce tot faci? îl întreabă aceasta din urmă, văzându-l pe prietenul lor cum se ploconează în gol.

— Îi mulțumesc castelului, îi răspunse demn Cal. Tocmai mi-a arătat sala Sfatului. Bunică-ta, îi spuse el Tarei, e și ea acolo, așa că putem merge.

Înaintarea lor nu trecu neobservată.

Primele două femei de la curte cu care se întâlniră fură cât pe-aci să se izbească de o statuie, care abia avu timp să le evite.

Următoarele se ciocniră una de alta, tot dându-se înapoi pentru a vedea mai bine acea apariție.

O bătrână sorțitoare leșină, nemaiputând suporta atâta splendoare.

Alte curtene se luară după ei și în curând un întreg mic alai le călca pe urme. Iar cel mai rău lucru erau șușotelile.

— Tara, gemu Cal, nu poți să-ți atenuezi puțin puterea, dacă nu te superi. Altfel, Spașunele* astea o să se țină după noi până la capătul universului!

— Bine, dar tu ai fost cu ideea asta! Și, oricum, tot nu pot face nimic. Eu doar ți-am dat din puterea mea. N-am nicio vină; piatra vie a făcut totul după capul ei. Și apoi, eu prefer bruneții.

Robin privi cu coada ochilor la pletele sale albe și mina sa deveni cenușie.

— Chiar așa? întrebă Cal, foarte interesat.

— Nu, te necăjesc, glumi Tara. N-am nicio preferință.

Robin suspină ușurat.

Castelul, foarte amuzat de glorioasa înfățișare a lui Cal, făcu în așa fel încât o rază de soare să-l lumineze în permanență, închipuind pentru el somptuoase peisaje care să-i pună în valoare impresionanta-i musculatură. Se detașa astfel pe un fond de coline, înconjurat de flama unui apus de soare incendiar. O adiere blândă de vânt făcea să-i fâlfâie capa, precum și coama leului său roșu. Era ceva... spectacular.

Urmați de mica trupă de admiratoare înfocate, trecură pe la infirmerie pentru a vedea cum se mai simțea Fabrice. Demonul miriapod nu se mai afla acolo, trimis probabil în Limburi de către Maestrul Chem.

Dar nici Fabrice nu era acolo!

Tresăriră toți deodată atunci când o voce din spate se răsti la ei:

— Ah! Vă căutam. Mi s-a spus că erați în sala Sfatului.

Fabrice, îmbujorat la față și cu privirea limpede, flancat de Barune, se aținea în spatele lor.

— Dar... tu nu trebuia să stai la pat? îl întreabă Robin.

— Șamanul ăsta! bodogăni Fabrice. M-a făcut să mă tem pentru viața mea, vorbindu-mi de infecție, de putrefacție, de intoxicare, de otrăvire, și apoi, după ce s-a asigurat că sunt complet terorizat, puf!, mi-a vindecat rana. A trebuit să înghit cel puțin o suță de litri din infama sa decoctie... și apoi m-a dat afară din infirmerie! Bun, ce s-a mai petrecut *iar* cât timp n-am fost cu voi?

Brusc, își dădu seama de prezența extraordinarului Cal.

— Ei, dar eu nu-l cunosc pe acest domn?

— E-n ordine, Fabrice, sunt eu, Cal.

— Cal? Dar ce ți s-a...

— O chestie care n-a ieșit chiar așa cum mă așteptam. Scurt. Avem o mulțime de lucruri să-ți spunem și apoi o ștergem de aici înainte ca *ele* să se hotărască să se apropie ceva mai mult de mine.

— *Ele*? O! realizează deodată Fabrice, prăpădindu-se de râs, pentru tine e toată mulțimea asta de-afară? Bravo, bătrâne!

— Mie-mi spui!

Îi povestiră și lui despre ultimele evenimente. Fluieră când află că regele o trimisese pe Fafnir însoțită de doi Înalți magi.

— Fafnir nu are un caracter foarte bun, cârti el, iar când mai e și posedată, devine de-a dreptul imposibilă. Le doresc mult curaj celor doi magi!

— Apropo, ne-a cerut să facem niște cercetări în privința Pustiitorului, așa că ne ducem la Omois. Vrei să vii și tu cu noi?

— Desigur, răspunse Fabrice, rulându-și umerii, altfel cine v-ar mai proteja de monștrii cei răi, micuța mea doamnă!

Tăra îi adresă un zâmbet și Robin o strâmbătură.

Aparent, faptul de a nu-l mai avea pe Cal sub ochi le redase sorțitoarelor și curtenelor cumpătul, căci culoarul era gol când ieșiră... spre marea ușurare a tânărului.

Abia avură timp să facă zece metri.

Apărute de nicăieri, tinere, mai puțin tinere, fete gureșe și îmbujorate, se luară din nou pe urmele lor.

Cal grăbi pasul.

Îl grăbiră și ele.

Mări și mai mult pasul.

Și ele.

— Ei, dar de ce gonim așa? întrebă Fabrice, care, ca și Barune, nu reușea să țină pasul cu ei.

— Gonim, răspunse Cal strângând din dinți, fiindcă am devenit atât de frumos, încât toate femeile din țara asta s-au hotărât să mă urmeze.

— Și ce dacă? Eu zic că e mai degrabă simpatic, nu crezi?

— Eu nu, răspunse Cal pe un ton melodios, care însă nu aștepta nicio replică.

Castelul viu se decise să-i dea o mână de ajutor prietenului său. Declanșă o furtună violentă pe culoare, încetinind înaintarea celor care-l urmăreau. Dacă femeile de la curte se pomeniră lipite de perete, sortitoarele, cu ajutorul puterii lor magice, reușiră să se descurce fără greutate.

Așa că suflând din greu, iar în cazul lui Cal, și elegant zburlit, ajunseră cu toți la Poarta de transfer.

Din fericire pentru ei, ciclopul era incoruptibil și refuză categoric să le dezvăluie sortitoarelor locul unde se făcuse transferul incredibilei apariții. Apoi suspină. Acest tip arăta prea frumos ca să fie adevărat. I-ar fi plăcut ca și tinerele din rasa ciclopile să alerge tot așa după el!

Cei cinci prieteni, Familiarii lor și Manitou se materializară din nou la Tingapour, într-un palat complet... negru. Marmura pereților, aurul statuilor, veșmintele gărzilor imperiale, toate erau negre. Kali îi primea cu grație, înveșmântată într-o lungă robă îngrozitor de... neagră.

— Veniți pentru Diluție? întrebă ea frământându-și cele șase mâini. Ce nenorocire groaznică! Să-ți frângi așa gâtul, în floarea vârstei! Șamanii noștri n-au putut face nimic. Ceremonia va avea loc mâine după-amiază. Damien o să vă conducă în apartamentele voastre, împărăteasa ne-a avertizat de apropiata voastră sosire și, în ciuda afluenței de lume, v-am păstrat apartamentul disponibil.

Nu pricepeau nimic. Cine murise? Împărăteasa știa că ei vor veni? Iar Tara și Fabrice habar n-aveau ce putea fi aceea o *Diluție*.

Deodată, apărută de nicăieri, o siluetă se năpusti asupra lor. O recunoscură imediat. Era prințul Bandiou! Unchiul împărătesei pe care-l nimicise Fafnir!

Moineau își schimbă înfățișarea, Tara își activă puterea, cu mâinile învăluite de un albastru fulgerător.

Silueta se ridică și începu să... țină un *discurs*!

— Impozitele, explică el cu glas convins, sunt necesare pentru a putea plăti structurile publice. Pe Pământ, planeta noastră de origine, ele serveau la plata funcționarilor, pentru școli, spitale și costisitorul lor material, pentru plata serviciilor feroviare, a drumurilor, a edificiilor publice, a gunoierilor și a multor altor lucruri. Pe AltăLume, ele sunt necesare administrației pentru plata funcționarilor (silueta avu un răs sardonice), de ăștia există pe toate planetele, dar și pentru plata armatei noastre, a sorșilor necesari pentru apărare, pentru ameliorarea condițiilor de viață, pentru cercetarea științifică și magică. Cetățeni din Omois, aduceți-vă aminte. Puterea imperiului nostru se sprijină pe umerii voștri! Plătiți-vă impozitele!

Silueta făcu o plecăciune, apoi pieri.

Kali își șterse o mică lacrimă.

— Ce om de seamă! exclamă ea. De fiecare dată când împărăteasa pune să se proiecteze unul dintre discursurile sale, nu mă pot abține să nu plâng.

Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Moineau își retrase colții și ghearele, apoi își schimbă din nou înfățișarea, iar roba ei de sorșitoare gemu în timp ce revenea la proporțiile normale. Tara își șterse albastrul din jurul mâinilor și amândouă își luară un aer angelic și măhnit.

— Da, murmură Cal, cu capul plecat. Ce pierdere tragică! Vă mulțumim pentru ospitalitatea dumneavoastră, Doamnă Kali. La ce oră urmează să aibă loc Diluția?

Ochii lui Kali se făcură imperceptibil mai mari văzând splendida înfățișare a lui Cal.

— La orele trei, toarse ea. Măine după-amiază. Împărăteasa v-a rezervat și un loc lângă ea. E o mare cinste. Ne vom revedea atunci, ceea ce va fi o *imensă* plăcere. Până atunci, trebuie să vă rog să depuneți armele. Vi se va da o chitanță pentru a le putea recupera la plecare.

Robin oftă în timp ce-și predă arcul, făcând și o grimasă, căci arma sa nu era deloc încântată.

Deși veșmintele lui Cal erau foarte strânse pe corp, ele ascundeau un număr impresionant de cuțite și de alte instrumente de care se despărți cu regret.

Tara avea bănuieli temeinice că îi mai rămâneau încă multe altele ascunse, dar Kali nu ceru să i se facă percheziție corporală. Chiar dacă se vedea că *murea* de dorința asta.

— Nu cred că te cunosc, îi susură ea lui Cal pe un ton admirativ. Aș avea *nevoie* de prenumele tău... pentru... pentru... ceremonia de mâine.

Lui Cal îi plăceau în mod deosebit filmele pământene.

Răspunse fără ezitare.

— *Bond*, zise el cu vocea lui catifelată, înclinându-se deasupra uneia dintre mâinile tinerei femei. *James Bond*.

Fabrice și Tara tresăriră, apoi trebuiră să-și muște buzele ca să nu izbucnească în râs. Kali roși vizibil și zâmbetul ei se făcu și mai mare.

— O, prea bine, domnule... ei, Bond. Atunci... pe foarte curând.

Își redobândi stăpânirea, văzând privirea ironică a lui Moineau.

— Damien! Însoțește-i pe prietenii noștri până la camerele lor, te rog.

— Bine, Doamnă, răspunse supus Damien.

Fabrice și Tara aveau *mare* ciudă pe Cal. Să izbucnești în râs într-un palat îndoliat, nu era recomandat, dar nu le fu ușor să se abțină. Nu le fu chiar deloc ușor.

Abia dacă făcuseră câțiva pași, când Robin tresări, ascunzându-se cu grijă în spatele lui Damien.

Într-adevăr, arcul lui Lillandril tocmai se materializa din nou la brațul său... împreună cu toate accesoriile sale. Niciun strigăt nu se făcu auzit până la ei dinspre Poarta de transfer, de unde deduseră că această reîntoarcere a arcului trecuse neobservată.

— Grozav, murmură Cal admirativ, e foarte practic trucul ăsta al tău! Ai grijă totuși să nu ți-l vadă Damien.

— Da, domnule Bond, îi răspunse Robin, atrăgându-și o privire crâncenă din partea Tarei, care își stăpânea cu greu acel hohot de râs nebun și care nu se putu abține să nu chicotească.

Traseul lor de-a lungul palatului o ajută să se potolească. Cuvântul cel mai slab prin care putea fi calificată atmosfera care domnea aici era... franc vorbind, acela de *morbidă*. Arborii de pe culoare își pierdeau frunzele, păsările de foc se uitau dezolate la penele lor devenite negre. Marii drago-tiranozauri erau atât de demoralizați, încât nu încercară nici măcar să-l ronțăie pe Fabrice când traversară jungla aceea neagră. În depărtare, pterodactilii zburau scoțând țipete de spaimă, ca atâtea păsări rău prevestitoare, iar Vrririi nu pricepeau de ce blana lor albă se închisese brusc la culoare.

Lumina ce trecea prin golul ferestrelor era filtrată, pentru ca ea să devine sumbră și rece, și un geamăt lugubru răsuna în tot palatul.

— Brrr, făcu Fabrice, căruia îi trecuse de tot cheful de râs, e foarte...

— Da, hm, foarte...., confirmă Cal. Mai ales pentru un tip însetat de putere care a asasinat o mulțime de oameni. Dacă ei ar ști, l-ar arunca imediat într-un groapă cu îngrășământ lichid înainte de a se duce să-l serbeze!

Galant, Sheeba și Blondin se detașau net de tot acest negru ambiant. Curtenii, dintre care unii își căniseră pur și simplu pielea în semn de doliu, se uitau la pegasul alb, la pantera argintie și la leul roșu cu vădită reprobare.

Iar curtenele se uitau după Cal admirativ. Dar, din pricina doliului, se mulțumeau să se uite la el cu uimire, apoi se îndepărtau șușotind.

— Știi că sunteți invitații Majestății Sale Imperiale, încep cu delicatețe Damien, călăuza lor, totuși cred că ar fi mai nimerit să le schimbați Familiarilor voștri culoarea. N-am dori să loviți astfel în sensibilitatea suveranei noastre, care a fost teribil de afectată de pierderea unchiului ei, nu-i așa?

Tara zâmbi. Băiatul manifesta o mare prudență față de ei, de la ultimele evenimente.

— Vom remedia imediat lucrul ăsta, îi spuse ea pe un ton politicos.

Damien păru ușurat.

— Mersi, Domnișoară!

— Dar, mai înainte, am avea nevoie de o informație. Ar fi posibil să mergem la Vorbitorul vostru?

Damien, bucuros că ea acceptase să se ocupe de Familiari, nu se lăsă rugat.

— Bineînțeles, Domnișoară, vă rog să mă urmați.

Se afla puțină lume în imensa încăpere destinată cunoașterii. Deși pereții erau literalmente tapetați cu manuscrise, cărți, ziare și carnete de călătorie, majoritatea sorșitorilor prefera să folosească sistemul vocal al Vorbitorului.

Fabrice tresări brusc. O labă lungă depășea mărimea unei mese. Cenușie, păroasă... și terminată cu o gheară deosebit de ascuțită.

— La dracu', șopti el furios, aici se află un păianjen!

Cal se uită cu atenție, apoi exclamă.

— Ei! Dar ăsta-i Drrr! Știți, păianjenul ăla care urma un tratament pentru problema lui de alergii! L-am cunoscut când eram închis. E totuși drăguț.

— Da, dar să rămână acolo unde e, he! reluă Fabrice, căutând din priviri masa cea mai depărtată de păianjen.

Robin și Cal ridicară din umeri. Pentru ei, păianjenul era un cetățean ca oricare altul. Se instalară cu toți în jurul mesei alese de Fabrice, în timp ce Damien se ducea să întâmpine alți invitați la Poarta de transfer.

Sfera de tăcere se coborî peste ei, izolându-i.

— Voce! exclamă Moineau care cunoștea bine cum funcționează Vorbitorul.

— Prințesă Gloria? răspunse Vocea.

Moineau se strâmbă. Era atât de obișnuită cu porecla ei, încât i se părea întotdeauna ciudat când oamenii se serveau de *titlul* ei.

— Căutăm informații despre o entitate numită Pustiitorul de Suflet.

— Îmi pare rău, răspunse imediat Vocea, dar această informație e *secretă*. Nu vă pot permite accesul la ea. Nu sunt abilitați decât Înălții magi. Vă pot fi de folos cu altceva?

— Eu sunt Înaltul mag Manitou Duncan! mormăi bunicul Tarei... chiar dacă deocamdată nu arăt așa. Dă-ne informația, dacă nu ți-e cu supărare.

Vocea reluă, cu o undă de acreală în ton.

— Scuzele mele, Înaltule mag. Nu sunt abilitați decât Înălții magi din Omois.

— Drace! mormăi Cal. De data asta nu trebuie să te lași zdrobit, sfâșiat sau răpit ca să obții o informație... paf! Nu merge așa!

Tara se gândea furioasă. Și deodată avu o idee.

— Voce?

— Domnișoară Duncan?

— Împărăteasa are acces la această informație, nu-i așa? De această dată, tonul Vocii fu de-a dreptul disprețuitor.

— Da, Domnișoară, desigur. Împărăteasa, fiind din familia domnitoare, are acces la orice informație.

— Prea bine, zâmbi Tara, voiam să fiu sigură că asta nu depinde de împărat.

Surprinzându-și prietenii, se ridică și le făcu semn s-o urmeze.

— Știu ce trebuie să facem, îi anunță ea de îndată ce ieșiră din sală.

— O-la-la! gemu Fabrice, mi se face groază când te-aud vorbind pe un asemenea ton. În general, asta aduce după sine mari, mari necazuri pentru noi... care implică răni grave, ba chiar de nevindecat.

— De fapt, confirmă Tara, dacă planul meu nu ține, cred că vom fi pe bune... condamnați pentru crima de lezmaiestate.

Fabrice rămase fără suflu.

— ...!!! încercă el să articuleze.

— Ce anume o să facem? ghici Tara. O, nimic deosebit!
Numai că... *o s-o tragem de limbă pe împărăteasa din Omois!*

Dezonoare imperială

De această dată, geamătul lui Fabrice se auzi perfect. Mamutul său îi însoți starea de suferință cu un viguros muget.

— Șșșt, mormăi Manitou când ceilalți sorțitori se întoarseră spre grupul lor, șocați. Hai, Fabrice, doar știi bine că Tara glumește!

— Problema e, observă Cal, că am oribila impresie că nu glumește deloc. Hai, Tara, recunoaște. Ce anume ai fumat în dimineața asta? Pare să fi fost ceva foarte tare, să nu zici nu!

— Pff! răspunse Tara, nu-i deloc amuzant! Iar tu ai drep-tate, nu glumeam. *Trebuie* să-i vorbesc împărătesei. *Acum*. Știe cineva cum?

— E floare la ureche, răspunse Robin. Nu trebuie decât să ceri o audiență *privată*. Cum pesemne există cam vreun mic milion de persoane care solicită același lucru... și care mai sunt și adulți, cetățeni din Omois... mă gândesc că vei obține audiența cam peste unu sau două *secole*!

— Nu cred, reflectă Tăra. Împărateasa știa că urma să venim. Și ne-a păstrat chiar și un loc pentru Diluție, orice ar însemna chestia asta, mâine.

— Diluția, interveni cu amabilitate Robin, e dizolvarea corpului în parc, pentru ca el să se reîntoarcă la izvoarele din AltăLume.

— Drace, zise Fabrice. Vrei să spui că pășind prin parc călcăm pe morții din Tingapour?

— Nu, bineînțeles! răspunse Robin pe un ton jignit.

— Ah, asta mă mai liniștește!

— Doar pe membrii familiei imperiale, reluă Robin cu un zâmbet de cotoi.

— Ue, se strâmbă Fabrice, asta-i chiar dezgustător.

— Bun, reluă cu fermitate Tăra, spuneam că trebuie s-o vedem cât mai repede pe împărateasă, nu numai ca să ni se permită accesul la informația de care avem nevoie pentru Fafnir, ci și ca să-i înmănăm Taludi-ul pentru a-l dezvinovăți pe Cal. În ciuda deghizamentului său magnific, Mister *Bond* riscă să fie din nou arestat.

— Da, aprobă Cal, mi-ar plăcea tare mult să evităm episodul *închisoare*, pe cât posibil!

— O-la-la, răsese Moineau. Dacă rămâi așa cum ești acum, împărateasa nu te va închide niciodată... mă rog, cel puțin nu în închisoare!

— Ne, ne, ne, foarte hazliu. O să depun o cerere pentru a-mi dovedi nevinovăția și o să-i cer unui Effrit să i-o ducă împăratesei. Și apoi, vom vedea ce-o mai fi.

— Da, ai dreptate, timpul ne presează! adăugă Manitou.

— Așa crezi? Întrebă Cal, ușor surprins. Cu excepția riscului de a fi arestat, nu arde nimic în momentul de față, nu? Fafnir n-are nevoie de informațiile despre Pustiitor imediat, mai întâi trebuie să se întoarcă din Mlaștinile Deznădejdi.

— O, dar nu mă gândeam la Fafnir, răspunse blând Manitou. Făceam mai degrabă aluzie la alte persoane! Maestrul Chem va veni pentru înmormântare, însoțit probabil de *Isabella*. N-aș fi surprins dacă părinții lui Moineau ar sosi și ei pentru a reprezenta guvernul din Lancovit... fără să-l mai punem la socoteală pe *tatăl* lui Fabrice, care va fi desigur invitat în calitate de prieten al defunctului prinț.

Fața lui Fabrice dobândi o frumoasă culoare verde.

— Dumneavoastră... dumneavoastră glumiți, se bâlbâi el, *tatăl meu și Isabella!* Aici! În același timp? După episodul cu Bandiou, distrugerea serei lui Papa și diferitele noastre treceri în AltăLume fără permisiunea Isabellei, nici nu îndrăznesc să-mi imaginez ce pedeapsă o să-mi aplice! De altfel, chiar mă gândeam foarte serios să mă exilez pe o altă planetă!

Robin îi dădu o palmă amicală pe spate.

— Astea-s prostii. Tatăl tău a văzut foarte bine că am scăpat Pământul și AltăLumea de un tiran cumplit. Se va mulțumi probabil să răcnească un pic, și-atât.

— Robin, suspină Fabrice, tatăl meu îmi va lua probabil pielea și o va atârna în salon. Iar Isabella va lua ceea ce va mai rămâne pentru a face din ea o ștergătoare la intrarea în conac. Măcar așa să fiu și eu bun la ceva!

Cal încercă să-i ridice moralul tânărului Pământean, fără succes, și se îndreptară în tăcere până la apartamentul Tarei. Palatul fiind imens, îi cerură unui Effrit să le arate calea. Cum

curtenii ridicau din sprâncene la trecerea lor, Tara se gândi să modifice culoarea celor patru Familiari.

Deodată, niște strigăte ascutite de consternare răsunară în tot palatul.

Afurisita de putere magică îi scăpase iar. Tocmai se uita la Cal și se gândea în treacăt că în roșu i-ar sta și mai bine.

Puterea-i magică se manifestă pe loc și întreg palatul se pomeni... în roșu. Robele sorțitorilor, statuile, zidurile, culorile, părul animalelor.

Efectul era destul de spectacular.

Îngrozită, Tara privi dezastrul și pe curtenii înnebuniți care-și contemplau veșmintele uluiți.

— O-la-la, râse gâlgâit Moineau, la ce te gândea de fapt?

Tara roși, în acord totuși cu roba ei purpurie, și anulă sorțul. Prudent, Robin luă totul pe seama sa și întunecă și robele lor de sorțitori până la un albastru atât de închis încât părea negru, apoi întunecă și părul animalelor.

Fabrice suspină din nou. Tara avea o asemenea putere! Pe care o mânua cu atâta ușurință! Nu o pizmuia, dar... de fapt, da. *Era* gelos pe ea. De ce nu avea și el o putere de felul ăsta? Apoi își reaminti de Sangravul care încerca s-o ucidă pe Tara dintr-o pricină misterioasă și de Magister, care o considera drept cheia puterii demonice... și își spuse că la urma urmei e mult mai bine să ai o putere mai mică. Și-apoi îl avea pe Barune! Își coborî privirile spre mamut și-l mângâie pe cap cu dragoste... în timp ce căuta totuși să-și ferească degetele de piciorul său. Deși considerabil mai mic, Barune rămânea... *greu!*

În ceea ce-l privește, Robin se întreba ce avea să urmeze după ce o să se termine totul. Știa că Tara trebuia să se întoarcă pe Pământ.

Mai știa și că el n-o *putea* însoți. Un semielf pe Pământ. Ridicol! Înzestrarea sa magică n-ar mai fi fost atât de puternică pentru a-și putea ascunde de străini ciudații săi ochi cristalini, oblici ca ai unei pisici, și curioasele sale plete albe amestecate cu meșe de un negru-închis.

Elfii erau vânători, războinici. A o însoți pe Pământ pe Tara ar fi însemnat să renunțe la toată această moștenire.

Și nu putea.

Iar asta îi pricinuia o durere aproape *fizică*.

Așa că, deocamdată, binecuvânta aceste probleme care le cădeau pe cap una după alta, silind-o pe Tara să rămână în AltăLume.

La rândul lui, Cal se gândea că în curând va putea să se dezvinovătească de acuzație, că avea să le spună vreo câteva vorbe profesorilor lui de la Universitatea de Furt Brevetat, cu privire la notițele lor și, cu o nuanță de tristețe, că va fi nevoit să-i întâlnească pe părinții lui Brandis pentru a le transmite ultimele rugăminți din partea fiului lor.

Și își dorea, mai ales, să-și recapete adevăratul său corp. Acesta era într-adevăr prea... Prea!

În ce-o privește pe Moineau, aceasta era neliniștită.

Nu pentru ea.

Pentru Tara.

Copil crescut singur, căci părinții ei călătoreau mult, Moineau nu avea multe prietene. Și apoi sosise Tara și în câteva săptămâni îi devenise un fel de soră geamănă, ba mai mult chiar, o confidentă. Tara însă rămânea cumva secretă, ca și cum i-ar fi fost greu să se destăinuie, sau încă nu știa cum aveau să-i fie primite demonstrațiile de prietenie!

Moineau știa că povara viitorului ei apăsa teribil pe umerii prietenei sale. De fapt, cu toții aveau o idee despre ceea ce doreau să facă mai târziu. Robin voia să intre în Serviciile Secrete elfe din regat, ca și tatăl său. Cal era deja un Hoț Brevetat, chiar dacă nu primise încă titlul în mod oficial. Fabrice urma antrenamentul Prim-sorțitorilor și avea să devină Înalt mag. Iar ea, Moineau, se gândea să reia lucrările mamei sale, în colaborare cu triburile piticilor, privitoare la sursele de magie din AltăLume. Iar dacă asta nu avea să-i placă, atunci putea să obțină consacrarea în Lancovit și să devină Înalt mag.

Tara însă nu avea de ales. Ea era moștenitoarea unui *imperi*u, speranța unei întregi națiuni. Deținea, totodată, și cheia puterii demonice. Era ținta unui ucigaș, centrul unor comploturi și al unor pericole. Ea nu va putea fi *niciodată* o mică fată normală trăind o adolescență normală.

Desigur, cu toții erau niște adolescenți ceva mai aparte. Numai că Tara era și mai aparte decât ei.

Iar uneori, în tăcerile prietenei sale, Moineau simțea suflul angoasei sale.

Neștiutoare despre toate aceste lucruri, Tara se gândea la părinții ei. Trebuia să-și anunțe mama că își revăzuse tatăl.

Fără ea.

Tara știa că Selenă n-o să-i poarte pică pentru asta. Acționaseră presați de timp. Dar regreta din tot sufletul că nu-l putuse chema pe tatăl ei în prezența mamei-sii. Și, curios lucru, deși n-o „cunoștea” decât de câteva zile, Selenă îi lipsea teribil, ca și Isabella, de altfel... chiar dacă trebuia s-o evite deocamdată pe bunică-sa, pentru a nu se trezi pusă la popreală pe Pământ.

Și apoi, într-un mic colțișor al conștiinței sale, își făcea griji despre ceea ce punea la cale Magister. Galant protestă în mintea lui. Îi dădu de înțeles că n-avea niciun rost să-și facă griji. Dacă Magister le făcea necazuri, ei bine, ei aveau să-l trimită Demonilor. Și îi proiectă imaginea unui Magister cu părul zburlit, spânzurând între ghearele sale, zbătându-se zadarnic, înconjurat de o hoardă de demoni hilari.

Tara nu se putu abține să nu chicotească. Pegasul ei, bucuros că o făcuse să râdă, se așeză lângă ea și o împinse afectuos cu botul. Moineau îi aruncă o privire întrebătoare și Tara îi răspunse cu minunatul ei zâmbet, ceea ce o liniști pe prietena sa.

Odată ajuns în cameră, Manitou întrebă cu o voce pierdută dacă puteau comanda ceva de mâncare înainte de a cădea din picioare de *foame*.

Un Effrit le aduse mai multe feluri și ei se ospătară cu niște mâncăruri atât de bizare precum coaste de Brrraaa în sirop de slurp, piure de Kalornă și mlădițe de brill însoțite de Tzinpaf, prăjituri cu ciocolată, cu miere de bizzz și cu cremă de balbună, și Kidikoi.

Tara se uită cu neîncredere la miezul bomboanei sale caramel/banană/ardei, care glăsuia: „Ea va fi aici în curând, fără primejdie sunt ale sale cuvinte, dar adevărul trebuie meritat, mai înainte”, ceea ce, ca de obicei, nu-i spunea mare lucru.

Moineau îl însărcină pe Effrit cu mesajul pentru împărăteasă, insistând asupra „noilor elemente susceptibile de a-l dezvinovăți pe Caliban Dal Salan”.

Apoi rămaseră în așteptare.

La ora unu din noapte, deveni clar că împărăteasa nu avea de gând să-i cheme. Se hotărâră să se ducă la culcare.

Cal, pe jumătate adormit, fu cât pe-aci să facă o criză de inimă atunci când un Effrit se înființă la picioarele patului său, strigând cu un glas ascutit:

— Sus, sus, sosește... un vizitator! Trezește-te!

Cal se pomeni în pijama, în salon, înaintea de a-și fi dat seama ce se petrece.

Ceilalți dădură și ei năvală înăuntru, stârniți de mesager, frecându-se la ochi, uimiți.

Deodată, ușa se deschise fără permisiunea lor, lăsând cale liberă lui... Xandiar, căpetenia gărzilor!

— Nu, gemu Cal, nu el!

Dar Xandiar nu părea interesat de micul Hoț. Cu atât mai mult cu cât puterea magică a Tarei continua încă să-și facă efectul, Cal arătând la fel de superb.

Căpetenia gărzilor inspectă încăperea, apoi îi făcu semn delicatei siluete mascate care îl urma să intre și trânti ușa în urma ei cu o putere nebună.

Avea fața roșie și transpira abundant.

Văzându-l atât de agitat, Tara ghici imediat cine se ascundea sub acea mască. Intuiție confirmată, atunci când gluga căzu, dezvăluind mărețul chip al... împărătesei! Aceasta își împletise părul într-o dublă coadă, care atingea pământul, și purta o simplă robă albă, strânsă la mijloc cu o centură de aur.

În ciuda tulburării sale, Xandiar luă poziția cuvenită și vesti cu voce tare:

— Majestatea Sa Imperială Lisbeth'tyl...

— Ajunge, Xandiar, i-o tăie împărăteasa. Ei știu cine sunt. Stai de pază la ușă. Dacă ar ști cineva că mă aflu aici fără escortă,

ne-am putea alege, pe bună dreptate, cu muștrări din partea serviciului de securitate pentru următorii zece ani!

Bietul Xandiar fu cu totul de acord cu sus-numitul serviciu, dacă socoteai după spaima cu care își răsucea toate cele patru mâini ale sale.

Faptul de a fi singurul răspunzător de siguranța suveranei era vădit mult prea mult pentru nervii săi.

Se duse să se posteze la ușă, cu un aer profund nefericit.

Împărăteasa se așeză cu grație, și-i pofti să facă la fel. Încă uluiți, toți se supuseră și rămaseră cu ochii zgâiți la ea.

Împărăteasa îl contemplă o clipă pe Cal, apoi dădu din cap, ca și cum ar fi găsit soluția enigmei.

— Caliban Dal Salan, presupun? întrebă ea.

Magnificul Cal se înclină dinaintea ei cu o grație irezistibilă.

— Sluga dumneavoastră, Majestatea Voastră Imperială!

— Superbă deghizare. Originală.

— Vă mulțumesc, Majestatea Voastră Imperială.

Și îi oferi un zâmbet atât de strălucitor, încât o făcu să clipească din ochi. Dar nu se putu abține să nu-i întoarcă zâmbetul, apoi, cu vădit efort, își regăsi stăpânirea de sine.

— Bine, zise ea cu o voce limpede, evitând cu grijă să se mai uite la Cal, pentru a nu se mai lăsa tulburată, ce recompensă aș putea eu găsi pentru ucigașii unchiului meu?!

Cu coada ochiului, Robin îl văzu bine pe Xandiar, care tresări, și pe Fabrice, care înghiți în sec, zgomotos.

De această dată, Moineau fu aceea care reacționează prima.

— Pe onoarea mea, Majestatea Voastră, răspunse ea prudent, alegerea voastră va fi și a noastră!

— În fine, trase Tăra de timp, în măsura în care sunteți la fel de răspunzătoare pentru moartea sa ca și noi!

În acel moment, Manitou încetă să mai respire. Și niște imagini îngrozitoare, ale unor zăbrele de celulă și ale unor bucăți de pâine uscată, începură să i se perinde pe dinaintea ochilor.

Împărăteasa nu reacționează, mulțumindu-se să se uite cu atenție la fată. Aproape că i se putea auzi sunetul angrenajelor din minte. În cele din urmă, se hotărî.

— Cum de ți-ai dat seama?

Manitou începu din nou să respire. Zăbrelele și pâinea uscată se îndepărtară.

— Mai multe indicii m-au pus pe această pistă, răspunse Tăra, a cărei inimă bătea nebunește. În ciuda atacului a cărui victimă am fost, nu ați vrut să mă vedeți, deoarece, tot atunci, gnomii au venit să vă ceară ajutor. Pentru a treia oară într-o lună! E ceea ce se spunea în șoaptă pe culoare. I-ați trimis pe elfii-vânători să scotocească palatul unchiului vostru Bandiou. Iar ei n-au găsit nimic. Dar curtenii șopteau cuvântul „scandal” și, după părerea mea, îl bănuiau deja pe unchiul vostru de ceva vreme. Și apoi, Glul Buglul a spus, când ni s-a prezentat, că ați *insistat* ca el să fie Compensatorul lui Cal. Știați că logodnica sa făcea parte dintre prizonieri. V-o spusese chiar el. Ați bănuț că avea să apeleze la Cal pentru a găsi dovezi împotriva unchiului vostru. Și pun pariu, de zece la unu, că voi ați activat Brouillus-ul asupra lui Cal și Angelicăi pentru a-i împiedica pe Ghicitori să citească adevărul din mințile lor și a putea fi astfel închiși. Iar atunci când Cal a evadat, ați interzis să fie urmărit, deși oamenii din Lancovit nu erau totuși la curent cu dispariția sa, ceea

ce era totuși illogic. Am înțeles atunci că v-ați folosit de noi ca de niște... copoi, ca de niște câini de vânătoare!

Uluți, Manitou, Cal, Moineau, Fabrice și Robin se uitau când la Tara, când la împărăteasă, care rămânea foarte calmă.

— Majestatea Voastră, exclamă Xandiar, înfuriat, dați-mi voie s-o învăț pe această copilă impertinentă ce înseamnă politețea. Ea...

— ...are perfectă *dreptate*, i-o reteză împărăteasa. Chiar dacă sunt foarte uimită că o sorțitoare atât de tânără mi-a putut desluși stratagema.

— Și asta era singura soluție pe care ați găsit-o? exclamă Tara, furioasă că își vedea bănuielile confirmate. Să condamnați un om nevinovat! Să ne faceți să ne riscăm viețile!

— Nu, nu era singura soluție pe care o găsisem, răspunse rece împărăteasa. Cum nu dispuneam de dovezi pe care să i le înfățișăm curții, nu-l puteam nici acuza în mod oficial pe Bandiou. Înainte de a fi fost Caliban incriminat de către părinții lui Brandis, ceea ce, în treacăt fie zis, nu e deloc din vina noastră, pusesem la punct un alt plan. Mult mai simplu.

Făcu o pauză, sfidându-i pe tineri să-i adreseze o întrebare. Tara nu ezită s-o facă.

— Iar planul vostru era...?

— De a încerca să-l *asasinăm*! răspunse limpede tânăra femeie.

— Oau, lăsa să-i scape lui Fabrice. Super, relațiile de familie din lumea voastră!

— Când e vorba de *putere*, oftă împărăteasa, nu ai nici familie, nici prieteni. Scurt. Dar n-a mers. Bandiou devenise prea puternic. Ne-a trimis înapoi asasinul. În mai multe pachetele.

Declarația sa fu urmată de o tăcere apăsătoare. Pe care o întrerupse Tara, încă furioasă.

— Atunci, ați pus la punct toată această mașinațiune *complicată* pentru ca noi să vă descotorosim de unchiul dumneavoastră! Și dacă nici asta n-ar fi mers?

— Nu urmăream ca *voi* să mă scăpați de unchiul meu, protestă împărăteasa. Odată femeile gnomilor eliberate și dovezile feloniei sale date la iveală, Înălții mei magi l-ar fi făcut pulbere cu ușurință. Dar voi cinci alcătuiți un fel de... *armă* incontrolabilă care i-a fost de-a dreptul *fatală*.

— De unde știați că ne vom dovedi atât de... performanți? Îndrăzni Cal. La urma urmei, nu suntem decât niște adolescenți. Nu era ușor riscant, ca plan vorbind?

— Toți cei din AltăLume au aflat că voi sunteți artizanii căderii foarte puternicului Magister, pe care nici dragonii, nici Înălții magi nu reușiseră să-l localizeze. Și tot voi i-ați eliberat și pe Prim-sorțitorii noștri. Așa că, atunci când părinții lui Brandis l-au acuzat pe Caliban, ne-am folosit de ocazie. Imperatorul și cu mine am lansat un Brouillus. Și atunci am avut o surpriză.

— O surpriză? întrebă Moineau, fascinată.

— Exista deja un Brouillus extrem de puternic aruncat asupra lui Caliban și a Domnișoarei Brandaud!

— Incredibil, murmură Manitou, traducând sentimentul lor general. V-ați interferat prin urmare cu planurile altcuiva. Dar când ați chemat manii lui Brandis, nu v-a fost teamă că ei îi vor declara pe Cal și pe Angelica nevinovați?

Zâmbetul împărătesei deveni șiret.

— Fusese aruncat un al doilea sorț asupra fantomei. Foarte subtil, dar care îl îmboldea să facă exact ceea ce ne doream. Atunci, n-am intervenit. Caliban și Domnișoara Brandaud au

fost condamnați. Scurt. Când Xandiar a venit să-mi spună că micul Hoț a dispărut, n-am avut nicio îndoială, imperatorul și cu mine, că gnomii îl ajutaseră să scape. Evident, *voi* nu erați preveniți de asta, căci, în ceea ce vă privește, reușiserăți să-mi adormiți jumătate din oamenii de la palat. Apoi ați dispărut și voi. L-am împiedicat pe Xandiar să vă urmărească. Asta e de altfel și motivul pentru care l-am ales să mă însoțească în seara asta. Pentru ca să poată *pricepe*.

Îi zâmbi cu dragălașenie mării căpetenii a gărzilor, care dădu din cap cu recunoștință.

— În sfârșit, reluă ea, Păzitorul Besois-Giron a sosit cu trupul unchiului meu și cu o abracadabrantă poveste despre o furtună, de cădere a unui ponton și de gât rupt. Spre marea sa ușurare, am înghițit tot ce ne-a îndrugat. Iar eu am declarat doliu. Și asta-i tot.

— La naiba, asta înseamnă că ne-am dus degeaba în Limburi! exclamă Cal furios.

— În Limburi? se miră împărăteasa. Nu pricep.

— N-aveam nicio certitudine, îi spuse Tara. Doar o *intuiție* cu privire la rolul vostru în această afacere. Așa că ne-am dus în Limburi cu scopul de a invoca manii lui Brandis pentru a-l judeca din nou pe Cal. Totul e înregistrat pe un Taludi.

— O, dar nu va fi nevoie, răspunse împărăteasa. I-am grațiat pe Caliban și pe Domnișoara Brandaud chiar de la începutul doliului. N-ați primit anunțul oficial în Lancovit?

Cal, care rămăsese în picioare, punându-și fără să vrea în valoare impresionanta-i musculatură, se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Pe strămoșii mei, murmură el, nu-mi vine să cred. Ni-meni nu ne-a spus nimic!

— Prin urmare, zise împărăteasa, repet întrebarea. Ce le-aș putea eu da ca recompensă celor care mi-au salvat imperiul?

Cei șase prieteni erau prea șocați pentru a răspunde. Brusc, împărăteasa trebui să improvizeze.

— Lui Caliban, îi ofer proprietatea din Salendourivor, la nord de țara noastră. Animalele și câmpurile îi aduc un venit cam în jur de o mie de credite-mute aur pe an. Aici va putea găsi un loc unde să se odihnească după isprăvile sale de Hoț.

Cal se mulțumi s-o privească cu un elegant aer buimac.

— Pentru prințesa Gloria, continuă ea, având în vedere apartenența ta la familia regală din Lancovit, presupun că o proprietate pe pământurile noastre ar risca să fie greșit înțeleasă. Totuși, mi s-a părut că ai dori să te dedici unor cercetări întreprinse împreună cu piticii, privitoare la sursele de magie din AltăLume. Am niște pergamente și niște documente unice în lume. Ți le dăruiesc.

Moineau se ridică și făcu o plecăciune adâncă, neîndrăznind să mai spună ceva, atât era de emoționată.

— Înaltule mag Manitou, o proprietate, asemănătoare celei din Salendourivor, Imitanchivor, te așteaptă, împreună cu tot confortul și unul dintre cei mai buni bucătari din AltăLume, faimosul șef François, doar în serviciul tău.

— Ma... Majestate, e prea, e prea mare onoarea! se bâlbâi Manitou, salivând dinainte.

— Robin, eu cred că dorința ta cea mai mare e să intri în Serviciile Secrete din Lancovit, ca și tatăl tău. Îți ofer postul de ofițer în ale mele. Cu efect imediat. Deși în acest caz vei deveni cel mai tânăr ofițer al nostru, experiența ta e neîndoielnică. Nu îți propun proprietăți, știu că elfilor nu le place să

locuiască în afara patriei lor, Selenda, unde se întorc de cele mai multe ori folosind porțile. Totuși, pentru a nu te simți lezat, un venit echivalent cu veniturile celorlalte proprietăți îți va fi vărsat într-un cont deschis pe numele tău.

— Majestate, sunteți de o generozitate fără margini! Banii aceștia vor fi bineveniți în Selenda! Totuși, trebuie să vă declin propunerea de integrare în serviciile voastre. Tatăl meu consideră că încă nu mi-am terminat instruirea. Vă mulțumesc însă.

— Cum vrei, Robin. Chiar și așa, oferta mea rămâne valabilă dacă te decizi să nu mai lucrezi alături de tatăl tău. Tinere Besois-Giron, tu ești singurul despre care nu am prea multe date. Ți-ar face plăcere să ai și tu o proprietate?

— Vă mulțumesc, Majestatea Voastră Imperială, dar o am pe aceea a tatălui meu. A vă servi e o recompensă suficientă în sine.

— Mmm, elegant răspuns. Totuși eleganța nu ține de foame. Voi deschide așadar un cont pe numele tău în aceleași condiții ca și pentru prietenul tău Robin. Așa îți convine?

— De minune, Majestatea Voastră Imperială, de minune!

— În ceea ce te privește pe tine, tânără Tara...

— Eu știu ceea ce îmi doresc, o întrerupse Tara cât mai curtenitor cu putință, în ciuda agasării pricinuite de faptul că-și vedea prietenii topiți de admirație pentru împărăteasă, în vreme ce ea nu făcuse altceva decât să-i manipuleze. Îmi doresc să am acces la informațiile *confidențiale* ale Vorbitorului vostru.

Împărăteasa se crispă.

— La ce informații confidențiale te referi? întrebă ea, prudentă.

— La cele legate de Pustiitorul de Suflet. Avem unele probleme cu el.

Împărăteasa șuieră printre dinți.

— Pe strămoșii mei! Dar știi să-ți alegi dușmanii, fata mea. Pustiitorul. Nici mai mult nici mai puțin! Știu că a fost închis chiar de către Demiderus, căci a trădat cauza oamenilor alindu-se cu Demonii în timpul mării bătălii a faliiilor. Și că e deosebit de periculos, căci e cu neputință să fie nimicit. Cere-rea ta a fost acceptată. Vei avea acces la informațiile deținute de Vorbitor. Voi da acest ordin după plecarea mea de aici. Și, deși probabil că tu nu dorești așa ceva, îți dăruiesc și ție o proprietate, apropiată de a mea, Sevendareve, în Tarvenchir.

Tara se pregătea să refuze, dar împărăteasa o împiedică printr-un semn din mână.

— Așteaptă. Du-te mai întâi până acolo, înainte de a-mi refuza darul. Dacă totuși n-o să-ți placă, atunci o să-mi iau darul înapoi și-l voi înlocui cu credite-mute.

Tara înclină docil din cap. Obținuse ceea ce dorea, așa că nu avea niciun rost s-o supere pe puternica suverană... Nu se știe niciodată.

— Cum doriți, Majestatea Voastră Imperială.

— Prea bine.

Tânăra femeie se ridică printr-o mișcare iute și își aranjă capă și gluga peste robă.

— Să mergem, Xandiar. Mai avem încă multe de făcut. Pe curând, pentru Diluție. Contez pe voi.

Și se făcu nevăzută, urmată de garda ei la fel de mânioasă.

— Tara! exclamă Moineau, făcându-i pe toți să tresară, frumos îți șade!

Tara își ridică ochii, surprinsă de tonul fetei.

— Suntem prietene, nu-i așa? întrebă apăsător Moineau. Aș spune chiar, după toate prin câte-am trecut, că avem o încredere deplină una în alta, nu?

— Eeeei, deplină, răspunse Tara, care nu vedea deloc unde voia să ajungă Moineau.

— Atunci, izbucni Moineau, data viitoare când mai ai îndoieli, intuiții, bănuieli, îți interzic să le mai păstrezi numai pentru tine, e clar? Trebuie să le împărtășești totul prietenilor tăi. Chiar cu riscul de a trece drept o mare idioată. Nu pot să sufăr când ne ascunzi ceva!

Tara schiță un zâmbet neghiob.

— Pardon, de fapt nu voiam să vă plictisesc cu ideile mele tâmpite. Asta părea atât de... complicat ca plan, atât de... improbabil! Și apoi, la început credeam că în spatele a toate astea se află Magister. Nu m-am gândit imediat la împărăteasă! Iar bunica m-a învățat să nu vin la ea s-o plictisesc cu problemele mele. Așa se face că am tendința să mi le descurc singură.

— Da, ei bine, eu nu sunt bunică-ta. Iar problemele, le descurcăm împreună. Bine?

— Bine!

Își petrecură ora următoare vorbind despre somptuoasele daruri ale împărătesei, apoi, oboseala luând locul exaltării, sfârșiră prin a se duce din nou la culcare.

A doua zi dimineață, spre marea lui dezamăgire, Cal arăta tot splendid. La fel de înalt și de musculos.

— Drace, mormăi el în bolul său de la micul dejun, cât o să mai țină afurisitul ăsta de sorț?!

— Având în vedere puterea magică a Tarei, poate ține și toată viața, îl tachină Moineau, ridicându-și nasul de la tartina ei cu unt de balbună.

Cal se uită la ea cu o privire plină de spaimă.

— Crezi? zise el cu un glas tremurat. Crezi c-o să rămân captiv în corpul mătăhălos al acestei mașinării?

— Ei! protestă Tara, corpul tău nu e mătăhălos.

— Nu, confirmă Moineau, e admirabil proporționat. Ai făcut o treabă grozavă, Tara.

— Drace, protestă Cal, eu sunt un *Hoț*! Eu trebuie să fiu scund, agil, să mă strecor peste tot și mai ales, pe cât posibil, să trec *neobservat*. Cum vreți să-mi fac meseria cu... înfățișarea asta de-acum!

— Păi, tu o să fii un hoț care-ți sare în ochi, îi propuse Fabrice. Chiar foarte tare!

Toți crezură pentru o clipă că o să înceapă să plângă, dar Cal se mulțumi să-i fulgere cu privirea.

— Bun, mormăi el, și-acum ce facem?

— Mergem la Vorbitor să culegem informații despre Pustitor, răspunse Tara, încercând să-și mascheze zâmbetul. În felul ăsta, dacă Isabella și tatăl lui Fabrice se află aici pentru Diluție și dacă ne pomenim pedepsiți pentru următorii cincizeci de ani, Moineau și Robin vor putea să-i dea informațiile lui Fafnir.

— Da, suspină Fabrice, readus cu brutalitate la dura realitate. Sper că veți veni să ne vedeți din când în când. Mă rog, dacă Isabella nu ne transformă în broscoi pentru că nu i-am dat ascultare!

O luară în direcția Vorbitorului, Tara și Moineau nepuțându-se abține să nu râdă de fiecare dată când vreo sorțitoare se lovea de vreun perete, de vreun arbore, sau leșina la vederea lui Cal, care mărea deodată pasul, aproape luând-o la fugă până la Vorbitor.

Odată intrați în marea sală luminoasă împodobită cu lambriuri din lemn, se instalară din nou sub o sferă de tăcere și Cal, hotărât să se descarce pe primul venit, o apostrofă pe Voce.

— Bun, acum suntem abilitați, zise el pe un ton deosebit de arțăgos. Așa că dă-ne informațiile despre Pustiitor, și cât mai repede.

— Rho, gânguri Vocea, dar cu plăcere, o frumosele sorțitor!

Cal gemu. Tara și Moineau nu se putură abține să nu chicotească.

— Pustiitorul este un dușman al AlteiLumi care s-a aliat cu Demonii și care a fost făcut prizonier de către Demiderus după marea bătălie a faliilor. Singura entitate care îl poate combate este Sufletul Alb, un artefact magic deosebit de puternic. După ce Demiderus l-a închis pe Pustiitor în insula Trandafirilor Negri, un cavaler a cărui familie fusese masacrată de el a vrut să se răzbune. A luat deci Sufletul Alb și s-a dus în Mlaștinile Deznădejdi.

— Și acolo, întrebă Tara, fascinată, ce s-a întâmplat?

— Acolo, a fost asasinat. Pustiitorul i-a întins o capcană, cu ajutorul Mâncătorilor de Nămol* și el n-a mai ajuns pe insulă.

— Atunci Sufletul Alb nu trebuie să fie foarte departe! exclamă Moineau. Trebuie să ne ducem să stăm de vorbă cu Mâncătorii de Nămol.

Tara nu era deloc entuziasmată. La urma urmei, Mâncătorii de Nămol erau lacheii dușmanului ei, Magister!

— Eeei, începu ea, nu sunt sigură că e o idee foarte bună! Lui Fafnir îi e bine deocamdată. Și chiar dacă Pustiitorul a ajuns să o posede o dată sau de două ori, ea pare să se fi descurcat mai degrabă bine, nu?

— Unul dintre prietenii voștri a fost atins de Pustiitor? se interesă Vocea, uluită.

— Da, o pitică, Fafnir. A fost posedată parțial după ce a înghițit sucul trandafirilor negri.

— Ai, făcu Vocea, care nu mai gândirea deloc. Informația asta trebuie comunicată împărătesei și împăratului. Dacă Pustiitorul reușește să fie din nou liber, orice formă de viață de pe această planetă e în primejdie!

— Dar regele Bear și regina Titania au trimis doi Înalți magi împreună cu ea în recunoaștere, pentru a aprecia ce se petrece pe insula Trandafirilor Negri.

Tonul Vocii fu de-a dreptul înspăimântat.

— Ce? Dar sunt de-a dreptul nebuni! Fără Sufletul Alb, nu există nicio putere pe planeta noastră în stare să-l învingă pe Pustiitor. Iar trimiterea piticei în apropiere de insulă era cel mai bun mijloc pentru ca ea să fie posedată *deplin*! Pe creatorii mei, dar nu vă învață nimic, din cărțile voastre!?

— Informațiile acestea treceau drept *confidențiale*, îi reaminti ferm Cal. Chiar tu ai refuzat să ni le oferi ieri. Atunci cum vrei ca regele și regina să fi putut ghici? Ei nu se trag din Demi-derus, ca suverana ta.

— Țsta nu-i un motiv, se repezi Vocea, voi nu vă dați seama...

— Bun, așa e, i-o tăie Cal, dar atunci ce-i de făcut?

— Tu ești un specimen frumos de sorțitor, îi răspunse foarte serios Vocea. Nu te sfătuiesc prin urmare să te apropii de Pustiitor. Ar fi păcat să se aleagă praful de atâta frumusețe!

Cal strânse din dinți și reluă:

— Desigur. Altceva însă?

— Să dați de Sufletul Alb. Asta-i singura soluție.

— Sufletul Alb... Și cam cu ce aduce?

— E o statueta care înfățișează un trup de femeie care își ridică brațele spre cer într-un gest de rugă. Statueta e albă și luminoasă

Vocea proiectă o imagine a statuetei, înaltă de vreo treizeci de centimetri, care începu să se rotească în jurul ei. Expresia de pe chipul femeii era de o tristețe ce nu se poate descrie.

— Și odată găsită?

— Trebuie s-o așezați pe insula Trandafirilor Negri, asta-i tot ce știu.

— Și prin urmare *chestia* asta s-ar afla în mâinile Mâncătorilor de Nămol? Aceiași Mâncători care s-au aliat cu cel mai rău dușman al nostru și care-au încercat să ne ia prizonieri!

— Și eu v-aș fi făcut prizonieri! chicoti Vocea pe un ton aprobator, așa că-i înțeleg foarte bine. La urma urmei, creaturile astea grosiere au mai degrabă bun-gust!

Cal strânse din dinți și se ridică fără să comenteze. Îl urmară și ceilalți și, spre marele regret al Vocii, părăsiră Vorbitorul.

Odată ajunși în culoar, Fabrice nu se putu abține să nu se întoarcă spre Cal și, dându-și ochii peste cap, gânguri:

— Ei, frumosule sorțitor, acum ce facem?

— Ah, și tu, mormăi Cal. Deocamdată, e cu neputință s-o avertizăm pe Fafnir, trebuie să fie deja în Mlaștinile Deznădejdi. Singurul lucru care ne rămâne de făcut e să așteptăm să se întoarcă. De vreme ce împărăteasa ne-a *poruncit* să rămânem la Diluție, chiar n-avem de ales.

În realitate, ei i-ar fi încălcat cu plăcere porunca, dar o scurtă privire aruncată în sala Porții îi convinse imediat că era

inutil să încerce să plece. Garda, deja destul de numeroasă de obicei, fusese întărită cu ocazia doliului și a primirii atâtor personalități străine. Regii, reginele, președinții, miniștrii și consilierii din întreaga lume și de pe alte planete soseau în valuri, neîncetat, și biata Kali părea ușor depășită de situație. Regele Bear nu putuse veni, având de prezidat un proces, doar regina Titania a Lancovitului era prezentă. Spre marea ușurare a Tarei, dacă Chemnashaoviroidaintrachivu sosise împreună cu o întreagă delegație de dragoni, Isabella nu-l însoțea.

Fabrice nu fu la fel de norocos. Damien confirmă că tatăl său se afla într-adevăr acolo și se uită cu curiozitate la tânărul Pământean care pălea și se înverzea în același timp.

Din acel moment, Fabrice se hotărî să se zăvorască în apartamentele lor, tresărind de fiecare dată când se deschidea ușa.

Se văzu nevoit în curând să iasă pentru a se duce la micul dejun. Din fericire pentru el, suveranii și invitații lor luau masa într-o altă latură a palatului, iar mica gașcă nu fusese invitată și ea acolo, ceea ce îi permise să-și evite tatăl încă un timp.

Împărăteasa pregătise un adevărat festin. Cărnuri și fripturi din AltăLume, aseasonate cu mirodenii de-ți lua gura foc, din Dranvouglishpenchir*, semințe, mlădițe, tuberculi, supă, pâini, pateuri și alte minunății din Santivor, planeta Ghicitorilor, brânzeturi terestre, vinuri dulci de pe Tadix, principala lună din AltăLume, deserturi preparate de cei mai mari patiseri, dintre care o nemaipomenită fântână din frișcă cu ciocolată albă și ciocolată neagră, care o încântă pe Tara, *choix à la crème* de bal-bună, atât de parfumată, tarte cu fructe din AltăLume, cu mure, cu fragi, cu cireșe, cu mere, cu vliri*, cu mrmumi*, cu gandari*, fără să mai punem la socoteală bomboanele și alte varietăți de

nalbă care fură servite cu cafea, cu ceai și cu kax*, o infuzie relaxantă.

Manitou era atât de fericit, încât uita că era o ființă umană, mă rog, psihic umană, și dădea din coadă încercând să guste din toate. Tacâmurile abia făceau față să-l hrănească, așa că furculița renunță în cele din urmă după ce puternicele maxilare fură cât pe-acți, în două rânduri, să-i rupă dinții.

După două ore petrecute la masă, străbunicul Tarei mân-case atât de mult încât aproape că nu mai reușea să se țină pe picioare. Tara nu își putu stăpâni un chicotit când labradorul scoase un râgâit sonor. Nu știa că și câinii râgâiau ca și oamenii! Înghiți puțin Tzinpaf, delicioasa băutură măr-cola-portocală, în timp ce se uita bănuitoare la Kidikoi. Dar nu putu rezista ispitei și se pomeni cu un nou mesaj: „De tine trebuie salvat, fiindcă n-a meritat”. Cine trebuie salvat? Și de cine? Oftă. Începea să i se cam acrească de rolul ei de răzbunător mascat, pe motiv că ea avea o magie al dracului de puternică. Și apoi, în filme, în mod normal, cei care le salvau pe fete erau mai ales băieții! Mă rog... în general!

Sunetul puternic al unui gong o scoase din aceste gânduri. Începea Diluția. Toți sorșitorii și curtenii părăsiră sala de mese pentru a se duce în parcul imperial.

Tronurile fuseseră dispuse pe un pedestal; invitații, la fel ca și Înalții magi stăteau împrejurul lor. Iar Tara, Cal, Fabrice, Manitou, Moineau și Robin fuseseră plasați lângă cei doi suverani!

Împărăteasa arăta splendid în roba ei neagră încărcată de rubinele păunului purpuriu cu ochi aurii. Somptuoasa ei coafură, complet neagră de această dată, îi scotea în evidență

frumoșii ei ochi albaștri și pielea ei albă, cu o intensitate aproape dureroasă. Un simplu cerc de aur negru, asortat cu diamante negre, îi înconjura fruntea pură. Era... imperială!

Când Cal, foarte stânjenit că se afla la loc de cinste, se așeză lângă ei, fluierături de uimire le scăpară cristaliștilor care pregăteau deja febril marile titluri din jurstale*: „Împărăteasa și-a găsit un nou pretendent! Să fie oare misteriosul necunoscut viitorul prinț consort?”

Imperatorul nu aprecia nimic. Armura sa neagră îl făcea să pară mai scund, era indispus, iar sora sa vitregă era pur și simplu prea prietenoasă cu frumosul necunoscut.

Așa că își ciuli urechea atunci când majordomul îi făcu semn crainicului să vestească numele invitaților. Acesta, o ființă cu pielea încrețită și a cărui gură se termina în formă de portavoce, se ocupă de prezentarea oaspeților, fără excepție, pe lângă împărăteasă și imperator. La chemarea vocii sale, fiecare se ridica și se înclina spre cele două tronuri. Suveranii din Omois dădeau politicos din cap în semn de răspuns.

În curând, crainicul pronunță următorul nume:

— Conte de Salendourivor.

Toți ochii se ațintiră spre cele două tronuri. Dar nimeni nu se ridică în picioare.

— Hmm, făcu crainicul ușor nemulțumit, contele Caliban Dal Salan de Salendourivor.

Moineau fu prima care înțelese. Îi dădu un ghiont în coaste lui Cal.

— De tine e vorba, șopti ea, ridică-te și fă o plecăciune!

— Ce? exclamă băiatul, zăpăcit complet.

Împărăteasa se aplecă spre el și murmură:

— Ups! Uitasem să te previn. Proprietatea pe care ți-am dăruit-o e un comitat. Ești așadar conte de Salendourivor.

Cal se ridică repede și se înclină cu o eleganță greu de suportat. Cu un mic zâmbet mulțumit, împărăteasa îi răspunse la salut, urmată de imperator, care abia își înclină bustul, fulgerându-l pe tânăr cu privirea.

Kali, care stătea jos lângă Fabrice, se întoarse spre el.

— Nu înțeleg, murmură ea, prietenul vostru nu se numește Bond? James Bond?

Fu un moment penibil pentru Fabrice, căci a izbucni în râs în mijlocul unei ceremonii funerare n-ar fi fost de cel mai bun efect.

Kali se gândi pesemne că era foarte prost-crescut, căci acestuia îi fu cu neputință să-i dea vreun răspuns. Văzând cum se înroșea la față, sfârși prin a renunța.

Apoi omagiile aduse spiritului mortului începură, iar Fabrice se putu liniști. Trupul apăru, plutind pașnic, pentru a se așeza cu încetineală pe peluza neagră.

Contrar a ceea ce credea Tara, ceremonia fu scurtă. Evident că împărăteasa nu dorea ca unchiul ei să fie tămâiat prea mult. De îndată ce se terminară discursurile, trupul începu să se cufunde în pământ. Pe măsură ce se lichefia, se producea un fenomen curios. Iarba redevenea albastră! Arborii negri își regăsiră culorile lor vibrante, păsările, desenele care le împodobeau penele, florile, podoabele lor strălucitoare. Roba împărătesei și armura împăratului fură cele din urmă care se schimbă, trecând de la negru la albul cel mai pur.

Imediat, sorțitorii le urmară exemplul și adunarea se împrăstie fără prea multă ceremonie.

— Vai, vai, vai, murmură Moineau, contele de Besois-Giron și Maestrul Chem vin încoace.

Fabrice păru complet îngrozit, dar, înțelegând că nu există niciun fel de scăpare, sfârși prin a se resemna.

În dreapta, contele se apucă să-și mustre fiul, iar în stânga, dragonul o luă în primire pe Tara. Fiindcă plecaseră fără să-i prevină, ceea ce îl oripila vădit.

Tara vru să-i vină lui Fabrice în ajutor, așa că se scuză plat față de Maestrul Chem, promițându-i, cu degetele încrucișate la spate, că n-o să mai facă. Mă rog, cel puțin, nu fără să-i spună mai înainte.

Fabrice, care transpira sub focul încrucișat al întrebărilor tatălui său, mai ales apropo de furtul cheilor și de un transfer neautorizat, se silea curajos să-i explice prin ce înlănțuire de împrejurări fuseseră amestecați în moartea lui Danviou, ceea ce dusesse la distrugerea serei, a trandafirilor, a puțului și a jumătate din grădină. Căci dacă contele văzuse cele întâmplare, el nu știa nici de ce, nici cum se petrecuseră toate astea.

Împărăteasa, care se prefăcea că nu aude, deși trăgea cu urechea, interveni în cele din urmă. Fără a-i dezvălui precis dedesubturile și rezultatele acestei afaceri, ea îi dădu de înțeles contelui că fiul său fusese de mare folos imperiului și că acțiunile sale în calitate de agent secret provizoriu îi aduseseră o magnifică proprietate sau echivalentul ei în credite-mute.

Acesta fu atât de surprins, încât amuți.

Suverana profită de ocazie pentru a-l complimenta din nou pe Fabrice și turul fu jucat: acesta scăpă de a fi pedepsit pentru următorii cincizeci de ani. Trebui doar să jure că n-o să mai recidiveze, ceea ce și făcu, transpirând de ușurare.

Tânăra femeie ar fi păstrat cu plăcere întreaga mică gașcă sub binevoitoarea ei supraveghere, dar Maestrul Chem se arată foarte ferm. El ținea ca adolescenții să se întoarcă imediat în Lancovit pentru o afacere urgentă, așa că trebui să cedeze.

După o ultimă privire aruncată lui Cal, îi părăsi, iar ei se îndreptară spre Poarta de transfer împreună cu dragonul.

— Toate sunt în ordine? îl întrebă Tara neliniștită. Aveți vești de la Fafnir?

— Nu, răspunse dragonul, încă nu s-a întors. Spuneți-mi, nu vi se pare că deghizamentul lui Cal e un pic cam prea... bătător la ochi?

— Nu-mi mai aduceți aminte de asta, oftă arătosul Cal, eu voiam doar să-mi schimb înfățișarea și asta să nu dureze prea mult. Am împrumutat puțin din puterea Tarei... și rezultatul e ceea ce se vede.

Dragonul era impresionat.

— Văd. Și de când durează treaba asta?

— De ieri, răspunse Cal, foarte nefericit.

— Oh! Frumoasă demonstrație. Bun, să ne grăbim un pic, trebuie să ne întoarcem cât mai repede în Lancovit.

— De ce, e vreo problemă? întrebă Fabrice, sensibil la suferința din glasul dragonului.

— Da, o problemă enormă chiar. Safir Dragosh a recunoscut faptul că a comis o crimă!

Crima Vampyrului

— **C**e! exclamă Moineau, care îl cunoștea bine pe Vampyr, dar e cu neputință!

— Nu-i chiar așa, răspunse Cal, care nu-l avea deloc la inimă. Când ne-am întâlnit cu el pe străduță, avea gura plină de sânge și tipul pe care l-au văzut Manitou și Fafnir zăcea țeapăn pe jos.

Tara citise destul de multe romane de Agatha Christie ca să știe că adevărul putea fi chiar mult mai complicat decât lăsau să se vadă aparențele. Simți, ca Hercule Poirot, eroul detectiv, că micile sale celule cenușii se pun în mișcare.

— El a spus, gândi ea cu voce tare, că tocmai s-a produs ceva teribil. Și că avea datoria să le avertizeze pe Majestățile Lor. Noi eram ceva cam grăbiți în acel moment, așa că nu ne-am bătut capul ca să înțelegem. Ce s-a petrecut din momentul acela?

— S-a întors la palat și l-a prevenit pe tatăl lui Robin, șeful Serviciilor Secrete din Lancovit, că a avut loc o crimă. Trupul a

fost inspectat de elfi, care au constatat că fusese golit de sânge printr-o mușcătură adâncă la nivelul jugularei!

— Iar tatăl meu a spus că el era singurul Vampyr prezent în Lancovit în momentul producerii agresiunii, confirmă Robin.

— Singurul Vampyr *oficial* prezent, reluă Tara. Ce ne dovedește că un alt Vampyr nu se afla acolo?

— E cu neputință, Tara, răspunse Moineau. Vampyrii trebuie să-și semnaleze obligatoriu prezența, atunci când vin de undeva. De la marele Război al Sturzilor, în care ei s-au aliat cu Edrakinii, și au devastat țările acestui continent, ei nu se mai pot deplasa fără să dea de veste.

— Oh! zise Tara, asta n-o știam. Bun. Dar eu credeam că sângele de om le era nociv Vampyrilor?

— Foarte nociv, confirmă dragonul. Le reduce speranța de viață la jumătate, nu mai pot suporta lumina soarelui, iar mușcătura lor devine otrăvită. Pot astfel să-i subjuge pe oameni și să facă din ei sclavii lor supuși.

— Drace, făcu Fabrice, chiar îmi place lumea voastră, dar monștrii voștri sunt un pic cam prea agresivi pentru gustul meu.

Bătrânul mag înălță din umeri.

— N-am avut probleme cu Vampyrii de ani de zile. Și sunt absolut sigur că Dragosh nu e vinovat! Țsta e motivul pentru care vreau să asistați la proces. Aș dori să înțeleg...

Ajunseseră în sala Porții, așa că nu-și mai putură continua discuția. Kali păru profund dezamăgită că *Mister Bond* pleacă atât de repede. Și când raza aurie atinse trupul lui Cal, învăluindu-l într-un cocon strălucitor, ea nu-și putu stăpâni un enorm oftat de dezamăgire.

În doar câteva secunde, se aflau în Lancovit.

— Ar trebui să te întorci acasă la maică-ta și la bunică-ta, Tara, îi dădu de veste Maestrul Chem, după ce îl salutase pe ciclopul responsabil cu poarta. Nu ești în siguranță în AltăLume. Și apoi, mama ta a vorbit de *școală*, de *colegiu* și de *ratarea deschiderii noului an școlar*.

Tara se holbă la el.

— Nu, gemu ea, tot la ideea asta idioată au rămas? La ce-mi folosește să mă duc la școală când pot arunca un sort pentru a învăța o carte pe de rost?

Dragonul făcu un gest de neputință.

— N-am idee despre ceea ce vor ele să faci. Dar și eu sunt de aceeași părere. Cel care vrea să te ucidă cu siguranță n-a renunțat!

Tara se uită la el cu atenție. Nu uitase de faimosul ucigaș. De altfel, sosind la castelul viu, din instinct, pândise cel mai mic semn al unei animacapcane. Deși conștient de teama ei, castelul își dădea silința să-i proiecteze niște încântătoare și inofensive peisaje. Coline verzi — mă rog, coline albastre —, arbori în floare, animale care se zbenguiau. Eforturile sale fură un pic date peste cap, atunci când un Muuuu, care păștea pașnic, fu înghițit de viu de un Krakdent, în trecere pe acolo. Tara își întoarse privirile.. Drace, Krakdenții i-ar fi făcut geloși și pe cei mai psihopați dintre tigrii pământeni!

Bun, să revenim la dragon. Simțea că acesta voia ceva... Spusese „Ar trebui să te întorci pe Pământ”, nu „Tu *trebuie*”. Mmm. Ia să vedem dacă o apropiere mai... emoțională nu i-ar putea furniza marelui saurian un bun motiv pentru a o reține în AltăLume.

— Maestre, zâmbi ea cu drăgălășenie, înțeleg că mama și bunica sunt neliniștite și, ca să fiu sinceră, nici eu nu sunt

deosebit de liniștită că mă aflu pe planeta voastră. Dar noi am petrecut mult timp împreună, încercând să rezolvăm problemele lui Cal, apoi pe cele ale lui Fafnir, și n-am avut și noi parte de o vacanță împreună. Mi-aș dori într-adevăr să mai pot rămâne câteva zile în plus cu prietenii... dacă nu te superi?

Și îi făcu cei mai frumoși ochi, luându-și aerul cel mai angelic.

Dragonul lăsa să-i scape un mic râs.

— Tara, tu chiar mă faci să mă gândesc la un dragon. Eu cred că sufletul s-a înșelat când s-a încarnat în acest trup de fetiță. Știu prea bine că vrei să rămâi, căci mori de curiozitate să afli ce i s-a întâmplat lui Fafnir, așa că nu încerca să mă îmbrobodești cu aerele tale nevinovate. Să facem o înțelegere. Poți rămâne încă două zile...

— O săptămână! îl contră Tara, care se amuza deodată mult.

— Trei zile, n-am chef ca Isabella să mă jupoaie de viu, bombăni bătrânul mag.

— Șase zile! propuse Tara și redevin Prim-sorțitorul vostru pentru primele două dintre aceste zile. În felul ăsta o să mă puteți supraveghea și o să mă aflu sub prodigioasa voastră protecție. Sunteți un dragon! Cine altul decât dumneavoastră ar putea să mă învețe cum să mă apăr împotriva dușmanilor mei? Sunteți mult mai puternic decât ei!

Aici, atinsese punctul slab al bătrânul mag. Din vanitate, nu putea refuza s-o protejeze. Și, întrucât lucrase pentru el, știa prea bine cât era de zăpăcit și câtă nevoie avea de cineva ca să-i găsească lucrurile.

Maestrul Chem strânse din ochi, semănând deodată cu un bătrân mandarin viclean.

— Mmm, ai argumente care țin! Dar... nu, șase zile e prea mult, patru ar trebui să fie de ajuns.

— Cinci, și vă fac și biroul lună pe deasupra!

— S-a făcut, acceptă Maestrul Chem, bătând palma. Devii Prim-sorțitoarea mea pentru două zile și îmi pui în ordine biroul. Azi îți dau liber, dar mâine la prima oră vreau să te văd!

Zâmbetul Tarei îl descumpăni pe moment, atât era de strălucitor.

— Da, să trăiți! strigă ea, bătând din călcâie, asemenea unui soldățel bine instruit.

Bătrânul mag râse, apoi se îndepărtă clătinând din cap. Această tânără sorțitoare era la fel de încăpățânată ca un catâr. Nu: ca o *turmă* de catări!

Robin, Fabrice, arătosul Cal, Moineau și Manitou asistaseră la schimbul de replici cu mult interes.

Moineau îi sări de gât.

— Oau! Să-mi aduci aminte să nu încerc vreodată să mă bat cu tine în argumente.

Tara îi răspunse la îmbrățișare cu plăcere, apoi se desprinsă, brusc serioasă.

— Trebuie să mai aibă el vreo idee în minte, îi replică ea. Nu l-am văzut niciodată făcând ceva fără să aibă un bun motiv. Am ținut să stau de vorbă cu el fiindcă simțeam că voia să rămân. Nu știam cât timp, motiv pentru care am lăsat opțiunea asta deschisă. Dar acum știm că în următoarele cinci zile se va întâmpla ceva și că vrea ca eu să fiu aici, în AltăLume.

Fabrice era stupefiat.

— Ce! Vrei să spui că toată treaba asta a fost o comedie pe care ați jucat-o în doi?

— Cred că Maestrul Chem n-a renunțat la ideea de a-l atrage pe Magister, le dezvălui Tara, care după muștrările pe care i le făcuse Moineau era hotărâtă să le împărtășească prietenilor ei orice impresie. Și cred că mă vântură pe sub nasul Stăpânului Sangravilor ca pe o drăguță momeală. Totul e să știm cine se va prinde în cârlig. Pescarul sau peștele?

Robin clătină din cap, îngrijorat.

— N-am scăpat cu viață în urma atacurilor lui Magister decât în ultimul moment. Nu-mi vine să cred că Maestrul Chem e gata să te facă să treci din nou printr-o asemenea primejdie.

— Poate că ai dreptate, admise Tara, și eu sunt desigur ușor bănuitoare în ceea ce-l privește pe Maestrul Chem. În fine, om trăi și om vedea!

Ieșeau din sala de Transfer și se îndreptau spre marele salon al castelului, când se auzi o puternică sonerie. O voce tunătoare răsună pe culoare.

— Procesul Maestrului Safir Dragosh, Vampyr, urmează să înceapă!

Panourile de cristal se luminau, transmițând o imagine din sala de audiență.

— Repede, zise Moineau, veniți după mine!

Cum Barune nu reușea să fugă la fel de repede ca Sheeba și Blondin, Fabrice se decise să-l facă să plutească, ceea ce nu îi plăcu foarte mult. Cu răsuflarea tăiată, ajunseră exact la timp pentru a prinde începutul ședinței.

Vampyrul nu se schimbase. În fine, cel puțin ca înfățișare. Era la fel de înalt, de sinistru, cu ochii roșii, cu părul negru și caninii albi. Dar umerii îi căzuseră din pricina situației disperate și toată morgia sa dispăruse.

Privirea îi străluci o clipă când o zări pe Tara la intrarea în sală, apoi căzu iar într-o apatie mohorâtă. Vampyrul recunoscându-și crima, Ghicitorii nu erau prezenți... Dar sala de audiență era plină, curtenii și sorțitorii neavând de secole ocazia să asiste la un asemenea proces.

Se strecurară și ei cât mai aproape cu putință.

Regele Bear și regina Titania prezidau ședința. Primele faze ale procesului avuseseră loc în zilele precedente. În momentul sosirii lor, Vampyrul răspundea deja la întrebările lui Salatar, Himera, primul consilier al suveranilor, pe un ton monoton și obosit.

— Da, spunea el, l-am apucat pe domnul Carlir de umeri, după ce m-am prefăcut în lup, motiv pentru care au fost găsiți peri pe veșmintele sale. Da, și i-am băut sângele până a murit.

Himera părea neîncrezătoare. În fine, în măsura în care Tara era capabilă să descifreze expresiile unui cap de leu! Dar ea își făcea treaba și și-o făcea bine. Nu-i trebuiră mai mult de treizeci de minute pentru a schița din nou întreaga dramă. Vampyrul nu mâncase de mai multe zile, se dusesse în orașul de jos, băuse alcool, apoi, înfometat, nu putuse rezista când un om plin de viață îi ieșise din nefericire în cale.

— Maestrul Dragosh protejează pe cineva, îi șopti Robin Tarei, asta mi se pare evident!

— Cred că asta e evident pentru toți, confirmă tânăra. Mă întreb pe cine și mai ales de ce?

Sentința era clară. Pedepsa cu moartea fusese abolită în Lancovit, deci Vampyrul avea să fie închis pe viață.

Maestrul Dragosh nici nu clipi la auzul sentinței. Urmă gâr-zile fără să discute, sub privirea cristalishilor și a adunării.

Oamenii se ridicară, se așezară (cei care pluteau), se depliară, se îndreptară, pe scurt ieșiră din sală schimbând între ei comentarii aprinse. Ce stranie poveste!

Cal, la fel de insuportabil de frumos, hotărî să treacă pe la părinții săi, apoi să se întoarcă la castel pentru a-l preveni pe Maestrul Sardoin că nu va fi disponibil câteva zile. Moineau, ca Prim-sortitoare a Doamnei Boudiou, se duse să-i dea de veste că se întorsese... și pentru a-i cere și ea câteva zile de vacanță în plus, pentru a și le petrece împreună cu Tara. Robin se duse să-i facă o vizită tatălui său pentru a discuta cu el despre ultimele evenimente și mai ales despre proces. Fabrice, în ceea ce-l privește, era eliberat din oficiu de obligațiile sale, Înaltul mag al cărui Prim-sortitor era, Maestrul Chanfrein, fiind plecat împreună cu Fafnir în Mlaștinile Deznădejdi.

Tara, care nu avea nevoie să ceară nimic nimănui, făcu turul castelului viu reflectând cu grijă. Dragonul puna el ceva la cale. Dar ce? Și asta avea oare vreo legătură cu procesul Maestrului Dragosh?

Galant zbura de colo-colo pe dinaintea ei, atrăgându-i atenția. Era o vreme frumoasă, trecuse o veșnicie de când nu mai zburaseră împreună, ce mai aștepta?

Tara nu se lăsă rugată și o clipă mai apoi zburau, liberi ca aerul, încercând să înhațe micii nori dolofani cu care era presărat cerul. Înceau un sentiment de absolut. Să simți mușchii puternici ai lui Galant jucându-i sub piele, să-i vezi aripile albe despicând cerul, să înspăimânți o turmă de beee* care păștea pe o pajiște, să faci lupinguri... (Bun, de acord, ea fusese cât pe-acți să se lovească de sol, dar primul se desfășurase bine! La al doilea lucrurile se stricaseră puțin.) Pe scurt, petrecură un lung și bun

moment împreună, iar Tara era și destinsă atunci când coborâse de pe pegas. Îl bușumă și îl uscă, verifică dacă avea tot ce-i trebuia pentru noapte, îl instalează confortabil în grajdurile regale și se întoarce la castel. Galant fu un pic surprins că nu dormea cu ea, dar Tara preferă să doarmă singură.

Opuse același refuz și prietenilor ei, care nu se arătară foarte încântați. Dar ea insistă și, ușor vexată, Moineau se duse să doarmă acasă, Robin plecă împreună cu tatăl său în Selenda ca s-o vadă pe maică-sa, Cal se decise să nu rămână în dormitorul Prim-sorțitorilor, ci să doarmă acasă („Cu Toto?” întrebă perfid Moineau). În ceea ce-l privește, Manitou se duse să se vadă cu niște vechi prieteni și să-și petreacă noaptea la unul dintre ei. Luară masa împreună, apoi se despărțiră.

Tara făcu repede un duș, apoi se îmbracă din nou, evitând să-și pună pantofii pentru a nu supăra patul, căruia nu-i plăcea lucrul acesta. Pernele se poziționează docile la spatele ei, iar ea rămase în așteptare.

Trecu mult timp, așa că atunci când acesta sosi, ea picotea.

Păru surprins când văzu că fata îl aștepta.

Ochii săi roșii se holbară, atunci când ea îi vorbi calm... în fine, să spunem că vocea ei nu păru foarte afectată.

— B... Bună ziua, M... Maestre Dragosh... sau mai curând bună seara.

El își strânse lungile lui aripi. Se produse un fel de tremur în aer și silueta liliacului începu să crească pentru a relua în cele din urmă forma familiară a Vampyrului.

— Credeam că o să te sperii! o anunță el.

Tara își stăpâni un „Păi, ai cam dat greș”, care-i stătea pe buze. Nu-l tratezi ironic pe un tip care are o dentiție în stare să-l facă gelos și pe un ciobănesc german.

— De fapt, nu pari nici măcar surprinsă, continuă el.

— E normal, fiindcă nu sunt, i-o întoarse pașnic Tara. Le-am cerut prietenilor mei să nu rămână cu mine în noaptea asta și, după cum puteți constata, Galant e în grajduri. Țineam să fim singuri.

Vampyrul se crispă, apoi își dezveli caninii într-un rictus amenințător.

— Cum?

Tara bănuie că laconicul său „Cum?” însemna „Pe strămoșii mei, dar cum a reușit strălucitoarea ta minte ca, pornind de la niște elemente atât de fugitive, să știe că eu aveam să evaderez din închisoare cu singurul scop de a veni să te văd! Sunt uluit!”... Mă rog, ceva de genul ăsta.

— Puteți să vă schimbați înfățișarea când vreți, remarcă ea, și fără să apelați la magie, ceea ce vă permite să treceți fără a fi sesizat de detectoare...

— Nu-i totuși chiar așa, o întrerupse Vampyrul, știind că aveam această capacitate, au pus un sorț protector.

— Da, văd asta, glumi Tara, efectiv foarte *eficace*. După părerea mea, încă nu s-a construit închisoarea în care să rămâneți pe vecie. Iar când ne-am întâlnit pe străduță, în faimoasa noapte a crimei, mi-ați spus „Tu, tu ești de vină!” și v-ați uitat la mine. De unde am tras concluzia că *încă* îmi mai purtați pică pentru un motiv pe care nu-l cunosc și că aveți să vă faceți o plăcere din a veni să mi-l spuneți. Ceea ce nu știam era dacă avea să se petreacă în noaptea asta sau în noaptea următoare. E foarte drăguț din partea voastră că ați venit atât de repede, ceea ce m-a scutit de alte nopți albe.

Vampyrul păru deodată teribil de obosit. Ochi un fotoliu, care se grăbi să-l susțină, atunci când se așează.

— Dintr-o stranie pricină, oftă el, faptul de a sta de vorbă cu tine seamănă cu o plimbare pe nisipuri mișcătoare. Știi că există riscul să te scufunzi dintr-un moment într-altul, dar niciodată în clipa în care te-ai aștepta să se întâmple. Bun. Am venit să-ți spun că un, să zicem, *lucru* e pe urmele tale. Și că acest *lucru* nu trebuie să te găsească.

Tara aprecie turnura frazei la adevărata ei valoare. Un *lucru*, ai?

— Și...? îi aruncă ea, întrebător.

Vampyrul se frecă la ochi, ceea ce nu-i făcu mai frumoși.

— Și... n-am nicio explicație de dat unei mici sorțitoare de nu mai știi ce vârstă. Pur și simplu trebuie să *pleci*, și-atâta tot.

— O să am, peste câteva zile, treisprezece, preciză politicos Tara, care începea să se distreze văzând încurcătura Vampyrului și era ferm hotărâtă să-l destabilizeze, pentru a scoate de la el un maximum de informații. N-am de gând să plec, orice s-ar întâmpla, cel puțin nu dacă nu mi se va da o foarte bună explicație.

— Mi se pare că tocmai am pus degetul pe ceea ce mă scoate din sărite la tine, Domnișoară Duncan, mormăi Vampyrul.

Tara îi aruncă o privire uimită.

— Faptul că nu ești capabilă să faci ceva fără să discuți mai întâi. Vrei întotdeauna să știi care sunt dedesubturile. Trebuie să-ți salvezi viața și n-o vei putea face decât plecând de aici. Așa îți convine ca motivație?

Tara ridică din umeri.

— Maestre Dragosh, de când am descoperit AltăLumea, viața mea aduce cu coșmarurile unui copil care ar fi făcut o indigestie

din cauza înghețatelor și a filmelor horror, în absența părinților săi, într-o casă sumbră și lugubră, într-o noapte cu furtună. Prin urmare, recunosc că, în privința *asta*, am oarece dificultăți în a mi se face frică.

Vampyrul nu-și pierduse chiar de tot săracul lui simț al umorului. Colțurile gurii i se ridicară cu o jumătate de milimetru. O tentativă de zâmbet?

— Există efectiv un număr impresionant de oameni care nu te au la inimă pe planeta noastră, remarcă el. Trebuie să înțeleg de aici că n-ai să-ți faci bagajele ca să te întorci pe Pământ chiar în noaptea asta?

— Ați câștigat! exclamă amuzată Tara.

Apoi își dădu seama că Vampyrul era sincer bulversat și mai atenuă puțin din lovitură.

— Trebuie să plec peste câteva zile, patru cel mult. Și voi rămâne cea mai mare parte a timpului împreună cu Maestrul Chem, sau cu prietenii mei. Așa, sunteți mai liniștit?

Vampyrul se ridică.

— Atunci, se strâmbă el, o să te las, nădăjduind că avertismentul meu nu va fi fost fără rost.

— Încă ceva, îi ceru Tara, în timp ce el se pregătea să-și schimbe înfățișarea. Dumneavoastră nu mă aveți la inimă. Vă temeți că Magister m-ar putea face prizonieră pentru a se folosi de mine ca să deschidă Limburile și să-i elibereze pe Demoni, ceea ce ar duce la devastarea acestui univers. Mi-ați spus-o limpede că ați fi gata să mă omorâți cu propriile mâini, gheare, sau ce ați mai putea folosi, decât să-i lăsați pe Demoni să debarce aici. Și acum veniți în miez de noapte ca să-mi spuneți că sunt în primejdie și că trebuie să mă salvez? Nu vă înțeleg.

— Avem cel puțin asta în comun, Domnișoară.

Perfect. Vampyrului îi ardea de glume acum. Tara oftă, căci avea sentimentul că noaptea avea să fie lungă.

— Și...? întrebă ea, nerăbdătoare să afle de ce ținea atâta Vampyrul s-o ajute.

De această dată, ea avu dreptul la un zâmbet larg, grosolan și... plin de dinți.

Ascuțiți.

— Singurul lucru pozitiv, cel puțin pentru mine, preciză el cu un anume sadism, e că o să-ți pui o mulțime de întrebări în legătură cu intervenția mea din această noapte și probabil că vei dormi foarte prost, având în vedere nesățioasa, nestăvilita și *periculoasa* ta curiozitate. În vreme ce eu mă voi odihni în pace în celula mea.

Tara își încrucișă brațele, indignată.

— Ei! zise ea, dar asta e o reacție foarte infantilă. Și de-a dreptul meschină!

— Da, nu-i așa? confirmă Vampyrul, foarte mulțumit. Îți găsești compensații acolo unde poți!

Și, în timp ce se înclina:

— Domnișoară. Nădăjduiesc că nu voi mai avea plăcerea să vă revăd!

Tara nu putea să-și creadă urechilor. Se stăpâni și se înclină la rândul ei.

— Fiți convins, Maestre, că dorința e reciprocă.

Vampyrul se dovedi elegant și îi lăsă ei ultimul cuvânt. Își schimbă înfățișarea, ușa se deschise ascultătoare și liliacul dispăru pe culoar.

Tulburată, Tara se dezbracă și se strecură în pat. Nu înainte de a-i fi poruncit palatului să nu deschidă nimănui ușa fără permisiunea ei.

Se suci și se răsuci în pat, cu capul plin de întrebări. De vreme ce Vampyrul putea ieși din închisoare, de ce nu fugea? Îl omorâse oare pe acel om și-i băuse sângele? Și dacă da, de ce? Teza micii lovituri în miez de noapte nu era deloc credibilă.

La naiba, Vampyrul avea dreptate, nu-i plăcea deloc când nu înțelegea ceva!

A doua zi dimineață, Galant, Moineau, Robin, Cal, Fabrice și Manitou se duseră s-o caute pe Tara pentru a lua micul dejun împreună cu ea înainte de a-și începe serviciul pe lângă Maestrul Chem. Așa că fură extrem de surprinși când ușa de la apartamentul ei refuză să se deschidă. Așteptară răbdători câteva minute, strigând-o pe nume, dar Tara nu le răspunse nicicum.

— Crezi că nu e în cameră? întrebă Moineau care începea să fie îngrijorată.

— Să mergem să vedem în sala principală de mese, le propuse Cal. Poate că a coborât ca să ia micul dejun! Și ar avea toate motivele, eu, unul, mor de foame!

Galant refuză să-și părăsească postul, rămânând în dreptul camerei, cu tot trupul său de pegas încremenit de neliniște. Ceilalți coborâră, dar o căutară degeaba, căci nu dădură de ea. Cal înșfăcă un croasant și o pâiniță și o porni din nou la asaltul camerei Tarei. Pe drum, se întâlni cu... *Angelica*. Înalta fată brunetă fusese și ea eliberată, desigur, datorită împărătesei. Nu îl recunoscuse, firește, și se opri brusc. El se pregătea să-i trântască o măgărie, când ea îi zâmbi, gângurind:

— Bonjur! Nu cred că ne cunoaștem?

El se grăbi să-și scoată din gură capătul de croasant, își scutură de firimituri costumul strâns pe corp și se înclină:

— *Bond*, făcu el cu o voce catifelată, *James Bond*. Și tu?

Fabrice și Robin își ridicară ochii spre cer.

— Angelica. Angelica Brandaud. Sunt Prim-sorțitoarea Maestrului Dragosh, Vampyrul. În fine, *eram*, căci în momentul de față am fost atribuită Doamnei Boudiou... (Moineau, care era Prim-sorțitoarea Doamnei Boudiou, tresări. Cum, pacostea asta avea să lucreze cu ea? Ei nu, că asta era prea de tot)... până când un alt Înalt mag va veni să-i ia locul. De altfel, nu ești cumva chiar acel Înalt mag, din întâmplare?

Cal nu putu rezista ispitei.

— Absolut, zise el răspicat. Sunt Înaltul mag Bond. Și aș fi înncânntat să lucrez cu o atât de voluptuoasă frumusețe!

Și se înclină din nou deasupra mâinii fetei.

Apoi, înainte ca ea să-și piardă cunoștința, declară:

— Din păcate, trebuie să te părăsesc, o, răpitoare, mă cheamă datoria! Pe curând!

Angelica îl privi așa cum privește o pisică un canar deosebit de apetisant.

— Pe curând, da, pe curând!

Cal își flutură capa peste umerii săi musculoși și o porni cu un pas marțial, captivând într-o asemenea măsură atenția Angelicăi, încât abia dacă o remarcă pe Moineau, care se sufoca de râs.

Robin, Fabrice și Manitou, căutând să-și păstreze fețele, respectiv botul impasibile, trecură prin dreptul ei fără ca aceasta să coboare din micul ei nor.

Odată ajunși în dreptul apartamentului Tarei, redeveniră serioși. Bătură, strigară, degeaba însă. Înnebunit, Galant izbea

în lemnul ușii cu aripile, apoi și cu ghearele sale. Sheeba și Blondin se văzură nevoiți să-l potolească, înainte de a se răni singur. Cal se hotărî să se ducă în căutarea Doamnei Kalibris, ca să le deschidă ea ușa, căci, în ciuda rugăminților lor, castelul refuzase s-o facă.

Atunci când cele două capete ale guvernatoarei tatris, Dana și Clara, îi porunciră într-un glas să deschidă ușa camerei, castelul trebui să se supună.

Un spectacol îngrozitor îi aștepta.

Tara zăcea pe pat, cu un firisor de sânge care îi păta obrazul, cu ochii sticloși ațintiți în tavan.

Iar inima îi fusese străpunsă de o săgeată de arbaletă.

Pustiitorul de Suflet

Robin scoase un strigăt sălbatic și, cu o viteză supraomenească, se repezi asupra corpului.
— Stai, Robin! strigă Manitou, e o...

Prea târziu, Robin o apuca deja pe Tara, țipând de disperare... când mâinile sale trecură prin mijlocul corpului!

— ...umbră! sfârși Manitou.

— O umbră? suspină deschis Fabrice, asta vrea să însemne că Tara e moartă, că asta e... fantoma ei?

— Nu, nicidecum, îl liniști Manitou. E o iluzie. O reproduce pe Tara în cele mai mici amănunte și, până când n-o atingi, nu poți sesiza deosebirea.

— Dar cum...?

— Cum se face că știu? Iluzia n-are miros. N-am simțit nimic. Prin urmare, nu era Tara.

Moineau își revenise deja și se uita la pegas cu atenție. Pegasul nu părea consternat, scruta doar pereții adulmecând ca un copoi mare.

Bun, de acord. Pricepuse.

— Tara, strigă ea, făcându-i pe ceilalți să tresară. Unde ești?

— Aici, răspunse vocea „moartei”. Soses!

În spatele lor, o porțiune din perete pivotă brusc și Tara ieși din el, acoperită de praf.

— Uf, zise ea, am avut parte de-o noapte mai degrabă agitată.

Apoi nu mai spuse nimic, căci Robin o luase în brațe și o strângea atât de tare, încât simțea că se înăbușă. Imediat, un enorm nor de praf se ridică, făcând-o să tușească, dar el tot nu-i dădu drumul din brațe.

— Ei, riscă ea în cele din urmă, simțind inima elfului bătând cu o viteză nebună, nu ți-e bine?

— La dracu', Tara! răspunse elful furios dându-se deoparte, locul lui fiind luat imediat de Galant, te-am crezut moartă!

— Da, și eu, behăi Fabrice, care o luă la rândul său în brațe. Ce e cu toată punerea asta în scenă?

Tara era necăjită că îi făcuse pe prietenii ei să se sperie.

— Iertare, zise ea mângâind pegasul pe cap, credeam că o să mă pot întoarce înainte de a ajunge voi aici, dar am pierdut noțiunea timpului. Și apoi, îi cerusem castelului să nu deschidă ușa camerei mele.

Doamna Kalibris, care încerca să-și recapete calmul, prinse momentul.

— Castelul n-a făcut decât să ne dea ascultare... Cineva..., începu cu severitate Dana.

— ...ar putea să ne explice..., continuă Clara

— ...ce se petrece aici..., reluă Dana

— ...fir-ar să fie! înjură Clara, atrăgându-și o privire uimită din partea capului ei geamăn.

Tara le ceru doar o secundă, cât să se scuture de praf, și se repezi în baie. Când reveni, era *net* mai curată. În intervalul în care luară loc în jurul ei, Tara făcu să dispară teribilul cadavru însângerat. Numai vârful rămase, adânc înfipt în patul care fremăta de indignare.

— Cineva, le spuse ea înăbușindu-și un căscat, s-a hotărât să mă omoare. M-am gândit că ar fi mai nimerit să-l fac să creadă că a izbutit. Eram pe punctul de a adormi, ieri-seară, când mi-a trecut deodată prin cap că asasinul putea foarte bine să facă o nouă încercare. M-am hotărât așadar să mă culc pe jos, pe o cuvertură, ajutată de castel, care a binevoit să se preteze la înșelătorie ascunzându-mă sub o formă iluzorie. Îi interzisesem ușii să se deschidă. Numai că, în noaptea asta, asasinul nu s-a folosit de ușă, ci de un pasaj secret!

Un murmur de stupefacție întâmpină spusele ei.

— Deschizătura din zid era complet invizibilă, continuă ea. Îmi așezasem silueta mea de schimb pe pat. Două mâini au ieșit din pasaj. Țineau o arbaletă armată. Au ochit-o pe falsa Tara și au tras.

Degeaba știau prietenii ei că scăpase teafără, cele întâmplătoare îi făceau să-i soarbă cuvintele din gură.

— Mi-am contorsionat corpul meu fantomă ca și cum aș fi fost pe punctul să-mi dau duhul, apoi am făcut să curgă un firisor iluzoriu de sânge și am așteptat ca deschizătura să se închidă în liniște. M-am dus apoi până la perete și am găsit mijlocul de a deschide pasajul. Pe care l-am urmat. E un adevărat labirint de coridoare și de camere pe dedesubt. Și plin de pânzele unor bestiole și de praf. Pe scurt, am încercat să dau de urmele pașilor ucigașului, iar acestea duceau...

Ca un povestitor desăvârșit, marcă momentul printr-o pauză, menajându-și efectul.

— Hai, se neliniști Robin, al cărui sânge de elf striga răzbu-nare, unde duceau?

— În biroul Maestrului Chem!

Șapte exclamații țâșniră în același timp. Neîncrederea, furia, stupoarea îi făcură pe prietenii ei și pe Doamna Kalibris să sară în sus.

— E cu neputință! răcniră cele două capete. Chemnashao-virodaintrachivu nu e capabil de...

— Eu n-am spus că era Maestrul Chem cel care încercase să mă asasineze, le-o tăie Tara, am spus doar că urmele lăsate de pași în praf duceau până la biroul lui. Asta-i tot. De altfel, când am intrat, acesta sforăia pe patul lui de diamante și nu s-a mișcat cu un solz. Am trecut pe dinaintea lui, am făcut zgomot. Nimic. Dar dacă cineva ar fi trecut prin biroul lui, dragonul și licornul ar fi dat alarma. De aici am dedus așadar că exista și un *alt* pasaj.

— He, dragonul o să fie tare încântat când o să afle că sunt o mulțime de găuri în sistemul său de securitate, rânji Cal.

— Cum știam ce anume caut, nu mi-a luat foarte mult ca să și găsesc.

— Și atunci? o întrebă Fabrice, care nu putea suporta suspansul.

— Și atunci, pasajul se despărțea în mai multe ramificații. Unele duceau în marea sală de audiență, altele în închisoare, altele chiar în diverse camere. Din păcate, în ciuda eforturilor mele, mi-a fost imposibil să dau de asasin.

— O să-i spun imediat castelului..., mormăi Clara.

— ...să închidă aceste căi de acces, termină Dana, furioasă.

— Nu poate s-o facă, îi spuse Tara. Anumite zone nu sunt vrăjite și nu are niciun control asupra lor. Și sunt cu atât mai greu de descoperit, cu cât castelul își întinde iluziile pretutindeni. Fără să mai punem la socoteală faptul că are și el propriile sale pasaje secrete, pe care n-are niciun chef să le dezvăluie tuturor.

— O să pun castelul ăsta la un regim de dietă, da, eu, asta se va întâmpla cât de curând..., bodogăni Clara.

— ...niciun fel de iluzii timp de trei zile..., aprobă Dana.

— ...doar atât cât e necesar pentru a repera și a înfunda aceste faimoase pasaje..., zise Clara.

— ...chiar așa! conchise Dana.

— Bun, toate bune și frumoase, observă Moineau, dar acum că se consideră că Tara e moartă, ce facem?

— Plângem, zise Fabrice. Plângem cu toate lacrimile din noi, căci ne-am pierdut prietena. Dacă nu ne arătăm întristați, asasinul o să-și dea seama că a fost tras pe sfoară. Și-o s-o ia de la capăt.

— Trebuie să-ți schimbi înfățișarea, Tara, zise Cal cu o undă de ironie în glas. Să te prefaci în ceva care va trece neobservat de ochii asasinului.

— În elf! exclamă Robin. În elf-războinic-însărcinat-cu-o-anchetă.

— E o idee excelentă..., aprobă Dana.

— ...am putea spune chiar că a fost angajată pentru găsirea asasinului..., propuse Clara care se lăsa antrenată în joc.

— ...asta nu va mira pe nimeni, reluă Dana, la urma urmei, elfii-vânători sunt copoi din AltăLume! Da, e o idee excelentă. Dă-i drumul, Tara, schimbă-ți înfățișarea înainte ca cineva să o pornească în căutarea mea. Am un castel de dirigit, de una singură!

Tara o ascultă. Puterea ei, combinată cu aceea a pietrei vii, o făcu să crească, pletele i se decolorară și se lungiră, formând o coadă complicată, strânsă într-un fel de teacă de metal suplă, ochii i se deschiseră la culoare, sprâncenele îi fugiră spre tâmples și urechile i se alungiră. Ca toate elf-războinicele, purta o cuirasă de Keltril* de un alb imaculat, acoperită pe deasupra cu aur, și își pusese o tunică fină de mătase albă. Mai multe cuțite îi împodobeau tot corpul, o spadă îi spânzura la șold și un arc magnific îi dunga spinarea. Piatra o înzestră cu iuțeala supraomenească a elfilor și ea fu uimită să constate cât de mult ceilalți i se păreau greoi și lipsiți de îndemânare. Simțurile îi erau... ascuțite. Vedea și cel mai mic firisor de praf, percepea și cel mai slab sunet, simțea deodată cu tot trupul cu o intensitate aproape dureroasă. Își încreți frumosul ei nas. Miresmele îi apăreau și ele foarte puternice!

Fabrice se strâmbă. Arăta... splendid. Ea și Cal alcătuiau un cuplu desăvârșit. Acesta se înclină.

— Oau, făcu el admirativ. Frumoasă transformare. Ei, în treacăt fie zis, n-ai vrea să faci ceva pentru a-mi reda vechea înfățișare? Până și Angelica a sucombat și, *cinstit* vorbind, m-am cam săturat de asta.

Tara râse.

— Ce? Angelica? Să nu-mi spui că...

— Ba da, adevărați Moineau, ai cărei ochi sclipeau de plăcere. I-a aplicat lovitura lui James Bond. Și i-a spus că el era viitorul Înalt mag cu care o să lucreze.

Tara fluieră.

— Oh, dar o să fie teribil de dezamăgită!

— Ei, da, chicoti Cal, deloc culpabilizat. Ce zici, poți să-mi faci ceva?

— Mi-ai mai pus întrebarea asta, răspunse Tara, foarte serioasă. N-am nicio idee cum ar trebui s-o fac fără să riscăm să-ți adaug vreo cinci nasuri sau să te acopăr cu peri verzi peste tot. Așa că, ai răbdare! Asta o să înceteze în cele din urmă!

Zâmbi când văzu privirea prea puțin convinsă a lui Cal.

— Păi, fiindcă văd că te amuză transformările, reluă Hoțul, e rândul pegasului tău. Puțini elfi au Familiari și niciunul n-are pegas. Ai fi identificată imediat.

Sheeba scoase un răget modulat. Moineau le spuse că pantera ei propunea ca Galant să fie transformat într-un tigru alb. Avea deja gheare, asta nu avea să-l schimbe prea mult. Sugestia fu adoptată și într-o clipă magnificul armăsar se pomeni în pielea unei feline. Neplăcându-i prea mult să meargă pe sol, o întrebă pe Tara dacă nu-și putea păstra aripile, dar cum tigrii înaripați nu se prea găseau în AltăLume, se văzu nevoit să renunțe la ele.

Își puseră la punct planul și se despărțiră. Fabrice, Barune, Moineau, Sheeba și Manitou își lansară niște Pleurus-uri și o clipă mai apoi ieșeau din apartament, cu hainele răvășite și lacrimile curgând șiroaie, dând de veste că prietena lor Tara fusese asasinată. Pentru a desăvârși mistificarea, Tara plasase din nou macabrul ei cadavru pe pat, iar Doamna Boudiou sigilă camera.

La rândul lor, Cal, însoțit de Blondin care adulmeca peste tot plângându-se mental de lipsa de fler a leilor, Robin, Tara și Galant o luară prin subterane pentru a da de urma celui care trimisese acel proiectil de arbaletă.

Mulțumită simțurilor ei superdezvoltate, înaintarea lor prin tunel fu foarte diferită de cea pe care o făcuse Tara prima dată.

Era acum în stare să descifreze mișcările necunoscutului, identificând fără greutate și cea mai mică dintre acțiunile sale. Aici, se sprijinise de piatră, probabil pentru a-și arma arbaleta. Acolo, se așezase pe vine, lăsând să-i scape ceva. Mai încolo, la răspântia a două galerii, avusese o ezitare. În beznă, ochii ei de pisică vedeau ca în plină zi.

Apoi, constată cu surprindere că-și simțea sângele clocotind de furie împotriva monstruosului asasin și că trebuia să se stăpânească pentru a nu urla de mânie.

— Nu e ușor, nu-i așa? murmură Robin, care vedea bine agitația prietenei sale.

— O-la-la, tu simți asta tot timpul? îl întreabă Tara. Dorința asta de a te bate, de a sparge totul când ești furios?

— Mai puțin decât elfii puri, admise semielful. Dar simt. Suntem un popor foarte... turbulent. Străbunii noștri ne-au „zălogit” cumva celorlalte popoare, ca poliții și armate ale lor. Altfel, ne-am petrece timpul războindu-ne între noi. Pentru orice și pentru nimic.

— Acum te înțeleg mai bine, zâmbi Tara. Nu-mi dădeam seama cât de mult trebuie să te controlezi tot timpul. Bun, tu ești un copoi mai bun decât mine. Ce părere ai despre urmele astea?

— E greu de spus când e vorba de sortitori, oftă semielful. După felul cum înaintează, cred că e vorba de un bărbat, pașii sunt mari și puternici. Și, având în vedere adâncimea ampren-tei, aş zice că e destul de greu. Dar a putut foarte bine să-și schimbe înfățișarea, caz în care toate astea nu mai înseamnă aproape nimic.

— Și-ai putea să-i refaci itinerarul?

— Nu. Vezi scânteierea asta din aer?

Acum, pentru că îi atrăsese atenția, Tara zărea finele particule aurii.

— Da?

— Tipul tău e un șmecher. A lansat un Dislocus în urma lui. Sorțul acesta bruiază simțurile elfilor. Nu ne mai rămâne decât să sperăm că asasinul nostru a lăsat destule urme...

Era cumva ca și cum s-ar fi ținut pe urmele lui Degețel. Pașii șerpuiau, ducând spre o poartă în zid.

Deschiseră poarta și se pomeniră... în fața unei furtuni de flăcări.

Urmele duceau chiar în biroul Maestrului Chem, care, surprins de năvala lor, fu cât pe-acți să-i prăjească.

Recunoscându-l pe Cal, se opri la timp.

— Ei nu, răcni el, dar voi de unde-ați mai apărut? Cal, Robin? Și tu cine ești, Doamnă elf?

Tara îi zâmbi.

— Văd că deghizamentul meu e eficace, Maestre. Nu m-ați recunoscut?

— Tara? (Dragonul avea ochii rotunzi de uimire.) Ce e cu toată mascarada asta?

— Cineva a încercat iar s-o omoare, Maestre, îi spuse Robin. În noaptea asta. Așa că ne-am gândit că se impunea o mică mistificare. Criminalul e convins că a izbutit,

Dragonul ridică din sprâncenele sale gigantice.

— Dar cum de-ați intrat în biroul meu?

Cal preluă el ștafeta pentru a-i da explicații. Când auzi de existența unor tuneluri necunoscute în castel, în care el locuia totuși de vreo câteva sute de ani, dragonul rămase uluit.

— Hm, Maestre Chem, n-ați putea să vă reluați înfățișarea normală, dacă nu vă e cu supărare? îl întrebă Tara, pe care începea s-o cam doară gâtul tot silindu-se să-și ridice capul.

— O, da, desigur.

Și în locul impunătorului dragon își făcu apariția pirpiriul Maestru Chem.

— Asta schimbă totul! mormăi el.

— Ce anume schimbă totul? întrebă Tara pe un ton cât se poate de nevinovat.

Maestrul Chem îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Aveam unele *planuri*, zise el, pe care povestea asta le va modifica. Bun, Doamna Kalibris a avut o proastă și o excelentă idee. Proastă, fiindcă nu trebuie să-i dezvăluie criminalului că ați descoperit pasajele secrete. Prin urmare, nici nu se pune problema astupării lor deocamdată. Bună, fiindcă te-a angajat. O să anunț deci că elful războinic Manludil T'aril a sosit la castel pentru a ancheta nu uciderea Tarei, pe care noi n-o puteam anticipa, ci asasinatul comis de Vampyr. Când moartea ta va fi anunțată oficial, atunci te vom însărcina și cu această nouă afacere. Ce zici? Apoi, în patru zile, așa cum am convenit, te vei întoarce acasă, pe Pământ. Arată-mi acreditarea, ca să ți-o modific.

Își trecu palma peste încheietura pumnului Tarei și-i schimbă numele și imaginea.

— Mă numesc Manludil T'aril și sunt anchetatoare, citi Tara pe încheietură. Îmi convine de minune. Nu mai pot dormi în camera mea obișnuită, ar părea ciudat. Unde locuiesc elfii în castel?

— Avem camere în aripa invitaților și sectoare rezervate agenților Serviciilor Secrete din Lancovit, răspunse Robin zâmbind

ușor, dar în general preferăm să dormim în parc. Nouă, elfilor, nu ne place prea mult să fim închiși.

Deși avea un corp de elf, Tara nu era decât o Pământeală.

— Ei bine, eu prefer paturile, dacă nu te deranjează, spuse ea pe un ton hotărât. Dormitul în arbori e prea puțin pe gustul meu. S-a încercat deja asasinarea mea, nu vreau să-i ușurez treaba criminalului căzând din copac în timpul somnului și rupându-mi gâtul!

Robin păru dezamăgit, dar nu comentă.

Îl lăsară pe dragon să-i organizeze Tarei acoperirea, iar ei o apucară pe cel de-al doilea pasaj secret.

Maestrul Chem păru foarte zdruncinat când își dădu seama că nu se afla doar un singur pasaj secret în propriul său birou, ci *două*!

— Aveai dreptate, șopti Cal odată ajunși în tunel.

— În ce privință? întrebă Tara.

— Dragonul nostru național vrea într-adevăr ca tu să mai rămâi puțin în AltăLume. Ai fost din nou cât pe-aci să mori și cu toate astea nu te-a trimis imediat pe Pământ, ceea ce e foarte ciudat!

Celelalte tuneluri duceau în sectoarele Înălților magi. Apoi coborau spre închisori, pentru a ajunge la pasajul care le permisesese să se strecoare discret în castel ultima dată. Cum nu mai aveau timp, hotărâră să-și continue căutările în zilele următoare.

Mica lor fabulă fu acceptată de toată lumea. Tara fu impresionată să constate cât de mult erau respectați elfii în regat. Imediat ce puneă întrebări, obținea răspunsuri neîntârziate și deferente.

Profitând de noua ei identitate, care îi deschidea multe uși, fata se lansă într-o vizită completă a castelului, incluzând zonele ce-i fuseseră interzise pe când era sorțitoare, dar pe care regele și regina le deschiseseră anchetatoarei elfe. Află cu această ocazie că vechile camere regale unde duceau pasajele fuseseră atribuite *Înalților magi* atunci când castelul a fost mărit în secolul al XXII-lea. Bun. Asta restrângea puțin cercul cercetărilor. Numai un Înalt mag locuind într-una dintre aceste camere, cunoscând aceste subterane și având acces cu ușurință la ele, putea fi criminalul. Atunci cine? Doamna Boudiou? Nu, bătrâna doamnă părea să țină sincer la ea. Și apoi, Tara n-o vedea fugind și nici armând o arbaletă. Doamna Sirella? Ea nu avusese decât puține legături cu magnifica sirenă, așa că era greu să judeci. Maestrul Den'maril, elful? Elfii sunt războinici, ea fiind acum bine plasată pentru a ști lucrul ăsta. Să-l fi ofensat ea oare involuntar pe elf? Nu. Aceștia preferă confruntările pe față. Ar fi provocat-o direct. Maestrul Chanfrein și Maestrul Patin? Cei doi erau în afară de cauză, căci ultima tentativă avusese loc atunci când ei se aflau în Mlaștinile Deznădejdiei. Maestrul Sardoin? Specialistul în matematică spațială, Maestrul lui Cal, nu părea destul de curajos pentru a zdrobi o muscă. Maestrul Dragosh? Ca și elfii, Vampyrul disprețuia manevrele viclene. Dacă și-ar fi dorit s-o omoare, ar fi făcut-o în plină zi.

Se afla în fața unor nenumărate întrebări și nu avea nici cel mai firav răspuns.

De altfel, Tara își făcea din ce în ce mai multe griji în privința lui Fafnir și a celor doi Înalți magi. Nu dăduseră niciun semn de viață de la plecarea lor.

În zilele mai degrabă liniștite care urmau, discutară mult despre ultimele evenimente și se felicitară pentru viclenia folosită. Nimeni nu încercase s-o ucidă, s-o stranguleze, s-o carbonizeze, s-o străpungă, în calitatea ei de anchetatoare elfă, iar dacă nu erau mai avansați nici cu un deget întru aflarea criminalului, măcar acesta îi lăsa în pace.

Corpul trucat al Tarei fusese transportat discret pe Pământ, unde Maestrul Chem făcuse un salt pentru a le explica situația Isabellei și a Seleniei.

Tara se aștepta ca bunică-sa să vină în căutarea ei și s-o ia de moț, dar aceasta se mulțumi aparent cu promisiunea Maestrului Chem de a-i trimite cât mai curând nepoata înapoi.

În cea de a patra zi, în ajunul întoarcerii ei pe Pământ, Robin, Tara, Galant, Cal și Blondin erau pe punctul de a scotoci în amănunțime pasajul secret. Descoperiseră mai multe încăperi nefolosite și pline de praf. Tara nu spunea nimic, dar o neli-niștea absența lui Fafnir.

Încercau să-și stăpânească strănutul, când auziră deodată un sunet ciudat. Ca un enorm corn de ceață sunând răgușit.

Ascultară cât mai atent posibil și, deodată, Tara recunoscuse zgomotul.

— Asta-i Fafnir, exclamă ea! Se pregătește să... cânte!

Unul dintre pasaje ducea la un culoar apropiat de Poarta de transfer. Se repeziră și avură parte de un spectacol incredibil.

Fafnir, întovărășită de Maestrul Chanfrein și de Maestrul Patin, cânta cât o țineau bojocii.

Crezură pe moment că aceasta cânta de bucurie. Dar magnificii ochi verzi ai piticei erau plini de groază și pielea celor doi însoțitori ai ei era complet purpurie! Un fum negru se degaja

încet din trupurile celor doi Înalți magi, înaintând inexorabil spre gărzi și spre ciclop, stupefiați.

— *Și după teribila bătăliiie, răgea Fafnir,*

Marele clan se duse la faliiee

Care-i adăpostea pe-ai lor dușmaaaani.

Curând fură cu toții supuuuuși

Legii drepte a clanului voiniicilor.

Marele clan al celor Forgeafeuuuuux.

Fumul negru părea s-o evite cu grijă, când deodată pitica se porni să strige cu o voce răgușită de atâta zbierat:

— Fugiți, fugiți! Atâta timp cât cânt, nu mă poate poseda cu totul, dar n-o să mai pot rezista foarte mult! Cânt de cinci zile întruna!

Din momentul în care grăi, fumul se apropie de ea, așa că pitica, disperată, își reluă cântarea.

— *Frumoasa covăciță Talnir aveau un amoreeeez*

Neobosită și neîncetat, făcea să urle fooocurile

Din covălia sa, cea mai mare și mai frumooasă

Din adevăratul, din mărețul sat Tandarellle.

Fumul se îndepărtă din nou, respins parcă de cântec și, iute ca o cobră, se năpusti asupra gărzilor, care se dăduseră înapoi. Pe dată, pielea lor deveni purpurie, iar ochii, sticloși. Văzând aceasta, sorțitorii prezenți își ridicară scuturile de protecție. Dar fumul trecu prin ele ca și cum n-ar fi existat!

În vreme ce Tara stătea încă paralizată de uimire, Robin reacționează. Cu o iuțeală supraomenească, evită tentaculul vaporos care se apropia de el, îi apucă pe Cal și pe Tara de brațe și-i târî după el în timp ce fugea mâncând pământul.

— Repede, urlă el. În pasaj! Trebuie să fugim!

— Dar... și ceilalți?! strigă Tara, înnebunită, Moineau, bunicul, Fab...

— N-avem timp! o întrerupse Robin, împingând-o și mai și.

Ajunseră la pasaj taman la țanc. Poarta se închise în urma lor, ascunzându-i. Pustiitorul se folosise de memoria lui Fafnir pentru a invadea castelul viu. Dar întrucât aceasta nu era la curent cu galeriile secrete, ei se aflau acum în afara oricărui pericol.

În beznă, Cal deschise gura pentru a spune ceva, dar Robin se dovedi mai iute. I-o astupă, înăbușindu-i vocea.

Tara, mulțumită ochilor ei de pisică, văzu că el îi făcea semn să tacă. Se îndepărtară de ușă și pătrunseră într-una dintre sălile părăsite.

— Merge, șopti Robin, în mod normal, aici nimeni n-ar trebui să ne poată auzi.

— E Pustiitorul, nu-i așa? suflă Tara. A izbutit să-i posede pe cei doi magi și a obligat-o pe Fafnir să se întoarcă aici pentru a pune mâna pe castel! Și se pare că e capabil să-i contamineze și pe alți oameni cu foarte mare ușurință!

— Eu cred că lucrurile stau și mai rău, murmură Cal. N-ai observat? Fafnir nu se întorcea de la fortăreața cenușie. Își schimbase hainele. Cred că Pustiitorul a ocupat deja Hymlia!

Robin și Tara se uitară unul la altul, stupefiați.

— Cu excepția elfilor, piticii sunt cei mai puternici de pe această planetă, zise Robin. Oamenii nu vor rezista prea mult, dacă Pustiitorul a pus mâna pe pitici!

— Trebuie să plecăm. Vocea a fost cât se poate de limpede. Singurul mod de a-l învinge pe Pustiitor este de a-i ataca izvorul puterii sale, insula Trandafirilor Negri, cu ajutorul Sufletului Alb!

— Dar... dacă nu-l găsim?

Pentru prima dată, Tara simțea cum o năpădește descurajarea. Într-un mod destul de ciudat, se putea descurca foarte bine dacă se încerca răpirea sau uciderea ei. Dar dacă cineva se lua de prietenii ei, asta o lăsa fără putere. Ca și cum nu putea lupta.

Cal ridică din umeri în penumbră.

— Aș arăta probabil la fel de bine și cu pielea purpurie, dar asta s-ar potrivi ca nuca-n perete cu pletele mele blonde!

Tara nu-și putu stăpâni un chicotit. Cal avea un fel foarte personal de a-și alunga spaima.

— Și-atunci, ce facem?

— Mai întâi, ieșim de-aici. Poarta de transfer va fi foarte probabil păzită. Așa că o vom lua prin pasajul pe care mi l-a arătat castelul și prin care am intrat ultima oară. Odată afară, vom vedea. Bine?

— Bine, să-i dăm drumul.

Nu se auzea niciun zgomot prin galerii și Tara se gândi înfiorată că pitica încetase să mai cânte. Vocea ei nu mai răsuna. Subteranele secrete folosite de asasin comunicau cu tunelurile castelului viu. Așa că reușiră să ajungă repede la nivelul închisorilor. Descoperiră imediat că și acolo gărzile fuseseră contaminate. Cu ochii sticloși, cu pielea purpurie, pășeau ca niște zombi.

Cal trecu cel dintâi, agilitatea și îndemânarea sa de a se strecura fiindu-i serios afectate de noul său corp. Ceea ce îl indispușe de-a binelea în cele din urmă. Apoi, Robin îi făcu semn Tarei să treacă. Ea se repezi și era pe punctul să atingă ieșirea, când deodată o masă întunecată îi sări în spinare, lăsând-o pe jumătate năucă. Reacția ei fu însă una fulgerătoare. Se lăsă să cadă, își roti umărul și își scoase sabia din teacă dintr-o singură mișcare, și nu se opri decât la un fir de păr de gâtul... unui Vampyr!

Din fericire, reflexele îi erau și ele la fel de supraumane și evită la timp să-i reteze, la propriu, gâtul Maestrului Dragosh.

— Drace, șuieră ea furioasă, nu vă repeziți așa asupra oamenilor, fiindcă puțin a lipsit să nu vă ucid, Maestre Dragosh!

Liliacul vru să-i răspundă, scoase un șuierat curios, apoi, amintindu-și că nu putea vorbi sub forma aceea, își schimbă înfățișarea.

Tara, Cal și Robin se uitară la el cu atenție. Avea ochii roșii, caninii albi, pletele negre și pielea foarte gălbuie. Nici cea mai mică urmă purpurie. Bun. Totul mergea bine. În fine, pentru moment.

— Domnișoară Duncan? suflă Vampyrul neîncrezător. Dar ce cauți aici deghizată în elf?

— E o poveste lungă, șopti repede Tara, și locul nu e chiar potrivit pentru o discuție! Cum m-ați recunoscut?

— După miros, răspunse Vampyrul. Mă pregăteam să te neutralizez, când ți-am recunoscut mirosul. Dacă sângele elfilor nu e nociv pentru noi, cel al oamenilor e teribil. Dacă te-aș fi mușcat, m-aș fi contaminat!

Tara ridică din sprâncene. Contaminat? Îl fixă pe Vampyr care tremura de spaimă, cu mintea lucrând la turaj maximă. Dar atunci...

Vocea lui Cal îi întrerupse reflecțiile.

— Păi, nu prea e momentul s-o mai lungim, nu, murmură Cal. S-o ștergem de-aici înainte să ne descopere.

Castelul viu le deschise poarta secretă ce dădea în strada din spatele clădirii și se pomeniră afară. Pe străzile din Travia încă nu se știa despre ceea ce se petrecea în castel. Oamenii își

vedeau de treburi fără să-și dea seama de teribila primejdie care plana asupra lor!

Odată ce se îndepărtară îndeajuns, Vampyrul le spuse că fumul negru se infiltrase până în închisoare. Prizonierii aveau propriile lor terme, compuse din bazine cu apă caldă și apă rece. Iar el se afla chiar într-unul dintre ele în acel moment. De îndată ce zărise fumul, se lăsase să alunece până la fundul apei fierbinți, ținându-și respirația timp de o jumătate de oră. Sub apă și în întuneric, devenea invizibil. Fumul negru se retrăsese în cele din urmă, iar el putuse ieși, prefăcându-se într-un șoarece, pentru a face un tur prin castel. Spre marea lui oroare, constata-se că mai toți erau posedați și i se supuneau lui Fafnir. Se preschimbaseră în liliac, pentru a încerca să iasă pe vreo fereastră, dar toate ieșirile fuseseră închise. Tocmai se întorcea în subterane pentru a se gândi la situație, când Tara și cei doi prieteni ai ei năvăliseră acolo. Crezuse că fusese descoperit și atunci o atacase.

Tara se grăbi să-i dea toate amănuntele pe care le știa cu privire la Pustiitor.

Vampyrul era și așa galben prin natura sa. Culoarea chipului său viră direct în livid, cu o curioasă mică pată verde în jurul pomeților.

— Trebuie să ne unim forțele, zise el înspăimântat. O să plec imediat la Urla, capitala noastră, să-i strâng pe ceilalți Vampyri pentru a veni să vă ajute să-l găsiți pe Sufletul Alb. Mâncătorii de Nămol se tem de noi, n-ar trebui să ne fie prea greu să obținem de la ei informații. Problema rămâne însă Poarta de transfer. Vampyrii încă nu au o ambasadă la Travia, așa ca la Tingapour. Singura poartă pe care o avem la dispoziție e așadar poarta de la castel!

— Nu chiar, îi replică Cal. Putem să ne folosim de aceea a gnomilor. Regele lor îmi e mai mult decât îndatorat pentru serviciile făcute.

Vampyrul îi aruncă o privire intrigată, dar nu făcu niciun comentariu.

— Atunci, s-o pornim cât mai repede. Nu mai e nicio clipă de pierdut!

Prudenți, se strecurară pe străzi. Oamenii aveau pielea, părul și penele de toate culorile, purpuriul fiind prezent doar sub forma unor motive decorative anume.

La ambasada gnomilor, se lovira de o mică problemă.

Când solicitară o întrevedere cu ambasadorul Tul Tultul, gnomii păzitori, cocoțați pe spatele călugărițelor uriașe, refuzară să-i lase să treacă! Nu aveau întâlnire programată și nu se puteau prezenta așa. Nu se făcea.

Cum erau ușor grăbiți, Cal renunță la orice menajamente. Înhață o călugăriță de-o mandibulă, neținând cont de scrâșnetul ei de protest, apăsă în jos capul insectei și, făcând să iasă în relief prodigioasa sa musculatură, îl ținut cu privirea pe micul gnom albastru ce se ținea de frâie și nu părea deloc în largul său.

— Alegerea îți aparține, mormăi el: sau îl chemi pe ambasador imediat, pentru a-i spune că numitul Caliban Dal Salan, Hoțul care i-a salvat pielea regelui vostru, e aici și-l așteaptă, sau vă fac bulion, pe tine și pe bestiola ta. E clar?

Gnomul înghiți în sec, apoi dădu din cap. Îmboldindu-și animalul să execute un salt, se duse imediat să-l informeze pe Excelența Sa ambasadorul.

Curând, acesta își făcu în sfârșit apariția, îmbrăcat într-un elegant halat și nu părea prea binedispus.

Fu și mai puțin după ce îl văzu și *nu*-l recunoscă pe Cal.

— Bine, bine, bine, făcu el ironic, uitându-se cu de-amănuntul la cei doi elfi, la Vampyr și la superbul Cal, ultima dată când l-am văzut pe seniorul Cal, acesta măsoară cam un metru șaizeci. Să fi suferit el oare o creștere bruscă în înălțime?

— Foarte hazliu, bombăni Cal, asta e un deghizament. A fost o problemă enormă la castel... iar voi aveți interesul, voi și gnomii voștri, s-o întindeți cât mai repede de aici înainte ca ea să se răspândească. Pustiitorul de Suflet a pus stăpânire pe toată lumea de-acolo! Așa că avem nevoie de Poarta voastră de transfer ca să ne ducem la fortăreața cenușie și după aceea pe insula Trandafirilor Negri. Trebuie să-l oprim înainte de a poseda întreaga planetă!

Ambasadorul îl privi, apoi oftă.

— Spitalul de boli mintale se află la numai două străzi distanță. Gărzile mele o să vă conducă până acolo.

Făcu un semn gărzilor să încadreze micul grup. Călugărița pe care Cal o înhățase scrâșni de satisfacție, clămpănind din mandibule.

Cal îi aruncă o privire sumbră, refuzând să dea înapoi, deschise gura, dar Robin i-o luă înainte.

— Uitați-vă la gâtul lui, zise el arătând spre prietenul său. Mica noastră aventură în slujba regelui vostru Glul Buglul i-a lăsat lui Cal o amintire. Vă fi ușor să recunoașteți semnul, Cal e probabil singura ființă încă în viață care îl poartă.

Gnomul ridică dintr-o sprânceană, surprins, dar acceptă. Când descoperi micul semn gălbui de pe gâtul lui Cal, se albăstri.

— Pe strămoșii mei! murmură el, asta-i chiar semnul lăsat de-un T'sil!

Se îndreptă de șale și le făcu semn să intre în ambasadă... spre marea dezamăgire a călugăriței verzi.

— Spuneți-mi mai clar ce s-a întâmplat, le ceru el, odată instalați confortabil în sala de recepție.

Tăra nu se lăsă rugată. Cal și Robin făcură și ei completări. Când terminară de povestit, fața gnomului o virase într-un albastru-închis.

— E-o catastrofă! O să ordon imediat evacuarea ambasadei. Poporul nostru se va refugia sub pământ pentru a scăpa de Pustiitor.

— Trimite mesageri în toate țările, interveni Vampyrul. Trebuie să pregătim lumea noastră pentru ceea ce o așteaptă!

— Da, da, făcu ambasadorul, foarte grăbit, sărind de pe scaun. Vă conduc imediat la poartă. O să las aici doi voluntari ca să vă primească dacă o să mai aveți nevoie de poartă ulterior. Mult noroc! Fie ca duhul lui Demiderus să vă aibă în pază!

Două secunde mai apoi, Poarta de transfer era activată și Vampyrul gonia spre Krasalvia*, țara sa natală. Din prudență, chiar înainte de a pleca, își schimbă culoarea pielii, făcând-o purpurie. Apoi Cal, Blondin, Tăra și Galant, pe care Tăra îl prefăcu din nou în pegas, se duseră până la fortăreața cenușie, fostul fief al lui Magister. Situată în Gandis, pe teritoriul uriașilor, fusese folosită de înspăimântătorul clan al Sangravilor pentru a-i închide pe Prim-sorțitorii din AltăLume, pe care îi răpiseră și-i infectaseră cu magie demonică.

După sângeroasa bătălie pierdută de Sangravi în fața Tarei și a prietenilor ei, Maestrul Chem le propusese uriașilor să transforme fortăreața în centru de primire a uriașilor victime ale magiei, în ciuda imunității lor, precum și a piticilor, care erau

uneori contaminați și ei, deși o detestau din suflet. Sorțitori din toate celelalte nații se aflau și ei acolo pentru a le acorda îngrijiri „bolnavilor”. De aceea, se pregătiră să fie întâmpinați de către unul dintre reprezentanții acestor comunități.

Nimeni nu-i interpelă când se rematerializă. Nici uriaș, nici pitic, nici sorțitor. Intrigați, se uitară în jurul lor. Fortăreața cenușie nu se schimbase prea mult. Clădită cu ajutorul unei pietre cenușii mascsoț, era imensă, rece și masivă.

Tara, Galant, Robin, Cal și Blondin ieșiră din sală, pe palierul scării care ducea în jos... și dădură nas în... genunchi cu un uriaș. *Purpuriu* din cap până-n picioare, pe sub niște dungi bleu cu gri și un costum pe corp cenușiu.

Sufletul Alb

— **C**e faceți aici? tună uriașul cu o voce atât de gravă încât aveai impresia că venea dintr-o pivniță adâncă.

În ciuda inimii care-i bătea cu 200 la oră, Cal se sili să vorbească pe un ton monocord și rece.

— Stăpânul nostru ne-a poruncit să ne ducem la fortăreață.

Apoi, pentru că o minciună e întotdeauna periculoasă când nu cunoști situația, adăugă:

— Noi nu știm de ce, așa că așteptăm instrucțiunile lui.

— Aha? zise uriașul reșezându-și gigantica secure pe care o ținea pe umăr. Mă duc să verific. Stați aici și așteptați.

Apoi plecă greoi, făcând să se zguduie fortăreața sub pașii săi.

— Trebuie să ne facem nevăzuți, șopti Tara, căreia, în ciuda vigurosului ei trup de elf, securea uriașului nu-i picase prea bine.

— Poarta de ieșire e păzită, observă Robin, care se aplecase pe deasupra balustradei. Sunt doi uriași și doi pitici jos.

— La naiba, mormăi Cal, nu credeam c-o să ne pomenim blocați atât de repede. Și tunelul pe care l-a săpat Fafnir când am evadat din fortăreață? Crezi că l-au astupat?

— Nu ne costă nimic să verificăm. Și probabil că e singurul mijloc de a ieși de aici fără să fim hăcuți.

Se strecurară discret în beciul fortăreței. Spre marea lor ușurare, dacă stelajele pe care stăteau sticlele fuseseră golite, ele mascau în continuare tunelul lui Fafnir.

— Bine, acum rugați-vă ca ieșirea să nu fi fost astupată!

Din fericire pentru ei, nu era cazul. Înaltul mag al fortăreței nu avusese timp să se ocupe de tunel. Rămăsese neatins.

Se pomeniră în același loc ca și cu ocazia primei lor fugi în pădure. Situația era însă foarte diferită. De această dată, se puteau folosi din plin de magie, niciun Sangrav nu-i pândeau. Iar pe Tara n-o mai oprea spaima că și-ar putea ucide bunica din pricina Cuvântului de Sânge.

— Nu putem, îi anunță ea, să pierdem tot atâta timp ca data trecută pentru a ajunge pe insula Trandafirilor Negri. Trei zile e prea mult. Cine știe ce va mai face Pustiitorul cât timp vom fi pe drum. Așa că o să-mi schimb înfățișarea.

— O să-ți schimbi înfățișarea? întrebă Cal, care nu înțelegea. În ce?

— În dragon. Pentru a vă putea duce pe insula Trandafirilor Negri.

— A, nu! exclamă Hoțul, nici vorbă! Ultima dată când ne-am urcat pe spinarea ta a fost gata-gata să ne omori. Prefer să mi-o schimb eu.

— Hai, Cal, fii om de înțeles! zise Tara, ușor săcâită. După eforturile din ultimele zile, puterea ta nu mai e destul de mare

pentru a-ți permite să rămâi sub aceeași înfățișare mult timp. Ai de gând să te prefaci într-un șoim, pentru ca apoi să te pomenești sub forma ta omenească la o jumătate de kilometru altitudine? Poți să-ți închipui tabloul, odată ajuns jos? Splaș! Turtit ca o clătită!

Cal însă se încăpățâna.

— N-o să urc pe spinarea ta. Punct. N-ai decât să folosești același proces ca și pentru acest stupid corp de filfizon: dă-mi puțin din puterea ta și o să mă prefac în pasăre.

De această dată, cel care se împotrivi fu Robin.

— Nu, Tara o să aibă nevoie de toată puterea ei ca să poată lupta împotriva Pustiitorului. De fiecare dată când îți dă din puterea ei, îi trebuie un timp pentru a putea compensa ceea ce a pierdut. Și apoi, închipuie-ți că tu n-ai să mai poți reveni la vechea înfățișare! Nu. Eu cred că n-ai de ales, Cal. Va trebui să te resemnezi!

— Să găsim un loc mai potrivit, propuse Tara, înainte ca acesta să mai caute alte argumente, am nevoie de spațiu.

Se îndreptară spre câmpie, în partea opusă fortăreței cenușii, pentru a dispune de un câmp de manevră larg.

Ca să-i arate lui Cal că n-avea de ce se teme, Tara se transformă imediat. Cu ajutorul pietrei vii, îi veni destul de ușor. O clipă mai apoi, un măreț dragon auriu cu ochi albaștri, cu piatra vie montată în frunte ca o fantastică bijuterie, lua locul tinerei elfe.

Cal, care se afla în fața ei, nu-și dădu seama că fata uitase să facă să-i crească și coada.

Pentru un dragon, coada e indispensabilă, căci contrabalansează greutatea părții din față a corpului.

Tara luă cunoștință de asta când, vrând să-și testeze ghearele, făcu o ușoară mișcare, simți că se duce în față și realizează, instinctiv, că-i lipsea *ceva*. Văzând că enorma ei masă se clatină, Cal se dădu înapoi. Ea avu doar timpul necesar să facă să-i apară foarte repede coada, restabilindu-și echilibrul exact înainte de a-și zdrobi prietenul într-un mod stupid.

Se auzi un puternic *plop!* când coada își făcu apariția.

— Asta ce-a mai fost? întrebă Cal bănuitor.

— Ce-a fost... ce? zise Tara cu vocea ei profundă de dragon.

— *Zgomotul* ăla, care a făcut *plop!*

— Da? Eu n-am auzit nimic. Tu ai auzit *ceva*, Robin?

— Nimic, adevărat Robin, care murea de râs. Bun, trec eu în față, spune-i lui Blondin să mă urmeze, fiindcă așa va sta între noi.

— Eh, ai uitat un mic amănunt, observă Cal, sarcastic. Vulpoiul meu nu mai e un vulpoi, ci un ditamai leul.

— N-ai decât să-l faci mic. E simplu. E de ajuns să zici: „Pe Miniaturus, leul să se facă mic, pentru ca eu să-l pot plimba ca pe unul pitic”.

Rămas fără argumente, Cal sfârși prin a o asculta, iar leul său ajunsese de mărimea unui câine mare.

— O să meargă, Cal, spatele meu e destul de mare pentru a-l susține, îl asigură Tara, când Robin propuse să-l mai micșoreze puțin. O să fac pentru voi trei o nacelă, e mai sigur așa.

Cu o ușurință care îl mai liniști un pic pe Cal, făcu să apară o nacelă, ținută de o chingă largă, petrecută prin partea de dinainte și prin spatele aripilor.

Galant îi dădu de înțeles că el avea să zboare singur și decolă fără să mai aștepte, căci Tara, mult mai puternică, zbura mai repede.

Fata așteptă răbdătoare până când Cal, Robin și Blondin se instalează, apoi se hotărăie să-și ia zborul.

Observase tehnica lui Galant, pe care acum o reproducea în cele mai mici amănunte.

După ce își luă elan, începu să alerge, hâțânându-și pasagerii în fel și chip.

— Dar ce... ce... tot... ff... faci! țipă Cal

— Alerg ca să pot decola, strigă ea.

— Tu... tu ești... un drr... dragon! strigă și Robin la rândul său. Tu n... n-ai ne... nevoie de elan. Dd... dă numai din aripi!

— Da? Tara frână brusc, fiind cât pe-acum să-și expedieze pasagerii peste bord. Doar din aripi?

Se conformă, stârnind o furtună de praf.

— Lasă-mă să cobor! urlă Cal, încercând să scape de Robin care îl ținea, lasă-mă să cobor, o să ne ucidă pe toți!

Izbutise să-și scoată un picior în afara nacelei, când Tara reuși în sfârșit să-și ia zborul.

Brutalitatea decolării îl făcu să basculeze, așa că se pomeni atârând în gol, cu mâinile agățate de nacelă.

— Urcă-mă! strigă el, înspăimântat, urcă-mă!

Din cauza vântului care o asurzea, Tara nu înțelese. Crezu că el voia să *urce* mai sus și se năpusti drept spre cer.

Cal închise ochii și urlă.

— Ahhhhhhhhhhh!

Robin îl apucă și, folosindu-se de vigoarea sa de semielf, îl urcă din nou în nacelă.

— Drace, mormăie el, dar tare mai ești greu! Te preferam pirpiriu și slăbuț!

Cal nu reacționează, prea ocupat să-și tragă sufletul.

— De ce eu? sfârși el prin a se văicări. Eram mai degrabă unul care trage din greu, Prim-sorțitor, viitor Hoț Brevetat, la căldurică la castel. Mă cocoșam puțin, mâncam mult, îi făceam zile fripte Angelicăi, pe scurt, viața era frumoasă. Iar de când am cunoscut-o pe Tara, a trebuit să mor de nu știu câte ori, lumea asta e mereu în pragul catastrofei, iar eu îmi petrec timpul încercând s-o salvez și să-mi salvez și mie pielea, în mod accesoriu!

— Da, e-adevărat! aprobă Robin cu un aer încântat, cu ea n-ai timp să te plictisești! N-aș rata ocazia asta pentru toate creditele-mute din AltăLume! Tara e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Mulțumită ei, am căpătat și respectul elfilor, căci am dobândit arcul lui Lillandril. Ea e fidelă, loială, sensibilă, amuzantă, elegantă, subtilă, inteligentă...

Cal își încetă brusc plângerile și se uită la prietenul său, strângând din ochi.

— Și atât de drăguță, continuă el cu perfidie, atât de încântătoare cu minunații ei ochi bleumarin și cu frumosul ei chip...

Elful căzu în capcană cu totul.

— O, da, aprobă el cu un zâmbet extatic ce-i luminează fața. Chiar meșa aceea albă din pletele ei blonde e o marcă desăvârșită a frumuseții sale.

Cal avea acum confirmarea bănuielilor sale.

— Ca să vezi! exclamă el, foarte amuzat, dar tu ești *îndrăgostit*, pe cinstea mea!

Tânărul elf roși

— Cine? Eu? Deloc! se apără el.

— Ba da, ba da, insistă sadic Cal, văd eu prea bine. Ești îndrăgostit de Tara!

O clipă, crezu că Robin va continua să protesteze, dar, în loc de asta, el își lăsă capul în jos și umerii i se curbară.

— E atât de evident? întrebă el.

— Aproape ca nasul în mijlocul feței, răspunse Cal, deloc caritabil. Iar în ceea ce o privește...

— Ea e prea tânără, oftă Robin. Iar noi suntem cei mai buni prieteni ai ei. Și...

— Și peste trei zile e aniversarea ei! Face treisprezece ani.

— Aniversarea ei? Și eu care n-am niciun cadou pentru ea!

Și, ridicându-se brusc, elful fu cât pe-acți să basculeze nacela, făcându-l pe Cal să se agațe de marginea ei, panicat.

— Huuuu, șuieră el printre dinții strânși, nu te mai agita atâta! La fel de repede cum se montase, exaltarea elfului se prăbuși.

— Doar treisprezece ani, gemu el, e mult prea tânără, e încă la vârsta când o interesează păpușile, nu un prăpădit de elf.

Cal își spuse că dragostea avea clar tendința să-ți ramolească devla.

— Tara? Tara și *păpușile*, ai spus? articulă el pe un ton sarcastic. Nu știu, dar cele două nu prea merg bine împreună. Tara și *spadele*, da, asta înțeleg. Tara și *luptele*, Tara și vânățiile, hematoamele, marile încăierări, crimele, asta da, pricep foarte bine. Tara și *păpușile*, clar nu, nu ține.

— Dar nici măcar nu știe ce simt pentru ea! se plânse elful, care nu auzise o vorbă din cele spuse.

— Păi, n-ai decât să-i spui, îi replică prietenul său, care nu vedea unde ar fi problema.

Elful se ridică din nou și Cal se ținu iar de nacelă, ferm hotărât să nu-i mai propună nimic amicului său.

— Nici vorbă! exclamă Robin. O să păstrez secretul numai pentru mine, nimeni nu va ști ceea ce îndur. O să aștept. O să aștept ca ea să mă vadă. Și atunci, doar atunci, o să-i spun Tarei cât de mult...

— Mi-am auzit numele. Vorbeați despre mine? întrebă Tara foarte interesată.

Își întorsese lungul ei gât de dragon spre ei și le adresa un zâmbet plin de dinți. În timp ce continua să zboare cu toată viteza.

Cal se îngălbeni.

— Tara, urlă el, privește înainte!

— Merge, Cal, răspunse calm Tara, nu e nimeni în fața mea, n-am nevoie să văd ceea ce...

— Tu, poate că nu! o întrerupse brutal Cal, dar eu, da! Uită-te în față și nu mai fă tot felul de chestii bizare cu gâtul, bine? Sunt prea tânăr ca să mor de inimă.

Tara suspină îndelung, dar îi făcu pe plac.

Cal o urmări atent câteva secunde, după care se întoarse spre prietenul său.

— Bun, reluă, ce anume spuneam?

— Nimic, tranșă elful, care socotea că și așa spusese prea mult. Să vorbim mai bine despre planul nostru de a da de Sufletul Alb.

— Buhuhu, e îndrăgostit! E îndrăgostit! strigă Cal, hotărât să nu-și scape prada din mână. Și nu vrea să recunoască! Și nu vrea să recunoască!

Dar Robin știa foarte bine cum să-l potolească pe micul Hoț. Mă rog, ex-„micul” Hoț.

— Continuă să mă bați tu la cap, îi spuse el cât se poate de calm, și-o să fac să dispară nacela.

— Nu, gemu Cal, n-o să faci una ca asta, nu?

— Fără nicio ezitare, răspunse decis Robin. Eu sunt un elf, n-am probleme cu amețea.

Cal înghiți în sec. Apoi capitulă.

— Bine, atunci unde crezi tu că l-am putea găsi pe Sufletul Alb?

— Dacă ai fi un Mâncător de Nămol, îl întrebă Robin, tu ce-ai face?

— Mi-aș cumpăra un aparat de ras și un deodorant, de ce? Robin ridică ochii spre cer.

— Vreau să spun, ce-ai face dacă ai da peste o chestie ca Sufletul Alb?

— Ca Mâncător de Nămol? Fie l-aș dosi, ca să am și eu decorația mea personală, în fundul puturoasei mele văgăuni; fie l-aș arăta tuturor celorlalți Mâncători și le-aș spune că e statuia unei zeițe și că eu sunt marele ei preot; și aș întemeia o nouă religie, în care eu, fiind singurul capabil să comunice cu așa-zisa zeiță, i-aș obliga pe ceilalți Mâncători de Nămol să muncească pentru mine. Și mi-aș petrece astfel tot restul zilelor mele ghiftuindu-mă în timp ce-mi privesc degetele de la piciorul meu de Mâncător de Noroi.

Robin îl privi cu niște ochi rotunzi.

— Știi, sper că Mâncătorii ăștia n-au o minte la fel de întortocheată ca a ta!

— Eu nu sunt întortocheat, îl corectă Cal cu satisfacție, eu sunt *leneș*, chestie de nuanță.

— Am ajuns deasupra Mlaștinilor Deznădejdiei, îi informă Tara, întrerupându-le dialogul. Ce fac acum, mă așez?

— Dă-i drumul, Tara, confirmă Cal, strângând din dinți, suntem pregătiți.

Odată ce se văzură ieșiți din nămol, după ce-și curățară veșmintele, își pansară zgârieturile și își traseră sufletul, observând larga tranșee făcută de aterizarea Tarei, conveniră că, la urma urmei, nu fusese chiar *atât* de catastrofal.

Galant, ajuns și el în momentul aterizării, oscila între un chiotit pe față și o neliniște îndreptățită pentru starea stăpânei sale.

Tara, acoperită de la labe și până la bot de nămol, cu urechile vâjâindu-i un pic după ce se izbise la capătul alunecării de un arbore rău plasat, găsi un lac îndeajuns de mare în care să se poată spăla. La început, Glurpsii* care populau sus-numitul lac aplaudară cu entuziasm, strigând de mai multe ori „La masă!”, aproape auzit. Se repeziră ca un frumos ansamblu spre Tara.

Apoi își dădură seama că riscau să fie *masa* mesei când priviră de aproape solzii indestructibili ai dragonului auriu și dinții săi mult prea lungi, după părerea lor. Brusc, se duseseră în altă parte să se convingă că mai erau teferi, așa că Tara se putu scălda în voie.

Își curăță cât putu mai bine solzii ei aurii, ajutată și de Galant, care nu-și putea stăpâni din când în când niște mici nechezaturi ironice.

— O, dar ajunge, sfârși ea prin a spune. Eu nu m-am născut cu aripi, ca tine, așa că nu-ți mai bate joc de mine. Cal?

— Da?

— O să rămân pe moment sub înfățișarea asta, îl anunță ea scuturându-se, fiindcă dacă vom fi atacați de Mâncătorii de Noroi ca și ultima dată, sub forma asta m-aș putea apăra de ei.

Cal o privi cu un aer neîncrezător.

— După părerea mea, zise el, eu cred mai degrabă că vor fi atât de înspăimântați, încât nici nu vor ieși din gaura lor.

— Nu-i deloc grav, se făcu auzită o voce rece. O să fim noi acolo pentru a-i scoate.

Cal se răsuci, Blondin se strânse, gata să se repeadă.

Vreo douăzeci de lupi negri, enormi, își făcuseră apariția din tufișuri.

Tara se pregătea deja să-și umfle plămânii pentru a-și carboniza atacatorii, când remarcă ochii roșii ai lupilor. Vampyrri! Aceștia era Vampyrri!

Hopa! Prăjirea aliaților nu era o idee prea bună. Își reținu expirația. Avu însă și aici o problemă. Nefiind dragon prin natura ei, nu știa cum să se descotorosească de suflul arzător care-i urca în gâtleej.

Își duse o labă cu gheare spre bot, îngână un „Scuzați-mă” înăbușit, apoi se întoarse degrabă spre lac pentru a scuipa un lung jet de flăcări.

Cei care apreciară cel mai puțin faptul de a se pomeni opăriți și chiar fierți de-a binelea fură Glurpsii. Se iviră din lac scoțând strigăte ascuțite și urcară repede pe maluri, cu coada pe jumătate înroșită de apa fierbinte.

— Uf, așa e mai bine, răsuflă Tara, ușurată.

Unul dintre Vampyri o privi cu un aer bănuitor, se uită și la Glurpsii care se zvârcoleau în nămol disperăți, apoi reveni la enormul dragon auriu care se legăna ușor stânjenit.

— E o aliată, șefule? Ești sigur?

Un alt Vampyr, probabil Maestrul Dragosh, oftă.

— Din păcate, da! Bun, cunoașteți consemnul. Îi găsiți pe Mâncători, apoi încercați să aflați ce s-a ales de Sufletul Alb.

Lupul nu salută, dar fu pe aproape.

— Bine, șefule! Hai, băieți, să-i dăm drumul! Hop, hop, hop! Maestrul Dragosh ridică ochii spre cer și oftă iar.

— Multe filme pământene ar trebui să fie interzise în AltăLume! mormăi el la vederea Vampyrilor care țopăiau cu entuziasm.

De comun acord, evitară să se apropie de insulă. Centrul puterii Pustiitorului se afla în mijlocul ei, așa că trebuiau să dea de Sufletul Alb mai întâi.

Cu flerul lor incredibil de ascuțit, Lupilor-Vampyri nu le trebui mult pentru a-i descoperi pe primii Mâncători de Nămol. Cu toată împotrivirea lor sălbatică, aceștia nu le putură rezista prea mult.

Tara avusese ocazia să-i vadă de aproape, de foarte aproape, cu ocazia ultimei lor încăierări cu ei, fără a avea însă răgazul de a-i privi cu atenție.

Dolofane rotocoale de păr de culoare pământie, Mâncătorii aveau un maxilar neobișnuit de mare, pentru a putea înghiți nămolul, ce constituia principala lor hrană. Ghearele lor foarte ascuțite și întoarse le serveau la scobit, iar labele le erau palmate, ceea ce le ușura înaintarea.

Tara știa că puteau vorbi... chiar dacă asta nu era evident de la prima vedere.

Când îl văzură pe marele dragon auriu, Mâncătorii se așezară cu toții pe vine și psalmodiară:

— Drăguț dragon, frumos dragon, nu mânca Mâncători, drăguț dragon, nu frige Mâncători. Mâncătorii nu făcut nimic, Mâncătorii liniștiți, drăguți.

— N-am nimic cu voi, murmură Tara, încercând să mai atenueze din timbrul ei de dragon pentru a nu-i speria și mai mult. Avem nevoie doar de niște informații. Voi știți că pe insulă se află o entitate malefică?

Mâncătorii de Noroi nu reacționează. Bine, dacă te afli la Roma, trebuie să te porți ca locuitorii ei.

— Pe insula Trandafirilor Negri, nu drăguț, rău nor negru, da? încercă ea.

Bingo. Pricepură imediat ce voia să spună.

— Nor Negru mănâncă Mâncători, se plânseseră ei, Nor Negru vrea să mănânce Pitică, dar ea cântă, atunci Nor nu mănâncă Pitică, dar mănâncă magi!

— Noi o să-l ucidem pe Nor Negru, le spuse Tara. Noi o să mâncăm Nor Negru!

Mâncătorii ridicară spre ea niște ochi plini de speranță (în fine, asta presupuse ea, pentru că, dat fiind toți perii lor, nu le putea vedea ochii).

— Dragon mănâncă Nor? întrebă ei pe un ton rugător.

Tara nu ezită.

— Da. Dragon mănâncă Nor.

Mâncătorii de Nămol începură să sară și să țopăie. Vădit lucru, vestea îi bucura.

— OK, murmură Cal, nu le place Pustiitorul, asta pică taman bine. Ei, băieți!

Mâncătorii se uitară fix la arătosul Cal, uluiți de strălucirea sa.

— Avem nevoie de o mână de ajutor. Mâncătorii ajută dragon, frumos dragon, ce ziceți? Arma împotriva Norului Negru e o statueta. O chestie cam de mărimea asta (le arată cam cât de mare depărtându-și palmele una de alta vreo treizeci de centimetri), care reprezintă o femeie, din rasa oamenilor, de un alb luminos, cu brațele ridicate în sus. Vă spune ceva chestia asta?

O tăcere mare se lăsă după spusele sale.

— Bun. Să traducem într-un limbaj pe care îl puteți înțelege. Frumoasă, drăguță bucată de piatră albă, noi găsim, noi luăm, noi mâncăm Nor. Înțeles?

Din nou, tăcere. Mâncătorii de Noroi erau în realitate atât de atenți, atât de concentrați, încât nu li se clintea niciun fir de păr, ceea ce era un fel de performanță.

Entuziastul Vampyr de mai adineauri înaintă și își pironi ochii săi roșii asupra Mâncătorilor.

— Poate că prietenii noștri, zise el cu o voce sinistră, au nevoie de o... traducere mai... în forță!

— Maestre Dragosh? strigă Tara.

— Domnișoară?

— Ați putea să-i explicați zelosului vostru confrate, de colo, că avem nevoie de aliați și că nu se cade să torturăm aceste ființe?

Maestrul Dragosh îl fulgeră pe Vampyr cu privirea. Acesta avu grația să pară stânjenit.

— Robin, reluă Tara, tu mi-ai spus că la Mâncători funcționează un sistem de clanuri, nu-i așa?

— Da. De ce?

— Fiindcă dacă membrii acestui clan nu știu unde se află Sufletul Alb, poate că vreun alt clan ar putea ști, nu crezi?

— Nu-i rea ideea, aprobă Maestrul Dragosh. S-o punem în practică. Cei de aici or să răspândească vestea. O să căutăm clanul care știe unde se află Sufletul Alb.

Din păcate, căutarea lor se prelungi mult mai mult decât prevăzuseră. Se lăsa deja noaptea, bestiole de toate mărimile bâzâiau cu încăpățănare în jurul lui Robin și Cal, cu totul frustrați de a nu putea trece de barajul antiinsecte. În fiecare clipă, Vampyrrii, neobosiți, aduceau noi Mâncători de Nămol.

În fine, nu într-o dată *noi* Mâncători, căci rotocoalele acelea păroase semănau toate între ele.

După ce îl aduseră pentru a patra oară la rând pe același individ, de fiecare dată tot mai înspăimântat, se deciseră în cele din urmă, pentru a-i putea identifica, să-i facă să se deosebească de cei ce mai fuseseră interogați. O inscripție magică și luminoasă, de formă rotundă, începu să împodobească așadar blana păroasă a Mâncătorilor, care, în mod ciudat, se arătară încântați de această distincție. Într-o asemenea măsură încât, foarte repede, o mulțime de Mâncători de Noroi sosiră nu atât pentru a-i ajuta la căutarea Sufletului Alb, ci pentru a se vedea decorați cu cercul luminos.

După câteva ore, Vampyrrii, dezgustați, hotărâră să se oprească pe timpul nopții. Cal și Robin își făcură un cort confortabil sub aripa Tarei și dormiră bine la căldură.

A doua zi dimineată, își reluară căutările. Toată ziua se încăpățănară să pună neobosit aceeași întrebare. Degeaba.

A treia zi, atunci când Tara își spunea că avea să înnebunească tot gândindu-se că Fabrice, Moineau, Fafnir și Manitou

fuseseră posedați de Pustiitor, fu deșteptată de un pachet care plutea prin dreptul botului ei.

— La mulți ani, Tara, la mulți ani, Tara! strigă Robin, care stătea în dreptul ei cu un aer nespus de fericit.

— La mulți ani, cântă, complet fals, și Cal. La mulți ani, Tara, și urările noastre cele mai sincere, la mulți ani!

— Oh! găfâi Tara, încântată, uitasem.

— Dar nu și noi! se grozăviră Cal și Robin, foarte mulțumiți de micul lor efect și frecându-și mâinile de satisfacție.

— Ei, cât privește tortul și lumânările, va trebui să mai aștepți până ne întoarcem în Lancovit.

Foarte delicat, Tara deschise cadoul cu vârful unei gheare, înconjurată de Mâncătorii de Noroi și de Vampyri, curioși. Cal și Robin lucraseră împreună pentru a crea o minunată bijuterie, o brățară perfect șlefuită, împodobită cu pietre scumpe fără pereche, „adunate” de Cal „din întâmplare”, pe când se afla împreună cu gnomii.

Era o bijuterie cu totul fermecătoare. Tara regretă că nu putea să și-o pună imediat, dar și-o strecură în punga ventrală a pielii ei de dragon.

Vampyrii se înclină, supărați că lor nu le spusese nimeni nimic, dar promisera că o vor sărbători cum se cuvine de îndată ce se vor întoarce.

Și Mâncătorii de Nămol păreau, la rândul lor, foarte febrili. Precum se vede, înțelegeau foarte bine noțiunea de „cadou”. Convinși că Tara era un fel de ființă superioară pe care trebuiau s-o răsfete, începură să îngrămădească la picioarele ei daruri dintre cele mai insolite. Flori, fructe din mlaștini cu miros grețos, mici animale, moarte și vii, grămezi de pietre, bucăți de

lemn, capete de os, tot ceea ce în ochii lor putea trece drept un cadou potrivit pentru dragonul auriu.

La începutul aceleiași după-amiezi, în aceeași zi, un foarte, foarte bătrân Mâncător se apropie de Tara. Se ploconi în fața ei, cu blana lui albită și ghearele zdrențuite.

— Frumos dragon, zise el, drăguț dragon. Un dar pentru dragon de aur.

Tara era exasperată când îi vedea pe Mâncători lipsindu-se de amărătele lor de comori pentru a i le dăruia ei.

— Mersi, dar nu mai am nevoie, zise ea politicoasă, poți să-ți păstrezi...

Mâncătorul tocmai îi întindea ceea ce voia să-i dăruiască, însă continuarea îi rămase Tarei în gât.

În laba sa, Mâncătorul ținea o mică statueta albă și luminoasă, care reprezenta o femeie ce se roagă, cu brațele ridicate spre cer!

— Nu vrea! zise Mâncătorul foarte dezamăgit.

— Ba da, ba da, reluă Tara foarte repede, terorizată de gândul că acesta avea s-o împacheteze la loc, foarte frumos dar, foarte drăguț Mâncător, foarte, foarte frumos dar.

Mâncătorul se ploconi din nou, apoi se duse să-și așeze co-moara pe maldărul deja existent, înainte de a se îndepărta târâș-grăpiș spre bordeiul său, dar nu fără a fi fost mai întâi decorat cu un frumos cerculeț luminos, pe care Tara, din recunoștință, i-l făcu mai mare și mai strălucitor.

Cal, care picotea, deschise un ochi sticlos pe care și-l holbă numaidecât când văzu ce se afla în fața lui.

— Nu-mi vine să cred, strigă el, sărind în picioare, făcându-i pe toți Vampyrul să tresară. Sufletul Alb!

— Mulțumită vouă, răcni Tara, nebună de bucurie. Dacă voi nu mi-ați fi făcut un cadou de ziua mea, niciodată acest Mâncător de Nămol nu mi-ar fi dăruit statueta! Tocmai ați salvat AltăLumea!

Cal începu să sucească statueta pe toate fețele, întorcând-o iar și iar.

— N-are nicio inscripție, nimic, observă el, ușor supărat. Păi, da, unde e modul ei de întrebuițare? De regulă, când e vorba de-o armă, există *întotdeauna* un mod de întrebuițare.

Entuziasmul Tarei mai scăzu puțin

— La naiba, nu-mi mai aduc aminte ce-a spus Vocea. Numai că statuia trebuia plasată pe insulă, nu-i așa?

— Da, adevărați Robin. Vrei să mergem chiar acum sau preferi să așteptăm până mâine-dimineață? Aproape că s-a înnoptat.

Tara avu o ezitare, apoi, știind că puterea dușmanului lor sporea cu fiecare minut, se hotărî să acționeze.

— Mergem acum. Insula e doar la un minut de zbor. Maestre Dragosh, ce vreți să faceți?

— Vin și eu cu voi pe insulă, răspunse Vampyrul. Compatrioții mei vor rămâne pe țărm. Dacă ieșim biruitori, nu va fi nicio problemă. Dacă dăm greș, se vor duce să-i prevină pe ceilalți locuitori.

Vampyrul cel plin de zel protestă că el nu voia să-și părăsească șeful, dar Maestrul Dragosh se dovedi de neînduplecat.

Pentru o distanță atât de scurtă, Cal și Robin se urcară pe Galant, în timp ce Vampyrul și Blondin, căruia nu-i plăcea să zboare, aleseră calea bătută. Tara, scăpată de angoasa pasagerilor, se ridică în zbor, retezând *doar* vârfurile a doi arbori.

Maestrul Dragosh se prefăcu în liliac și o urmă, puțin uimit de decolarea ei... zdrobitoare.

Odată ce avură insula sub ochi, trecură în zbor pe deasupra ei. Dacă tufișurile se îndesiseră considerabil de la ultima lor vizită, insula părea în continuare la fel de pustie.

Deodată, piatra vie se făcu simțită în mintea Tarei.

— *Frică am eu.*

— *Nu trebuie! îi răspunse mental Tara. Avem arma care îl va distruge. Nu te neliniști. N-o să-l las să te facă prizonieră a doua oară.*

Piatra suspină de teamă în mintea ei, dar nu-i răspunse. Cum putea să-i explice Tarei de câte ori era sporită puterea Pustiitorului în acest loc!

Blondin tocmai ajungea și el pe mal, drept care Cal îl minia-turiză pentru a-i permite să urce pe spinarea pegasului. Apoi se ridicară în zbor.

Tara executa o ultimă trecere pe deasupra apei ce înconjura insula, când un tentacul monstruos de fum negru i se înfășură în jurul gâtului, înăbușindu-i strigătul. Pesemne că Pustiitorul simți puterea pietrei vii, căci, cu o violență teribilă, un al doilea tentacul se fixă pe fruntea marelui dragon auriu și, smulgându-i piatra, i-o azvârli în apă!

Tara urlă de durere.

Și își schimbă înfățișarea. Își pierdu aripile, încercă să se mențină în aer... și se prăbuși în apă, odată cu Sufletul Alb și cu brățara, brutal expulzate din buzunarul ei ventral dispărut.

Se ridică la suprafață și își activă puterea pentru a se elibera. Își închipui un enorm foarfece tăind cele două tentacule și acestea fură tăiate, retrăgându-se spre mijlocul insulei. Și zeci

de noi tentacule se răsuciră spre ea ca niște monstruoși viermi negri.

— Îndepărtați-vă, le strigă Tara prietenilor săi. Nu le lăsați să vă atingă!

Din nenorocire, un tentacul se înnodase în jurul gleznei lui Galant și-l trăgea spre mijlocul insulei, în ciuda eforturilor sale de a rezista. Robin rosti un farmec și reteză tentaculul, dar alte zece o porneau deja la atac.

În acel moment, Tara nu putea face chiar nimic pentru a le veni prietenilor ei în ajutor. Așa că se înconjură de un impenetrabil glob de forță, care opri hotărât celelalte atacuri și-i permise să plutească la suprafață. Tentaculele se înverșunară cu sălbăticie împotriva globului, dar acesta rezistă.

Deodată, spre marea ei groază, deveni conștientă că globul slăbea. Tentaculele se așezau pe peretele lui și, ca niște oribile guri, îi sugeau puterea!

Își dădu seama că nu va putea să reziste foarte mult timp. Folosindu-și toată puterea, întări globul și, printr-o sfortare teribilă, carboniză literalmente tentaculele. De această dată, Pustiitorul urlă nu de furie, ci de durere. Bun. Îi făcuse rău. Poate îndeajuns de mult încât s-o lase în pace.

Își îndreptă globul spre Galant, dar, de îndată ce fu aproape, o parte dintre tentaculele care-l încercuiau pe pegas se desprinsă și o atacă pe ea! De data aceasta, erau mult prea numeroase, iar puterea ei magică se sfârșea. La urmă, trebui să se recunoască învinsă. Pierduse Sufletul Alb și nu se mai putea mișca. Tentaculele, simțind-o tot mai slabă, o împinseră spre insulă, urmată de Galant, Cal, Robin și Blondin. Maestrul Dragosh și ceilalți Vampyri dispăruseră. Poate că ei reușiseră să

scape. Acea infimă lucire de speranță îi refăcu Tarei moralul și își drămui forțele, ferm hotărâtă să nu se dea bătută.

Ducându-și prăzile, tentaculele ajunseră în curând pe pământ bătătorit. Înaintau pe el încet, stânjenite parcă de trandafirii negri, pe care îi evitau cât mai des cu putință. Tara urmări totul cu atenție. Întunecatele flori se agitau în momentul trecerii lor, pregătite parcă să-i străpungă cu spinii. Asta era totuși *bizar*. Căci numai după ce băuse din sucul trandafirilor negri Fafnir putuse să fie posedată! Curiozitatea ei firească începu să lucreze, în ciuda situației disperate. De ce tentaculele păreau să se teamă de trandafirii negri? Încă se mai gândea la asta când ajunseră în sfârșit în mijlocul insulei.

Locul se schimbase îngrozitor.

O groapă adâncă și întunecoasă adăpostea o magmă de culoare negricioasă, din care se ridicau tentaculele. Pentru o clipă, Tara crezu că aveau să fie aruncați în prăpastia care se scobea în mijlocul insulei, dar acestea păreau să aibă alte planuri. O imensă Poartă de transfer neagră se deschise brusc în fața lor și tentaculele îi aruncară în ea.

Urlând de groază, se prăbușiră în golul acelei cumplite bezne.

Prizonieri!

Cu răsuflarea tăiată, Tara ateriză în dreptul unor... picioare!
Al unor picioare care i se păreau cunoscute. Ridicându-și ochii, constată că se afla din nou în castelul viu din Travia... pe burtă, dinaintea lui Fafnir.

Dar pitica încăpățânată, ursuză și afectuoasă nu mai exista. Cu pielea purpurie, cu ochii negri, și nu verzi, ea arbora un *oribil* surâs.

— Măi, măi, măi, rânji ea, mică și scumpă, scumpă și mică Tara! Ce surpriză plăcută! Mă rog, aproape. Căci atunci când am reușit s-o posed pe mica pitică, am citit în mintea ei că ea se baza pe tine ca s-o salvezi. Ai găsit-o?

Tonul ei trăda o tentă de neliniște.

Tara aruncă o privire spre Cal, Blondin, Robin și Galant, care încercau să se desprindă unii de ceilalți. Păreau aproape neatinși și ea scoase un suspin de ușurare. Își îndreptă atenția asupra lui Fafnir.

— Dac-am găsit ce anume? întrebă ea, deși știa prea bine despre ce era vorba, în timp ce se ridica de jos, ștergându-se de praf.

— Ai găsit Sufletul Alb?

— Nu, răspunse Tara, disprețuitoare. *Stupizii* Mâncători de Nămol n-au fost capabili să înțeleagă ceea ce le spuneam. Ne pregăteam să survolăm insula, tot în căutarea lui, când capcana ta ne-a înhățat.

Făcu o pauză, privind-o pe Fafnir, mă rog, pe cea care îi dădea viață, drept în ochi.

— Ceea ce era o tâmpenie, de altfel, adăugă ea.

— O tâmpenie? Nu văd de ce? scrâșni Pustiitorul.

— Tu cauți Sufletul Alb de mult timp, nu-i așa?

— Nu chiar. *Știam* că se afla în posesia Mâncătorilor. Dar acum, când ați aflat și voi de existența lui, trebuie să-l distrug înainte de a mă distruge el pe mine!

— Ei bine, ar fi trebuit să aștepti ca mai întâi să-l găsim și, pac!, abia atunci să pui mâna pe el!

Îi închisese pliscul. Pustiitorul strânse din ochi și spuse cu o voce neîncrezătoare:

— Și cine-mi spune că nu l-ați găsit?

— Percheziționează-ne, i-o întoarse Tara, înălțând din umeri. O să te convingi că n-avem nimic.

— Creierul acestei pitice spune că ești vicleană, se strâmbă Pustiitorul. Dar să nu-ți închipui nicio clipă că ai cea mai mică șansă să mă tragi pe sfoară.

Le ceru gărzilor cu pielea purpurie să înainteze și să-i percheziționeze pe Tara și pe tovarășii ei. Desigur, cu excepția câtorva pietre prețioase, a o mulțime de instrumente ciudate, a

unor diverse și variate arme, nu găsiră nimic. Galant se plasă lângă Tara, învăluindu-l pe Pustiitor într-o privire rea.

— Prin urmare, ați spus adevărul, făcu Pustiitorul ușor surprins. Îmi pare rău că nu vă pot poseda pe loc. Pe fiecare nou suflet pe care îl absorb, mintea mea trebuie să-l „integreze” înainte de a-l putea „controla”. Iar eu am fost puțin cam prea... *gurmand*. Mintea mea e obosită. Așa că nu vreau să risc absorbirea altor suflete mai devreme de mâine. Pe strămoșii mei, nu credeam că a cuceri lumea o să-mi ceară atâta trudă!

„Un miracol! Păi, era și timpul!”, își zise Tara, cu un gând bun pentru îngerul lor păzitor, care le asigura câteva ore de răgaz.

Pustiitorul le comunică mental gărzilor care-i înconjurau pe tineri, pe leu și pe pegas să-i ducă la închisoare.

— Vai, observă Robin, care nu prea apreciasse faptul că fusese percheziționat, mă doare peste tot!

Apoi se întinse, ca un trăsnet de iute, se azvârli asupra unei gărzi, îi smulse un cuțit și, dintr-un salt supraomenesc, o înhăță pe Fafnir și-i plasă arma în dreptul jugularei.

— Așa, acum, tu o să fii atât de drăguț și-o să ne lași să plecăm, altfel îi tai gâtul!

— Pe trandafirii mei negri, ce... curaj! se extazie Pustiitorul, neluând în seamă cuțitul.

Robin strânse din dinți și apăsă. Un firisor de sânge începu să se prelingă pe gâtul piticei.

— Uh, făcu Pustiitorul, asta doare! Dar dacă ții atât de mult la asta, dă-i drumul! Am contaminat atâția oameni, încât nu mai am nevoie de Fafnir. Aș prefera s-o păstrez în viață, recunosc că am o slăbiciune pentru ea. Dar dacă vrei să-i tai gâtul,

n-o să te opresc. Mai mult, o să mă retrag din trupul ei, așa că vei putea asista la agonia ei în direct!

Fumul negru ieși din corpul piticeii sub privirile uluite ale lui Robin. Pielea acesteia redeveni arămie și ochii ei negri virară spre verdele cunoscut.

— Pe strămoșii mei, scui pă ea, după ce-și recăpătă controlul asupra propriei sale voci. O să-l masacrez pe acest Pustiitor!

Apoi, deveni conștientă de faptul că Robin îi ținea în continuare cuțitul la gât și înțepeni.

— A spus adevărul, anunță ea cu regret. Avea nevoie de mine ca suport pentru a putea părăsi insula, dar acum a posedat suficient de mulți oameni pentru a-și păstra puterea aici, *chiar* dacă mă ucizi.

Robin refuză să-și lase cuțitul jos. Fumul negru rânji și apelă la un alt zombi dintre cei posedați. Când auzi pasul greu ce făcea castelul să se zguduie, Tara se simți din nou pentru o clipă năpădită de speranță... apoi un dragon complet *purpuru* își făcu apariția în sală.

Și speranța îi muri.

Robin lăsă cuțitul să-i cadă din mână.

— Maestre Chem, murmură Cal, complet uluit. În cazul ăsta, avem o problemă. O foarte mare problemă.

— Ce credeți voi, că mint? urlă Pustiitorul prin mijlocirea dragonului. Așa că, semielfule, n-ai vrea să-i tai și dragonului gâtul? Dar pentru el vei avea nevoie nu de un cuțit, ci de o secure! Și pe prietenii tăi, care sunt și ei posedați, n-ai vrea să-i ucizi și pe ei? Și de ce nu toată populația acestui castel? Și chiar a orașului? Crede-mă, asta n-ar schimba cu nimic situația!

Tara tresări. Ce, cucerise deja întregul oraș? În cazul ăsta, Cal avea dreptate. Aveau o mare problemă.

Înțelese cât de mare atunci când, supunându-se unei porunci neauzite, unul câte unul, prietenii Tarei intrară în încăpere. Dintr-un motiv ciudat, Moineau se afla sub înfățișarea ei de bestie, ajungând la trei metri înălțime. Fabrice era și el posedat, dar nu și Barune, Manitou devenise un labrador purpuriu, care ar fi avut mult succes pe Pământ datorită culorii sale inedite, dar care îi frânse Tarei inima când îi aruncă o privire de gheață.

Iar *Angelica și părinții ei* îi însoțeau! Lucru surprinzător, aceștia erau înveșmântați în mantii de curte și purtau pe cap coroanele regale ale Lancovitolui! Mai mult, dacă pielea lor arăta la fel de roșie ca și a celorlalți, ochii nu le erau complet negri și păreau să se miște într-un fel autonom.

— Oh, Maestre! exclamă înalta fată brunetă, i-ați capturat în sfârșit! Vă felicit, sunteți cel mai bun! Ticăloasa asta mică și prietenii ei ar fi putut să vă facă o mulțime de probleme. De altfel, vă mulțumesc încă o dată pentru că i-ați pus la dispoziția mea ca servitori, ceea ce mi-a făcut o foarte mare plăcere!

— Da, Maestre, aprobă tatăl ei cu o voce onctuoasă, și faptul de a ne propune să conducem Lancovitul în numele vostru a fost o idee excelentă. Regele Bear și regina Titania nu s-au dovedit chiar așa de cooperanți, nu-i așa?

Tara rămase complet descumpănită. Aceștia nu vorbeau cu glasul Pustiitorului. Erau chiar glasurile lor! Se părea că nu fuseseră posedați cu totul. Prin ce minune oare?

Și avu foarte repede oribilul răspuns.

— Dar chiar vă rog, le răspunse Pustiitorul, cu o nuanță de dispreț în ton. *Ambiția...* voastră mi-a fost de folos. Când sunt lacome, minți precum ale voastre nu au cu adevărat nevoie să fie controlate. E de ajuns să vi se dea puțină putere! În ceea ce-i privește pe regele și regina acestei țări, nu e vorba decât de o chestiune de zile. Nu vor putea să-mi reziste foarte mult.

— N-ai... n-ai reușit să-i posezi pe unchiul și pe mătușa mea... N-ai reușit!

Vocea era a lui Moineau, care își strângea atât de tare pumnii pentru a reuși să articuleze, încât ghearele îi intrau în piele, lăsând să se scurgă un râușor de sânge stacojiu în blana sa roșie.

— Asta n-are nicio importanță, îi replică Pustiitorul, furios că i se puneau sub nas eșecurile suferite. Nu înțeleg cum de rezistă familia ta la o posesie de felul ăsta, pe când așa-zisul puternic dragon a cedat imediat.

— Nu... n-o să reușești, murmură Moineau, luptând din răspuțeri, trăgându-și tăria de a rezista chiar din durerea palmelor ei sfâșiate. Ei sunt prea puternici pentru tine!

— Taci din gură, idioato! strigă mama Angelicăi.

În vocea ei se simțea frica. Se temea, desigur, că Pustiitorul ar putea să-și iasă din sărute. Se temea atât de tare, încât îi porunci unui tentacul să se năpustească asupra botului lui Moineau, punându-i botniță, pentru a-i înăbuși vocea.

— Angelicăi ar fi trebuit să-i tai gâtul! îi șopti Robin lui Fafnir, furios. În cazul ei, crede-mă, n-aș fi ezitat nicio clipă!

Atenția lunganei se opri asupra arătosului Cal.

— Domnule Bond, exclamă ea, pierdută, ce faceți în compania acestor... viermișori?

Cu toată pofta lui de a o strânge de gât, Cal se înclină în fața ei, fermecător.

— Pielea voastră, Domnișoară, are culoarea miezului de trandafir, debită el cu convingere, ațintind asupra ei privirea lui catifelată. Frumusețea voastră a fost pusă astfel în valoare într-un mod atât de strălucit! Mă simt... *prizonier*.

Angelica îi trimise un zâmbet cum nu se poate mai mare și îl luă de mână.

— Maestre, trebuie să fie o greșeală, el nu e împreună cu oamenii ăia. Aș putea să mi-l păstrez?

Pustiitorul rânji prin botul dragonului.

— Dacă ții, micuțo, poate fi al tău. Voi face și din el servitorul tău după ce-l voi fi posedat.

— Nu știu dacă voi putea supraviețui în închisoare o secundă fără tine, îi spuse foarte repede Cal, cred că deja nu mai pot să mă lipsesc de chipul tău sublim!

— Maestre! se rugă Angelica, neputându-și desprinde privirea din splendida privire a lui Cal, care flutura pe toată întinderea lungilor sale sprâncene, vă rog! Nu-l băgați la închisoare. Lăsați-mi-l mie, vă promit c-o să-l supraveghez!

— Fie, răspunse Pustiitorul, care își bătea joc de ea în mod fățiș. Poți să-l pui lângă ceilalți.

Cal se înclină și se grăbi să se așeze lângă Fabrice, care nici nu se clinti.

Robin se întreba evident ce i se întâmpla lui Cal. Iar Tara ridica din sprâncene. Micul Hoț se dădea de partea învingătorului pentru a-și salva pielea? Clătină din cap, nesigură, apoi își îndreptă din nou atenția spre Fafnir, care rămăsese nemișcată și privea fumul negru cu spaimă.

— Bun, acum mi-aș dori ca tu să-mi spui cât mai exact ce s-a întâmplat, îi ceru Tara prietenei sale, ignorându-i pe Angelica, pe părinții acesteia și pe Pustiitor.

Fumul negru rămase nemișcat în văzduh, oferindu-i piticei răgazul necesar să-i răspundă.

— Ajunsesem aproape de insulă. Prea aproape, îi spuse aceasta, trăgându-se mașinal de una dintre șuvițele ei roșii. Trandafirii negri crescuseră într-un fel nemaivăzut după plecarea noastră. Aproape toată insula era acoperită de ei, cu excepția mijlocului. Pustiitorul nu ne-a lăsat nicio șansă. A pus stăpânire pe mine, apoi pe cei doi magi. Am urlat și atunci mi-am dat seama că urletul meu respingea tentativa sa de posesie. Nu-mi dădea drumul, dar nici nu progresa. Atunci am început să cânt.

— Ai cântat timp de cinci zile fără întrerupere? observă Cal, stupefiat de capacitatea de rezistență a piticei.

— Noi, piticii, avem multe cântece... și suntem căpoși. Singurul mijloc de a vă preveni era să rezist. Așa că am rezistat. Asta v-ar fi permis măcar să fugiți!

— Nu le-a fost de prea mare folos! rânji Pustiitorul prin mijlocirea ciclopului Floaresfioasălamarginedepârâulimpede. Doar un mic răgaz pentru voi, drăgălașilor. Mâine ar trebui să fii gata cu „digererarea” ultimelor mele posesii. Voi putea atunci să mă ocup și de voi. Gata, și-acum, în celule cu voi.

Ultimul lucru pe care îl văzură fu monstruosul fum negru care plutea în jurul lui Fafnir și lucirea disperată din minunații ei ochi verzi.

Pustiitorul se dovedise prevăzător. Celulele erau pur și simplu prinse în acele tentacule, care alcătuiau un fel de nor întunecat și gros, patrulând pe culoarele închisorii.

Gărzile deschiseră celulele și-i împinseră înăuntru pe Tara, Galant și Robin.

Porțile groase din fier magic din Hymlia se trântiră în urma lor cu un zgomot sinistru.

Apoi gardienii își reluară rondul lor monoton, trecând prin norul de fum ca și cum acesta n-ar fi existat. Tara examinează închisoarea, apoi își înăbuși un țipăt.

În celula vecină cu a ei, tocmai îi zărise pe regele Bear și pe regina Titania!

Erau foarte palizi și regina părea să respire cu greu. Cu regularitate, un tentacul negru venea să-i atingă, parcă pentru a le testa rezistența. Făceau tot ce le stătea în puteri pentru a rămâne neclintii, dar se simțea că aceasta era cu prețul unei dure-roase efortări. Deși fuseseră lipsiți de robele lor de curte, ca și de coroane, tot regele și regina rămâneau. Nici vorbă să arate Pustiitorului suferința lor.

Când regele văzu culoarea pielii lor... și probabil și datorită faptului că erau încarcerați... că nu erau posedați, zâmbi slab, fericit și nefericit totodată de prezența Prim-sorțitorilor săi.

— Tara! Robin! exclamă el. Mi-ar plăcea să vă pot spune că mă bucur să vă revăd, dar nu e chiar cazul. Credeam că măcar voi ați reușit să fugiți și v-ați refugiat departe de acest castel.

— Ei bine, răspunse Tara, care trebuia să lupte pentru a nu izbucni în plâns, chiar asta am și făcut. Mă rog. La început. Până când Pustiitorul ne-a capturat.

Respiră adânc, stăpânindu-și emoția. Într-o situație disperată, umorul e ultimul lucru la care recurgi.

— Și e pentru a doua oară în decurs de zece zile când mă pomenesc aruncată în închisoare. Desigur, de fiecare dată a

fost vorba de închisori imperiale sau regale, dar mi-aș dori foarte mult ca asta să nu devină un *obicei*!

— Nu pot să sufăr închisorile, mormăi semielful. Miroase urât, e strâmt, totul e plin de praf și jilav.

Exagera. Cu excepția faptului că aveau gratii, spre deosebire de cele din Omois, celulele erau totuși confortabile, uscate și spațioase. Nici regele și nici regina nu mențineau închisori păduchioase. Nu era praf și nici insecte, mulțumită sorților.

— Voi știți cumva ce se întâmplă sus? întrebă regele. Nouă ne cam lipsesc *un pic* informațiile din aceste ultime zile.

— Se întâmplă, răspunse o voce pe care o cunoșteau mult prea bine, că idioata asta de pitică i-a dat drumul Pustiitorului. Și că el e pe punctul de a cuceri lumea, încet, dar sigur. A trimis deja elemente infectate în Omois și în Selenda!

— Angelica! exclamă Robin, repezindu-se și apucându-se de gratii. Ce cauți tu aici, ai venit să ne sfidezi?

— Am venit să vă salvez pielea! îi răspunse înalta brunetă... împurpurată, menținându-se la distanță de semielf. Desigur, asta nu mă încântă cine știe ce, dar, dacă ați intrat cumva în posesia Sufletului Alb, atunci e absolut necesar să-l distrugeți pe Pustiitor!

Suveranii nu mai înțelegeau. Despre ce anume vorbea?

— Cum poți să faci lucrul ăsta, Domnișoară? întrebă regele, intrigat. Nu te afli și tu sub controlul acestui monstru?

— Părinții mei și cu mine ne-am *prefăcut* că suntem coope-
ranți, preciză cu dispreț Angelica. Pustiitorul, crezându-ne gata să-i venim în ajutor, a lăsat liberă priza asupra noastră. Așa că el nu mai e tot timpul prezent în mintea noastră. Asta îi lasă și lui câmp liber pentru a poseda alți oameni mult mai repede. Și,

avantaj deloc neglijabil, ne dă și nouă puterea de a-i controla tentaculele, fără a fi la rândul-ne controlați de ele.

Într-adevăr, la porunca ei mută, norul cel negru se dădu înapoi și gărzile purpurii se făcură nevăzute. În acest moment erau numai ei în închisoare.

— Poftim, zise ea cu satisfacție. Putem vorbi în liniște. Tara, tu *trebuie* să-mi spui *unde* se află Sufletul Alb!

Robin deschidea deja gura pentru a-i spune totul, când Tara îi tăie vorba.

— Din păcate, habar n-avem unde poate fi! minți ea. Am auzit spunându-se că s-ar găsi în Hymlia, în mina din muntele Tador.

— Ce mină? întrebă Angelica, nervoasă, există sute de mine acolo. E un adevărat șvaițer, muntele ăla!

— Îți repet, n-avem mai multe informații, răspunse Tara, am fost capturați de Pustiitor înainte de a fi avut timpul să-l fi localizat cu precizie.

Fata cea înaltă își roase unghiile, vădit înspăimântată.

— Nu vă dați seama! El e ca o cangrenă care se răspândește lent. Dacă nu-l oprește cineva, de acum într-un an va cuceri întreaga planetă!

Regina, care de la dispariția tentaculelor respira ceva mai bine, o întrebă cu o voce slabă:

— Ce ai putea face pentru a ne ajuta? Rămânând prizonieri, nu-l vom putea regăsi pe acest faimos Suflet Alb, despre care mi-ar plăcea de altfel să mi se spună ce anume reprezintă.

— E o armă, Majestatea Voastră, răspunse repede Robin. O mică statueta albă ce înfățișează o femeie. Se spune că e singurul

lucru care îl poate distruge pe Pustiitor. Eram în căutarea sa, cum desigur ați înțeles, când Pustiitorul ne-a luat prizonieri.

— Atunci, Domnișoară Brandaud, tu trebuie să ne faci scăpați, conchise ferm regele.

Angelica păru să-și piardă deodată tot sângele-rece.

— E cu neputință, gemu ea, dacă vă las să plecați, îmi va ucide părinții drept represalii! Nu, nu pot.

Și, înainte ca ei să aibă timp să reacționeze, se răsuci pe călcâie și fugi.

Robin își desprinsese mâinile de gratii și se prăbuși pe pat, descurajat. Tara făcu la fel, simțindu-și inima grea. Galant se postă lângă ea, mângâind-o cu aripile pentru a o consola.

Celulele comunicau între ele. Semielful ridică în curând capul, văzu suferința Tarei și, întinzând o mână, o atinse pe aceea a prietenei sale.

— Nu te neliniști, îi spuse el cu dragoste, sunt sigur că o să găsim noi o soluție.

— Ai dreptate, aprobă Tara, ridicându-se brusc. E posibil să facem magie aici? Sau e ca la Omois?

Regele răspunse în locul lui Robin.

— E posibil să folosești magia în interiorul închisorii. Dar dacă îți schimbi forma, de exemplu, nu poți să treci printre gratii. Ansamblul clădirii e făurit din fier magic din munții Hymliei și, ca și piticii sau uriașii, acest fier e refractar la magie.

— Bun, încuviință Tara. Am înțeles, trebuie să găsim altceva. Fierul acesta faimos poate fi topit?

— Topit? (Regele își frecă fruntea, apoi înălță din umeri.) Da, presupun că poate fi topit, deoarece piticii l-au obținut cu ajutorul forjele lor.

— Perfect! zise Tara cu un mic zâmbet, atunci să vedem cum va reacționa acest fier în fața *focurilor unui dragon!*

Robin făcu ochii mari.

— Ai de gând să te transformi? întrebă el, foarte neliniștit. Dar nu mai ai piatra vie!

— Știi prea bine, oftă Tara, dar avem cumva de ales? Ai o altă soluție să-mi propui?

— Nu, nu, refuză semielful, am spus așa doar pentru că acest castel e fragil. Ca și acest oraș, întregul continent, de fapt. Așa că ai grijă!

Regele crezu că semielful voia să glumească.

— Nu cred, zâmbi el, că Domnișoara Duncan are destulă putere să amenințe acest castel! A fost clădit zdravăn de strămoșii noștri.

— Nu vă pripiți, Majestatea Voastră. Puterea Tarei nu prea are mult de-a face cu ceea ce sunteți obișnuit. Și în ziua în care va fi în stare s-o controleze, în ziua aceea, Pustiitorul va părea un băiețel *inofensiv* pe lângă ea.

— Ei, nu, asta-i un pic cam exagerat, remarcă Tara, apucându-și șuvița albă. Hai să-i dăm drumul înainte ca fumul negru și gărzile să se întoarcă.

— Da, răspunse sumbru Robin, e pentru prima dată când putem să-i mulțumim Angelicăi pentru că ne-a făcut un serviciu.

Tara evaluează mărimea celulei sale. Putea să se transforme într-un dragon auriu fără probleme. Trase cu putere aer în piept și apelă la puterea ei magică.

În celula apropiată, regele și regina se crispară. Fiind extrem de sensibili la magie, puterea Tarei avu efectul unui suflu fierbinte. Schimbară o privire uluită.

Tăra simțea că transformarea era gata să se opereze, când un strigăt teribil de furie o opri brusc.

O clipă mai apoi, Angelica, turbată de furie, năvălea în închisoare, cu tentaculele șuierând în urma ei ca tot atâția șerpi veninoși.

— O să vă ucid! proferă ea.

Bătălie între dragoni

Tentaculele se aflau pe Tara, strângând-o de gât, iar ea făcea eforturi pentru a respira. Galant se cabră și încercă să le reteze cu ghearele, dar fără rezultat.

Robin, mulțumită agilității sale de semielf, reuși să le evite pe cele ce-i erau destinate și strigă:

— Angelica, nu! Dacă tu o ucizi, Pustiitorul o să-ți mănânce inima! Stai!

Găsise singurul argument care o putea face pe Angelica să dea înapoi. Ceața aceea roșie, de furie, i se îndepărtă de pe ochi și ea schiță un gest.

Tentaculele îi dădură drumul Tarei. Fata căzu în genunchi, ținându-se de gât și respirând cu greu.

— Ai noroc, scuipe Angelica. Mult noroc. De îndată ce Maestrul va termina cu tine, o să cer să te treacă și pe tine în serviciul meu. Și-o să fii nevoită să-mi cureți hainele și să trăiești în genunchi tot restul zilelor tale!

Și le întoarse spatele ca o furie și urcă scara.

Gărzile deschiseră o nouă celulă și îi azvârliră înăuntru... pe Cal și pe vulpoiul său roșcat!

Lipsit de splendoarea lui de mai înainte, de coama blondă, de mușchii și pectoralii săi. Bunul, vechiul lor Cal se reîntorsese.

Galben la față, ștergându-se la gură.

— Cal? exclamă Robin, stupefiat, dar ce ți s-a întâmplat?

— La dracu', la dracu', la dracu', răspunse micul Hoț în timp ce se ștergea cum putea mai bine. Angelica m-a sărutat!

Tara se sufoca și o apucă din nou un acces de tuse.

— Cum? exclamă Robin. Dar ce...

— Eram în apartamentul ei, i-o tăie Cal, întrebându-mă cum s-o pocnesc și să vin să vă scot de-aici, când a apărut ea. Înainte de a avea timp să fac vreo mișcare, s-a aruncat asupra mea și m-a sărutat. Asta mi-a provocat un șoc atât de mare, încât m-am transformat. Paf! Pe loc, mi-am regăsit bunul meu corp dinainte. Desigur, chiar în momentul în care nu trebuia!

— Ei, atunci nu ești singurul care a avut un șoc, rânji Robin, care își imagina prea bine scena. Cred că și ea a fost al naibii de șocată, nu?

Micul Hoț își frecă pentru ultima dată gura și dădu din cap.

— De fapt, a fost atât de surprinsă, încât timp de o clipă a crezut că are o halucinație. I-am stricat puțin această iluzie scuipând în toate direcțiile.

De această dată, Tara reuși să râdă fără să se mai sufocă. Robin, care și-o închipuia pe Angelica aruncându-se asupra splendidului Cal, sărutându-l pătimaș... și pomenindu-se cu micul Hoț în brațe, se porni să chicotească de-a binelea, la rândul său. Râsul lui îl molipsi și pe Cal, așa că după numai cinci

secunde, se tăvăleau cu toții de râs pe jos, sub privirea ușor surprinsă a regelui și a reginei.

— Uuuf, exclamă Tara ștergându-și lacrimile, cât de bine îți poate face o chestie ca asta!

Robin și Cal dădură din cap, cu totul de acord cu ea. Erau în continuare prizonieri, în continuare amenințați de o soartă îngrozitoare, dar se simțeau mult mai bine.

Readusă la realitate de durere, tânăra își pipăi gâtul cu precauție și înghiți în sec.

— Drace, mormăi ea, dar ce au toți de încercă să mă strângă de gât? Mai întâi Pustiitorul, apoi și Angelica. Deși, în ceea ce-l privește pe Pustiitor, mai pot să-mi explic. Cât despre Angelica, nu mi-e prea clar. Ce i-am mai făcut?

Cal înălță din umeri.

— O să afli. Când am redevenit normal, mai întâi a urlat de uimire, apoi de furie. După care a mormăit ceva de felul: „E mâna ei, e încă una dintre festele ei, o s-o ucid!” Atunci gărzile m-au înhățat, iar ea s-a năpustit ca un Brrraaa înfuriat, cu capul în jos, spre celule. Restul îl știți...

— Pesemne că și-a dat seama că puterea ta nu e îndeajuns de mare pentru a-ți putea modifica înfățișarea într-o asemenea măsură. Și a înțeles că Tara era singura dintre noi capabilă să facă din tine un Apollo!

— Îmi pare rău, Tara, făcu Cal cu un mic rânjet șiret, dar dacă sorțul tău ar mai fi rezistat câteva minute în plus, aș fi pocnit-o și aș fi venit să vă eliberez.

Deodată, atunci când Tara se pregătea să-l sfătuiască să nu dea prea multe amănunte în prezența fumului negru, fata clipi des.

— Ce ciudat, zise ea, fumul Pustiitorului nu s-a întors!

Într-adevăr, dacă puteau auzi pașii gărzilor, vigilenți zombi, îngrozitorul fum negru dispăruse.

— Cu atât mai bine, se zgribuli regina. Acele oribile tentacule ne atingeau cât de des puteau pentru a încerca să ne posed. Și cu cât asta dădea mai puține rezultate, cu atât mai mult se înverșunau.

— Știți cumva de ce n-a reușit Pustiitorul să vă ia în stăpânire? întrebă Cal, intrigat.

— Nu, oftă regele. Când am devenit conștienți de pericol, era prea târziu. Ne-am împotrivit, Titania și cu mine, dar fără folos. Tentaculele sale păreau să ne soarbă puterea. Fără a fi totuși în stare să ne posed. Nu suntem singurii, de altfel. Salatar și Doamna Kalibris au putut și ei rezista și credem că au reușit să fugă.

— Atunci, să profităm și noi de dispariția fumului pentru a face la fel, zise Cal sobru. M-am putut vântura puțin prin castel înainte de venirea Angelicăi. Nu arată deloc-deloc grozav.

Tăra preferă să nu ceară amănunte.

— Bine. Înainte ca Angelica să se decidă să mă strângă de gât, mă întrebam, deci, dacă focul unui dragon ar putea topi aceste gratii.

— Din păcate, nu, zise Cal. Au fost făcute din fier magic, ceea ce le face imune la magie, dar au fost înconjurare și de un sorț de protecție. Singurul lucru pe care l-ai putea prăji ai fi chiar tu. Sorțul îi trimite înapoi automat atacatorului orice acțiune violentă îndreptată împotriva gratiilor.

— E foarte bine protejată închisoarea asta, remarcă regele cu un aer aprobator.

— Ei bine, dragul meu, aş fi preferat ca măcar o dată Salatar să fie mai puţin eficient. Ce-am putea face?

— Voi? întrebă o voce catifelată. Nimic. Noi? Noi o să vă scoatem de aici.

Şi, ivindu-se din beznă ca un Demon mascat, Magister îşi făcu apariţia în faţa lor.

Tara nu stătu pe gânduri şi reacţionează imediat. Sorţul ei de distrugere ţâşni spre silueta neagră.

— Tara, nu! urlă Cal.

Nici nu atinse bine gratiile, că sorţul şi sări înapoi spre ea. Înştiinţată de strigătul lui Cal, fata avu timpul necesar pentru a-şi improviza un scut care s-o protejeze.

Magister nu se mişcase din loc.

— ȚȚ, ȚȚ, ȚȚ, făcu el, dând din cap, ce impetuozitate, ce mânie! Şi eu care veneam să vă salvez! Nu-i prea frumos, ce primire!

Tara rămase stupefiată. Apoi explodează:

— Aş prefera chiar să fiu posedată de Pustiitor! strigă ea. Cum ai reuşit să dai de mine? Te previn că n-o să mă las manipulată pentru ca tu să pui mâna pe puterea malefică a obiectelor demonice, chiar dacă ar fi pentru a le folosi împotriva Pustiitorului!

Magister rămase o clipă tăcut, apoi masca i se coloră în albastru. Tara ştia că aceasta însemna că Sangravul se amuza. Lucru care o făcea să se înfurie şi mai tare.

— E o idee excelentă, Domnişoară, recunosc că la asta nu mă gândisem. Iar *noi* v-am găsit mulţumită unui simplu sorţ Localisatus. De fapt, singura raţiune a prezenţei noastre aici era ca să-ţi aducem... asta.

Și, asemenea unui prestidigitator, făcu un gest larg, dând la iveală... statueta Sufletului Alb!

Cal se apropie de gratii

— Asta-i bună, exclamă el, dar cum...?

— Eu i-am adus-o, i-o tăie Maestrul Dragosh, care se materializă ca o umbră tăcută în spatele lui Magister, lămurind astfel folosirea aceluia „noi” care o intrigase pe Tara.

— S-a aranjat, continuă el, arătând spre scări. Toate gărzile au fost scoase din luptă, așa că putem pleca.

— Prea bine. Să-i scoatem din celule. Oh, doar o clipă, adăugă Magister.

Îl opri pe Vampyr chiar în momentul în care acesta se pregătea să deschidă celulele cu ajutorul unor chei pe care le luase de la paznici.

— Dă-ți cuvântul, Domnișoară, că nu vei încerca să ridici în vreun fel mâna asupra mea cât timp vom lupta împreună împotriva Pustiitorului.

Tarei nu-i venea să-și creadă urechilor. Magister îi propunea să-i devină... aliat?

Cal și Robin erau și ei la fel de surprinși. Maestrul Dragosh se hotărî să nu-i lase să orbecăie.

— N-aveam de ales, le spuse Vampyrul cu amărăciune. Singurul în stare să lupte împotriva Pustiitorului era acest *Sangrav*. Am făcut să-i parvină un mesaj prin intermediul cuiva care *lucrează* pentru el. Împreună am recuperat Sufletul Alb, dar și asta.

Și-n mâna sa, sclipind cu mii de focuri, se odihneau brățara Tarei... și piatra vie!

Bucuria de a-și regăsi prietena luminoasă fu imensă.

— *Piatră vie*, zise ea mental, *cum te simți?*

— *Tara, drăguță Tara, gentilă Tara, avut frică, foarte frică. Dar Vampyr înotat, și apucat. Și hop, întors la Tara!*

Piatra vie nu spusese cât de pierdută se simțise când Pustiitorul o smulsese din fruntea Tarei. Căzând în apă, aproape că se hotărâse ca lacul să devină mormântul ei de veci. Tara sesiză totuși spaima prietenei sale și se grăbi s-o îmbărbăteze.

Îi dăruie faimosul ei zâmbet Vampyrului, care se clătină puțin.

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc, zise ea cu recunoștință.

Apoi, întorcându-se spre Magister:

— Foarte bine, îi spusese ea cu severitate, sunt de acord cu un armistițiu. Dar la cea mai mică șmecherie din partea voastră, vă trimit să le țineți de urât strămoșilor. E clar?

Magister dădu din cap și masca i se coloră în roșu.

Era limpede că nu-i plăcea să fie amenințat.

Ei bine, cu atât mai rău.

Comisura stângă a Vampyrului se ridică, ceea ce la el echivala cu un zâmbet. Nici lui nu-i plăcea în mod deosebit Magister. Mai mult, din anumite motive, îl ura chiar mai abtîr decît Tara. Faptul de a fi fost nevoit să se ducă să-l vadă pentru a-i propune o alianță fusese unul dintre momentele cele mai rele din existența sa.

— Trebuie să plecăm foarte repede, îi înștiință el. Pustiitorul ne va adulmeca în cele din urmă prezența.

Nu mai era niciun alt prizonier în închisoare, în afară de rege, de regină, de Tara și de prietenii ei. Deschiderea celulelor nu dură decît o clipă. O luă prin tunelurile castelului viu pentru a ajunge la poarta ascunsă ce dădea afară. Spiritul, sufletul... *chestia* care-i servea drept creier castelului și-i dădea o

conștiință nu fusese posedată, iar el proiectă la trecerea lor mulțimi care aplaudau în tăcere, dorindu-le mult curaj și noroc.

Odată afară, încă nu se aflau la adăpost de pericol. Mulți locuitori din Travia erau la cheremul Pustiitorului și puținii care încă nu erau se strecurau de-a lungul zidurilor ascunzându-se. Procedară și ei la fel. Galant plecă în recunoaștere, făcându-le semn să înainteze de îndată ce drumul era liber.

Tara îl urmărea pe Magister, încercând cu orice preț să descopere cine se ascundea sub masca lui. Era ceva în purtarea Sangravului care o deranja mult. Dar ce anume? Deodată, îi fu clar. Sangravului îi era frică! Pentru prima dată, după o îndelungată vreme, avea în fața lui o putere mult superioară celei proprii. În realitate, nu venise numai să-i elibereze. Venise să le ceară ajutorul. Perfect.

Pesemne că Magister simți greutatea privirii Tarei, căci se întoarse pe neașteptate.

— Pot să-mi închipui, Domnișoară, că te abții din răputeri să nu mă carbonizezi pe loc?! Crede-mă, și eu fac aceleași eforturi ca să nu te răpesc și să nu te duc cu mine în noua mea fortăreață, pentru că pe cea veche mi-ai cucerit-o. Din păcate, *prietenul* nostru Pustiitorul și-ar pune foarte repede laba lui roșie pe ea, așa că mi se pare că n-avem de ales și că *trebuie* să cooperăm.

Tara strânse din ochi, dar nu-i răspunse nimic. Magister îi așteptă o clipă răspunsul, apoi, constatând că ea rămânea neclintită, își reluă mersul cu prudență.

La vederea spinării sale crisplate de teamă, Tara zâmbi. El putea să-și închipuie că tot clocea ea ceva.

Lucru care nu era totuși greșit.

Ambasada gnomilor părea complet pustie. Dar când intră, Cal dădu foarte repede de unul dintre voluntarii rămași în ariergardă.

— Trebuie să plecăm imediat, zise el.

Gnomul albastru se înclină.

— Cu ce destinație, domnule?

— Din nou, fortăreața cenușie.

— O să vă însoțim, propuseră regele și regina, veți avea nevoie de tot ajutorul necesar pentru a lupta împotriva Pustiitorului.

— Nu, răspunse sec Magister. Trebuie să vă duceți în Omois, să-i preveniți pe imperator și pe împărăteasă despre ceea ce se întâmplă aici. Spuneți-le să pregătească apărarea planetei împotriva Pustiitorului.

— Are dreptate, confirmă Vampyrul, ne veți fi mult mai de folos acolo.

— Și dacă nu reușiți să-l învingeți? întrebă regina cu teamă.

— Dacă veți vedea că toată lumea devine roșie în jurul vostru, nu se putu abține Cal să nu ironizeze, asta nu înseamnă că toți suferă de insolație.

— Cal! exclamă Tara.

— Ei, dar ce-am zis?

Regina se înfioră, apoi, cu excepția Vampyrului și a lui Magister, îi strânse pe toți cu putere în brațe.

Poarta îi trimise pe cei doi suverani în Omois.

Se așezară în poziția cerută pentru a pleca spre fortăreața cenușie, schimbându-și în prealabil culoarea pielii.

Absorbiți de transformare, nu văzură cum tentaculul, cu grijă ascuns în trupul gnomului, îl părăsea pe acesta pentru a-l atinge pe Robin. Într-un fel imperceptibil, semielful înțepeni,

luptând împotriva posesiei, apoi se prăbuși încet, învins. Micul gnom, ce rânjea în timp ce-i privea plecând, devenit deodată complet purpuriu, scăpă și el atenției lor.

Se așteptau să fie nevoiți să se bată împotriva uriașilor la materializarea lor în fortăreața cenușie, dar, curios lucru, aici nu se afla nimeni.

Ieșiră foarte ușor, luând-o prin tunel.

Odată afară, Magister ridică din sprâncene.

— Nu e normal, observă el, această Poartă de transfer e singura care îți permite să accezi în centrul puterii Pustiitorului. De ce nu e mai bine păzită?

Cal ridică din umeri.

— Acest tip e pe cale să cucerească lumea, bătrâne, nu mai are el vreme să se ocupe de-o amărâtă de Portiță!

— Domnule Dal Salan?

— Da?

— Să evităm familiaritățile. Eu sunt Magister, Stăpânul Sangravilor. „Bătrâne”, nu. „Maestre” sau „Magister”, da.

Cal se strâmbă, fără să mai reacționeze și altfel.

— Și dacă ne-am relua culoarea noastră obișnuită? propuse Tara, care prefera să lase purpuriul trandafirilor.

— Nu! strigă Robin.

Se întoarseră cu toții, surprinși de violența reacției sale.

— Vreau să spun că... nu-i o idee prea bună. Dacă Pustiitorul a reușit să-i stăpânească și pe Mâncătorii de Nămol, cât timp vor crede că și noi suntem posedați, vom fi scutiți de a ne mai lupta și cu ei.

Căzură de acord că avea dreptate.

— Cum o să facem ca să ajungem aproape de insulă? întrebă Tara.

Bărbatul mascat se întoarse spre ea, iar ea își stăpâni la timp o mișcare instinctivă de recul.

— Distanța nu e prea mare. Am pregătit un Transmitus. Vă rog să vă plasați cu toții în cerc, cu Familiarii în mijloc. Trebuie să vă atingeți unul de altul, dacă nu vă supărați.

Magister se așeză cu de la sine putere între Tara și Cal, luându-i de mână. Mănușa sa era atât de fină, încât Tara îi simțea umflăturile care îi presărau palma.

Interesant... foarte interesant.

Felul acesta de asperități erau caracteristice mai ales războinicilor din această lume. Să fi fost oare Sangravul un mercenar? Un luptător?

Tara păstră acest nou indiciu într-un colț al minții sale.

Magister lansă Transmitus-ul, se produse o lumină intensă și pădurea dispăru. O clipă mai apoi, se aflau în Mlaștinile Deznădejdi.

Kroa* orăcăiau cu entuziasm, enorme libelule bleu cu verde vânau niște muște galbene, o mulțime de plante semănau cu niște insecte și o mulțime de insecte semănau cu niște plante. Paleta de culori ezita între gri, negru și negru mai închis. Un miros grețos de apă stătută plutea în văzduh. Șerpi de o mărime ieșită din comun, Glurpsii, se ciondăneau pentru o bucată neidentificabilă dintr-o sărmană bestiolă care probabil se sculase prea devreme, pe scurt, cam așa se prezentau aceste vechi și de treabă mlaștini.

Se lăsa noaptea. Nu noaptea de felul noapte neagră, căci cele două luni din AltăLume luminau aproape ca în plină zi,

scăldându-i în lumina lor argintie. Ci acel gen de noapte e-ora-trei-din-noapte-și-ar-fi-mult-mai-bine-să-mă-aflu-în-pat.

Pustiitorul nu-și întinsese puterile asupra Mlaștinilor. Căci Mâncătorii de Nămol pe care-i zăriră aveau culoarea lor obișnuită, de cârțișă strivită. Tăra se gândi pentru prima dată că această culoare era aproape drăguță. Așa se face că, după împrejurări, gusturile se pot schimba. Iar deocamdată, ea făcuse o adevărată alergie la tot ceea ce era roșu.

Magister scoase statueta Sufletului Alb din buzunar, iar Cal îl văzu bine pe Robin tresărind. Ridică din sprâncene. Ceva nu era în ordine. Deloc.

Trebuia să verifice o chestie. Și încă repede.

— Ca să vezi, exclamă el în timp ce se întindea, e totuși al naibii de practic sistemul ăsta de transport! Am fi putut evita o groază de probleme dacă am fi cunoscut treaba asta atunci când am fugit ultima dată din casa dumneavoastră.

Masca lui Magister se coloră în brun.

— Nu fi așa de sigur, micule Hoț. Uneori, Transmitus nu funcționează. Iar sosirile la destinație sunt, să zicem... fragmentate.

— A, da? Ajungem unii după alții, nu? Nu-i chiar atât de groaznic!

— Nu... tocmai, preciză Magister. *Bucățile* ajung unele după altele.

Cal nu pricepu imediat, apoi își imaginează scena.

— Drace, făcu el.

— Da, confirmă Magister. E extrem de scârbos... și ăsta-i motivul pentru care sunt prudent în materie de Transmitus-uri.

Cal rumează o clipă informația.

— Păi, acum că am ajuns aici teferi și nevătămați și că Mâncătorii de Nămol nu ne-au posedat, ce-ați zice dacă ne-am relua culoarea noastră obișnuită? Nu-mi face prea mare plăcere să semăn cu un *miam**.

În mintea Tarei se formă imaginea unui soi de cireșe mari foarte roșii. Bine, *miam* egal cireașă mare. Înregistrat. Uneori lipseau niște termeni echivalenți între limbile din AltăLume și limbajul pământean, iar atunci sorțul traducător îi înlocuia cu niște imagini mentale bizare.

— Dar de ce? exclamă imediat Robin. Dacă recurgem aici la magie, riscăm să atragem atenția Pustiitorului.

Magister interveni.

— Nu, Pustiitorul nu are o sensibilitate deosebită la magie. La auzul veștii, își schimbă din nou înfățișarea.

Lui Robin îi veni mai greu să-și regăsească pielea lui de un alb translucid. Se scuză pentru încetineala sa, datorată desigur oboselii.

Cal, care-l urmărise atent, se destinse. Bine, bănuiala sa era idioată, dar preț de o clipă...

Acum, când se aflau în posesia Sufletului Alb, trebuiau să fie foarte prudenți.

— M-am informat în privința Pustiitorului, le spuse Magister. A fost unul dintre magii care au luptat împreună cu Demiderus împotriva Demonilor. Adevăratul său nume era Drexus Glani Vrampa. Într-o zi, o facțiune a Demonilor a reușit să treacă de barierele ridicate de Demiderus și să arunce un sorț malefic asupra magilor. Drexus lupta împreună cu soția sa, frumoasa Deselea. Când Demonii și-au aruncat sorțul, magii care au fost atinși de el s-au prefăcut în niște Demoni îngrozitori.

Deselea și copiii ei s-au numărat printre victime. Au început să-i masacreze pe magi și pe aliații lor. Aceștia din urmă nu aveau de ales, trebuiau să elimine această nouă amenințare.

Magister făcu o pauză, iar ascultătorii săi așteptară nerăbdători continuarea.

— Drexus l-a rugat pe Demiderus să nu-i ucidă soția și copiii, l-a rugat să-i lase răgazul necesar pentru a descoperi vreun descântec, vreo poțiune, ceva care să-i poată salva. Dar Demiderus tocmai de acest răgaz pe care i-l cerea Drexus nu dispunea. Cu ajutorul aceluia monstruos sort, Demonii erau pe cale să câștige lupta. Atunci a nimicit-o pe Deselea. După ce a încercat să i se opună lui Demiderus, Drexus a dispărut. Amenințarea Demonilor a fost oprită. Apoi a început să se răspândească pe Pământ un zvon ciudat. O boală insidioasă, o boală purpurie punea stăpânire pe femei și copii și-i omora. Acest rău a fost numit „Ciuma purpurie”. Nu-i cruța decât pe bărbați. Elfii-vânători au fost trimiși imediat să ancheteze și au descoperit foarte repede că Drexus se întorsese. Se prefăcuse în Pustiitorul de Suflet. De vreme ce i se luase rațiunea de a trăi, se hotărâse să le facă și el același lucru celorlalți.

— Nu, zise Cal îngrozit, vreți să spuneți că el...

— Da, confirmă Magister. Omora femeile și copiii. Omora astfel cu miile și răul se răspândea ca o molimă pe întreaga planetă. A fost cât pe-acum să elimine întreaga rasă umană, căci fără femei și fără copii, bărbații ar fi pierit. Cei cinci Înalți magi supraviețuitori au venit pe Pământ și l-au pândit. A fugit în AltăLume, unde a început iar să ucidă. Atunci Demiderus i-a întins o capcană. A anunțat public că urma să se căsătorească. AltăLumea a intrat în fierbere, căci el era marele erou care

salvase universul. Și-a prezentat viitoarea soție, iar Pustiitorul n-a rezistat ispitei de a-și ostoi răzbunarea. Cu toate precauțiile lui Demiderus, a reușit s-o ucidă pe tânăra femeie, ceea ce a declanșat mânia acestuia. Puterea sa, deja însemnată, a atins o forță pe care n-o avusese niciodată.

Cal îi aruncă o privire Tarei. Își molfăia păcătoasa ei de șuviță albă, complet fascinată. Faptele ieșite din comun ale îndepărtatului ei strămoș o subjugau.

Magister continuă, iar Cal se concentrează.

— La acea dată, palatul imperial nu exista. Era un simplu castel pe care uriașii îl construiseră pentru oameni la cererea dragonilor. Mânia lui Demiderus a fost atât de mare, încât a suflat castelul ca pe o sperietoare. S-au găsit bucăți din el la mai bine de zece kilometri depărtare. Se părea că Pustiitorul nu avea cum să scape. Cu toate astea, spre marea surprindere a întregii AlteiLumi, Demiderus nu l-a ucis. S-a hotărât să-l închidă pe insula Trandafirilor Negri, apoi și-a consacrat mai mulți ani pentru a pune la punct Sufletul Alb, singurul lucru capabil să-l distrugă. Din păcate, un cavaler a reușit să se strecoare în AltăLume și să-l fure, el însuși hotărât să-l ucidă pe Pustiitor, care-i omorâse familia. A pierit înainte de-a apuca să plaseze Sufletul Alb pe insulă și statueta a fost considerată mult prea mult timp pierdută. Din fericire, ați regăsit-o voi.

Tara era tracasă de un amănunt.

— Dar la ce foloseau trandafirii negri, mai precis? Aparent, Fafnir a fost posedată din pricina lor, și totuși ei păreau să apere insula împotriva oricărei încercări de pătrundere.

— Trandafirii Negri erau *păzitorii* Pustiitorului, spuse Magister, care părea a fi foarte bine informat. Se pare că încă mai

erau conștienți de funcția lor, însă o parte dintre tufișuri a fost coruptă de Pustiitor în decursul celor cinci mii de ani ai săi. Din păcate pentru ei, și pentru noi cu aceeași ocazie, Fafnir a voastră și-a făcut decoctia tocmai din trandafirii aflați sub controlul Pustiitorului. Iar unul dintre voi a făcut să crească tot aceiași trandafiri, care au reușit să controleze tufișurile rămase fidele primei lor misiuni: aceea de a-l împiedica pe Pustiitor să-și recapete libertatea.

Robin oftă:

— Eu am fost. M-am folosit de puterea magică a arborelui viu pentru a face trandafirii să crească. Nu știam...

— Și-a schimbat tactica, aparent, îl întrerupse Maestrul Dragosh, pe care nu-l interesau toate aceste dedesubturi. Nu mai ucide, preferă să *posede*.

— Asta înseamnă același lucru, răspunse cu brutalitate Magister, care nu voia ca aliații săi să dea dovadă de milă față de dușmanul lor. Victimele sale sunt asemenea unor prizonieri, supuși celor mai mici porunci ale sale. Cui i-ar face plăcere să trăiască în robie până la sfârșitul zilelor vieții sale?

— Mie, nu, adevărați Cal. Bun, și-atunci dacă Maestrul Dragosh a venit să vă caute, asta înseamnă că s-a gândit că sunteți în stare să-l învingeți pe Pustiitor. Aveți vreun plan?

— N-am niciunul, recunosc simplu Magister. Nu mă așteptam deloc ca Pustiitorul să preia puterea. În realitate, nu știam nimic despre existența lui, până când prietenul vostru Vampyrul a luat legătura cu mine. Trebuie să ne gândim împreună pentru a găsi o soluție.

— Din câte am putut constata, zise Maestrul Dragosh, dumneavoastră și Domnișoara Duncan sunteți cei mai puternici

dintre noi, chiar dacă puterea Domnișoarei Duncan e supusă... fluctuației.

Tara îi aruncă o privire întunecată. Ei, asta, să-i dea informații celui mai rău dușman al ei, chiar nu era o idee foarte bună!

Fără să fie conștient de mânia ei, Vampyrul continuă.

— Am văzut tentaculele Pustiitorului atacându-i pe toți cei ce se apropie de insulă. Pentru a se proteja, Domnișoara Duncan a creat un scut, care însă până la urmă a cedat; din ce cauză, după părerea dumneavoastră?

— Tentaculele par să-ți *soarbă* puterea, se zgribuli Tara. După un anumit moment, devine imposibil să mai menții scutul.

— Dar am putea, interveni Magister, să punem în loc un sistem de scuturi care intră unul într-altul. Eu l-aș face pe primul, de pildă, și Tara l-ar crea pe al doilea înăuntru. Când al meu va ceda, al ei va prelua apărarea. Când va ceda și al ei, eu voi crea un al treilea, și așa mai departe, până când vom ajunge în centrul insulei.

— Mm, ar putea să meargă, se gândi Tara. Însă pentru asta, ar trebui ca primul scut să fie foarte mare, atât de mare încât să ne poată acoperi pe amândoi. Dar și pentru că spațiul nostru se va micșora în mod obligatoriu din ce în ce mai mult.

— Tu ai rezistat în jur de un minut înainte ca scutul tău să cedeze, observă Vampyrul. Cât timp v-ar trebui să ajungeți până la insulă?

— Dacă tentaculele ne atacă deasupra apei, ca și prima dată, îi spuse Tara, nu ne-ar trebui mai mult de două minute ca să ajungem pe insulă. Distanța de parcurs e scurtă, dar în același timp va trebui și să luptăm, și să înaintăm.

— Și nu putem plasa statueta oriunde, preciză Magister. Demiderus a lăsat scris în notele sale că statueta trebuie plasată exact în *centrul* insulei.

— Oh, atunci e mai complicat. Asta ar trebui să ne ia, să zicem... trei până la patru minute.

— Ceea ce înseamnă că va fi nevoie să creați trei până la patru scuturi. Credeți c-o să puteți rezista?

— Întrucât nu m-am mai luptat niciodată cu așa ceva, răspunse Magister, nu știu. Dar avem de ales?

— Nu, într-adevăr, nu. Vampirii mei și cu mine o să lansăm un atac pentru a-i distra Pustiitorului atenția. În timp ce el ne va urmări, strecurați-vă cât mai aproape puteți. Vom încerca să-l ținem ocupat cât timp plasați statueta.

— Scuzați-mă, interveni Cal, dar știe cineva ce anume o să se petreacă în acel moment?

— Pustiitorul va fi distrus! răspunse Magister.

— Da, asta înțelesesem și eu, replică ironic Cal. Dar cum? Pentru că dacă el va face *bum* și voi vă veți afla acolo, riscați să faceți și voi *bum* odată cu el, nu?

O tăcere tensionată se așternu după cele spuse de el.

— Da, admise Magister, la asta nu mă gândisem.

— Va trebui să plasăm Sufletul Alb și s-o întindem cât se poate de repede, zise Tara. Întărindu-ne scuturile la maximum.

Cal tresări brusc. Robin nici nu clipise când Tara spusese că-și risca viața. Ceea ce nu i se părea deloc *normal*. Respiră cu putere. Mda. Avea acum confirmarea îngrozitoare sale bănuieli. Privirea sa se încrucișă cu cea a semielfului... iar acesta se năpusti asupra lui, luându-l pe nepregătite. Viteza sa supraomenească îl aduse lângă Magister, căruia îi dădu o lovitură

teribilă. Apoi îi smulse statueta Sufletul Alb cu o mână pe care și-o înfășurase într-o pânză, se răsuci pe călcâie și dispăru în Mlaștini.

Tara înțelese imediat și reacționează.

— Galant! țipă ea, împiedică-l să fugă! Pustiitorul l-a posedat și pe el. Maestre Dragosh, ia-i urma!

Se apropie de Magister fără să se mai uite dacă aceștia se conformaseră. Sangravul se ținea precaut cu mâinile de cap, palmele sale trecând în mod ciudat prin mijlocul acelei părți a măștii care nu era decât o iluzie, deși armătura ei era reală.

— Bine... dar ce s-a întâmplat? îngăimă el.

— Robin a fost posedat, răspunse Cal cu o voce sumbră. Bănuiesc că în momentul transferului. Mi se părea mie că reușiserăm mult prea ușor să evadăm. Iar în fortăreața cenușie nu se afla nimeni... Aveați dreptate... asta nu prea era normal.

— Vă simțiți mai bine? îl întrebă Tara pe Sangravul încă amețit.

— Sunt încă în stare să mă bat, spuse ironic Magister, n-are rost să-ți faci griji, masca a atenuat lovitura.

Tara își ridică ochii spre cer. Își înghiți răspunsul mușcător care-i stătea pe buze. Să dai dovadă de compasiune nu era, desigur, cea mai bună metodă să-l abordezi pe Magister.

— Dați-i drumul, continuă Sangravul, o să vă ajung din urmă când această planetă va înceta să mai oscileze așa.

O luă pe urmele lui Robin. Semielful fugise cu o viteză halucinantă, dar aripile lui Galant și ale liliacului erau mai iuți. Îl ajunseră din urmă la numai trei sute de metri mai încolo.

Când Tara și Cal li se alăturară, tentaculele țâșneau din trupul lui Robin, atacându-i pe Galant și pe Vampyr. Iar pielea semielfului redevenise complet purpurie.

Prevăzători din experiență, pegasul și liliacul evitau tentaculele cu grație și rapiditate. Nu reușeau să se apropie de Robin, dar nici acesta nu putea scăpa de ei.

Cal se pregătea să se lanseze în încăierare, când Tara îl opri.

— Stai. Am o altă idee, zise ea, observând mâna elfului. Uite, și-a învelit mâna pentru a nu atinge statueta Sufletului Alb. Ce concluzie tragi de aici?

— Că se teme de ea?

— Mm, mai mult de-atât. Cred că atingerea ei ar distruge posesia Pustiitorului. Tu ai văzut în ce direcție a luat-o?

— Oh, oh, murmură el, în partea opusă insulei, nu?

— Da, pesemne că tentaculul care îl posedă nu e în legătură directă cu Pustiitorul. Prin asta a încercat să aducă Sufletul Alb la fortăreață pentru a trece prin Poarta de transfer.

Deodată, Robin îi dădu drumul Sufletului Alb, care căzu jos, și își luă arcul.

— Hop-la, făcu Tara descântând, nu mai merge deloc așa!

Sortul ei de protecție se dovedi mai rapid decât săgețile. Galant rămase pentru o clipă cu ochii sașii privind-o pe aceea care se înțepenise la doar doi centimetri de capul său, apoi îi adresă Tarei un nechezat de mulțumire, înainte de a porni din nou la luptă.

— Cal, zise ea, încearcă să te strecuri până lângă Robin și pune mâna pe statueta. Apoi, descurcă-te cum știi, dar pune-o în contact cu pielea sa!

Cal se supuse și pronunță un Camouflus care îl făcu aproape invizibil. Începu să se târască, și Tara îl pierdu foarte repede din vedere.

Robin fusese surprins că săgeata sa nu-l omorâse pe pegas. Încercă să doboare liliacul, dar nici cu el nu avu mai mult spor.

Înțelese atunci că unul dintre ei, probabil Tara, îi proteja pe atacatorii săi, și-o căută cu privirea.

— *Ai, ai, ai*, se gândi Tara, aruncându-se iute în spatele unui arbore și încetând chiar și să mai respire, pentru ca semielful să n-o dibuiască.

Simțurile superdezvoltate ale lui Robin o descoperiră aproape imediat. Uitând complet de Sufletul Alb, care zăcea pe jos, schiță un zâmbet viclean, își potrivește o săgeată, apoi se îndreaptă cu pași de lup spre fată, care nu mai putea să vadă ce anume făcea el. Galant scoase un nechezat strident, dar tentaculele îl împiedică să înainteze.

Elful țâșni deodată și-i vârî Tarei săgeata sub nas.

— Ești moartă! strigă el.

Legenda spune că, atunci când mori, întreaga viață ți se perindă pe dinaintea ochilor. Tara nu avu timp să vadă nimic, căci, purtat de mâna nevăzută a lui Cal, Sufletul Alb, apărut de nicăieri, se lipi de obrazul lui Robin.

Efectul fu... imediat. Semielful nu avu nici măcar timp să urle. Gura i se deschise. Tara se aruncă iute la pământ, dar el își lăsa arcul în jos și săgeata nu porni.

Statueta îi lăsase un semn alb pe obraz. Acesta se întinse cu repeziciune, acoperind purpuriul. Foarte repede, tentaculele negre deveniră și ele albe, apoi dispărură brusc.

Robin reuși în sfârșit să-și elibereze strigătul care îi stătea în gât și se prăbuși.

— Super, exclamă Cal, anulându-și Camouflus-ul, n-a făcut *bum*!

Tara se repezi la Robin, apoi așează capul semielfului pe genunchii săi.

— E-n ordine, respiră, constată Cal.

O clipă mai apoi, Galant și liliacul se așezau lângă ei, urmați de Magister, care, încă amețit, nu mergea prea drept.

— Totul e-n ordine? întrebă el, sprijinindu-se de un copac ca să-și poată menține echilibrul.

Apoi, văzând că Robin zăcea pe jos, exclamă:

— Nu mai e posedat?

— Nu, confirmă Tara, Cal i-a aplicat Sufletul Alb pe obraz și, paf!, Pustiitorul a fost alungat imediat.

— Asta înseamnă că funcționează, constată Sangravul pe un ton mulțumit. E grozav.

Robin deschise ochii. Primul lucru pe care-l văzu fură minunații ochi bleumarin ai Tarei. Se cufundă în ei cu plăcere și murmură:

— Am ajuns în rai? Ești cumva un înger?

Tara zâmbi.

— Din fericire, nu. Nu-i deloc practic, atunci când ai aripi, să te îmbraci. Cum te mai simți?

— Ca și cum ar fi trecut peste mine un Brrraaa. Dar Pustiitorul s-a dus și doar asta contează. Nu-am făcut rău nimănui?

— Doar l-ai *amețit* un pic pe Magister, însă n-a fost ceva grav, răspunse suav micul Hoț. Noi suntem bine cu toții.

Sangravul nu reacționează, dar masca sa se coloră într-un roșu strident, ceea ce lăsa să se presupună că aprecia destul de puțin umorul lui Cal.

— Gnomul era posedat, frisonă Robin, încă zdruncinat. A fost o capcană, Pustiitorul ne-a lăsat să scăpăm pentru a afla dacă am regăsit Sufletul Alb. Și-a dat seama că îl vom repera datorită culorii purpurii. Așa că a evitat să coloreze pielea gnomului. În

cazul meu, când Cal a întrebat dacă n-ar fi momentul să redevenim normali, el și-a retras culoarea de pe mâinile și de pe fața mea. De fapt, Cal, cum de te-ai prins că eram posedat?

— Nu eram sigur de asta, recunosc Cal. Când pielea ta a redevenit albă, trebuie să-ți spun că am luat plasă. De-abia când Tara a spus că avea de gând să-și riște viața și tu n-ai mișcat deloc, de-abia atunci m-am prins.

— Oh! exclamă Robin, care se coloră într-un frumos roșu-tomat, când privirea sa se încrucișă cu cea a micului Hoț.

Când văzu încurcătura în care se afla semielful, Tara se hotărî să nu meargă mai departe. Nu avea niciun rost să-i sporească frumosului Robin starea de confuzie... dar își promise în sinea ei să aibă o discuție foarte serioasă cu Cal, pentru a-i stoarce unele *informații*.

— Ei bine, bravo, Cal! zâmbi ea. Fără tine, ar fi fost rău de noi! Ei, cred că știm cu toții ce avem de făcut. Să-l atacăm pe Pustiitor.

— Blestematul ăsta de elf, bodogăni Magister, mi-a spart capul, nu știu dacă voi putea să mă bat în starea în care mă aflu.

Tarei nu-i venea să-și creadă urechilor că avea să pronunțe aceste cuvinte, dar totuși le spuse.

— Veniți aici, o să vă acord eu îngrijiri, porunci ea nervos.

Magister își ridică fruntea, privind-o pe sub masca sa, ezitant.

— Oh, aveți încredere, se oțărî Tara, n-o să vă fac niciun rău. Am înțeles ecuația: eu plus dumneavoastră egal Pustiitorul *crapă*. Așa că, să-i dăm bătaie.

Magister se apropie și Tara își puse mâna pe masca sa, trecând prin ea cu ușurință. Simți sub degete o frunte înaltă, năclăită de sânge. Rosti repede un Reparus, apoi își retrase mâna.

Magister mișcă din cap cu precauție. Apoi aprobă:

— Perfect, Domnișoară, îți mulțumesc, mă simt mult mai bine.

— Rana era adâncă, îi atrase atenția Tara în timp ce se ghemuia pentru a-și clăti mâinile într-o băltoacă. Va trebui să vă menajați.

— Atunci o să-ți las ție grija primului scut, îi propuse Magister în timp ce se înclina prudent, pentru a nu-și redeștepta monstruoasa lui migrenă.

— Robin și cu mine o să luăm țărmul estic al lacului, zise Cal, după ce schițase o hartă sumară a insulei și a împrejurimilor. Vampyrrii o să ia țărmul vestic. În nord sunt și cele mai multe tufișuri, așa că ar trebui să fiți la adăpost de orice privire până în momentul în care veți ajunge deasupra apei. Cu puțin noroc, tentaculele vor fi prea ocupate cu noi ca să-și mai dea seama că voi le atacați în același timp.

— Perfect, aprobă Tara, după ce analiză cu atenție planul. O să urcăm pe Galant, ceea ce ne va scuti să apelăm la un sort de levitație. El ne poate duce fără să obosească timp de mai bine de o oră, așa că doar câteva minute nu vor conta deloc pentru el.

— În cazul ăsta, suntem gata, confirmă Magister.

Încălecară pe Galant, care nici nu clipi sub greutatea celor doi. Maestrul Dragosh se transformă în lup și își chemă haita. Câteva minute mai târziu, lupii-Vampyrri își făcură apariția. Dacă jumătate dintre ei plecaseră din nou spre Krasalvia pentru a preveni populația de pericolul care îi amenința, mai rămăseseră cam o duzină, număr suficient pentru crearea unei

diversiuni. Cinci se preschimbară în liliesci. Conveniră ca semnalul de atac să fie urletul lupului.

Aceștia se făcură nevăzuți în tăcere. Semielful și micul Hoț nu făcură nici ei mai mult zgomot. În curând, nu mai rămaseră decât Magister, Tara și Galant.

— Prietenii îți sunt foarte... *credincioși*, observă Sangravul.

Asta-i bună, acum avea chef să stea la taclale. Ea făcea eforturi să nu vomeze, atât îi era de frică, iar el, el voia să trăncănească. Super.

— E normal, răspunse ea distrat, având o singură dorință, ca el să tacă, doar îmi sunt *prieteni*.

Magister lăsa impresia că nu-i venea prea ușor să asimileze conceptul.

— Sunt atrași de puterea ta, de asta îți sunt credincioși.

Tara se întrebă pentru o clipă dacă Sangravul era idiot sau doar se prefăcea.

— Nu. Aș face și eu același lucru pentru oricare dintre ei. Dumneavoastră nu?

— Poftim?

— Dacă unul dintre prietenii dumneavoastră ar fi în pericol și ar avea nevoie să-l ajutați, nu v-ați risca viața pentru el?

— Desigur, răspunse Sangravul cu aroganță, dacă asta mi-ar fi de folos.

Tara oftă.

— Fără ca asta să vă aducă vreun folos, de orice fel. Îl ajutați și-atât.

Magister rumega informația.

— Nu, admise el, în cazul ăsta n-aș avea niciun motiv să-mi risc viața.

— Asta-i diferența dintre noi, conchise fata. Eu nu fac un serviciu pentru că aștept ceva în schimb. Eu fac serviciul pentru că țin la prietenii mei. Și iubirea pentru ei e mult mai puternică decât cupiditatea.

— Dar pe mine nu mă iubești, observă Magister.

— Deloc, îi confirmă Tăra. Ce motive aș avea să vă iubesc? L-ați ucis pe tatăl meu, ați răpit-o pe mama, condamându-mă să trăiesc timp de zece ani fără ea. Și încercați tot timpul să mă răpiți, doar pentru câteva obiecte de putere! Dar dumneavoastră aveți deja puterea! Ce altceva mai vreți?

— Să-i elimin pe dragoni, răspunse Magister fără să ezite. Și atâta timp cât nu voi avea puterea supremă, nu voi putea lupta împotriva lor.

Tăra era uimită. Nu se gândise niciodată că Magister urmărea să pună mâna pe puterea demonică într-un anume scop.

— Dar ce v-au făcut pentru a fi gata să vă aliați cu Demonii spre a-i distruge? Întrebă ea.

— N-am de gând să mă aliez cu Demonii, răspunse disprețuitor Magister. Odată obiectele demonice în posesia mea, voi închide definitiv falia și niciun Demon nu va mai putea reveni în universul nostru. Ceea ce ar fi trebuit să facă Demiderus, de altfel.

— Iar ura voastră împotriva dragonilor? insistă Tăra, de unde se trage? Eu îi găsesc mai degrabă binevoitori față de popoarele din AltăLume.

— Ei ne *controlează*, răspunse Magister cu o voce crispată. Oamenii n-au de ce să fie controlați și conduși de niște... șopârle uriașe sub pretextul unei bătălii între ei și Demoni. Noi suntem puternici, noi n-avem nevoie de ei!

Tara nu era însă de aceeași părere.

— Dar dragonii ne-au salvat rasa, nu? Demonii invadaseră deja Pământul când au intervenit dragonii, dacă nu mă înșel.

— Tocmai în privința asta lucrurile nu sunt prea limpezi. Nu se menționează în arhive dacă Demonii sunt cei care au invadat Pământul mai întâi, sau dacă aceștia au fost dragonii. Dar dacă credința populară spune că aceștia au fost Demonii, istoria ar fi putut fi rescrisă de către învingător!

Tara tot nu înțelegea de unde provenea ura lui Magister.

— Dragonii sunt pașnici și nu reduc popoarele la starea de sclavie, cum fac Demonii! Hai să admitem că dragonii exercită un „control” asupra popoarelor din AltăLume și de pe Pământ. Și atunci? Aici, toată lumea trăiește mai degrabă fericită, oamenii sunt liberi, dragonii nu cer nimic nimănui. În realitate, cu excepția Maestrului Chem, nu știu dacă există și alți dragoni în Sfaturile altor națiuni.

— Cu excepția celui din Omois, ale piticilor și uriașilor, există dragonii în toate celelalte, declară Magister cu amărăciune.

Tara deschise gura pentru a pune o altă întrebare, când deodată se făcu auzit urletul lupului.

— Să mergem, șuieră ea.

Își activează scutul. Din exterior, acesta apăru ca și cum o mână uriașă tocmai îi ștersese pe cei doi călăreți și pe pegas. Sorțul pe care-l aruncase ea era un Protectus combinat cu un Camouflus, asemănător cu cel folosit de Cal. În felul acesta, amândoi deveneau aproape invizibili.

Galant se ridică în zbor și, în câteva secunde, abordau deja malurile lacului.

Bătălia era în toi. Vampirii împrumutaseră plutele Mâncătorilor de Nămol, care se foloseau de aceste mediocre ambarcațiuni pentru a culege de pe lac nuferi albaștri, după a căror rădăcină se dădeau în vânt.

Plutele lăsate la apă cu ajutorul unui sort fuseseră populate cu niște siluete întunecate... dintre care una ținea o statueta albă! Foarte viclean! Tentaculele atacaseră imediat plutele, evitând-o cu grijă pe cea care adăpostea pe ea statueta falsă. În același timp, Robin și Cal făcuseră același lucru în partea opusă și tentaculele nu mai știau cum să se mai împartă.

Era un vacarm teribil, stârnit de stropii de apă și de urlete.

Deodată, Tara, Magister și Galant trecură în zbor pe deasupra lacului și atinseră țărmul nordic al insulei fără a fi fost descoperiți.

Magister scoase Sufletul Alb din buzunar.

— O să survolăm centrul insulei peste un minut, suflă el, totul e în ordine?

— Da, răspunse Tara, câtă vreme tentaculele nu ating scutul, pot să-l mențin la nesfârșit, sau aproape.

Dacă totuși fură descoperiți, aceasta se petrecu mai degrabă din întâmplare. Unul dintre tentacule se arunca spre atacatori, când se lovi de sfera camuflată. Pustiitorul înțelese imediat că un dușman nevăzut se strecurase teribil de aproape.

Imediat, o duzină de tentacule se fixară de scut și Tara începu să lupte. Piatra vie își asocie și ea formidabila ei putere cu aceea a fetei. Tentaculele nu întârziară să se prăjească asemenea unor cârnați și se desprinseră. Galant își relua înaintarea,

bătând din aripi cu toată viteza. Alte tentacule se fixară din nou pe peretele sferei și procesul reîncepu.

Subestimaseră puterea Pustiitorului. Tentaculele îi țineau imobili, și acum nu mai înaintau decât centimetru cu centimetru, când Tara simți că scutul ei va ceda din cauza presiunii.

— Acum! țipă ea.

Aproape instantaneu, Magister creă un scut ceva mai mic în primul. La țanc. Cel al Tarei cedă și tentaculele victorioase se precipitară... pentru a se izbi de un alt doilea scut!

Auziră distinct urletul de furie al Pustiitorului.

Tara își trase răsuflarea, tăiată de violența luptei. Magister părea să stăvilească foarte ușor atacurile tentaculelor, dar, după mâinile sale care se încordau și după corpul său crispat, fata știa în ce măsură realitatea era cu totul alta.

În fine, câștigând teren puțin câte puțin, în ciuda tentaculelor, ajunseră deasupra centrului insulei.

Magma negricioasă care umplea groapa își dublase volumul. Se bomba ca un oribil coș plin de puroi, de un puroi negru și grețos.

— E rândul tău, Tara! strigă deodată Magister.

Tara preluă ștafeta, ceva mai odihnită. Tentaculele parcă înnebuniseră. Îi sorbeau puterea cu toată forța lor, iar menținerea deasupra fosei era o adevărată bravură.

— Deci? articulă Tara printre dinții încleștați de efort, ce facem?

— Anulează scutul, răspunse Magister. Acum!

Fără să stea pe gânduri, Tara se conformă. Tentaculele se precipitară de îndată asupra lui Magister care... plonjă pe ele, acompaniat de urletul de groază al Tarei. Tara restabili imediat scutul, tăind brusc tentaculele care se prindeau deja de Galant.

Încercând cu disperare să vadă ce se petrecea în mijlocul acelei efervescente furioase care înconjura corpul aproape inert al lui Magister, Tara simțea cum i se scurg pe obraji lacrimi de deznădejde.

Sangravul nu mai mișca, complet lipsit de putere.

Pierduseră.

Galant, care bătea furios din aripi, scoase un nechezat strident. Nu trebuia să se dea bătuți! Tentaculele îi înconjurau, sleindu-i Tarei puterea, și aceasta simțea efectiv cum o vlăguiau. Dacă ar fi fost singură, ar fi cedat desigur în fața numărului lor mare. Dar necesitatea de a-l salva pe Galant se dovedi mai tare decât durerea și frica. Puternicul ei scut de protecție se întări, în timp ce trupul lui Magister dispărea încet-încet în mijlocul acelei gropi negricioase.

Deodată, acesta își agită un braț, ca un muribund care se zbate pentru ultima oară, și Tara tresări.

La capătul brațului său se afla ceva.

Ceva în formă de statueta!

Panicate, tentaculele încercară să se depărteze, dar era prea târziu. Magister aplică hotărât statueta pe magmă.

Iar Sufletul Alb intră în contact cu Pustiitorul.

Se produse parcă o explozie de lumină și urletul de durere al Pustiitorului fu cât pe-acți să le spargă timpanele.

Cu o viteză amețitoare, tentaculele deveniră albe, ca și groapa. Schimbarea se transmise întregii insule și trandafirii negri se preschimbară și ei într-unii albi.

Tentaculele care o înconjurau pe Tara se albiră, apoi dispărură. Magma albă se agită furioasă și, preț de o clipă, Tara crezu că Pustiitorul se pregătea să-i reziste puterii Sufletului Alb.

Sub privirile-i neîncrezătoare, magma se condensa în doi nori gălbui, care dobândeau încetul cu încetul o formă umană.

Scoase o înjurătură. În locul unui singur Pustiitor, acum se aflau doi! Tara strânse din dinți, ferm hotărâtă să lupte, și își întări iar globul.

Deodată, spre marea ei spaimă, cele două siluete țâșniră din mijlocul insulei Trandafirilor Albi. Una avea înfățișarea unei încântătoare femei tinere, iar cealaltă a unui sorțitor îndesat cu privirea cruntă. Acestea se așezară în fața Tarei.

— Tu ești răspunzătoare de toate astea? mormăi silueta translucidă a sorțitorului.

Tara ezită o clipă, apoi răspunse sec:

— Da, și sunt gata să vă comb...

— Îți mulțumim cu toții, Domnișoară, o întrerupse atunci sorțitorul. Ai făcut ceea ce Demiderus începuse în urmă cu mii de ani. Nu înțelesesem. Acum îmi dau seama... și nu pot decât să regret tot răul pe care l-am făcut.

Tara căscă ochii mari, apoi ghici.

— Tu ești Drexus, nu-i așa, zise ea, iar Sufletul Alb era...

— Deselea, soția mea preaiubită. Demiderus a fost nevoit să-mi omoare soția și copiii în timpul bătăliei împotriva Demonilor. Pentru a repara oribilul, dar necesarul său gest, și-a petrecut ani de zile pentru a afla cum ar putea face să fim din nou împreună. Sufletul Alb nu era o armă împotriva mea, ci modul prin care puteam fi mântuit.

— Tu ai fost întotdeauna așa de încăpățânat, oftă Deselea, cu dragoste. Am încercat să intru în legătură cu tine în tot acest timp, prizonieră a Mâncătorilor de Nămol. Dar tu nu ascultai!

— Știu... Ura și setea mea de răzbunare erau prea mari. Să plecăm acum de-aici. Nu mai vreau să rămân în locul ăsta, care a văzut atâta durere și tristețe. Să plecăm, să mergem să ne regăsim copiii.

Și, sub privirile neîncrezătoare ale Tarei și lui Galant, cele două siluete se împreună într-un scânteietor vârtej și pieriră.

Fata simți că se sufocă. Cum? Toată această durere, toți acești morți, această distrugere și această frică, toate astea fuseseră... degeaba!? Un simplu mersi și la revedere! Simți cum o cuprinde furia, o furie pe măsura groazei prin care trecuse.

Cal, Blondin și Robin sosiră și ei în sfârșit, însoțiți de Maestrul Dragosh, tot sub înfățișarea de liliac.

— Toate bune, Tara? strigă Robin.

— Nu-s deloc bune! răspunse fata, încă furioasă. Pustiitorul s-a preschimbat într-o fantomă, și-a regăsit soția, și valea! Au dispărut, vor trăi împreună de-a pururi și vor avea în jurul lor o mulțime de mici fantome! Nu e drept! Ar fi trebuit să fie pedepsit!

Cal se holbă la ea.

— Păi, și cam cum te gândești tu să pedepsești fantoma? Omorând-o?

Tara deschise gura... dar o închise la loc. Drace, micul Hoț avea dreptate. Își aminti atunci de Magister. Galant se lăasă jos, iar ea se repezi spre groapa în care se prăvălise Stăpânul Sangravorilor.

Când își plecă ochii, nu văzu decât o adâncitură. Magister dispăruse!

Deodată, auzi un țipăt găuit în spatele ei. Se întoarse și își înăbuși o exclamație de spaimă.

Magister se afla acolo, iar Cal, Blondin, Robin și Galant erau imobilizați de niște boturi argintii care îi țineau legați de mâini și de labe, în timp ce un căluș, de asemenea argintiu, le înconjură gurile și botul.

Numai Maestrul Dragosh scăpase de atacul acela brutal, luându-și brusc zborul chiar în momentul în care Sangravul își aruncase sorțul.

— Ah! exclamă Magister. Acum că Pustiitorul nu ne mai poate face rău, să revenim la oile noastre. Vino aici, Tara.

— Sunteți în viață! strigă Tara. Am crezut că tentaculele v-au biruit.

— Ho, ho, ho, râse Magister, mi s-a părut că percep o nuanță de ușurare în vocea ta, scumpă Tara? Chiar te-ai temut pentru mine când am plonjat în gol? Mă consideri cumva un... prieten? Dacă-i așa, *prietenă*, mi-ar face plăcere să vorbim despre un sceptru demonic de care-aș avea nevoie. Dar Cei-ce-păzesc și Cei-ce-judecă nu vor să mă lase să trec, n-au încredere decât în tine. Ai fi de acord să-mi faci... acest mic serviciu?

Tara gâfâia de furie. Magister întorcea împotriva ei propriile-i argumente, prevalându-se de faptul că-și riscase viața pentru a-i salva pe toți. Acesta izbucni în râs când văzu expresia de pe chipul fetei.

— Nu, văd eu bine că propunerea mea nu prea-ți place. Cu atât mai rău, va trebui să recurgem deci la metoda forte. Acestea fiind zise, ca să fiu cinstit, m-ai fi dezamăgit serios dacă ai fi acceptat.

— Vezi să nu, zise Tara trăgându-și nasul și ștergându-și fruntea năpădită de sudoare. Nicio șansă!

Maestrul Dragosh își schimbă înfățișarea, apoi se plasează lângă ea, ura lui față de Magister țâșnind din toate gesturile sale.

— Doar noi doi, Sangravule, mormăi el. Voi putea în sfârșit să ți-o plătesc pentru ceea ce i-ai făcut logodnicei mele.

Tara îi aruncă o privire, uluită. *Logodnica* sa. Ce mai era și cu povestea asta?

Avea ea să vadă mai târziu. Deocamdată, trebuiau să câștige lupta. Se concentrează din nou asupra dușmanului, gata de luptă, dar Vampyrul o depășește în viteză. Angajează el lupta, proiectând un Carbonus asupra lui Magister.

Fără îndoială, era puternic. Dar Magister era și mai și. El se protejează cu un scut care absorbi sorțul Maestrului Dragosh. Apoi, văzând că Tara era gata să intre în luptă, îi trimise un Sismeus, provocând un miniseism. Solul se cutremură, dezechilibrând-o, și o făcu să devieze traiectoria sorțului pe care tocmai îl azvârlise și care-și rată ținta. În același timp, cu cealaltă mână, proiectă un Assommus de o violență nemaipomenită asupra Vampyrului... care fu literalmente zdrobit de șoc. Și care se prăbuși.

Când Tara se ridică, ea rămăsese ultimul adversar al lui Magister.

— Bine, bine, rânji Magister în spatele măștii sale. Iată-ne față în față. Tu ai un avantaj față de mine, Tara, fiindcă eu nu vreau să te ucid.

— Ceea ce nu e și cazul meu. Eu n-aș ezita nicio clipă, răspunse Tara silindu-se să-și ascundă frica.

— Ești foarte sangvinară pentru o fată atât de mică! remarcă Magister.

— Nu. N-am nicio înclinație pentru încăierări, asasinate și alte plăceri din AltăLume, răspunse Tara, și un nou sort îi ilumină mâinile. Dar cu dumneata, precum se vede, nu prea am de ales.

— Stai, făcu Magister, nu vrei să știi ce-a fost cu *capcana*?

Grozav! Voia să stea de vorbă. Tara era cum nu se poate mai dispusă să stea de vorbă. Cât mai mult timp posibil, de altfel. În mintea ei se amestecau speranța și teama. Drace, unde era cavaleria? Și eroul musculos, cel care, zice-se, trebuia s-o salveze, și căruia să-i poată trânti, odată cel rău învins: „Ai întârziat!”, și care să-i răspundă: „Îmi pare rău, ambuteiajele sunt de vină!”?

Ea lăsă puțin mâinile în jos și întrebă cu nevinovăție:

— Ce capcană?

— Cea în care ați căzut, tu și dragonul!

Tara înțelesese desigur de multă vreme, dar îi făcu jocul, rugându-se ca Maestrul Chem și Înalții magi în formație completă să-și facă o magică, răsunătoare și salvatoare apariție.

— Păi, din momentul în care am surprins discuția dintre cei doi Sangravi, n-am mai avut nicio îndoială că sunteți implicat în toată această poveste cu procesul.

Sangravul se crispă, vădit surprins.

— Când? mormăi el. Unde? Ce discuție?

— În timpul procesului, unul dintre voi a lansat un sort asupra lui Manitou pentru a putea citi în mintea lui, nu? Așa că am dedus de aici că țineați să fim la curent cu furtul vostru programat al Cărții interzise.

Masca lui Magister se coloră într-un portocaliu agasat.

— N-am aruncat niciodată un sort asupra aceluia câine tâmpit! Explodă el. Iar când vreau să fur ceva, evit să-l informez pe proprietar, închipuie-ți! I-am vrăjit pe părinții lui Brandis,

pentru a te face să vii în AltăLume și pentru a-l bloca pe bătrânul dragon la Omois. Prevăzusem să-l omor chiar eu pe Bandiou, care dobândea prea multă putere printre Sangravi, și să fac să fii acuzată, apoi să te răpesc, după ce vei fi furat cartea. Îi voi regăsi pe acești Sangravi și o să-i fac să le treacă cheful de a mai vorbi de planurile mele în fața întregii lumi!

— Oh! făcu Tara, care era cu adevărat surprinsă. Atunci, a fost o coincidență! Asta-i incredibil! Dacă Manitou n-ar fi ieșit atunci din sală...

— Tu n-ai fi știut că în spatele acestei istorii mă aflu eu, iar dacă micul Hoț n-ar fi evadat, tu n-ai fi putut să-mi scapi. Din păcate, tu ai dispărut în mod misterios înainte să pot interveni. După asta, spionii mei ți-au regăsit urma în Lancovit, dar ai rămas acolo prea puțin timp. Am aflat apoi cu plăcere că Bandiou a avut un accident... mortal. Pentru care îți mulțumesc, căci presupun că tu ești responsabilă de asta?!

Tara lăsă capul în jos, amintindu-și înfiorată de oribilul sorțitor.

— Bine, n-aveam nicio îndoială. Îți mulțumesc deci că m-ai descotorosit de acel tip care mă stânjenea. Apoi a intervenit Pustiitorul și... micile noastre afaceri n-au mai avut tot atâta importanță.

Tara simți că ajunsese la capătul discursului său. Își reactivă puterea. Bine, de vreme ce nimeni nu se hotăra să-i dea o mână de ajutor, trebuia să se descurce singură.

Magister făcu o ultimă încercare.

— Tara, împreună am alcătuit o formidabilă echipă în timpul luptei cu Pustiitorul. Am putea lucra în doi! Te rog, nu mă face să te silesc, mi-ar fi într-adevăr penibil.

Tara știa că Magister spunea adevărul. Avea nevoie de ea, în viață și pe deplin teafără. Suspină.

— Îmi pare rău. Nu voi fi niciodată aliatul dumneavoastră.

— Niciodată să nu spui „niciodată”, zise Magister. Atunci, cu atât mai rău, eu...

Tara nu-i lăsa răgaz să-și termine fraza. Își activă un teribil Destructus.

Magister nu rămase nici el dator, mâinile sale se iluminară în roșu și activă un Defendus. Un intens scut apăru în fața lui.

Cei doi sorți aruncați în aceeași clipă se ciocniră cu un zgomot formidabil. Fiecare se ancorase magic în solul insulei pentru a putea rezista, dar violența șocului îi zdruncină pe amândoi.

— Încetează, Tara! strigă Magister, nu vreau să-ți fac rău! Dacă vrei cu mine, aș putea face din tine o ființă de o putere nemaivăzută! Vei avea puterea!

— Dar am *deja* această putere, i-o întoarse Tara, clătinând din cap pentru a-și scutura picăturile de sudoare ce i se scurgeau în ochi. Și, de altfel, cred că e timpul să gustați din ea, din această faimoasă *putere*!

Fata trase aer în piept cu sete. Nu dăduse niciodată cu adevărat frâu liber puterii sale. În mintea ei, plutise întotdeauna teama de a nu-i face rău bunicii sale.

Nu însă și acum.

Ochii ei deveniră complet albaștri în urma afluxului de energie, meșa-i albă începu să scânteieze și terifianta ei rază albastră lovi scutul roșu al lui Magister. Acesta își dădu seama deodată că fata avea poate să-l învingă.

Ceea ce ar fi însemnat moartea sa.

Lansă atunci o formulă magică pe care se jurase că n-o s-o folosească. Cea care îl punea în slujba regelui Limburilor timp de un an din viața sa. Cea pe care o obținuse punându-și sufletul în pericol... mă rog, în măsura în care mai avea un suflet pe care să-l negocieze!

Scutul său se înconjură de un nimb negru, iar în mijlocul lui se ivi o monstruoasă rază, care respinse încet, implacabil, lumina pură a Tarei.

Fără a înceta să-și mențină presiunea, Tara făcu atunci imposibilul.

Își schimbă înfățișarea.

În locul ei se ivi magnificul dragon auriu, cu piatra vie în frunte, emițând acea lumină albastră care continua să-l atace neobosit pe Magister.

— Aha! rânji Sangravul. Un dragon! Fie, să ne pregătim atunci pentru un dragon!

Și în clipa următoare, un înspăimântător dragon negru se ivea dinaintea Tarei, urlând de ură și scuipând pe gură flăcările iadului.

Pe neașteptate, Tara își întrerupse lupta. Sări în sus atât de brusc, încât jetul de flăcări ajunse în spatele ei, distrugând tufișurile de trandafiri albi, o parte din insulă și vaporizând apa cu atâta violență, încât Glurpsii se pomeniră înotând pe uscat.

Tara strigă:

— Suntem de forțe egale! Fiindcă nu vrei să mă ucizi, înfruntă-mă în luptă dreaptă, fără magie, dacă ai curajul.

Dragonul negru își trecu o limbă roșie peste colți.

— Cu sau fără magie, tu nu ești de talia mea, micuțo. Dar dacă asta îți face plăcere, să vedem ce-ți poate pielea!

Nimic n-o scotea mai mult din sărite pe Tara decât să i se spună „micuț”.

Îl privi cu atenție pe dragonul negru.

Era mai mare decât ea. Dar Tara avea asupra lui Magister un avantaj. Pe Pământ, avusese ocazia să vadă lupte de sumo. O fascinaseră grația, agilitatea și rapiditatea acelor mase de mușchi și de grăsime. Și constatasese de mai multe ori că cel mai mic nu era neapărat dezavantajat dacă avea de partea lui atuul masei.

Așa că, în loc să se îngroașe, își spori masa, mobilizându-și toate resursele. Marele dragon negru văzu foarte bine că era ceva ciudat, atunci când solul pe care stătea Tara se lăsă deodată sub greutatea ei. Dar nu realizează ce anume însemna asta decât prea târziu. Tara țâșni asupra lui Magister ca o rachetă, apoi, în ultima clipă, își lăsă capul în jos și-i intră în burtă.

Marele dragon negru scoase un „whuuh”, îi ieși tot aerul din plămâni și, incapabil să reacționeze, se pomeni azvârlit la vreo doisprezece metri înapoi, pe jumătate inconștient. Avu totuși reflexul să activeze un sort de apărare, care să absoarbă orice agresiune până când avea să-și revină.

Tara nu încercă nici măcar să-l atace.

Obținuse cele câteva secunde de care avea nevoie.

Făcu ceea ce sortitorii nu făceau niciodată. Făcu ceea ce Magister nu și-ar fi putut imagina niciodată.

— *Bond, James Bond*, urlă ea, sperând că micul Hoț avea s-o înțeleagă.

Apoi, profitând de semiinconștiența adversarului ei, își liberă cu totul puterea magică, proiectând-o asupra lui Cal, pe care-l investi cu o violență și cu o putere care-l lăsară pe băiat fără grai. Legăturile magice care-i împiedicau mișcările explodară,

ca urmare a șocului, iar el se preschimbă pe dată în Cal cel arătos. În mod ciudat, Blondin își regăsi și el enormul lui trup de leu roșu.

Transferul fu atât de complet, încât fata fu incapabilă să oprească scurgerea de energie pe care ea însăși o provocase.

Își pierdu corpul de dragon. Dinaintea ei, imaginea lui Magister, care se ridica urlând de furie, se clătina, neclară.

Cu ultimele puteri, lansă un Destructus.

Marele dragon negru blocă sorțul și rânji.

— Să fim serioși! Asta-i tot ce poți face? Sorțul ăsta e atât de slab, că până și un copil l-ar fi putut îndepărta doar cu degetul mic. Te recunoști învinsă? Renunți la luptă?

Tara îl fulgeră cu privirea.

— Nici măcar în vis! articulă ea cu greu.

Apoi, cu o grațioasă încetineală, se prăbuși.

Magister se uita la corpul neînsuflețit, fără să înțeleagă.

Așa că atunci când se produse atacul lui Cal, înzestrat cu puterea Tarei, nu era deloc pregătit.

Sorțul îl atinse și îi străpunse sistemele de apărare ca pe o foaie de hârtie, lăsându-l inconștient. Ca și Tara, dar mult mai puțin grațios, se prăbuși la pământ, iar căderea lui brutală făcu să se zguduie insula.

Cal îi scoase călușul prietenului său.

— Bravo! exclamă Robin. L-ai omorât?

— Păi, nu prea știu, bombăni Cal, o să-i mai administrez o doză, ca să ne lase în pace.

Dar Robin își dădu seama că Tara zăcea în continuare pe sol, fără suflare.

— Tara e rănită, țipă el înspăimântat; repede, Cal, fă ceva!

Cal rosti imediat o incantație, ceea ce făcu ca legăturile magice ce-i țineau imobilizați pe prietenul său și pe pegas să explodeze. Apoi se întoarse spre Tara, la care Robin se repezise deja, și lansă un sort de vindecare.

— Pe Reparus, suflul de viață s-o învăluie acum pe Tara și tot ce-a fost rău să piară.

Sortul țâșni, învăluind întreg spațiul din dreptul său. Și farmecul n-o atinse numai pe Tara, ci și pe Robin, care o ținea în brațe, și trandafirii albi, și apa, și bârlogurile Mâncătorilor de Nămol de pe țărm, și Mlaștinile... și de-abia după aceea îl pierdură din vedere. Tufișurile devastate reveniră la splendoarea dinainte, Glurpsii pe jumătate prăjiți își redobândiră solzii lor verzi și bruni și Tara inspiră îndelung, tremurat.

— Hopa! constată Cal, surprins. Ce pot să zic, e-atât de ușor să controlezi o putere ca a ei. Ca să vezi de ce-am fost în stare, pesemne că Reparus a atins *jumătate* de continent.

— Poate că nu chiar atât! zâmbi vag Tara, care își revenea în simțiri, dar îți mulțumesc că m-ai reanimat, căci inima mea nu mai ajungea să bată odată, iar piatra vie începuse și ea să dea semne de slăbiciune. Și ea îți mulțumește, de altfel. A mers bine?

— La naiba, Tara, înjură Cal, data viitoare spune-mi și mie ce plănuiești înainte de a face asemenea chestii. Noroc că mi-am dat seama ce urmăreai! Așa că atunci când ai strigat „Bond”, eram de-acum pregătit să-ți primesc puterea magică, fără de care ar fi fost un dezastru. Ei da, a mers bine. L-am scos din luptă pe acest Sangrav afurisit, așa că n-a mai apucat să zică nici păs!

Tara zâmbi în felul ei strălucitor.

— Ei, cam merita să fie pocnit, șopti ea.

Apoi își pierdu din nou cunoștința. Robin îi luă pulsul, dar acesta era puternic și regulat. Pur și simplu nu avea nevoie decât de odihnă. Îi zâmbi lui Cal, ușurat.

— O-la-la! exclamă el apoi, dar ce-i cu trupul tău? Tu...

— Da, știu, răspunse Cal, resemnat. Când ea a strigat „Bond”, imaginea mi s-a impus în minte și, pafl, chestia asta mi-a schimbat iar înfățișarea. Iar cu doza de putere magică pe care mi-a transmis-o, povestea asta riscă să dureze o bună bucată de timp! Îți spun eu, de undeva, cineva îmi poartă sâmbetele. Altfel, nu e cu puțință!

Robin nu se putu abține să nu râdă văzând disperarea comică a prietenului său.

— Bun, se încurajă Cal, să ne ocupăm acum puțin și de celălalt suferind.

Se întoarseră spre dragonul negru scos din luptă... și tresăriră. Trupul lui Magister se ridica în văzduh! Cal activă puterea Tarei, gata să-l lovească din nou, când își dădu seama că Magister încă nu-și revenise, fiind săltat de o forță nevăzută. Uluit, înainte de a avea timp să mai rostească vreo formulă, se auzi un zgomot ca și cum s-ar fi sfâșiat ceva, două labe imense, cu gheare, se iviră de nicăieri, apucară corpul dragonului negru și dispărură cu el!

— Phii, bâlbâi Cal, chestia asta ce-a mai fost?! Ai văzut și tu labele alea monstruoase care l-au înhățat?

— Singura dată când am văzut ceva asemănător, răspunse Robin ridicând din sprâncene, a fost când un sorțitor ticălos a folosit un anume sorț împotriva elfilor noștri vânători. Un sorț pe care-l avea de la regele Demonilor. Tatăl meu a reușit să-l învingă și să-l doboare la pământ. Leșinase. Dar două labe cu

gheare, ca și astea, l-au apucat și ne-a fost imposibil să-i mai dăm de urmă. Apoi... pe seama lui au circulat mai multe zvonuri. Effriții ne-au spus că ar fi fost sclav în împărăția Limburilor. De-a pururi. Își zălogise viața pentru obținerea sortului. Părerea mea este că și Magister a făcut la fel!

— Brrr, frisonă Cal, nu vreau să aflu mai multe. Fie că-i mort sau sclav în Limburi, principalul e c-am scăpat de el.

— Ai dreptate, spuse Robin. Până una-alta, trebuie să ne ocupăm de Tara. Și încă repede.

— Nicio problemă, zâmbi Cal cu o anume satisfacție. O să mă transform la rândul meu în dragon și o s-o ducem până la fortăreață.

Robin nu se putu abține să nu scoată un geamăt.

— În pegas e la fel de bine, îi propuse el cu nădejde.

— Nț, nu zboară destul de repede, răspunse Cal, atrăgându-și o privire sumbră din partea lui Galant.

Robin căuta cu disperare alte argumente pentru a-l convinge, când o voce gravă îi făcu să tresară.

— Ah, am o durere de cap! Totul... e-n ordine? Unde-i Magister? Și Tara?

Uitaseră de Vampyr! Acesta se ridica de jos, încă amețit.

— Tara se simte bine, mă rog... e puțin leșinată și mi-a transferat mie puterea ei, dar, în afară de asta, toate bune, răspunse Cal. Iar Magister e fie mort și în Limburi, fie viu și în Limburi. Deocamdată, nu suntem siguri de asta. Firește, sperăm că prima variantă e cea adevărată.

De această dată, dacă Vampyrul făcu o strâmbătură, aceasta nu se datoră doar durerii sale de cap.

— Așadar, blestematul a reușit iar să scape!

— Ei, nu trebuie să ne văicărim pe chestia asta, reluă Cal, ușor agasat. Deocamdată, ceea ce mi-aș dori ar fi să mă văd scăpat de puterea Tarei. Sau, mai bine zis, să i-o înapoiez. Și să-mi regăsesc trupul meu obișnuit, mda, asta ar fi super. Nu-mi mai aduc aminte nici cu cine semăn cu adevărat!

— Zici că ți-a transferat puterea ei de sorțitoare? Întrebă Maestrul Dragosh. Asta nu-i de colo. Și știi cum trebuie să procedezi în sens invers?

— Eeei, păi nu prea.

— Maestre, insistă Robin, pentru siguranța noastră, a tuturor, ba chiar și a planetei, trebuie să-i iei puterea asta lui Cal. Nu garantez pentru ceea ce o să se întâmple data viitoare când o va folosi! Trebuie neapărat să scape de ea! Acum!

— E imposibil. Puterea asta e ceva înspăimântător pentru o fată atât de tânără. O să am nevoie de Maestrul Chem ca să mă ajute s-o canalizez. Cal nu i-o poate înapoia așa, pur și simplu. Riscă s-o împrăstie peste tot în natură, dacă operația dă greș, iar ea ar putea muri... Să ne întoarcem în Lancovit.

Și fără să mai aștepte o încuviințare din partea lui Cal, se prefăcu în liliac.

Ușor neliniștit, Robin așteptă ca micul Hoț să se transforme în dragon.

La început, totul decurse mai degrabă bine. Arătosul sorțitor, ca printr-un tur de prestidigitație, dobândi înfățișarea unui... magnific dragon. Roșu cu auriu. Foarte elegant și asortat la culoarea Familiarului său.

Apoi ținu să-l micșoreze pe Blondin, ca să ocupe mai puțin loc în nacelă.

— Pe Miniaturus, rosti el cu vocea lui groasă de dragon, Familiarul să se micșoreze un pic pentru ca eu să-l plimb ca pe unul pitic.

O clipă mai apoi, Robin se pomeni într-o pădure de... iarbă, în care Vampyrul, acum de mărimea unui fluture, încerca disperat să scape de o Kroa care-l lua drept dineul ei. Micile tufișuri din jur își agitau furioase minusculii lor trandafiri albi. Blondin scoase și el un mic urlet de indignare.

— Hopa, făcu Cal, un pic necăjit. Eeei... Pe Normalus, îți redau mărimea ta, căci numai așa noi doi vom putea zbura!

Deodată, Kroa se pomeni cu un enorm liliac în gură, care se uita la ea cu o anume ranchiună. Îl scui pă și, văzând că acesta sărea furios asupra ei, se azvârli prevăzătoare în lac. Robin, la fel ca și restul insulei, își redobândi mărimea normală.

Liliacul nu spuse nimic, dar se simți clar o agasare în șuieratul său.

Robin luă pe seama sa operația de miniaturizare. Făcu și nacela, unde îi duse pe Tara și pe Blondin. Tot Robin îi propti bine, după care porniră, cu Galant în frunte.

Atent, Cal nu-i zdruncină prea tare la decolare. Observase cu atenție manevrele Tarei și își mișca aripile cu eficacitate. Odată în aer, o luă în direcția fortăreței cenușii. Era încă întu-neric, așa că Robin îi sugeră să se înalțe, ca să nu dea cumva nas în nas cu vreun munte.

Apoi soarele se ridică.

Cal lăsă capul în jos, încântat de frumusețea AlteiLumi, ce se iveaua încet din umbră.

Mare greșală.

Îl cuprinse deodată o amețeală teribilă. Zborul său armonios deveni haotic, începu să vâslească din picioare în loc să-și miște încet aripile, dezechilibrând nacela.

— Ei! strigă Robin la el, ce te-a apucat?

— Mi-e... mi-e rău de la inimă, gemu Cal. Mi-e frică să nu cad!

— Nu poți să cazi, urlă Robin, ești un dragon, ai aripi!

— Dar solul parcă mă atrage, cad!

— Nu, deloc, strigă Robin, nu cazi deloc. Privește în sus, privește unde vrei, dar nu în jos!

Dar Cal nu se uita decât în jos. Lungul său gât își urma capul, și, prostește, restul trupului făcea la fel.

Rezultatul logic era că într-adevăr cădeau. Cal nu-și folosea aripile decât pentru a plana, prea ocupat să lupte împotriva amețelii ca să și le mai miște. Reușea astfel doar să încetinească apropiata cădere, fără a încerca în vreun fel s-o împiedice.

Liliacul nu putea să vorbească, dar era evident bulversat de comportamentul dragonului.

— Galant! urlă Robin, vino aici, repede!

Galant, ușor surprins și întrebându-se desigur de ce se năpustea Cal drept spre pădure, se plasă lângă el.

— Ia-i pe Tăra și pe Blondin, strigă Robin, mă ocup eu de Cal!

Îi făcu pe Tăra și pe Familiar să plutească până pe spatele robustului pegas, care primi aceste greutăți suplimentare fără să clipească.

În momentul în care dragonul roșu atinse pământul, mă rog, mai precis *se izbi* zgomotos de pădure, Robin lansă un sort de amortizare pentru a-l proteja, apoi activă un Levitus pentru el însuși.

Dacă sorțul îl ajută pe Cal să nu-și rupă lungul lui gât de dragon, pădurea, în schimb, fu devastată pe o lungime de trei sute de metri.

— Au, au, au, gemu Cal, ținându-și botul între labe și uitându-se foarte cruciș, dar ce s-a mai întâmplat?

Robin era atât de furios, încât nu reușea nici măcar să articuleze. Se mulțumi să plutească, cu Galant alături, aruncându-i lui Cal o privire sumbră.

— Știi cât timp le trebuie acestor arbori să crească? urlă el în cele din urmă. Imbecil ce ești! Ți-am spus să nu te uiți în jos.

Cal clătină din capul său de dragon, încă amețit.

— Adineauri, când am început să cobor, pădurea asta nu era aici!

— E-aici de cinci milioane de ani, urlă Robin, turbat de furie. Crede-mă, n-a apărut dintr-odată. Dar tu ai coborât *planând*, așa că în loc să ajungi pe câmpie, te-ai răsucit oblic spre pădure. Și îți spusesem să nu te uiți în jos!

— Bine, bine, nu e nevoie să repeți de cînșpe ori același lucru, am înțeles. Să nu privești în jos când zbori și când ai amețeli, mormăi Cal... care schimbă foarte repede subiectul, pentru ca amicul lui să înceteze să-l mai muștruluiască. Tara se simte bine?

— Mai bine decât pădurea asta! mormăi semielful, încă ulcerat de distrugerea arborilor. E împreună cu Blondin, pe spatele lui Galant. Uite ce e, Cal, pot înțelege că a deține puterea Tarei e... *amețitor*. Dar tu ești ușor *primejdios* ca dragon. Așa că, dacă asta nu te deranjează, o să mergem mai departe, tu, eu și Blondin, *pe picioare*. Tara și Galant o să se ducă direct la fortăreața cenușie. O să-i reîntâlnim acolo.

— Merge, răspunse Cal, pipăindu-și cu precauție botul. Cred că am înțeles figura. *Pot* ajunge și eu până acolo.

— Nu vreau să te mai expui unui risc, ripostă Robin, încăpățânat.

— Dar noi trebuie să ne ducem cât mai repede posibil în Lancovit! replică șiret Cal. Întrucât puterea Tarei e la mine, Maestrul Chem și Maestrul Dragosh vor avea nevoie de prezența mea pentru a i-o putea înapoia!

Apoi își dezvălui adevăratul motiv al încăpățânării sale.

— Și-apoi, n-am niciun chef să mărșăluiesc timp de o zi întreagă!

— Of, dar eu, eu am un chef nebun! îi răspunse semielful. De altfel, cred că o să încep chiar acum.

Încetând să mai leviteze, se așează grațios și, întorcându-i spatele prietenului său, se îndreaptă spre marginea pădurii, în direcția fortăreței cenușii.

Cal se uita săcâit la el cum se îndepărtează în timp ce mirosea gânditor o floricică pe care o culesese când se simțise deodată asaltat de un teribil strănut care-i gâdila nările. Îngrozit, se uită fix la mica floare albă. Drace, o Tatșum*! Semințele ei erau folosite ca piper în AltăLume. Deschise gura pentru a-l preveni pe Robin, dar prea târziu.

O clipă mai apoi, suflul său încins îl rata pe prietenul său doar cu vreo zece centimetri, făcându-l să se arunce la pământ, pârjolind arborii ce reușiseră să supraviețuiască aterizării lui Cal.

— Pe strămoșii mei, urlă Robin, întorcându-se brusc, sângele său de semielf fierbându-i în vene, ce te-a apucat?

— Ups, iertare, se scuză Cal. Doar am strănutat. În cele din urmă, cred că... o să-mi aleg altă formă. Asta e puțin cam... incontrolabilă.

Robin se ridică și incantă rapid, întinzând degetul spre pădurea în flăcări.

— Pe Ondoyus, fie ca-n unda vocii mele întreg pârjolul să se-nece!

Imediat, o trombă de apă stinse incendiul.

— Cal, șuiără Robin printre dinți, dacă nu ieși imediat din pădure, îți jur că Magister o să ți se pară un biet copil pe lângă ce o să-ți facă eu.

— Bine, bine, bodogăni Cal, gata, îmi schimb înfățișarea. O-la-la, cât de bine te pricepi să strici cheful omului!

— Stai o clipă! zise Robin.

— Poftim? Ar trebui să știu și eu ce vrei!

— Nacela trebuie să cântărească pe puțin o sută de kile. Trupul tău cam cât trage, șaizeci? Ții neapărat să te zdrobești?

Cal îi aruncă o privire sumbră și-l lăasă să-i scoată nacela. Apoi își reluu înfățișarea umană.

După care se auzi un *puf* și... dispăru!

Robin îl căuta peste tot cu privirea, când auzi un glas subțire care țârâia.

— Eeei, zeu cred că z-am ratat un pic lovitura.

— Cal? Unde ești?

O bizzz se învârtea în jurul lui, agasantă, iar el o alungă cu mâna.

— Încetează să mai azzziți mâna azzza, țârâi vocea, până la urmă o zzză mă zzzdrobești!

Robin făcu ochii mari.

— Cal? Tu ești?

— Zze... zzze nu zzztiu ce zzz-a întâmpilat! bâlbâi firava voce. Zză mă pregăteam zză mă tranzzform, o bizzz a trecut prin razzza mea vizzzuală, și paf!, zzze deodată am avut o grozzzavă dorință de polen. Vezzzi, zzze am înzzzeput zzză înțeleg ce voia zzză spună Tara dezzzpre puterea zzza.

— Cal, oftă Robin, n-ai vrea să-ți reiei înfățișarea ta de om? O să găsim noi o idee pentru a ajunge cât mai repede la fortăreață, îți promit.

Un nou mic *puf* răsună și Cal își făcu din nou apariția, drapat în toată splendoarea sa.

— Au, gemu el ținându-se de cap, tare mă mai doare! Oare cum se descurcă Tara? Jur să nu-i mai folosesc puterea magică, e prea imprevizibilă.

— Prea bine, aprobă Cal din toată inima. *Excelentă* inițiativă. Bun, s-o luăm din loc, avem de mers o zi întreagă.

— Dar parcă spuneai c-o să găsești o soluție ca să putem merge mai repede! exclamă Cal.

— Am *mințit*, răspunse sobru semielful, îndreptându-se cu pas hotărât spre marginea sărmanei păduri. O să-i cer Maestrului Dragosh să plece înainte cu Galant și cu Tara, iar noi o să-i întâlnim mai târziu. Ea poate aștepta fără probleme câteva ore înainte de a-și recupera puterea. Și va fi mai puțin periculos pentru toată *această lume* dacă n-o să te las să te folosești de ea!

Ex-micul Hoț rămase o clipă fără replică.

— Ce? urlă el alergând după Robin. Ai mințit? Dar n-ai dreptul!

— Și de ce? întrebă semielful, ridicând din umeri. Tu o faci bine mersi tot timpul.

— Țsta nu-i un motiv! se enervă Cal. Nu-ți minți prietenii! Și-apoi, gândește-te puțin la Tara! Nu crezi că ar putea rămâne handicapată pe viață tocmai pentru că noi nu ne-am grăbit? Că n-ar fi exclus să nu-și mai poată folosi puterea?

Apoi îi aplică argumentul său zdrobitor, coborându-și vocea pentru a accentua efectul dramatic.

— Mai rău, șopti el, închipuie-ți că nu mai pot să i-o înapoiez și că mi-o păstrez mie pe viață!

Semielful se opri brusc, cuprins deodată de fiori.

— Nu! exclamă el. Lumea asta n-ar putea rezista! Bine, uite ce-ți propun. Tara folosește adesea piatra vie pentru a-și controla puterea. Prima dată când au fuzionat, piatra a preluat controlul asupra minții Tarei... și a ținut-o așa până în momentul în care Tara și-a revenit...

— Și-a fost cât pe-acți să ne omoare. Da, răspunse Cal, cu o voce ironică, îmi amintesc foarte bine acest moment palpitant în care ea și-a adunat mințile la *două mii de metri* altitudine. Cu noi doi în spate.

Robin zâmbi.

— Tu suferi de amețeală, fie. Dar dacă piatra vie te controlează...

— Atunci n-o să-mi dau seama ce se petrece, piatra vie va fi cea care va zbura pentru noi. Grozav, e o excelentă idee. Să mergem.

Din precauție, luaseră piatra vie din buzunarul Tarei. Robin și tânăra sorțitoare tăiaseră împreună cuarțul viu din care aceasta ieșise pentru a-l transforma într-un glob de cristal luminescent, atrăgându-și astfel recunoștința sa. Piatra vie ținea mult la Robin. Așa că el spera ca ea să-i răspundă.

— Piatră vie! Întrebă el, mă poți auzi și îmi poți răspunde?

— Gentil Robin, drăguț Robin are nevoie de mine? Întrebă politicoasă piatra luminoasă, proiectându-și haloul ei asupra semielfului.

Uf, îl recunoștea. Robin îi rezumă succint situația și ce anume aștepta de la ea. Piatra înțeluse foarte bine. Dacă vocabularul ei era un pic limitat, capacitatea ei de înțelegere nu era... chiar dacă avea uneori tendința să... interpreteze în felul ei ceea ce îi cerea Tăra. Înainte ca micul Hoț să aibă timp să-și dea seama, Cal era din nou în trupul său de dragon, cu piatra vie încastrată în frunte.

Robin îi fixă din nou nacela de spate, dar îi lăsă pe Tăra și pe Blondin pe Galant, ca să vadă în ce măsură Cal își stăpânea și decolarea, și vertijul. Străbătură câteva sute de metri, timp în care ajunseră într-un loc descoperit prielnic pentru decolare. Bun, măcar se îndepărtaseră îndeajuns de pădure pentru a o putea cruța, în caz de... *derapaj*. Robin, în ciuda oboselii, prudent, se porni să leviteze, observându-l pe Cal, care începea să-și miște aripile lui imense.

Cu ajutorul pietrei vii, reuși o decolare perfectă. De parcă ar fi avut aripi dintotdeauna. Odată în aer, se poziționară alături de Robin.

— Cal? Întrebă acesta neîncrezător, cum merge?

— Merge bine, răspunse Cal cu o voce melodioasă, un curios amestec între vocea sa de dragon și aceea a pietrei vii. Nu ne e teamă și *ne place* să zburăm.

— Grozav! aprobă Robin cu satisfacție. Așa că vă propun să zburăm cât mai sus, ca să avem timp să reacționăm în cazul în care s-ar ivi vreo problemă. Pot să mă întorc pe spatele tău?

— Ce mai aștepți, semielfule, prieten al Tărei, ești bine-venit!

Robin se instalează cu grijă în năclă, apoi îi recuperează pe Tara și pe Blondin.

Zborul se desfășură cum nu se poate mai lin. După două ore, se aflau deja în preajma fortăreței cenușii. Coborâră, apoi îi așteptară pe Galant și pe Maestrul Dragosh, care nu putuseră ține ritmul... dar, prevăzători, declinaseră propunerea pietrei vii de a fi luați și ei pe spinarea lui Cal.

Cei care făceau de pază îi văzuseră venind. Un viguros semnal de trâmbiță îi întâmpină și... Maestrul Chem, regele Bear și regina Titania, jumătate din Curtea din Lancovit, precum și toți prietenii lor ieșiră din fortăreață! Era evident că se folosiseră de Poarta de transfer a fortăreței cenușii.

— Bravo! bravo! striga Maestrul Chem, complet dezlănțuit, bravo, ei sunt salvatorii noștri! Bravo!

— Uraa, urla Fafnir din toți bojocii, ceea ce nu era de colo. Uraa!

Curtenii începură să aplaude, să bată din picioare, să necheze sau să mormăie, pe scurt, să facă o gălăgie înfiorătoare.

Ușor mirat de aceste ovații delirante, Robin pași pe sol, ducând-o în brațe pe Tara, încă leșinată.

Cu un țipăt de spaimă gătuit, Maestrul Chem se repezi spre el.

— Tara! A...

Nu îndrăznește să pronunțe cuvântul teribil.

— Murit? zâmbi Robin. Nu. E doar istovită.

Reuși să rămână în picioare când prietenii săi se repeziră să-l îmbrățișeze, deși zdravăna bătaie pe umăr a lui Fafnir fu cât pe-acum să-l dea jos.

— De ce și-a pierdut Tara cunoștința? Întrebă pitica, neli-niștită.

Robin arată spre capul magnificului dragon roșu cu auriu din spatele lui.

— Tara i-a transferat puterea ei lui Cal, ca s-o ajute să-l învingă pe Magister.

— Magister? (Maestrul Chem ridică din sprâncene.) Dar ce amestec are Magister în toată treaba asta? Nu v-ați luptat împotriva Pustiitorului?

— Oh, ba da, Maestre, îi spuse Cal cu vocea lui profundă de dragon, dar Magister e cel care i-a venit de hac!

Maestrul Chem își holbă ochii, imitat de Manitou, Fafnir, Moineau și Fabrice.

— Bun, zise el, cred că avem multe lucruri despre care trebuie să vorbim; să intrăm în fortăreață, unde ne vom simți mai în voie.

— Stați, zise Robin, mai trebuie să vină și...

Deodată, un fâlfâit de aripi îl făcu să se oprească, întrerupându-l, iar liliacul și pegasul coborâră la rândul lor, epuizați după un zbor atât de susținut.

Maestrul Dragosh își schimbă imediat înfățișarea și nici nu clipi atunci când cele două gărzi, recunoscându-l, îl încadrară pe loc.

Robin încercă să-i pledeze cauza.

— Știi că Maestrul Dragosh a evadat din închisoare, zise el, dar fără ajutorul lui n-am fi putut să-l învingem niciodată pe Pustiitor și apoi pe Magister. Ar trebui să-i acordați iertarea!

— Din păcate, interveni regele, foarte încurcat, faptul de a săvârși o acțiune bună nu repară oroarea unei crime. Maestrul Dragosh trebuie să plătească pentru greșeala sa. Altfel, oprobriul va cădea asupra întregului său popor!

— Dar..., țină să insiste semielful.

— Nu e deloc grav, tinere Robin, îl întrerupse Maestrul Dragosh. Am însă impresia că avem ceva mai urgent de făcut înainte de a ne întoarce în fortăreață... iar eu la închisoare. Și socot că pentru asta avem nevoie de spațiu!

Maestrul Chem ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Trebuie să-i redăm Tarei puterea, îi spuse Maestrul Dragosh. Și o să am nevoie de tine, Chemnashaovirodai intrăchiv. Puterea ei e mult prea mare pentru mine.

— Oh! făcu Maestrul Chem. Desigur, nu-i nicio problemă. O să creez un pentaclu ca să fim cu toții protejați. Cal?

— Maestre? răspunse dragonul roșu cu acea curioasă voce melodică.

Bătrânul mag ridică din sprâncene.

— Te afli sub influența a ceva? îl întrebă el. Vorbești cam ciudat.

— Noi am avut ameteți, îi răspunse dragonul, așa că ne-am asociat pentru a le ține piept. În felul ăsta ne-am putut întoarce aici teferi și sănătoși.

— Noi? Oh! Înțeleg, vrei să spui tu și cu piatra vie, la fel ca și cu Tara. Bine. E timpul să întrerupem această asociere, cu toate mulțumirile noastre, piatră vie.

— Vă rog, Maestre.

Și, delicat, cu o gheară, Cal își scoase din frunte piatra vie.

Se clătină un moment, apoi, aplecându-se spre Robin, care începea să simtă că Tara nu era chiar așa de ușoară, șopti:

— Să nu-mi spui că am recunoscut în fața tuturor celor de aici că am avut un vertij?

Robin ridică o privire ironică spre frumosul dragon roșu cu auriu.

— Păi da, chiar asta ai spus.

— Piatră afurisită, gemu el, nu i-a explicat nimeni noțiunea de tact?

— Vrei să zici, noțiunea de *minciună*, rânji Robin. Deh, faptul de a spune adevărul o să te schimbe. O să vezi, la început o să-ți fie mai greu, dar apoi te obișnuiești.

Dragonul îl fulgeră cu privirea, apoi, la ordinul Maestrului Chem, se duse să se plaseze împreună cu Tara în centrul imensului pentaclu pe care îl trasaseră pe pământ. Fafnir, Moineau, Manitou și Fabrice obținură permisiunea de a rămâne în timpul operației de transfer, cu condiția de a nu pătrunde sub niciun motiv în interiorul pentaclului. Restul Curții, din prudență, preferă să se întoarcă în fortăreață. Curtenii nu aveau niciun chef să se pomenească schimbați în braște râioase din cauza unei operațiuni magice rău controlate.

Mai întâi, Maestrul Dragosh îl rugă pe Cal să-și reia înfățișarea de om. Acesta acceptă și splendidul Cal își făcu din nou apariția.

Un suspin de admirație se răspândi de la ferestrele fortăreței, unde curtenii, regele și regina se strânseseră, făcându-l pe micul Hoț să ridice din sprâncene. La porunca Maestrului Chem, Cal o luă de mână pe Tara, care încă nu era conștientă. Apoi, cei doi Maeștri se ridicară în zbor deasupra lor, rostind formula magică foarte răspicat.

— Pe Echangus, puterea revine în trupul căreia îi aparține. Pe Confinus, nu te rătăci, calea ta drept înaintea o vei găsi! Pe Echangus, puterea revine în trupul căreia îi aparține!

Și Cal începu... să se sfrijească. Trupul i se transformă, redobândindu-și forma lui originală de băiat tânăr, în timp ce puterea îl părăsea.

Deodată, o formă luminoasă de o incredibilă intensitate se materializă deasupra Tarei. Aceasta încercă să-i intre în corp, dar se izbi de o teribilă rezistență. De două ori, puterea vru să-și „afle sălașul” în trupul fetei și, tot de atâtea ori, aceasta i se refuză. Fluxul magic luă atunci înfățișarea unui pegas de foc care încercă să străbată pentaclul în direcția lui Fabrice! Băiatul se dădu înapoi înspăimântat. Stupefiați, cei doi magi se opriră din rostitul formulelor.

— Pe strămoșii mei, murmură Maestrul Dragosh, fata nu-și vrea puterea înapoi!

La ferestrele fortăreței, apariția pegasului fu întâmpinată cu un murmur de uimire. Apoi vestea se răspândi. *Tânăra Tara nu-și vrea puterea înapoi!*

— În privința asta, are perfectă dreptate, bodogăni Fafnir, care continua să urască magia. De altfel, ce bine ar fi dac-aș putea face și eu la fel!

— Părerea mea este că încearcă să i-o dea lui Fabrice de Besois-Giron, constată Maestrul Chem.

Într-adevăr, pegasul de foc încerca în continuare să străbată barajul invizibil și Fabrice, complet înspăimântat, dădea și mai mult înapoi.

— Ea e tot inconștientă, observă Cal. Magia i-a dat toată viața peste cap, a lipsit-o de maică-sa și de taică-său și-o pune permanent în pericol! De aceea, *inconștient*, vrea să scape de ea. Trebuie s-o reanimăm, altfel nu va mai putea ieși din starea asta.

— S-o reanimăm? făcu Maestrul Chem. Trebuie să evităm orice operație magică în interiorul pentaclului, orice altceva decât restituirea propriei puteri. Pegasul de foc, care reprezintă puterea Tarei, vrea să se întoarcă într-un corp, oricare ar fi el, de vreme ce ea o refuză. Acesta ar putea profita de situație pentru a pătrunde în noi, dar șocul ar ucide-o, în schimb, pe Tara.

— Mmda, aș fi încercat chiar să-i trag câteva palme, dar nu voiam ca ea să-mi poarte pică, fără a-l mai socoti pe Robin, care m-ar fi prefăcut în harpie din pricina asta. Din fericire, am o altă metodă de reanimare, fără nimic magic în ea, zâmbi Cal. Priviți!

Și ridică în sus, plin de mândrie, o mică floare cu miezul muștar și petalele albe.

— O Tatșum? exclamă Maestrul Chem. Cum se face că... nu, nici nu vreau să știu. Dă-i drumul!

Cal vârî floarea de Tatșum sub nasul Tarei. În primul moment, crezu că nu va avea niciun efect, căci Tara nici măcar nu clipi din gene, în timp ce pegasul de foc încerca cu îndârjire să ajungă la Fabrice.

Apoi, pieptul Tarei se ridică și dădu viață unui magnific, răsunător și desăvârșit strănut.

Deschise un ochi încetoșat, se șterse mașinal la nas și zise.

— Dar ce se... ce se petrece?!

Apoi, zărind pegasul de foc care ataca bariera nevăzută ce-l despărțea de Fabrice, făcu ochii mari.

— Și ce mai e și cu *chestia* aia? întrebă ea.

— Chestia aia, râse Cal, ușurat, e puterea ta. Dintr-o misterioasă rațiune, se pare că ții neapărat să i-o dai lui Fabrice.

— Ce? Eu? Dar nu...

— Ba da, răspunse plat Cal. Așa că, dacă nu ți-e cu supărare, mi-ar plăcea să ți-o iei înapoi, ca să-mi pot și eu lua micul dejun, căci mor de foame!

Tara ridică din sprâncene, apoi îl chemă la ea, mental, pe acel pegas imaterial. Spre marea ușurare a lui Fabrice, acesta se dovedi imediat ascultător. Încetă să se mai izbească de pentaclu și plonjă spre Tara. Exact deasupra ei, se întinse ca un nor, care o învălui... după care dispăru.

— Uf! făcu Cal ajutând-o pe Tara se ridice, îmi place mult mai mult așa. Uite, ia-ți înapoi și piatra vie. Bun, putem merge acum la masă?

Înălții magi șterseră pentaclul.

Fafnir fu prima care o îmbrățișă pe Tara.

— Fie ca barosul tău să sune deslușit, Tara, lansă ea aproape înăbușind-o.

— Fie ca nicovala ta să răsunе la fel, răspunse Tara, încântată să-și regăsească prietena teafără și nevătămată. Totul e-n ordine?

— Da, mulțumită ție, totul e bine, cu excepția faptului că blestemata asta de magie, care ne-a făcut atâtea necazuri, e tot în mine! Credeam că infuzia de trandafiri negri o să mă scape de ea, dar nu-i nimic de făcut, căci s-a-ntors. Trebuie să găsesc altceva ca să scap de ea.

Cal o privi chiondorâș.

— Știi ce, Fafnir, abia ne-am scăpat pielea, puțin a lipsit să nu asistăm la sfârșitul universului din cauza ta, așa că, deocamdată, fii atât de bună și lasă-ne și pe noi un pic să ne tragem sufletul, înainte de-a stârni o nouă apocalipsă!

Fafnir ridică din umeri fără să-i răspundă. În definitiv, micul Hoț avea dreptate.

Moineau îi zâmbea Tarei, dar părea stăpânită de o furie nebună.

— Nici nu-ți imaginezi ce a fost în stare să-mi facă Angelica în timpul cât am fost posedată și nevoită să-i fiu servitoare! mormăi ea. Crede-mă, aş fi preferat de o mie de ori să mă bat împotriva Pustiitorului și-a lui Magister! Dar (și pupilele ei străluceau de o bucurie rea) abia aștept să mă aflu față în față cu ea. O să vadă ea ce înseamnă să stârnești mânia Bestiei!

Tara clătină din cap. Dacă ar fi fost în locul Angelicăi, ar fi plecat foarte departe și cât se poate de repede. Moineau părea decisă s-o treacă prin mixer.

Fabrice o sărută de cel puțin șase ori pe obraji, profitând de faptul că Robin n-avea niciun motiv să procedeze la fel, prelungindu-și astfel plăcerea.

Apoi intrară cu toții în fortăreața cenușie. Un mic tur pe la Poarta de transfer și, hop!, iată-i din nou în Lancovit.

Castelul viu îi primi, proiectându-le mulțimi care se bucurau, aplaudându-și eroii. Iar curtenii, care nu se putuseră duce la fortăreața cenușie, le făcură la rândul lor o primire triumfală.

Doamna Boudiou fu mai-mai s-o înăbușe pe Tara, atât de tare o strânse în brațe, fiind imitată de alte o sută de persoane pe care fata nu le cunoștea deloc. Cristaliștii țipau în globurile lor de cristal, în timp ce compuneau titlurile cu litere groase: „Niște adolescenți salvează AltăLumea!”, „O curajoasă tânără sorțitoare îl învinge pe Pustiitor!”. Camerele de luat vederi se băteau s-o filmeze pe Tara, ca și pe prietenii ei, ușor speriați de tot acest talmeș-balmeș.

Chiar în aceeași seară, regele și regina dispuseră să fie pregătit un somptuos ospăț. Tot orașul Travia fu invitat să participe, iar pentru asta se instalară mesele afară, în aerul blând al celui sfârșit de vară.

Sub cele două luni din AltăLume, își povestiră isprăvile, vorbind și despre momentele lor de spaimă și îndoială, iar glasurile lor erau retransmise în tot orașul. O fetiță care se înroșise foarte tare la față veni să-i aducă o cunună de flori lui Cal, care începu imediat să strănute, iar primarul orașului, Maestrul Bajoues Fleuri, le înmână medalia pentru curaj.

După ce înghițiră tone de dulciuri, Tara luă o Kidikoi. Ca de obicei, mesajul era sibilinic: „În curând, totul se va limpezi pe dată, căci e vorba chiar de tată!”.

Tată? Al cui tată? Îl lăsa să-i cadă din mână.

Se strânseseră apoi în apartamentul Tarei pentru a discuta puțin în liniște. Fabrice, Moineau și Manitou le povestiră despre toate cele îndurate de ei cât timp fuseseră posedați de Pustiitor, iar Tara, Cal și Robin le spuseră despre diferitele lor lupte... și despre celelalte experiențe.

Povestea lui Cal cu Angelica îi făcu să se strâmbă de râs. Dar succesul cel mai mare îl avu Robin, atunci când le descrie acrobațiile aeriene ale lui Cal.

Toți se duseră apoi în camerele lor, epuizați, dar bucuroși că se reîntâlniseră.

Manitou, care nu se considera niciodată sătul, se hotărî să dea o raită nocturnă pe la bucătării.

Dormeau deja de câteva ceasuri bune, când Tara fu deșteptată în mijlocul nopții de către Moineau. Aceasta tremura din cap până-n picioare.

— Tara, șopti ea, Tara, trezește-te!

Fata se deșteptă dintr-un vis în care tocmai îi ridica masca lui Magister și-i descoperea în sfârșit chipul.

Își privi prietena cu un aer complet încețoșat.

— S-a făcut deja ora?

— Nu, avem o problemă, Manitou!

Când auzi tonul speriat al vocii lui Moineau, Tarei i se strânse inima. Se sculă imediat, căutându-și pe bâjbâite roba de sorțitoare.

— Ce s-a întâmplat?

— Uite, tocmai am primit asta. Garda care e în post în fața porții mi-a spus că un puști i-a dat acest Taludi. Am vrut să-l urmăresc, dar îți era destinat.

Tara se pierduse cu firea.

— Un Taludi? Ce legătură are asta cu Manitou?

— Oh, Tara! răspunse Moineau, cred că străbunicul tău a fost răpit!

Femeia-Vampyr

— **P**oftim? exclamă Tara, încremenită.
— Pune-ți repede Taludi-ul, Tara, o rugă Moineau, puștiul i-a spus gărzii că dacă vrem să-l mai vedem pe Manitou în viață, trebuie să te uiți imediat la el! Garda nu era prea trează, mi s-a părut că se cinstise cam prea mult cu ocazia dezrobirii regatului, iar până să priceapă el tot ce-i spusese puștiul, acesta o ștersese.

Până acum, doar lumina celor două luni pe care castelul viu o proiecta în cameră le lumina pe fete.

— Fă lumină, castelule, te rog, ceru Tara.

Imediat, noaptea pașnică și îmbălsămată lăsă locul unui soare radios.

— Ah, făcu Tara acoperindu-și ochii, ceva mai puțină, te rog, abia m-am trezit!

Imediat, castelul atenuă luminozitatea. Tara își trase pe ea roba de sorțitoare, apoi își așeză Taludi-ul pe ochi. Manitou, legat fedeleș, stătea în fața ei, strâns ca un caltaboș.

Iar o arbaletă era așintită asupra capului său.

O voce răgușită se făcu auzită în Taludi.

— Nu mi-ar face plăcere să-l omor pe străbunicul tău, micuț, dar nu-mi dai de ales. Credeam că Pustiitorul sau Magister o să mă descotorosească de tine, dar neputincioșii ăștia nu s-au dovedit în stare. Va trebui să mă ocup chiar eu de treaba asta. Iar dacă-ți închipui că nu-l voi uide pe străbunicul tău, te înșeli.

Arbaleta se decală cu câțiva centimetri, apoi săgeata porni, străbătând pulpa din spate a lui Manitou.

Urletul câinelui fu înăbușit de botnița care i se puse, dar cel al Tarei îi trezi pe tot prietenii ei.

— O să-și piardă tot sângele, preciză nemiloasă vocea. Dar poate că vei ajunge la timp pentru a-l salva. Du-te în biroul Maestrului Chem. Acum!

Când Tara își luă Taludi-ul de pe ochi, era galbenă la față. În câteva cuvinte, le spuse prietenilor ei, care se precipitaseră auzindu-i țipătul, despre oribilul șantaj, apoi se îndreptă spre ușă în timp ce ei încercau să digere ceea ce aflaseră.

— Oprește-te, Tara, strigă Robin atunci când ea trecea pragul, ce vrei să faci?

Tara avea fața plină de lacrimi, șiroaie.

— Mă duc să-l salvez pe străbunicul.

Printr-un salt supraomenesc, Robin îi tăie calea.

— Dar e o capcană pentru a te uide! La ce-ar folosi dacă tu ai fi moartă?

Tara ridică spre el o privire rătăcită.

— Și ce-ai vrea să fac?

— Să ne gândim, interveni Cal, foarte calm. El a făcut să-ți parvină acest mesaj pentru ca tu să dai fuga acolo. E exact ceea ce așteaptă. Tu trebuie să acționezi, Tara, nu să reacționezi.

Arată din cap spre înaltul dulap pe care îl plasaseră în fața intrării tunelului secret până când acesta avea să fie astupat.

— Și dac-am trece pe-acolo? La una ca asta nu s-ar aștepta. Cu puțin noroc, l-am putea elibera pe străbunicul tău fără ca el să-și dea seama.

— Da, confirmă Robin, iar tu ar trebui să te transformi în elf. Corpul tău va fi mai puternic și totodată mai rapid.

Tara se conformă. Cu ajutorul pietrei vii, își luă imediat înfățișarea de elf.

— Hai, zise Robin, luând arcul lui Lillandril, să mergem. Și-o să vedem noi dacă arbaleta asta își trimite săgețile mai repede decât arcul meu!

Tara zâmbi. Nu-i venea să creadă. Prietenii săi se pregăteau să-și riște iar viața odată cu ea! Erau minunați.

— Pe securea mea, mormăi Fafnir, o să afle asasinul ăsta cât o să-l coste fiindcă s-a luat de noi!

Își admiră arma câteva secunde, apoi mormăi:

— Ne întâlnim în biroul dragonului, nu-i așa? Sper că în spatele acestei tărașenii nu se află acea bestiolă umflată, pentru că în cazul ăsta ar trebui să-i iau și dimensiunile pe deasupra!

În câteva secunde erau gata. Foarte tăcuți, se strecurară prin tunelul secret, ajungând repede în fața ușii ascunse de la biroul Maestrului Chem.

Tara își activă puterea, cu focul albastru dansând la capătul finelor sale mâini de elf. Moineau se prefăcu în Bestie, evitând la timp să se lovească de tavanul care era puțin cam jos. Cal își aranjă cuțitele și Robin își potrivi o săgeată.

Ușa secretă pivotă în jurul țâțânilor sale.

Într-adevăr, omul cu mască nu se aștepta ca ei să se folosească de propriul său pasaj. Își așezase arbaleta și pășea în lung și-n lat prin biroul Maestrului Chem.

Când ei năvăliră înăuntru, acesta tresări și se aruncă spre arma sa. Prea târziu. Arcul lui Lillandril fu mai iute. Mâna îi fu străpunsă de o săgeată și el scoase un urlet de durere.

Se năpusti spre ușa „oficială” și ieși în trombă.

Ei se repeziră pe urmele lui, în timp ce Tara îi desfăcea legăturile lui Manitou. Bietul labrador leșinase din pricina durerii. Fata auzi un țipăt.

— Uite-l, pe-aici!

Apoi se făcu auzit un zgomot ca de cavalcadă. Se produse un fel de pocnet sonor și pitica lăsă să-i scape un „Ratat” plin de năduf. Tara nu-i dădu atenție. Vârful de arbaletă era încă înfipt în coapsa străbunicului ei, iar ea nu știa ce să facă. Sângele ei de elf fierbea, așa că preferă să-și schimbe înfățișarea, redevenind Tara. Trase îndelung aer în piept pentru a-și ordona ideile, apoi rosti formula.

— Pe Desintegrus, vârful acesta, de îndată, să se scurgă ca o apă!

Sortul funcționează perfect. Vârful se scurse pe Manitou și Tara rosti imediat un alt descântec:

— Pe Reparus, această rană să dispară și nimic să nu se mai vadă!

De acord, rima nu era grozavă, dar asta era tot ce avea la îndemână. Sub privirile sale, carnea vătămată se dresă, gaura se închise și părul negru acoperi plaga. Manitou deschise un ochi.

— Uh, făcu el, am visat eu sau chiar m-a răpit cineva și-apoi a tras în mine?

Tara schiță un mic zâmbet, încă șocată de frica prin care trecuse.

— Cavaleria a ajuns la timp, făcu ea. Iar eu tocmai ți-am acordat niște îngrijiri. Cum te simți?

— Merge, se strâmbă câinele încercând să se salte pe labe. Aproape că nu mă mai doare.

Ușa biroului se deschise brusc, făcând-o pe Tara să tresară. Dar nu erau prietenii ei, ci Doamna Boudiou. Bătrâna magiciană păru surprinsă să-i găsească acolo.

— Unde-i Maestrul Chem? Și ce-i cu voi aici în miez de noapte?

Tara se pregătea să-i răspundă, când zări semnul roșu de pe mâna bătrânei doamne.

— Ea e! urlă în același moment Manitou. Ea e cea care m-a atacat, are același miros!

Dar Tara nu avu timp să reacționeze. Ca un fulger, Doamna Boudiou își lipi arbaleta de capul ei.

— Să nu cumva să faci vreun gest sau să rostești vreun cuvânt, spuse ea cu voce rece, dacă percep cea mai mică încercare de vrajă, cel mai mic căpețel de magie, te ucid. E clar? Iar tu, cățelușule, nu cumva să te miști, căci altfel...

Împietrită, Tara aproape că încetă și să mai respire, iar Manitou încremeni, fără a o slăbi însă din ochi pe bătrâna femeie, gata să se repeadă asupra ei.

— Te-am prins, Tara, se bucură Doamna Boudiou, în sfârșit, te-am prins! Am fost tare dezamăgită că nu mai mori odată. Deși am pus capcane peste capcane! Dar ai avut un noroc drăcesc!

Tara era atât de uimită, încât nu mai știa ce să spună. Pe jumătate strangulată de brațul Doamnei Boudiou, reuși să pronunțe totuși:

— De ce?

Bătrâna magiciană se crispă.

— Nu-ți mai aduci aminte de mine? râse ea în timp ce i se adresa lui Manitou. Eu sunt una dintre fostele tale cliente. Una dintre proastele care ți-au cumpărat poțiunea de tinerețe veșnică. Manitou tresări.

— Poțiunea mea de tinerețe? Dar Chem mi-a spus că le-a vindecat pe toate sorțitoarele care îmbătrâniseră, cu excepția...

— Vezi cum arăt, îmi vezi chipul? Am treizeci de ani, Manitou! îl întrerupse furioasă tânăra bătrână magiciană. Poțiunea ta m-a făcut să îmbătrânesc cu cincizeci de ani în doar câteva minute! Soțul m-a părăsit. Am devenit obiectul tuturor batjocurilor la Omois, unde locuiam. Împreună cu tatăl meu, i-am consultat pe cei mai mari magicieni din AltăLume, inclusiv pe Maestrul Chem, în urmă cu un an. Dar blestemata ta de poțiune pare ireversibilă! Dragonul a fost atât de supărat, încât mi-a propus să vin să lucrez în Lancovit, ca să mă aibă aproape, pentru a încerca să mă vindece. Iar eu eram atât de distrusă, încât l-am pus să jure că n-o să spună nimic nimănui. Ca urmare a eșecurilor sale succesive, am încercat să dau de tine, pentru a te pune să plătești pentru ce mi-ai făcut. Așa am aflat că erai pe Pământ. Și că îți pierduseși și puterea magică, și mințile. Tatăl meu e de mult timp un Sangrav. Așa se face că, atunci când Magister a cerut un voluntar, el s-a oferit să fie cel care urma s-o răpească pe Tara. Și totodată, să te ucidă și pe tine, Manitou! Însă tatăl meu a dat greș, iar Tara l-a rănit îngrozitor. A fost rândul meu să încerc să-l vindec. Numai Demiderus știe câte leacuri, poțiuni și sorți am încercat. Degeaba. Chipul lui arde fără încetare, neostoit. M-a rugat chiar să-l omor cu mâna mea. Eu însă am găsit o soluție mai bună. O s-o omor pe *Tara*.

Și-n felul ăsta, moartea ei îl va vindeca! Iar după aceea va veni și rândul tău, Manitou. Doar așa nu vei mai putea face rău și altor sorțitoare credule!

Tara își aminti atunci de ceea ce îi prezisese Kidikoi. Aca-deaua vorbea despre un tată! Tatăl Doamnei Boudiou!

— Asta înseamnă că..., șopti ea, dându-și brusc seama, atacul Vortexului...?

— E opera mea, desigur, adeveri Doamna Boudiou. Și-am încercat să-l omor și pe Manitou!

Labradorul făcu niște ochi mari, aiuriți.

— Pe mine? Când însă, cum?

— Trăgeam mare nădejde că o să dispărești amândoi, împreună, în Vortex, dar și asta a dat greș. Apoi ți-am aruncat un sorț Ecervelus în timpul procesului lui Caliban și al Angelicăi, dar, dintr-o pricină pe care n-o cunosc, acesta n-a făcut decât să te scoată din sală, fără să te facă să-ți explodeze creierul, așa cum era prevăzut.

Tara tresări. Prin urmare, tot Doamna Boudiou fusese cea care le permisesese să surprindă complotul pus la cale de Magister pentru a intra în posesia Cărții interzise! Magister nu mințise atunci când îi spusese că nu avea niciun amestec în asta, dar ea, bănuitoare, nu-l crezuse totuși.

În ceea ce-l privește pe Manitou, acesta era uluit de acel vârtej de împrejurări care avusese drept urmare lansarea lor în toate acele incredibile aventuri.

Doamna Boudiou reluă.

— Când am văzut că trupul tău de câine nu reacționase la Ecervelus așa cum scontam, m-am decis să scap mai întâi de Tara și după aceea să mă ocup și de tine. Am atacat-o în budoarul

împărătesei, dar prostul ăla de șef al gărzilor a auzit zgomotul luptei și a intervenit prea repede. Data următoare, am urmărit-o atunci când ea și prietenii ei se duceau în parc și i-am auzit vorbind că voiau să vadă mamutul. În timp ce ei se extaziau în fața păsărilor de foc, în culoar, eu le-am luat-o înainte și am vrăjit animalul. Dar idiotul ăla de elefant uriaș nu și-a făcut treaba cum trebuie. Mă pregăteam să vă atac, dar și-a făcut apariția împărăteasa. M-am pierdut în grupul ei, apoi am anulat contrasorțul pe care-l aruncasem asupra mamutului, ca să nu rămână vreo urmă. Tot eu am pus și o animacapcană în Lancovit, în cazul în care Tara avea să revină... dar și acolo a reușit să scape de limaxul meu carnivor. Aș fi putut avea mari probleme, căci capcana putea duce până la mine. M-am folosit atunci de înverșunarea Vampyrului împotriva Tarei și grație unui sorț foarte ușor, nedetectabil, care n-a făcut decât să-i sporească furia, acesta a distrus capcana, punându-mă în afara oricărui pericol.

Da, Tara își amintea de expresia rătăcită a Vampyrului când carbonizase limaxul. Părea... *deconcertat* de intensitatea furiei sale.

— Am crezut că treaba a mers, atunci când te-am ucis în camera ta, zise Doamna Boudiou, adresându-se direct Tarei. A fost cât pe-acți să mă prinzi, iar tatăl meu continua să sufere, ceea ce însemna că încă mai ești în viață.

Da, desigur, ea dispunea de un mijloc de control pe care ei nu-l puteau bănuși.

— Și dacă Tara ți-ar propune să-l lecuiască pe tatăl tău? încercă Manitou.

— N-o să meargă, râse bătrâna magiciană, și-apoi e mult prea puternică pentru ca eu să risc să mă încred în ea. Acum, a

venit timpul. Când vă vor regăsi, amândoi veți fi morți. Nimeni nu va bănui vreodată că eu sunt vinovată... Spune-i adio străbunicului tău, Tara!

Dar Tara n-avea deloc de gând să spună adio nimănui.

Apelă mental la piatra vie și puternicele lor forțe magice se combinară, gata să țâșnească pentru a o neutraliza pe bătrâna magiciană. Brusc, se auzi un mic râset deasupra capetelor lor.

Instinctiv, amândouă ridicară privirile asupra unei umbre care, atârnată de grinzi, le privea ironic. Doamna Boudiou își ridică iute arbaleta, dar misterioasa ființă fu mai rapidă. Se lăsă să cadă asupra bătrânei magiciene, o mână galbenă și o gheară care zvâcni, apucând arma înainte ca aceasta să poată reacționa. Doamna Boudiou îi dădu drumul Tarei pentru a lua un pumnal, dar ființa o dezarmă cu o rapiditate supraomenească și o apucă de gât. Își țină astfel, neglijent, adversarul la capătul brațului, neluând în seamă încercările ei de a se elibera.

Fascinată, Tara se uită mai bine la ea. Foarte înaltă, îmbrăcată complet în piele neagră, cu fața mascată de un fel de cagulă din piele, cu pletele albe curgându-i pe umerii foarte largi, avea o talie incredibil de subțire. Părea puternică. Mai rău, părea *nemiloasă*. Și de o forță înspăimântătoare. Doamna Boudiou vru să rostească o formulă magică, însă ființa o pălmui cu atâta putere, încât Tarei i se făcu milă de ea.

— Așa, zise ființa cu o voce totodată blândă și rece, iată dar și prada pe care o *vânez* de-atâta vreme.

Cuvântul „vânez” îi aduse aminte Tarei de ceva și, brusc, își reaminti.

— Vânătorul! strigă ea, dumneavoastră sunteți Vânătorul lui Magister!

Ființa se înclină, apoi își scoase cagula neagră care-i ascundea chipul. Tara tresări. Era o femeie! O femeie-Vampyr! Chipul ei, de o frumusețe de dincolo de mormânt, părea sculptat într-o mască din alabastru, de-o perfecțiune aproape dureroasă. Ochii ei roșii ardeau cu o strălucire hipnotică. Era totuși foarte diferită de Maestrul Dragosh. Pielea, părul, totul era parcă... *decolorat*. Cu excepția ochilor.

— Mă bucur să constat că reputația mi-a luat-o înainte. Maestrul mi-a cerut să-l descopăr pe cel care voia să-ți ia viața. Ceea ce e ca și făcut acum...

Deși Doamna Boudiou încercase de mai multe ori s-o omoare, Tara putea înțelege dragostea pe care i-o purta tatălui ei.

— Stați, îi strigă ea femeii-Vampyr, care se răsucea deja pe călcâie, ducând-o pe Doamna Boudiou fără niciun efort, ce-aveți de gând să faceți cu ea?

Femeia Vampyr o privi cu ochii ei sângheroși și Tara se înfioră. Tânăra zâmbi, ca și cum spaima adolescenței i-ar fi făcut plăcere.

— Mă gândesc să fac din ea *prânzul* meu. Cu permisiunea Maestrului, desigur. Lui nu-i sunt prea dragi oamenii care-i contracarează planurile. Spre deosebire de mine. Mie, mie îmi plac la nebunie oamenii care i se opun. Constituie niște mese excelente.

Tarei nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Ddd... dar, se bâlbâi ea, eu credeam că sângele de om e otrăvitor pentru Vampyri?

— Otrăvitor? (Femeia-Vampyr rânji.) Pentru unii dintre noi, sângele de om e cel mai dulce dintre nectare. Îl plătim scump, dar merită, crede-mă! Dă-mi voie să-ți arăt.

Și, dezvelindu-și înspăimântătorii ei canini, se aplecă spre gâtul Doamnei Boudiou, care gemu slab.

— Selenba! Oprește-te! strigă un glas puternic.

Alertată, tânăra femeie se îndreptă brusc. Folosindu-se de poarta ascunsă, Maestrul Dragosh tocmai își făcea apariția.

Rugător, întinse mâna spre magnifica femeie-Vampyr. Aceasta se uită la el cu atenție.

— Ce păcat, oftă ea, credeam că mi-a reușit lovitura, ultima dată! Înaltul mag făcu o grimasă.

— Nu, răspunse el, gura de sânge pe care mi-ai scuipat-o în față nu m-a contaminat. N-am devenit ca *tine*. Am reușit să mă șterg fără să-l absorb. Așa că nu vei putea să mă aduci la chemul acestui monstru care a făcut din tine o renegată.

Tara, care asistase la dialog fără să înțeleagă, avu brusc o iluminare.

— Dumneavoastră! strigă ea uitându-se la femeia-Vampyr, pe dumneavoastră încerca Maestrul Dragosh să vă protejeze lăsându-se încarcerat. Dumneavoastră l-ați omorât pe omul acela pe străduță. Dar de ce?

— Te supravegheam, ca să-mi pot da seama cine voia să te ucidă, îi răspunse Selenba, ridicând din umeri. Și-apoi, mi-era *foame*.

Tara se uită spre Vampyr, care părea disperat.

— De ce? zise ea blând. De ce o protejați până într-atât încât acceptați să vă duceți în locul ei la închisoare?

— Este... *era*... logodnica mea, mărturisi Vampyrul. Cei din neamul nostru vânează ființe ca ea. Pe cei care au devenit dependenți de sângele de om. Dacă i-aș fi dat în vileag vinovăția, Vampyrii noștri ucigași ar fi ajuns imediat aici. Iar ea nu voia să mai plece! Nu cât timp nu descoperea cine e atacatorul tău.

Așa că m-am lăsat închis în locul ei. Lăsându-mă în seama justiției oamenilor, ai noștri nu-mi puteau face nimic, iar Selenda era în afara oricărui pericol.

— Așa că acum, mulțumită ție, mă pot întoarce cu prada la Stăpânul meu, gânguri femeia-Vampyr.

— Nu... nu te pot lăsa să pleci, zise îndurerat Maestrul Dragosh. Ai făcut și-așa destul rău. M-ai manipulat, te-ai folosit de dragostea mea pentru tine ca de o armă. Dar s-a terminat. N-o să te las să pleci cu ea.

Femeia-Vampyr îl privi cu un aer săcâit.

— Drace! zise ea, am oroare de asta, nu-mi face bine, dar, cu-atât mai rău, n-am niciun chef să mă lupt cu tine.

Și, sub privirile lor uluite, își înfipse dinții în pumn, făcând să-i țâșnească sângele. Cu același sânge, trasă un cerc dinaintea ei, în timp ce striga cu putere:

— Delanda Tir Vouch Transmir!

Ceva asemănător unui portal își făcu apariția și, înainte ca Vampyrul s-o poată prinde, aceasta trecu prin el, luând-o și pe Doamna Boudiou cu ea. Portalul se închise cu un zgomot înfiorător, ca de aspirație. Dar nu înainte ca ei s-o poată zări pe femeia-Vampyr, împreună cu prada, de cealaltă parte, adresându-le un sărut cu mâna liberă.

Tara se lăsă să alunece jos, sfârșită. Manitou își strecură capul lui mățos sub brațul ei, iar ea îl mângâie mașinal, uitând pentru o clipă că era străbunicul ei. Apoi își dădu seama ce făcea.

— Ups, iartă-mă, Bunicule!

— Nu, nu, protestă labradorul negru. Am mare nevoie să fiu mângâiat. Totul s-a petrecut puțin cam prea repede pentru mine! Și-apoi, mă simt teribil de vinovat! Din cauza poțiunii mele a început totul. Pe Demiderus, ce-am putut să fac?

Tara îl consolă repede, reamintindu-i că nimeni nu-i ceruse tatălui Doamnei Boudiou să devină un Sangrav, să încerce s-o ucidă pe bunică-sa și s-o răpească pe ea. Faptul că poțiunea avusese efecte secundare era într-adevăr îngrozitor, dar imposibil de prevăzut. Manitou își promise că o să se ocupe de găsirea unui antidot de îndată ce va fi posibil și că o să le caute pe toate clientele sale.

În acel moment se întoarseră și prietenii lor. Le povestiră toate cele întâmplate și, spre marea uimire a Tarei, Maestrul Dragosh nu încercă să le ascundă nimic. Nici chiar episodul cu „logodnica-vampyr-însetată-de-sânge”.

Apoi Robin și ceilalți le spuseră despre viclenia Doamnei Boudiou. Când prietenii Tarei se luaseră pe urmele ei, aceasta închipuise o siluetă-capcană, apoi își ascunsese mâna rănită de săgeata lui Robin. Totul funcționase de minune: ei se repeziseră în urmărirea unei iluzii. Bătrâna se întorsese apoi la locul de unde fugise și-o găsise pe Tara dându-i îngrijiri lui Manitou.

Moineau, ca și Tara, o compătimea pe bătrâna femeie pentru soarta care o aștepta.

Fafnir, căreia puțin îi păsa de ceea ce putea să i se întâmple acesteia, conchise spunând că măcar se descotorosiseră în sfârșit de misteriosul ucigaș. Și că acum înțelegea de ce credincioasa ei secure nu reușise s-o rănească pe acea ființă iluzorie pe care o urmăreau.

Părea ușurată. Faptul că securea ei ar fi putut să-și rateze ținta ar fi supărat-o foarte tare.

Când Maestrul Chem se întoarse din călătorie, a doua zi dimineață, și i se aduseră la cunoștință evenimentele din timpul nopții, cele aflate îl indispușeră la culme.

Un aviz de căutare fu lansat pe panourile de cristal, care-l afișară pretutindeni. De fiecare dată când Tara își încrucișa privirea cu privirea sângeroasă a femeii-Vampyr din imagine, se înfiora.

Maestrul Dragosh fu absolvit de acuzația de crimă. Dar Salatar, furios că Înaltul mag îl înșelase, îl condamnă la o amendă mare. Numai faptul că participase la nimicirea Pustiitorului contă ca el să nu se întoarcă din nou la închisoare *manu militari*.

În sfârșit, Maestrul Brandaud, soția și fiica sa fură judecați de către o Curte obsedată de faptul că aceștia uzurpaseră, provizoriu, tronul din Lancovit. Totuși, pedepsele fură destul de ușoare, căci influența Pustiitorului asupra psihicului celor posedați de el nu putea fi tăgăduită. Trebuiră să plătească o amendă foarte mare în credite-mute de-ale regatului, dar nu fură trimiși la închisoare. Din Înalt mag, Maestrul Brandaud deveni simplu mag, iar fiica sa fu retrogradată de la rangul de Prim-sorțitoare la cel de simplă sorțitoare. Ceea ce o făcu să turbeze de furie.

Procesul fu retransmis de cristalști și Cal se mânie foarte tare când auzi verdictul. El, unul, știa că toți cei din familia Brandaud fuseseră compliciti Pustiitorului, dar nu dispunea de niciun mijloc pentru a dovedi lucrul ăsta. Dar Moineau nu-și încheiase socotelile cu înalta brunetă: de fiecare dată când se întâlneau pe vreun culoar, ea se transforma în Fiară și își ascuțea ghearele cu o pilă de oțel. În cele din urmă, Angelicăi îi cedară nervii, așa că se duse la țară să se odihnească pentru o perioadă nedeterminată.

Fafnir se întoarse în Hymlia. În marea ei majoritatea, nația pitică fusese infectată de Pustiitor. Întrucât Fafnir luptase pentru salvarea AlteiLumi, rezistându-i Pustiitorului timp de cinci

zile, piticii, toți într-un singur glas, deciseră să-i acorde iertarea și să-i permită să trăiască din nou printre ei, chiar și infectată cu acea afurisită de magie.

Era o mare premieră în istoria piticilor și toți cei din Altă-Lume făcură mult caz de asta. Națiunile își trimiseră cristaliștii pentru a transmite ceremonia.

Spre stupoarea generală, Fafnir *refuză*.

Le dădu de știre cristaliștilor că, întrucât postul de Prim-soritoare deținut mai înainte de Angelica era vacant, se hotărâse să vină să lucreze în Lancovit. Nicăieri în AltăLume n-ar fi putut găsi un loc mai bun pentru încăierări, pentru pericole de moarte și comploturi de tot felul.

Aflând vestea, Tara fu cât pe-acți să se sufoce de-atâta râs. Știa prea bine că pitica nu renunțase la gândul de a se debarasa de puterea ei magică și că acesta era singurul motiv pentru care refuzase oferta congenerilor ei.

Fata era pregătită să se întoarcă pe Pământ, când Maestrul Chem sosi în goana mare în salonul în care ea și prietenii ei stăteau de vorbă în liniște cu regele și regina din Lancovit.

— Majestățile Voastre, se ploconi dragonul. Ah, Tara, copii, aici erați, vă căutam. Am primit un Taludi pentru voi.

Tara se cutremură. Ultima dată când primise un astfel de mesaj fusese pentru a afla că străbunicul ei fusese răpit.

De această dată, era vorba de ceva diferit.

Erau convocați oficial de către împărăteasa și imperatorul din Omois!

Moștenitoarea imperiului

— **A**h, nu! împietri Cal, ce-am mai făcut iar?
De fapt, împărăteasa îi invita să participe la cele două serbări programate, una în onoarea eroismului de care dăduseră dovadă, alta pentru aniversarea zilei de naștere a Tarei.

Maestrul Chem nu putu să-i însoțească. Avea de rezolvat o mulțime de probleme pricinuite de dispariția Doamnei Boudiou, dar le făcu rost de o escortă solidă.

Când se materializară din nou în palatul din Omois, constatară că erau așteptați.

Gărzile imperiale se așezară în poziție de drepti, cu cele patru mâini ale lor în dreptul inimii, cu capul sus, și două sute de călcâie pocniră la unison. Kali se văzu nevoită să le mulțumească de cel puțin o jumătate de milion de ori (cu care ocazie aflară că fusese contaminată de Pustiitor și că-i fusese tare greu să-și revină).

Îi primiră ca pe niște eroi, ceea ce nu le displicu deloc.

Serbarea în cinstea lor fu atât de somptuoasă, încât Cal fu pe punctul de a-și da demisia din Lancovit pentru a veni să locuiască în Omois.

Două zile mai târziu, împărăteasa dădu și serbarea pentru aniversarea Tarei.

Spre marea lor uimire, aceasta nu era organizată într-unul dintre marile saloane de recepție. Nu fuseseră invitate mai mult de o sută de persoane, care se învârteau în jurul împărătesei și al împăratului, într-o încântătoare sală ce dădea spre grădinile interioare. Cum Tarei îi plăceau trandafirii, tema decorativă a sălii era deci trandafiriul, trandafirul, trandafirii. De toate mărimile, de toate culorile, parfumurile lor te amețeau și înflăcărau pereții, ce păreau gata să se prăbușească sub greutatea lor.

Ca de obicei, împărăteasa era... imperială, înveșmântată într-un degradeu trandafiriu, ce mergea de la o nuanță atât de închisă, încât părea aproape roșie, până la una atât de palidă, încât părea albă, cu o coroană simplă din aur trandafiriu ce-i încingea tâmplele. Își asortase, bineînțeles, lungile ei plete cu roba, iar efectul era destul de... surprinzător.

Ea le propuse să se așeze, adresându-le un zâmbet fermecător, apoi luă loc în capul mesei, ceea ce păru să le provoace un adevărat șoc celor adunați. Imperatorul, impasibil, făcu același lucru ca și sora sa vitregă.

— Sunt bucuroasă că Tara își serbează cea de-a treisprezecea aniversare la Omois, chiar cu o întârziere de câteva zile. Și, sincer vorbind, mi-a fost tare greu să aleg cadoul destinat *moștenitoareii* mele!

Imperatorul se uită la ea uluit.

Nu fu de altfel singurul.

O tăcere de moarte se lăsă peste vesela adunare.

Inima Tarei rată o bătaie. Curajoasă, își ridică privirile, înfruntând-o pe împărăteasă.

— De unde-ați știut?

— Există un spion printre voi! o anunță cu nevinovăție împărăteasa.

Imperatorul se întoarse spre ea, cu răsuflarea tăiată. Un spion! Un spion pe care nu-l cunoștea?! Ah, dar asta-i prea de tot!

Tara simți că tânăra femeie o puna la încercare, așa că își păstră calmul... chiar dacă avea poftă s-o strângă de gât!

— Un spion?

— Oh, un spion cu totul involuntar, preciză împărăteasa, foarte mulțumită de micul ei efect. Un Taludi!

Moineau înțelese pe dată. Se îngălbeni.

— Taludi-ul! A înregistrat invocarea fantomei lui Brandis în Limburi și apoi eu l-am pus... Pesemne că a continuat să funcționeze!

— Chiar așa, zise împărăteasa, într-o dispoziție excelentă. Eram curioasă să știu cum vă veți descurca pentru a dovedi nevinovăția lui Caliban Dal Salan. Atunci mi-am pus Taludi-ul. Pe strămoșii mei, acea sală de audiență din Limburi e o adevărată grozăvie. Și acel Judecător! Mă bucur că rămâne acolo.

— Da, mormăi Cal, e mult mai bine așa pentru ea, el ar avea o mulțime de chestii de spus dacă ar plonja în mintea ei!

— Mă pregăteam să-mi așez Taludi-ul, continuă împărăteasa, când deodată am văzut apărând o altă fantomă. Mărturisesc că nu l-am recunoscut imediat. Apoi am avut un șoc. Fantoma aceea era a lui Danviou, *fratele* meu dispărut!

Șocul fu, desigur, la fel de mare pentru imperator, care făcu niște ochi cât cepele de uimire.

O exclamație de surpriză se ridică din mica mulțime. Danviou? Imperatorul dispărut?

— Nădăjduiam din tot sufletul că fratele meu ar mai fi încă în viață, fără prea mari iluzii totuși, reluă împărăteasa, cu o surdă notă de tristețe în glas. Și apoi, am avut această nouă revelație. La fel de importantă. Fratele meu i se adresa Tarei spunându-i „fiica mea”! Atunci mi-am dat seama de miracolul care tocmai se împlinea. Îmi pierdusem fratele, dar acesta avusese timp să facă un copil! O fată care e demna urmașă a lui Demiderus, căci, după exemplul ilustrului nostru strămoș, ea a salvat de curând universul nostru pentru a doua oară!

Toate privirile se ațintiră asupra Tarei. Minteacesteia amenința să-și dea demisia din cauza presiunii. Ce putea ea răspunde la una ca asta?

Imperatorul salvă situația, strigând:

— Dar, în fine, Lisbeth, e imposibil! Danviou a dispărut acum mai bine de paisprezece ani. Vrei să spui că ar fi avut o fiică? Și că această fiică ar fi micuța Duncan? E grotesc!

Împărăteasa îl privi, strângând din ochi, cu un aer gânditor.

— Nu văd de ce. Are meșa albă a lui Demiderus și am văzut și fantoma fratelui meu...

— Înșelătorie, o întrerupse imperatorul, montaj! E prea ușor! O necunoscută vine aici, afirmă sus și tare că ea e moștenitoarea imperiului și, paf!, i se așterne covorul de purpură sub picioare, în timp ce i se spune că e bine-venită! Eu n-o să mă asociez la o asemenea mascaradă!

Era atât de furios, încât se făcea tot mai roșu la față.

— Eu n-am *pretins* nimic, deloc, preciză Tara calm. Și n-am spus *niciodată* că sunt moștenitoarea imperiului. Oricum, o să mă întorc pe Pământ, la familia mea. La mama mea. La bunica mea. Vă las vouă imperiul cu multă plăcere. De fapt, nu l-aș vrea nici pentru tot aurul din AltăLume.

Dintr-odată, imperatorul se arată jignit.

— Cum adică, nu l-ai vrea? Împroșcă el cu salivă în timp ce vorbea. Nu știi ce noroc pe capul tău să fii moștenitoarea unui imperiu ca al nostru, e o cinste, e...

Apoi își dădu seama deodată ce anume era pe cale să spună. Deschise gura. O închise la loc... apoi îi aruncă o privire haină Tarei.

Împărăteasa își reprimă un ușor chicotit.

— Nu mai am nevoie de dovezi, decretă ea. Știu că această copilă e din aceeași carne cu a mea. Și e icoana vie a lui Dan-viou. Uită-te la părul ei blond! Și la ochii ei bleumarin! Chiar de mâine voi înștiința că *moștenitoarea imperială* a fost regăsită! Și iată și cadoul tău, draga mea.

Fără să țină cont de reticențele Tarei, îi vârî în mână un obiect. Toți se aplecară, foarte curioși. Tara deschise pachetulul pătrat, purpuriu cu auriu, pe care aceasta i-l dăduse. Înăuntru, se afla un inel. Un inel cu pecete, mai precis, pe care, șlefuit cu finețe, se fudulea păunul purpuriu cu o sută de ochi, emblema Omois-ului. Mașinal, Tara și-l puse pe degetul mic de la mâna stângă. Inelul îi era prea mare. Se pregătea să facă această remarcă, moment în care inelul se strânse de la sine, potrivindu-se perfect. Când vru să și-l scoată, panicată, inelul cu pecete alunecă ușor.

— Rotește-l de trei ori în jurul degetului, o sfătui împărăteasa, șiretenia sclipind în ochii ei de safir.

Tara își puse din nou inelul pe deget și, ușor neîncrezătoare, făcu ceea ce i se ceruse.

Abia își termină inelul cea de-a treia rotație, că un enorm Effrit purpuriu se materializă, făcându-i pe curteni să tresară.

— Stăpână, zise acesta cu o voce tunătoare, în timp ce se ploconea în fața Tarei, care ți-e porunca?

Fata înghiți în sec, zăpăcită de-a binelea.

— Ți-l prezint pe Meludenrifachiralivandir, unul dintre cei mai prețuiți Effriți ai noștri, îi spuse împărăteasa. Se află în slujba familiei noastre încă de pe vremea lui Demiderus. Întrucât acum tu ești prințesa moștenitoare, el se va afla exclusiv la ordinele tale. Nimeni nu-ți va putea lua inelul fără voia ta, iar dacă o să încerce cineva să-ți taie degetul, mâna sau brațul, el își va face de îndată apariția.

Tarei nu-i căzu prea bine. Așa, deci? Înainte sau după ce i se va fi tăiat ceva? Preferă să nu pună întrebarea. Numai la gândul că își putea dori cineva să-i facă o asemenea chestie, și i se făcea greață încă de pe acum.

— Eei, și cum fac dacă vreau să-l trimit înapoi în inel?

Effritul se uită la ea de parcă vorbea pe limba marțienilor.

— Eu nu locuiesc în acest *obiect*, preciză el pe un ton înțepat, doar prin mijlocirea lui mă poți chema. Palatul meu se află în cel de-al șaselea cerc din Limburi.

— Oh! făcu Tara. Îmi pare rău. Știți, la noi, pe Pământ, duhurile sălășluiesc în lămpi, în inele, în coșuri, mă rog, în chestii de felul ăsta, așa că...

Vocea îi pieri când văzu privirea vădit disprețuitoare a Effritului.

— Dacă le place, acestor... *duhuri*, cum le ziceți, să locuiască în locuri bizare, mormăi el, să le fie de bine. În ceea

ce mă privește, un *palat* mi se pare ceva foarte convenabil. Așadar, tânăra mea stăpână, ce anume ți-ai dori? Robe, bijuterii, aur, animale exotice...?

Pe măsură ce acesta vorbea, obiectele apăreau în fața curtenilor uluiți. Robe, lungi, scurte, despicate, drepte, evazate, din muselină, din catifea, din mătase, din brocart, acoperite cu argint sau cu aur. Bijuterii somptuoase, safire, smaralde, diamante roz, albe, bleu, roșii, brățări, inele, tiare, diademe, coroane, broșe scânteietoare reproducând animale, flori, fructe, insecte. Mici animale vii, animale de jucărie, din pluș, de mângâiat și de alintat, un pegas în miniatură, roz cu bleu, care îl făcu pe Galant să scrâșnească din dinți, atât era de drăguț, o panteră de buzunar, blândă și iubitoare. Era uluitor, incredibil, fantastic.

— Avantajul, îi spuse împărăteasa, e că nimic nu va dispărea, căci nimic din toate astea n-a fost creat prin magie. Totul e real. Stofele au fost țesute de către Demoni din cercul Șase și tot restul e asamblat sau șlefuit de meșterii lor. Singurul lucru pe care Meludenrifachiralivandir nu ți-l poate procura e mâncarea. În fine, nu înainte de a se duce să caute într-o bucătărie convențională. Demonii nu gătesc.

— Știu, răspunse Tara strângând din dinți când își aminti de asta. Am... văzut. Dar nu înțeleg. Eu credeam că Demonii ar trebui să rămână în Limburi?

— Noi, Effriții, avem un statut special, răspunse mândru Meludenăsta. Noi n-am fost de acord cu ceilalți Demoni când aceștia au invadat planetele voastre. Noi consideram că avem cu toții loc în univers. Atunci am luptat alături de Demiderus, împotriva alor noștri. Pentru a ne mulțumi, după ce i-am învins, Demiderus ne-a permis să revenim în AltăLume. La

început, nu făceam mare lucru. Apoi, întrucât ne plictiseam, le-am propus locuitorilor acestei planete, și îndeosebi celor din Omois, să le dăm o mână de ajutor.

Împărăteasa se simțea asaltată de un puternic hohot de râs văzând încurcătura Tarei, aflată în fața unei grămezi de bijuterii și de robe care se înălța încetul cu încetul în fața ei, însă și-l reprimă nemilos, fiindcă nu voia să-și bată joc de noua-i nepoată.

— Ai fost de o iuțea rară, o, mare Melunderifachiralivandir, spuse ea prietenoasă. Probabil, deocamdată, nu vom avea nevoie de toate astea. Tara trebuia să învețe cum să folosească inelul. Salută-i pe soția și pe copiii tăi din partea mea.

Effritul făcu o plecăciune dinaintea ei, o alta în fața Tarei, apoi făcu să dispară dintr-o singură mișcare toate acele minunății, ceea ce stârni un suspin de regret din partea curtenilor, iar în cele din urmă se făcu și el nevăzut, printr-un ușor *fâlfâit* sonor.

În clipa aceea, Cal era puțin invidios. Nu pentru bijuterii, și cu atât mai puțin pentru robe, de care nu-i prea păsa, ci pentru formidabilul lui... potențial.

— Un Effrit! Drace! Ce lucruri nemaipomenite aș putea face dac-aș avea un complice de teapa lui!

Moineau îi trase un cot în coaste.

— Stai potolit, șopti ea, care n-o slăbea din ochi pe prietena ei, am impresia că Tara o să-i facă și ea o mică surpriză împărătesei.

— De ce? întrebă Cal, mirat, e și ziua de naștere a împărătesei? Nu știam.

Moineau îi adresă un zâmbet numai gropițe, dar nu-i răspunse.

Într-adevăr, Tara îi făcea deja față împărătesei și o anunța cu o voce hotărâtă:

— Fac apel la Favoarea Imperială!

Împărăteasa, care credea că Tara voia să-i mulțumească pentru somptuosul ei dar, unic în felul său, se cuibări în fotoliu, bănuitoare.

— Din ce pricină? Întrebă ea cu o voce spartă.

— Nu vreau să fiu prințesa moștenitoare a imperiului, spuse ea în mijlocul acelei tăceri încordate, și, scoțându-și inelul de pe deget, i-l întinse împărătesei. Aș dori să-mi permiteți să mă întorc pe Pământ, lângă mama și la familia mea. *Renunț* la acest titlu.

Curtenilor le trebui ceva timp până să asimileze ceea ce urechile lor le transmisese creierelor. Apoi izbucni un strigăt unanim de protest, ceea ce provocă un teribil tumult.

Împărăteasa respiră adânc, apoi clătină din cap. Adolescența nefăcând mențiune la statutul său, atunci când ea îl cunoștea evident de un anumit timp, ea se îndoia de felul în care avea să reacționeze. Inelul cu pecete nu fusese decât o capcană. Capcana puterii absolute încarnate de Effrit. Încercarea eșuase. Cu atât mai rău.

— Un dar e un dar, zise ea. N-aș putea primi înapoi acest inel nici dac-aș vrea. Păstrează-l.

Tara vru să protesteze, dar ea n-o lăsă s-o facă.

— *Aventurile...* tale te-au pus de nenumărate ori în pericol. Meludenrifachiralivandir nu se află aici doar pentru fleacuri. Poate că într-o zi el ar putea să-ți salveze viața. Nu refuza acest dar.

Fără să vrea, Tara admise că avea dreptate. Își jură să nu se folosească niciodată de inel. Doar în caz de deznădejde absolută.

Împărăteasa luă din nou cuvântul.

— Aș dori să-ți cer și eu o favoare.

— Anume? întrebă Tara, prudentă.

— Aș vrea să vin cu tine pe Pământ, pentru a o cunoaște pe mama ta. Doar atât.

Tara o privi pe Lisbeth cu un aer neîncrezător, dar tânăra femeie îi prezenta un chip liniștit și de nepătruns.

În cele din urmă, își lăsă capul în jos.

— Dacă ți-neși la asta, nu văd niciun inconvenient.

— Prea bine, zise împărăteasa, ridicându-se în picioare. Atunci, să mergem!

— Cum? Acum? întrebă imperatorul, deconcertat. Dar trebuie să prevenim garda, să securizăm locurile, să inspectăm...

— Acum! i-o reteză cu fermitate împărăteasa. O să-l iau doar pe Xandiar, ca escortă.

Din fundul încăperii se auzi un geamăt de spaimă foarte distinct.

— Majestatea... Majestatea Voastră Imperială, se bâlbâi Xandiar, care părea gata să dea ochii peste cap, e cu neputință! Nu pot să vă asigur protecție de unul singur! Permiteți-mi să alcătuiesc un batalion și noi...

— Eu sunt imperiala sorțitoare! mormăi tânăra femeie, furioasă. Eu sunt împărăteasa. Știu să mă apăr și singură. Așa că vă spun că vom pleca imediat și doar cu tine ca singură escortă. E îndeajuns de clar, Xandiar, sau trebuie să chem călăul să-ți desfunde urechile?

Căpetenia gărzilor înghiți în sec, apoi se puse la dispoziția ei, lovindu-și călcâiele, stând smirună și cu cele patru mâini în dreptul inimii.

— E cât se poate de clar, Majestatea Voastră Imperială. Porunciți!

Imperatorul căscă, apoi se ridică încet, aranjându-și pectoralul și dându-și pe spate lungă sa coadă blondă împletită.

— Bun, zise el pe un ton nepăsător, n-am nimic deosebit de făcut. Așa că, dacă îmi permiți, o să te însoțesc, draga mea. Două gărzi de corp nu mi se par totuși prea mult.

Împărăteasa îi mulțumi printr-un zâmbet afectuos.

Lui Manitou îi era rău. Simțise cum i se desface maxilarul atunci când împărăteasa îi dezvăluise Tarei secretul, iar în clipa aceea stomacul său îi juca feste. Un labrador putea face oare ulcer? Pentru că Tara, cu toate aceste istorii ale ei, avea să-i provoace unul odată și odată! O luă pe urmele micului grup cu reținere. Îi era teamă. Nu știa foarte bine de ce, dar simțea cum frica i se strecoară pe sub piele ca un animal alunecos.

Vizibil, Cal împărtășea aceeași neliniște, căci bombănea, în timp ce le făcea semn prietenilor săi se apropie.

— Eeeh, nu-s convins că-i o idee bună, expediția asta! Voi credeți că ea se duce pe Pământ pentru ceva anume?

— N-am idee, murmură Moineau. Dar dacă se duce acolo, o să se întâlnească cu Isabella!

— Au! (Cal se strâmbă când se gândi la neînduplecata bunică a Tarei.) La asta nu mă gândisem.

— N-o cunosc prea bine, spuse Moineau, dar, date fiind personalitățile lor, am certa impresie că șocul întâlnirii dintre împărăteasă și ea riscă să fie... teribil. Așa că va trebui să fim în preajma Tarei, căci Isabella și Lisbeth riscă s-o rănească fără să vrea.

Robin se apropie, cu o strălucire sălbatică în privire.

— Prima care se atinge fie și de un fir de păr de-al Tarei va sfârși drept fiertură pentru pisică.

— Nu asta vreau eu să spun, zâmbi Moineau, amuzată de impetuozitatea semielfului. Ele nu-i vor face rău la modul *fizic*, ci psihic. Împărăteasa se va lupta probabil ca ea să vină să trăiască în Omois, căci ea reprezintă un simbol, acela al viitorului acestei țări. Iar bunică-sa nu va vrea să cedeze, mai întâi pentru că va fi neliniștită pentru siguranța ei și pentru că o iubește, apoi pentru că știe că a o avea pe moștenitoarea din Omois sub tutela ei îi conferă un avantaj politic de netăgăduit!

— Oh, făcu elful. Pricep. Atunci va fi rândul nostru să-i arătăm Tarei că o iubim, nu pentru că ne e nepoată sau moștenitoare a noastră, ci pur și simplu pentru că e prietena noastră.

Asta fu prea de tot pentru Cal, care nu se mai putu abține.

— O, da! exclamă el, punându-și mâna pe inimă, dragostea, întotdeauna dragostea. Trebuie să-i arăți iubirea pe care i-o porți!

Fabrice îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Cum adică, trebuie „să-i arate iubirea pe care i-o poartă”? Întrebă el pe un ton amenințător.

— Cal vrea să spună că eu țin mult la Tara, răspunse Robin, fulgerându-l pe micul Hoț cu privirea. Ca și tine, cred, deși eu o cunosc de mai puțin timp.

— Mda, atunci, să nu uiți că Tara e cea mai bună prietenă a mea, mormăi Fabrice. Și de mult timp, de altfel... așa...

Moineau ridică privirile spre cer și Cal rânji. Din fericire pentru sănătatea acestuia, ultimul său comentariu se pierdu în larma iscată la sosirea împărătesei la Poarta de transfer.

Curtenii se turteau de tot la trecerea ei, gărzile o salutau bătând zgomotos din călcăie, iar când aflară că suverana avea de gând să plece, spuseră cu toții într-un singur glas că vor pleca și ei împreună cu ea.

După un moment de confuzie și nu puțină enervare, aceasta refuză să se lase înduplecată, spre marea disperare a lui Xandiar, așa că în cele din urmă în sala de Transfer nu mai rămaseră decât nouă oameni și patru Familiari: împărăteasa, imperatorul, Xandiar, Tara și Galant, Manitou, Moineau și Sheeba, Cal și Blondin, Fabrice și Barune, iar la urmă Robin.

Dacă guvernatoarea Kali fu pe punctul de a face o sincopă când înțelese că monarhii plecau sub escorta unui singur om, contele de Besois-Giron fu cât pe-acți să sufere un atac, atunci când toată acea lume aleasă dădu năvală în Castelul său.

— Ma... Majestatea Voastră Imperială? se bâlbâi el când realizează că împărăteasa se afla în fața lui, eh, vreau să spun Majestățile Voastre Imperiale, dar...

— O conducem pe... prietena noastră, Tara, acasă la mama ei, răspunse calm împărăteasa. Nu am prea des ocazia să vin pe frumoasa voastră planetă, așa că am profitat de ocazie.

Contele nu era prost. Împărăteasa și imperatorul nu aveau decât o singură gardă cu ei, iar aceasta părea stresată și nefericită, tresărind la cel mai mic zgomot, cu toate cele patru mâini ale sale puse pe spade. Era la mijloc ceva de taină. Iar fiul său, Fabrice, îi făcu un mic semn discret. Bun. O să le pună întrebări mai târziu.

Cu foarte multă eleganță, se înclină și propuse să-i conducă până la conac cu o mașină. Închisă. Opacă. Discretă.

Nu-și atinse ținta.

Deși ochise bine, ratase.

Împărăteasa avea poftă să *meargă pe jos*. Contele încercă să-i explice că Nonso nu mai văzuseră niciodată o ființă asemenea ei, dar ea se făcu că nu aude.

Fără să-și mai bată capul cu contele, ieși din castel și cercetă cu atenție împrejurimile.

— Foarte frumoase flori, îi spuse ea lui Igor, grădinarul, care o privea uluit și care, desigur, nu înțelese o *boabă*, căci nu exista un sort de traducere aruncat peste Castelul Besois-Giron.

— Foarte frumos *lucru* care se rostogolește, îi zâmbi ea primarului din Tagon, când îl întâlniră mergând pe bătrâna-i bicicletă, care se duse să-și afle sfârșitul într-o groapă, cu primar cu tot, atât de tare îl surprinsese întâlnirea.

— Încântătoare robe, zise ea zărind două fetițe drăgălașe care, după ce o văzură, se deciseră imediat să-și lase pletele să crească, apoi se porniră să chicotească în timp ce se uitau la frumosul imperator care își bomba pieptul.

— Foarte frumoase fructe, continuă împărăteasa în fața tarabei negustorului, care fu gata-gata să-și înghită mustața.

Tara o urmărea cu coada ochiului, găsind că Lisbeth'tylanhnem era de o bună dispoziție uluitoare pentru o persoană care tocmai suferise o serioasă înfrângere. Ce puneă oare la cale tânăra femeie?

Împărăteasa aprecia totul. Cerul albastru, soarele galben, arborii verzi (deși găsea culoarea, totuși, un pic cam monotonă), trandafirii roșii, caii albi și taurii negri (cu toate că prefera aceste animale cu aripi, mai degrabă decât fără, considerând că așa sunt mai grațioase). Cu cât se extazia mai tare, cu

atât Manitou era mai neliniștit. Căinii nu transpiră, altfel ar fi nevoiți să-și petreacă tot timpul ștergându-și fruntea. Așa că el gâfâia, lăsându-și limba să spânzure în afară atât de mult, încât era cât pe-acți să calce pe ea.

— Drace, mormăi el, vor trebui aruncați vreo cinci-șase sorți pentru a-i face pe oameni să uite de trecerea împărătesei pe aici!

Din fericire, Xandiar purta o capă care-i ascundea puțin cele patru brațe ale sale. Iar Tara și prietenii ei își transformaseră Familiarii, dându-le înfățișarea unor câini mari. Așa încât, exceptând uluitoarea frumusețe a tinerei femei, coroana, somptuoasele ei plete trandafirii, veșmintele bătute cu pietre prețioase și cuirasa de aur a imperatorului, puteau trece aproape neobservați.

Aproape.

Fiindcă locuitorii din Tagon, preveniți de un misterios tam-tam, se uitau la ei stupefiați. Manitou oftă când un redactor de știri local, care lucra pentru ziarul din Agden, se repezi în biroul său, de unde se întoarse cu un aparat de fotografiat.

— Tara, o strigă el discret, nu poți tu să-i arzi pelicula imediat?

— Nu, Bunicule, răspunse Tara, urmărindu-l cu atenție pe tipul care trăgea cadru după cadru la trecerea cortegiului lor.

— Tara, știu că ți-e teamă să-ți folosești puterea magică, dar ne aflăm în fața unei urgențe.

— Nu pentru că mi-e teamă să-mi folosesc puterea, protestă Tara, indignată. Ci pentru că e vorba de un aparat foto digital. N-are peliculă!

— Afurisită știință, mormăi câinele. Atunci prăjește-i ce vrei tu, numai împiedică-l să facă poze, repede!

Tara se concentrează și goli memoria aparatului. Era o festă neplăcută pe care i-o juca bietului om, dar asta era. N-avea de ales.

Când ajunseră la conac, Isabella și Selenă îi așteptau sub portal. Desigur, contele le prevenise discret prin telefonul mobil, căci nu păreau deosebit de surprinse.

Selenă nu se preocupă de etichetă sau protocol. Ignorându-i pe împărăteasă și pe împărat, se repezi la Tara și o strânse cu putere în brațe, mai-mai s-o înăbușe.

Tara nu încercă nici ea să se desprindă din îmbrățișare. Dimpotrivă, o îmbrățișă și ea cu aceeași bucurie. Nu-și dăduse seama până atunci cât de mult îi lipsise maică-sa.

— Draga mea, draga mea, repeta mereu Selenă. Mi-a fost atât de frică! Am avut vești despre tine de la Chem, după care orice legătură cu Travia s-a întrerupt. Nu mai știam nimic despre ceea ce se petrecea. Am crezut că te-am pierdut!

Tara, la fel de emoționată, se pregătea să-i răspundă, când o ușoară tuse, în spatele lor, o întrerupse.

— Hmm, hmm, făcu împărăteasa, dregându-și glasul. Tu ești soția răposatului meu frate? Întrebă ea, într-o lancoviană impecabilă.

Selenă se crispează și, după un ultim sărut pe fruntea Tarei, își îndreaptă corpul, cu un aer neliniștit.

— Da, așa este. Deși nu am aflat de înrudirea dintre noi decât de curând, sunt chiar cumnata voastră.

Împărăteasa îi zâmbi cât se poate de larg, cântărind-o din priviri pe delicata femeie.

— Îmi pare bine, zise ea gândindu-se că Selena nu avea să-i pună prea mari probleme, fiindcă voiam s-o întâlnesc pe mama remarcabilei noastre Tara. Și să discut cu ea în privința câtorva chestiuni de *amănunt*.

— Și eu, interveni cu răceală Isabella, care încă nu se mișcase până atunci, sunt bucuroasă să vă întâlnesc, Alteța Voastră Imperială; eu sunt bunica Tarei, Isabella Duncan.

Lisbeth întoarse capul și întâlni ochii verzi ai bătrânei femei. Își evaluează adversara. Ehei, aceasta avea să-i opună mai multă rezistență.

Selena rupse tăcerea și zâmbi, făcând să i se ivească în obraji câteva gropițe fermecătoare.

— Dar, vă rog, poftiți în locuința noastră. Să nu stăm aici, și-așa cred că am dat apă la moară zvonurilor cât pentru următorii zece ani.

Împărăteasa ridică dintr-o sprânceană, dar nu-i răspunse. Pășii maiestuos în parc, nefăcând, de această dată, niciun comentariu.

Intrară în sfârșit în bătrânul conac cu pietre trandafirii și Tara oftă de plăcere. Era din nou acasă!

Selena îi conduse în salonașul galben. Tachil și Mangus, cei doi sorțitori aflați în slujba Isabellei, pregătiseră o delicioasă gustare și împărăteasa așteptă până când toată lumea se delectă cu micile sendviciuri și cu băuturile răcoritoare, după care trecu din nou la atac.

— Bine, îi zâmbi ea Selenei, sorbindu-și limonada. Acum, spune-mi și mie câte ceva despre cum l-ai întâlnit pe fratele meu.

Tara ciuli urechea, căci nu se așteptase la această întrebare. Și ea era nerăbdătoare să afle mai multe despre părinții ei.

Selena zâmbi cu ocazia acestei aduceri aminte.

— Mi-a *picat* pe cap, le spuse ea. Tocmai ateriza în Lancovit, când covorul său a avut unele probleme „mecanice”. M-am pominit acoperită de el înainte de a-mi da seama ce s-a întâmplat. Tocmai îmi terminasem de aranjat o coafură extrem de complicată și la care tridisem preț de-o oră. Chiar atunci ieșisem pentru a le-o arăta prietenelor mele. Când mi-am văzut toate eforturile năruite din pricina lui Danviou, m-am înfuriat atât de tare, încât puțin a lipsit să nu-l prefac într-o broască râioasă! El și-a cerut scuze, s-a așezat în genunchi ca să-l iert... și și-a pierdut cunoștința.

— Și-a pierdut cunoștința? Dar de ce?

— Nu-și dăduse seama că, în cădere, își rupsese un picior. Când a vrut să îngenuncheze, durerea a fost atât de mare, încât și-a pierdut cunoștința. L-am dus, desigur, în casă.

— Oh, făcu Moineau, scoțându-și o batistuță și ștergându-se la ochi, foarte emoționată, e-atât de romantic!

Cal se uită la ea de parcă creierul prietenei sale începuse să i se scurgă prin urechi.

— Nu văd ce-i atât de romantic aici, remarcă el cu sarcasm; asta nu dovedește decât că era tare neîndemânatic!

— Când și-a revenit, continuă Selena, i-am îngrijit piciorul cu ajutorul unui Reparus, dar rana era adâncă, așa că l-am sfătuit să nu calce în el, un timp. A început atunci să-mi facă niște complimente extravagante...

— Ce fel de complimente? întrebă imperatorul foarte interesat și care găsea, la rândul lui, că tânăra era teribil de drăguță.

Selena roși.

— Spunea că sunt un înger căzut din cer. Când i-am atras atenția că *el* era cel care căzuse din cer și că nu aducea *deloc* cu un înger, a început să râdă. Mi-a comparat părul cu o mătase neagră ce-i curgea printre mâini, pielea, cu carnația unui trandafir alb ușor colorat cu roz, buzele, cu un fruct roșu și delicios. Pe scurt, îmi dădeam prea bine seama că avea febră și spunea vrute și nevrute. M-am hotărât atunci să-i propun să rămână câteva zile la noi acasă. Mama era reținută la castel pentru conferința bianuală Lancovit-Hymilia-Selenda, ceea ce nu pune probleme. L-am instalat în camera de oaspeți.

— Nu era un pic... cam imprudent? riscă împărăteasa, mirată. La urma urmei, nu-l cunoșteai! Ar fi putut fi un hoț sau un asasin.

— Știu, răspuse Selena. Dar rana sa era reală, fiindcă i-o îngrijisem chiar eu. Venea sigur de departe, căci veșmintele sale nu proveneau din Lancovit. Era la fel de evident că era bogat, căci în roba sa de sorțitor avea un sipet enorm cu credite-mute. A insistat de altfel în mod deosebit să-mi achite cheltuielile prilejuite de prezența sa. M-a făcut să vorbesc mult despre mine, dar mi-a vorbit foarte puțin despre el.

— Ce ți-a spus despre el? întrebă împărăteasa, curioasă.

— Doar că era sortit unui viitor care nu-i convenea. Și că pentru a scăpa de acest viitor, alesese o altă cale.

— Da, observă cu amărăciune împărăteasa. Lăsând imperiul pe umerii noștri pentru a se duce să se zbânțuie prin Lancovit, asta-i limpede, alesese o altă cale!

Selena se crispă.

— Nu se zbânțuia, aruncă ea, furioasă. Ne îndrăgostiserăm unul de altul încă de la început! Dar nu voiam să mă căsătoresc

cu el, în ciuda rugăminților lui. Mamei nu-i plăcea Danviou și făcea tot ce putea ca să ne despartă. Până la urmă, m-a obligat chiar să-i spun că nu eram făcuți unul pentru altul. Eram slabă, eram tânără. M-am supus și i-am dat de înțeles lui Danviou că nu ne vom mai revedea. Iar pentru mai multă siguranță, mama m-a exilat provizoriu într-unul din domeniile unuia dintre despărtații noștri verișori, care se afla la sute de kilometri de Travia. Dar acest verișor s-a îndrăgostit de mine.

— Și el? întrebă împărăteasa. Aveai un succes nebun, draga mea.

Sub blândețea vocii sale se simțea o nuanță de aciditate.

Selena schiță un surâs slab.

— M-aș fi lipsit cu plăcere de asta, credeți-mă. Apoi mama s-a decis să mă închidă într-unul din donjoanele domeniului, pentru a fi sigură că Danviou nu va putea să mă localizeze. Nu avea încredere în mine și știa că el nu-și pierduse speranța. Mă căuta.

Aruncă o privire cu coada ochiului spre Isabella, dar aceasta își mușcă buzele și nu zise nimic.

Tara era complet captivată de povestire. O îmboldi pe maică-sa să continue.

— Și atunci?

— Atunci, tatăl tău a reușit să mă regăsească. L-a provocat la luptă pe verișorul nostru și l-a învins, ca și pe trolii care apărau donjonul. Apoi a frânt sortii care ne țineau încă despărțiți și m-a răpit.

— Oohhh, făcu Moineau, care începu să-și caute iar batista, cât e de romantic!

— Puah, rânji Cal, a escaladat un zid și a răpit-o, nimic cu adevărat senzațional! Eu îți fac treaba asta în fiecare zi, dacă vrei.

— Cal?

— Da, Moineau?

— Taci.

— Pffui!

— Când mi-am dat seama că dragostea sa pentru mine era atât de puternică și de sinceră, am înfruntat-o pe mama. A trebuit să recunoască până la urmă că îl iubeam profund pe Danviou. Și ne-am căsătorit.

— Din ce trăiați, făcu împărăteasa, ușor disprețuitoare, din banii din sipet?

— Nu, zâmbi Selena. Danviou avea un imens talent pentru pictură. Operele sale sunt mereu expuse în numeroasele galerii din AltăLume și mai multe au fost cumpărate de către castelul din Lancovit, pentru colecția privată a regelui. Singurul lucru care ne îngrijora era teribilul antagonism dintre Familiarul său, un vultur, și tigru mamei mele. Nu se înțelegeau deloc. Așa că nu ne vedeam prea des cu Isabella. Cu toate astea, am avut parte de ani fericiți și plini de pace. Iar nașterea copilului nostru ne-a copleșit.

— Ei bine, remarcă imperatorul cu vocea sa languroasă, mă bucur că fratele meu vitreg s-a descurcat atât de bine!

Împărăteasa se întoarse spre el, mirată.

— Cum, deci nu te mai îndoiești de legitimitatea Tarei?

— Nu, admise imperatorul. Prea multe amănunte se potrivește. Danviou mângălea tot timpul o mulțime de pânze, crea holograme sau lucra la frescele palatului. Aproape că-l

îneebunea pe taică-său cu vopselele când era mic. A plecat de acasă cu un sipet de credite-mute, după ce ne-a lăsat un bilet stupid prin care ne spunea că refuză însărcinarea de imperator. Familiarul său era un vultur, într-adevăr. În fine, povestea aia cu covorul zburător. Unul dintre cele de la garda imperială a dispărut în acea noapte. Îmi închipui că fratele nostru s-a temut să folosească Poarta de transfer, pentru a nu fi reperat. Pesemne că a călătorit cu covorul din Omois până în Lancovit, ceea ce înseamnă totuși cam o lună de călătorie. Așa că e logic ca încărcătura lui magică să fi fost aproape pe sfârșite. Admit, deci, cu plăcere...

Se ridică și făcu o plecăciune foarte adâncă dinaintea Tarei.

— ...Tara'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru, fii bine-venită în frumoasa noastră familie!

Imperatorul se arătase atât de ostil încă de la început, încât Tara nu prea știa foarte bine cum să reacționeze la această schimbare de situație.

— Mulțumesc, sfârși prin a articula ea fără voie. Cum trebuie să vă spun? Nene?

Imperatorul se tulbură și se așeză la loc.

— Dacă nu ți-e cu supărare, scumpă nepoată, să evităm termenii prea... familiari. Unchiule sau Sandor, aș prefera.

— Danviou vorbea despre familia sa din când în când? continuă împărateasa, căreia îi venea greu să accepte că fratele ei o ștersese astfel din viața sa.

— Da, răspunse blând Selena. Spunea că avea o soră minunată... dar foarte încăpățânată. Și un frate vitreg care nu asculta niciodată ce spunea, unul dintre motivele pentru care plecase, de altfel. Dar avea clar amintiri frumoase din copilăria sa, chiar

dacă era foarte... reținut când vorbea despre asta. Cred sincer că vă iubea și că suferea că nu mai putea să vă vadă. Dar repeta că asta ar fi pus în pericol viața copilului nostru. L-am sâcâit cu o mulțime de întrebări la acea dată, neînțelegând de ce se ascundea. Acum, știu.

— Se ascundea? întrebă împărăteasa, vădit surprinsă. Și de ce se ascundea? Mă rog, exceptând faptul că evitase cu grijă să-și facă datoria fugind din Omois.

— Nu de ce, ci de cine. Imediat după ce s-a născut Tara, a devenit și mai prudent. Îmi spunea mereu că trebuie să am încredere în el, fără să încerc neapărat să înțeleg. Cred că știa deja că Magister se afla în căutarea sa.

— *Magister?* (Imperatorul se ridică de pe scaun, brusc alertat.) Ce amestec are acest Demon în toată povestea asta?

— Are nevoie de mine! răspunse Tara în locul mamei sale. A răpit-o pe Selenă și a ținut-o prizonieră timp de zece ani, după ce l-a ucis pe tatăl meu. Apoi a așteptat răbdător să intru în posesia puterilor mele de sorțitoare, plasând un spion în preajma noastră. A încercat atunci să mă răpească, prima dată, apoi și a doua oară... când a și reușit, în cele din urmă. Atunci mi-a mărturisit că are nevoie de mine pentru a putea ajunge la obiectele de putere ale Demonilor, ascunse de Demiderus și de cei patru Înalți magi. Cei-ce-păzesc și Cei-ce-judecă, gardienii obiectelor, nu-i lasă să treacă decât pe urmașii celor cinci puternici sorțitori.

Împărăteasa se îngălbeni foarte tare.

— Vrei să spui, bâigui ea, că noi suntem un fel de cheie, care i-ar permite să-i elibereze pe Demoni?

— Nu urmărește în mod special să-i elibereze pe Demoni, îi răspunse Tara, dar dacă asta i-ar fi de trebuință pentru a obține puterea absolută, atunci n-ar ezita s-o facă.

— E un nebun, declară imperatorul. Dar căutarea sa e fără speranță. Eu nu risc nimic, pentru că noi nu avem aceeași mamă și nu mă trag din Demiderus. Sora mea e bine păzită, iar în calitate de moștenitoare a lui Lisbeth, Tara va fi și ea la fel de bine păzită la palat.

Tara trase adânc aer în piept.

— Ei bine, tocmai aici nu sunt de aceeași părere! Unde e alegerea mea? Poate că vreau să fiu, ce știu eu, balerină?

Îi aruncă o privire sumbră lui Cal, care se sufoca de râs.

— Bun, poate nu balerină, admise ea. Dar aviator? Sau medic? N-am decât treisprezece ani, încă n-am o idee despre ceea ce vreau să fac când voi fi adultă. Voi ați vrut să faceți din tata un imperator desăvârșit, iar el a fugit. Vreți să comiteți și cu mine aceleași greșeli pe care le-ați comis cu el?

— Dimpotrivă, dar tu nu știi ce înseamnă să fii o prințesă Imperială, o contrazise viclean împărăteasa. Poate că asta o să-ți placă la nebunie. Cum poți să judeci fără să știi?

— Nu e vorba numai de asta, suspină Tara, nu mi-am văzut mama de zece ani, vreau să trăiesc împreună cu ea și...

— O s-o invităm și pe ea! o întrerupse suverana. Desigur! Doar e văduva fratelui meu, protecția noastră se va întinde și asupra ei...

— Nici vorbă! explodă Isabella, retezând tăios propunerea împărătesei.

Manitou gemu. Fiica sa intrase și ea în horă.

— Nici nu ne gândim s-o expunem pe Tara la mașinațiunile lui Magister, preciză ea. Căci e o adolescentă fragilă... (Cal sughiță... Tara, fragilă?)... care are nevoie de un mediu liniștit în care să se poată desăvârși. Și va rămâne cu noi.

Tara își ridică ochii, surprinsă. Bunică-sa nu încercase să pună condiții. Îi opusese pur și simplu un refuz categoric.

Împărăteasa vorbi rar, vădit neliniștită că nu va reuși să-și convingă moștenitoarea.

— Doamnă Isabella, Tara a invocat Favoarea sa Imperială pentru a se întoarce să trăiască pe Pământ. Dar ea n-a înțeles că, dacă siguranța Statului nostru e amenințată, atunci Favoarea Imperială nu se poate aplica.

— Nu văd prin ce anume depinde siguranța imperiului de Tara? protestă Selena, apropiindu-se instinctiv de fiica sa, parcă pentru a o proteja.

— Eu sunt sterilă, spuse simplu Lisbeth. Nu știm de ce. Toți medicii s-au aplecat asupra cazului meu. Și așa cum v-a spus și Sandor, el este foarte dragul și foarte iubitul meu frate vitreg. Nu avem aceeași mamă. Mama mea era împărăteasa din Omois, tatăl meu era prințul ei consort. Cu care ea s-a căsătorit a doua oară, deoarece o părăsise deja pe mama lui Sandor. Când mama mea a murit în incendiul palatului ei de Vară, eu am urcat pe tron. Prințul meu consort, Daril, a domnit alături de mine. Apoi a descoperit că eram sterilă. Daril a fost ucis în urma unui accident la vânătoare.

— Ca să vezi, îi atrase atenția Cal lui Robin, destul de tare ca să fie auzit de împărăteasă, există și accidente mortale în familia lor imperială. Sunt sigur că Tara are tot interesul să facă și ea parte din familie!

Împărăteasa deschise gura, apoi o închise la loc, părând să se gândească profund. Clătină din cap și, fără să reacționeze la cele spuse de micul Hoț, își reluă explicația.

— Atunci i-am propus fratelui meu, Danviou, să devină imperatorul meu. A acceptat într-un prim moment. Dar povara imperiului era prea grea pentru el. Urmarea o cunoașteți. L-am luat atunci pe Sandor, fratele meu vitreg, frate mai mare, ca nou imperator. Iar noi conducem țara împreună cam de vreo cincisprezece ani. La moartea mea, nu voi lăsa urmași. Tara va fi noua împărăteasă din Omois, purtând în venele ei sângele lui Demiderus. Iar după ea, vor domni copiii ei și dinastia noastră va dăinui!

Isabella nu se pierdu cu firea.

— Nepoata mea nu se va duce în Omois. Va rămâne pe Pământ, împreună cu noi. Eu sunt Gardiana Supravegherii terestre și a detectării Noilor sorțitori și totodată Înalt mag. Pot să vă reamintesc că războiul nostru împotriva Demonilor ne-a costat foarte scump? Atât de scump, încât Demiderus, istovit, a murit din pricina asta, la puțin timp? Și chiar înainte de a muri, a comis o greșală. A ascuns obiectele de putere ale regilor Demonilor pe Pământ. De atunci, tremur la gândul că ar putea pune cineva mâna pe ele și ar redeschide astfel falia ce desparte lumea noastră de cea a Demonilor. Dacă Magister reușește s-o ia captivă pe Tara în AltăLume, cum a fost cât pe-acți în două rânduri, siguranța întregului nostru *univers* va fi compromisă, așa că, după părerea mea, comparativ cu asta, aceea a *simplului* vostru imperiu nu e atât de importantă.

Hopa. Nu era rău. Printr-o singură frază, tocmai reușise să-i insulte pe împărăteasa și pe împăratul din Omois.

Sughițul indignat al imperatorului nu-i scăpă Tarei. Îi aruncă o privire Isabellei, mândră în demnitatea ei, spunându-și că ar fi preferat să se apere *singură*. Nu era sigură că bunică-sa avea să-i fie într-adevăr de foarte mare ajutor.

Dacă imperatorul era gata-gata s-o strângă de gât pe Isabella, împărăteasa rămase de un calm olimpian.

— De cine depinde acest loc? Întrebă ea deodată. În sarcina cui cade Supravegherea terestră?

Isabella fu derutată pe moment de această schimbare de subiect.

— La fiecare cincizeci de ani, o nouă țară din AltăLume, așa cum prea bine știți, gestionează și își asumă cheltuielile necesare Supravegherii terestre. De douăzeci de ani, ne aflăm aici într-o enclavă lancoviană. Peste treizeci de ani, această enclavă va fi meusiană, căci Meus e țara care vine la rând. De ce?

Împărăteasa nu-i răspunse. Reflecta.

— Moștenitoarea mea va fi deci crescută într-o enclavă lancoviană, nu-i așa?

Isabella presimțea că tânăra femeie avea o idee precisă în minte, dar s-o ia naiba dacă știa care putea fi aceea. Așa că o luă pe ocolite.

— Ea va fi crescută de către *familia* sa. Dacă Selenă ar fi din neamul Edrașinilor, ea ar fi...

— Numai că ea nu este, i-o reteză împărăteasa. E lancoviană. Așa că știu ce-mi rămâne de făcut.

Toți se uită la ea, uluiți.

Iar ea fu *cât se poate de* precisă.

— Cred că nu m-am făcut bine înțeleasă, declară ea cu o voce rece, în timp ce se ridică. Dacă moștenitoarea mea nu vine

la Tingapour pentru a primi acolo educația ce i se cuvine unei viitoare împărătese, poporul meu nu are de ales.

Isabella strânse din ochii ei verzi.

— Cum adică, nu are de ales? întrebă ea cu un fel de teamă.

— Vom socoti că dețineți un ostatic imperial în Lancovit.

— Un ostatic, exclamă Isabella, dar nu e vorba...

— Iar în cazul ăsta, o întrerupse calm împărăteasa, o să vă declarăm *război*!

Mic lexic din AltăLume

AltăLume

AltăLume este o planetă unde magia este foarte prezentă. Având o suprafață cam de încă o dată și jumătate cât aceea a Pământului, AltăLume efectuează mișcarea sa de rotație în jurul Soarelui său în 14 luni; zilele durează aici 26 de ore și anul numără 454 de zile. Doi sateliți de tip lunar, Madix și Tadix, gravitează în jurul AlteiLumi și dau naștere unor importante marea în timpul echinocțiilor.

Munții din AltăLume sunt mult mai înalți decât cei de pe Pământ și metalele care se exploatează din ei sunt uneori periculoase de extras, datorită exploziilor magice care se pot produce. Mările sunt mai puțin importante decât pe Pământ (există o proporție de 45 % pământ pentru 55 % apă) și două dintre ele sunt mări cu apă dulce.

Magia care domnește în AltăLume condiționează atât fauna, flora, cât și climatul. Datorită acestui fapt, anotimpurile sunt foarte greu de anticipat (AltăLume se poate pomeni în plină vară sub un metru de zăpadă!). Pentru un an, considerat „normal”, există nu mai puțin de șapte anotimpuri.

În AltăLume trăiesc o mulțime de popoare, dintre care cele mai importante sunt cele ale oamenilor, piticilor, uriașilor, trolilor, vampyrilor, gnomilor, spiridușilor, elfilor, licornilor, himerelor, tattrisilor și dragonilor.

Țările și popoarele din AltăLume

Dranvouglishpenchir este planeta dragonilor. Enorme reptile inteligente, dragonii sunt dotați pentru magie și sunt capabili să ia orice formă, cel mai adesea umană. Pentru a se opune demonilor, care le dispută dominația asupra universurilor, ei au cucerit toate lumile cunoscute până în momentul în care s-au izbit de sorțitorii pământeni. După bătălie, au hotărât că era mai bine să și-i facă aliați decât dușmani, cu atât mai mult cu cât aveau în continuare de luptat împotriva demonilor. Renunțând la proiectul lor de a stăpâni Pământul, dragonii au refuzat totuși ca acesta să fie condus de către sorțitori, dar i-au invitat în AltăLume, pentru a-i forma și a-i educa. După mai mulți ani de neîncredere, sorțitorii au acceptat în cele din urmă și s-au instalat în AltăLume.

Gandis e țara uriașilor, capitala ei e Geopole.

Gandis e condusă de puternica familie a Groarsilor.

În Gandis se află insula Trandafirilor Negri și Mlaștinile Deznădejdiei.

Emblema sa e un zid clădit din pietre „mascsoți”, care are deasupra soarele din AltăLume.

Hymlia e țara piticilor, cu capitala la Minat.

Hymlia e condusă de Clanul Forgeafeux.

Emblema sa o constituie nicovala și barosul de război, pe fondul unei mine deschise.

Robuști, adesea pe cât de înalți, tot pe atât de lați, piticii sunt minerii și făurarii din AltăLume și sunt în general excelenți metalurgiști și giuvaiergii. Sunt cunoscuți pentru purtările lor foarte grosolane, pentru faptul că detestă magia și pentru gustul lor pentru cânturile lungi și complicate.

Krankar e țara trolilor, cu capitala la Kria.

Emblema sa e un arbore, care are deasupra o măciucă.

Trolii sunt enormi, păroși, verzi, cu niște dinți foarte mari și tociți, și sunt vegetarieni. Au o proastă reputație, căci, pentru a se hrăni, decimează arborii (ceea ce îi îngrozește pe elfi), și au tendința de a-și ieși ușor din sărute, zdrobind atunci tot ce întâlnesc în cale.

Krasalvia e țara Vampyrilor, capitala sa e Urla.

Emblema sa e un astrolab care are deasupra o stea și simbolul infinitului (un opt culcat).

Vampyrii sunt niște ființe înțelepte. Răbdători și cultivați, își petrec cea mai mare parte din foarte lunga lor existență în meditație și se consacră activităților de ordin matematic și astro-nomic. Ei caută sensul vieții.

Hrănindu-se numai cu sânge, ei cresc animale domestice: Brrraai, Muuuuui, cai, capre — importate de pe Pământ —, berbeci etc. Totuși, nu le este permis să se hrănească cu orice fel de sânge: sângele de licorn sau cel de om îi face să înnebunească, le diminuează la jumătate speranța de viață și declanșează o alergie mortală la lumina solară; mușcătura lor devine atunci otrăvită și le permite să-i aservească pe oamenii pe care-i mușcă. Mai mult, dacă victimele lor sunt contaminate cu acest sânge, ele devin la rândul lor Vampyri, dar niște Vampyri corupți și răi. Vampyrii care sunt victimele acestei maledicții sunt alungați fără milă de congenerii lor, precum și de toate popoarele din AltăLume.

Lancovitul e cel mai mare regat uman, capitala sa se află la Travia.

Lancovit e condus de Regele Bear și soția sa Titania.

Emblema sa e licornul alb cu corn auriu, având deasupra cornul de lună de argint.

Limburile sunt Universul Demonic, domeniul demonilor.

Limburile sunt împărțite în diverse lumi, numite cercuri și, în funcție de cerc, demonii sunt mai mult sau mai puțin puternici, mai mult sau mai puțin civilizați. Demonii din cercurile 1, 2 și 3 sunt sălbatici și foarte periculoși; cei din cercurile 4, 5 și 6 sunt adesea invocați de către sorțitori în cadrul schimburilor de servicii (sorțitorii putând obține de la demoni lucruri de care au nevoie și viceversa). Cercul 7 e cercul în care domnește Regele demonilor.

Demonii trăiesc în Limburi hrănindu-se cu energia demonică furnizată de sorii lor malefici. Dacă ies din Limburi pentru a se duce în alte lumi, ei trebuie să se hrănească cu carnea și mintea ființelor inteligente pentru a putea supraviețui. Ei începuseră să invadeze Universul până în ziua în care au apărut dragonii și i-au învins în timpul unei memorabile bătălii. De atunci, demonii sunt prizonieri în Limburi și nu se pot duce pe alte planete decât la chemarea expresă a unui sorțitor sau a oricărei ființe dotate cu puteri magice. Demonii suportă foarte greu această restricție impusă lor și caută un mijloc să se elibereze de ea.

Mentalir, ocupând vastele câmpii din Est, este țara licornilor și a centaurilor.

Licornii sunt niște cai mici cu un singur corn, spiralat (care se poate deșuruba), au copita despicață și roba albă. Dacă unii licorni sunt lipsiți de inteligență, alții sunt niște adevărați înțelepți, al căror intelect poate rivaliza cu cel al dragonilor. Datorită acestei particularități, e greu să fie clasați la rubrica popoare sau la rubrica faună.

Centaureii sunt ființe pe jumătate bărbat (sau pe jumătate femeie), pe jumătate cal; există două feluri de centauri: centaurii a căror parte superioară e de om și partea inferioară de cal, și cei a căror parte superioară a corpului e de cal și partea inferioară e de om. Nu se știe în urma cărei manipulari magice rezultă centaurii, dar e vorba despre un popor complex care nu vrea să se amestece cu altele, decât cel mult pentru a obține produse de primă necesitate, precum sarea sau unguentele.

Neîmblânziți și sălbatici, ei nu ezită să împănaze cu săgeți orice străin dornic să treacă prin locurile lor.

Se spune prin câmpii că șamanii triburilor de centauri prind Pllopii, niște broaște veninoase, colorate alb cu albastru, și le ling spinarea pentru a avea vedenii despre viitor. Faptul că centaurii au fost practic exterminați de către elfi în timpul marelui Război al Sturzilor ne face să credem că metoda aceasta nu s-a dovedit a fi foarte eficace.

Omois e cel mai mare imperiu uman, capitala sa este Tingapour. Omois este condus de împărăteasa Lisbeth'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru și de fratele ei vitreg, împăratul Sandor T'al Barmi Ab March Ab Brevis.

Emblema sa e păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur.

Selenda e țara elfilor, capitala sa e Seborn.

Elfii sunt, ca și sorțitorii, înzestrați pentru magie. Cu înfățișare umană, ei au urechile ascuțite și niște ochi foarte deschiși la culoare, cu pupila verticală, ca aceea a pisicilor. Elfii locuiesc în pădurile și câmpiile din AltăLume și sunt niște redutabili vânători. Le plac, de asemenea, bătăliile, luptele și toate jocurile care implică un adversar, de aceea sunt folosiți adesea în Poliția sau în Forțele de Supraveghere, pentru a-și putea cheltui în mod rațional energia. Dar când elfii se apucă să cultive porumbul sau orzul fermecat, popoarele din AltăLume încep să se neliniștească: asta înseamnă că vor pleca la război. Într-adevăr, nemaiavând când să vâneze în vreme de război, elfii se apucă atunci să cultive și să crească animale domestice; se întorc la modul lor de viață ancestral odată cu terminarea războiului. Alte particularități ale elfilor: elfii masculi sunt cei care poartă

bebelușii în niște mici buzunare de pe burtă — asemenea marsupialelor —, până când micuții încep să meargă singuri. În fine, o femeie-elf nu are dreptul să-și ia mai mult de cinci soți!

Smallcountry e țara gnomilor, a spiridușilor, a zânelor și a goblinilor.

Mici, robuști, înzestrați cu un ciucure portocaliu, gnomii se hrănesc cu pietre și sunt, la fel ca și piticii, mineri. Ciucurele lor e un detector de gaze foarte eficace: atât timp cât stă ridicat, totul merge bine, dar de îndată ce se pleoștește, gnomii știu că există gaze în mină și o iau la fugă. Sunt totodată, dintr-un motiv de neînțeles, și singurii care pot comunica cu Ghicitorii de Adevăr.

P'abo, micii spiriduși bruni, foarte amatori de farse din Smallcountry, sunt creatorii faimoaselor acadele Kidikoi. Capabili să proiecteze iluzii sau să devină provizoriu invizibili, ei se dau în vânt după aur, pe care-l țin într-o pungă ascunsă. Cel care reușește să le descopere punga le poate cere împlinirea a două dorințe pe care spiridușul se obligă să i le satisfacă pentru a-și recupera prețiosul său aur. Totuși, e întotdeauna periculos să-i ceri satisfacerea unei dorințe unui spiriduș, căci ei au o pronunțată capacitate de „răstălmăcire”... așa că rezultatele ar putea fi neașteptate.

Tatran e țara Tatrisilor, capitala sa e Cityville.

Tatrisii au ca particularitate faptul că dispun de două capete. Sunt buni organizatori (au adesea funcții de administratori sau lucrează în cele mai înalte sfere ale guvernelor, atât din plăcere, cât și datorită particularității lor fizice). Nu au deloc imaginație, considerând că singurul lucru important este munca.

Sunt una dintre țințele preferate ale P'abo, spiridușii farsori, care nu reușesc să-și imagineze cum poate exista un popor complet lipsit de umor și încearcă cu disperare, de secole, să-i facă pe Tatrissi să râdă. De altfel, P'abo au creat chiar și un Premiu care-l va recompensa pe cel ce va reuși primul această ispravă.

Viața din AltăLume (faună, floră și viață cotidiană)

Balbună

Imense balene, balbunele sunt roșii și sunt de două ori mai mari decât balenele terestre. Laptele lor, extrem de bogat, face obiectul unui comerț între lichidieni, tritoni și sirene, și solidieni, locuitori ai uscatului. Untul și crema de balbună sunt niște alimente delicioase și foarte căutate.

Ballorhidee

Magnifice flori, ballorhideele își datorează numele globurilor galbene și verzi care le conțin înainte de a înflori. Plante parazite, ele cresc deosebit de repede și pot face ca un arbore să moară în câteva anotimpuri, apoi, deplasându-și rădăcinile, se agață de un alt arbore. Arborii din AltăLume luptă împotriva ballorhideelor secretând substanțe corozive pentru a le determina să se desprindă de ei.

Beee

Oi cu o frumoasă lână albă, beee sunt adaptate la anotimpurile foarte variabile ale planetei magice și își pot pierde blana

sau o pot face să crească la loc în doar câteva ore. Crescătorii se folosesc de altfel de această particularitate în momentul tunderii lor: ei le fac să creadă (în AltăLume, se spune «credul ca o beee») că s-a făcut deodată foarte cald, iar acestea se debarasează imediat de blana lor.

Bizzz

Mari albine colorate în galben și roșu, bizzzele, spre deosebire de albinele terestre, nu au ac. Singurul lor mijloc de apărare este secretarea unei substanțe toxice care otrăvește orice prădător care ar vrea să le mănânce. Mierea pe care o produc pe baza florilor magice din AltăLume are un gust nemaipomenit. Se spune adesea în AltăLume „Dulce ca mierea de bizzz”.

Brill

Alimente foarte căutate în AltăLume, mlădițele de brill se adăpostesc în scobiturile munților magici din Hymlia. Piticii, care le recoltează, le vând foarte scump negustorilor din AltăLume. Ceea ce îi face pe pitici să râdă în hohote (care nu le consumă, căci în Hymlia brillii sunt considerate drept buruieni).

Brrraaa

Enormi boi cu părul foarte des, a căror lână Uriașii o folosesc la confecționarea veșmintelor. Brrraaaii sunt foarte agresivi și atacă tot ce mișcă, motiv pentru care pot fi întâlniți adesea Brrraaai epuizați după ce au gonit după propria lor umbră. Se spune adesea „încăpățânat ca un Brrraaa”.

Bull-sardină

Bull-sardina e un pește care are particularitatea de a se dilata atunci când este atacat; pielea sa se întinde într-o asemenea măsură, încât e practic imposibil s-o tai. Nu se zice oare în AltăLume «indestructibil ca o bull-sardină»?

Camelină

Camelina, care își datorează numele capacității sale de a-și schimba culoarea în funcție de mediul înconjurător, e o plantă destul de rară. În câmpiile din Mentalir, culoarea sa predominantă va fi albastrul, iar în deșertul Salterensilor, ea va deveni galbenă sau albă etc. Ea își păstrează această facultate și după ce e culeasă și țesută. Din ea se obține o țesătură de preț care, în funcție de mediu, își schimbă culoarea.

Cantalupă

Plante carnivore, agresive și lacome, cantalupele se hrănesc cu insecte și mici rozătoare. Petalele lor, de culori variate, dar întotdeauna țipătoare, sunt prevăzute cu niște spini ascuțiți care își „harponează” prăzile. De mărimea unui câine zdravăn, ele sunt greu de cules și constituie unul dintre alimentele preferate în AltăLume.

Chatrix

Chatricșii sunt un fel de hiene mari, negre, foarte agresive, având dinți cu otravă, care nu vânează decât noaptea. Pot fi îmblânziți și dresați și sunt folosiți uneori drept gardieni în imperiul Omois.

Clac-alună

Clac-alunele își datorează numele zgomotului foarte caracteristic pe care-l fac atunci când sunt desfăcute. Se extrage din ele un ulei parfumat, foarte mult folosit în bucătării de către marii bucătari din AltăLume... și de menajerele cunoscătoare.

Cruiccc

Mare mamifer omnivor, albastru cu defense roșii, Cruicccii, cunoscuți pentru purtarea lor foarte urâtă, sunt crescuți pentru carnea lor savuroasă. O turmă de Cruiccci sălbatici poate distruge un ogor în câteva ore: acesta e și motivul pentru care agricultorii din AltăLume se folosesc de sorți anticruiccc pentru a-și proteja culturile.

Drago-tiranozaur

Înrudiți cu dragonii, dar fără a avea inteligența lor, drago-tiranozaurii au niște aripi mici, dar nu pot zbura. Prădători redutabili, ei mănâncă tot ceea ce mișcă, ba chiar și ceea ce nu mișcă. Trăind în pădurile umede și calde din Omois, ei fac din această parte a planetei o zonă cu totul nepotrivită pentru dezvoltarea turismului.

Gambolă

Gambola este un animal curent utilizat în sorțitorie. Mic rozător cu dinți albaștri, el sapă foarte adânc în solul Altei-Lumi, așa încât carnea și sângele său sunt impregnate de magie. Odată uscată, „răzătura de gambolă” permite operațiile magice cele mai dificile. Unii sorțitori o folosesc și pentru consumul

lor personal, căci, sub formă de praf, procură viziuni halucinatorii. Această practică este strict interzisă în AltăLume și cei dependenți de ea sunt sever pedepsiți.

Gandari

Plantă înrudită cu reventul și aliorul, cu un ușor gust de miere.

Glurps

Saurieni cu cap subțire, verde și brun, ei trăiesc în lacuri și mlaștini. Foarte lacomi, sunt capabili să petreacă mai multe ore sub apă fără să respire pentru a prinde animalul nevinovat venit să-și potolească setea. Își construiesc culcușurile în locuri ferite din marginea apei și își ascund prăzile în gropile din fundul lacurilor.

Jurstal (pl.: jurstale)

Ziarele din AltăLume, pe care sorșitorii și Nonso le primesc pe globurile, ecranele sau telefoanele lor mobile de cristal.

Kalornă

Încântătoare flori de pădure, Kalornele sunt compuse din niște petale roz cu alb, ușor dulcele, ceea ce face din ele niște alimente foarte apreciate de erbivorele și omnivorele din AltăLume. Pentru a evita extincția, Kalornele și-au dezvoltat trei petale capabile să perceapă apropierea unui prădător. Aceste petale, de forma unor ochi mari, le permit să se ascundă foarte repede în pământ. Din păcate, Kalornele sunt și deosebit de curioase și își ițesc vârful petalelor lor adesea mult prea devreme

pentru a mai putea scăpa de cei care vor să le culeagă. Nu se spune oare „curios ca o Kalornă”?

Kax

Folosită ca tizănă, această iarbă e cunoscută pentru virtuțile ei relaxante. Atât de relaxante de altfel, încât nu e recomandat să fie consumată decât culcat în pat. În AltăLume, mai e numită și molmol, ca o referire la acțiunea sa asupra mușchilor. Există și o expresie care spune: „Ești ca un kax!”, pentru a califica pe cineva foarte moale.

Keltril

Metal luminos și argintiu folosit de către elfi la platoșele și apărătorile lor. Ușor și rezistent în același timp, Keltrilul e aproape indestructibil.

Kidikoi

Alvițe născocite de P'abo, spiridușii farsori. Odată ce le-ai mâncat partea exterioară, în miezul lor apare o prezicere. Aceasta se împlinește întotdeauna, chiar dacă cel căruia îi e destinată de cele mai multe ori nu pricepe nimic. Înălții magii ai tuturor națiilor s-au aplecat asupra misterioaselor Kidikoi pentru a încerca să le înțeleagă funcționarea, dar n-au reușit decât să se aleagă cu carii și kilograme în plus. Secretul spiridușilor P'abo rămâne bine păzit.

Krakdent

Animale originare din Krankar, țara trolilor, ei aduc cu o jucărie din pluș, trandafiriu, la care nu se știe care e partea din

față și care cea dinapoi, dar sunt deosebit de periculoși, căci gura lor extensibilă își poate tripla volumul, ceea ce le permite să înghită aproape orice. Mulți turiști din AltăLume și-au sfârșit zilele în momentul în care pronunțau fraza: „Uite cât e de dră...”.

Kraken

Urișă caracatiță cu tentacule negre, aceasta poate fi găsită, dată fiind mărimea ei, în mările din AltăLume, dar poate supraviețui și în apă dulce. Krakenii reprezintă un pericol bine cunoscut pentru navigatori.

Krekrekre

Mici rozătoare cu blana galben-lămâie, asemănătoare cu iepurele, krekrekre, datorită mediului înconjurător foarte colorat din AltăLume, scapă cu multă ușurință de prădătorii lor. Deși carnea lor e destul de fadă, ea potolește foamea călătorului sau a vânătorului răbdător. În AltăLume, krekrekre sunt crescuți și în captivitate.

Kroa

Broască bicoloră, Kroa constituie principala hrană a Glurpsilor, care le descoperă cu ușurință din cauza orăcăitului lor extrem de supărător.

Krok-rechin

Krok-rechinul e un prădător al mărilor din AltăLume. Enorm animal cu dinți ascuțiți, el nu ezită să-l atace pe faimosul Kraken și, împreună cu acesta din urmă, să facă mările din AltăLume puțin sigure pentru marinari.

Manuril

Mlădițele de manuril, albe și zemoase, constituie o garnitură foarte apreciată de locuitorii din AltăLume.

Mâncător de Nămol

Locuitori al Mlaștinilor Deznădejdiei din Gandis, Mâncătorii de Nămol sunt niște ființe ce aduc cu niște bulgări mari acoperiți de peri, care se hrănesc cu elementele nutritive conținute în nămol, cu insecte și cu nuferi. Triburile primitive ale Mâncătorilor de Nămol au puține legături cu ceilalți locuitori din AltăLume.

Miam

Un fel de cireșe mari, roșii, de dimensiunea unei piersici.

Muuuu

Aceștia sunt niște elani fără coarne, cu două capete. Când un cap mănâncă, celălalt stă de pază pentru a-i supraveghea pe prădători. Pentru a se deplasa, Muuuuii fac la fel ca și crabii, aleargă pe-o parte.

Mrmum

Mrmumii sunt niște fructe foarte greu de cules, căci mrmumierii sunt niște enorme plante însuflețite, care se întind uneori cât suprafața unei pădurici. De îndată ce un prădător se apropie, mrmumierii se afundă în sol, făcând acel zgomot caracteristic de la care li se trage și numele. Așa se face că poți fi foarte surprins în timp ce te plimbi prin AltăLume, când vezi

deodată cum dispare o întreagă pădure de mrmumieri, lăsând locul gol.

Nonso

Nonso (construcție de la „non-sorțitor”) sunt oamenii care nu au puterea de sorțitor.

Păianjen

Originari din Smallcountry, ca și spalenditalii, sunt folosiți și ei la călărie de către gnomi și mătasea lor e faimoasă pentru rezistența sa. Înzestrați cu opt picioare și opt ochi, particularitatea lor e de a avea o coadă, precum aceea a scorpionilor, prevăzută cu un ac otrăvit. Păianjenii sunt deosebit de inteligenți și le place la nebunie să le pună pe viitoarele lor victime să le dezlege șaradele.

Pegas

Cai înaripați, inteligența lor este foarte apropiată de aceea a câinilor. Nu au copite, ci gheare, pentru a se putea cățăra ușor, și își fac adesea culcușul în vârful Uriașilor de Oțel.

Roș-banană

Echivalente bananelor noastre, exceptând culoarea.

Scoop

Camă mică înaripată, produs al tehnologiei din AltăLume. Semiinteligentă, scoop-ul nu trăiește decât pentru a filma și a transmite imaginile cristalistului ei.

Slurp

Sucul de slurp, plantă originară din câmpiile din Mentalir, are în mod ciudat gustul de carne de vacă, ușor picant. Planta și-a reprodus această savoare de carne pentru a putea scăpa de turmele de licorni, erbivore înverșunate. Totuși, locuitorii din AltăLume, descoperind această gustoasă caracteristică a slurpului, obișnuiesc să-și asezoneze felurile lor de mâncare cu suc de slurp.

Sortitor (f.: sorțitoare)

Literal, „Cel care știe să lege sorții”. Pentru a-și focaliza gândul și a-l face să se îndeplinească, sorțitorul, care e înzestrat cu putere magică, rostește o formulă, ceea ce îi permite să-și materializeze ceea ce își dorește. Unii sorțitori, puțini la număr, nu au nevoie să pronunțe formule, căci puterea lor e atât de mare încât ea se manifestă și fără incantație. După plecarea sorțitorilor în AltăLume, Pământenii au deformat acest cuvânt în „vrăjitor”. Așa au apărut vrăjitorii și vrăjitoarele pământene.

Spalendital

Un soi de scorpioni, spalenditalii sunt originari din Small-country. Domesticii, ei servesc drept animale de călărie gnomilor, care se folosesc și de pielea lor foarte rezistentă.

Gnomii fiind foarte amatori de păsări (în sensul gustativ al termenului), aproape că și-au depopulat țara, deschizând astfel o nișă ecologică pentru insecte și alte bestiole. Într-adevăr, odată scăpate de dușmanii lor naturali, acestea s-au putut înmulți fără pericol, fiecare generație fiind mai numeroasă

decât precedenta. Rezultatul pentru gnomi a fost că țara lor e năpădită de scorpioni uriași, de păianjeni uriași, de miriapode uriașe.

Spașun

Spașunii sunt niște curcani uriași și aurii, care cârâie mereu în timp ce se umflă în pene și care sunt foarte ușor de prins. Se spune adesea „prost ca un Spașun” sau „vanitos ca un Spașun”.

Stridulă

Echivalent al lăcustele noastre. Stridulele pot fi foarte distrugătoare atunci când migrează în roiuri mari, ca niște adevărați nori, devastând în acest caz toate culturile întâlnite în cale. Stridulele produc un fel de bale foarte fertile, utilizate în mod curent în magie.

Tatșum

Mică floare galbenă al cărei polen, echivalent al piperului din AltăLume, e deosebit de iritant. Mirosirea unei Tatșum ajută la desfundarea oricărui nas.

Tăun

Muște mari, a căror înțepătură este foarte dureroasă.

Traduc

Aceștia sunt niște animale mari crescute de centauri pentru carnea și lâna lor. Au particularitatea de a mirosi foarte urât.

„Duhnești ca un traduc bolnav” e o insultă foarte răspândită în AltăLume.

T'sil

Viermi din deșertul Salterens, ei se afundă în nisip și așteaptă trecerea unui animal. Se prind de el și-i găuresc pielea sau carapacea. Ouăle pătrund în sistemul sangvin și de acolo se răspândesc în corpul gazdei. O sută de ore mai târziu, ouăle eclozează și T'silii mănâncă trupul victimei pentru a ieși afară. În AltăLume, moartea pricinuită de T'sil e una dintre cele mai cumplite. Acesta e și motivul pentru care nu există mulți turiști tentați de trekking în deșertul Salterens. Dacă pentru T'silii obișnuiți există un antidot, împotriva T'sililor aurii nu există deloc, ceea ce duce întotdeauna la moartea celui atacat de ei.

Tzinpaf

Delicioasă băutură cu bule, pe bază de cola, mere și portocale, Tzinpaful este o băutură răcoritoare și energizantă.

Uriaș de Oțel

Arbori gigantici din AltăLume, Uriașii de Oțel pot atinge o înălțime de două sute de metri și circumferința lor poate ajunge până la cincizeci de metri! Pegașii se folosesc adesea de Uriașii de Oțel pentru a-și face cuibul în ei, punându-și astfel progenitura la adăpost de prădători.

Vlir

Vlirii sunt niște prune galbene, destul de asemănătoare cu corcodușele, dar mai dulci.

Vrrir

Feline cu blana alb cu galben, cu șase labe, favorite ale împărătesei. Aceasta a aruncat asupra lor un sort, astfel încât ele nu văd că sunt ținute prizoniere în Palatul ei. Acolo unde există mobile și divane, ele văd arbori și pietre pe care se pot odihni. Pentru ele, curtenii rămân nevăzuți, iar atunci când sunt mângâiate, lor li se pare că vântul e cel care le înfoaie blana.

Cuprins

I. Captura	11
II. Arestarea	29
III. Ghicitorii	60
IV. Închisori imperiale	80
V. Gnomi și răpiri	116
VI. Gnomii albaștri	131
VII. Capcana de cristal	159
VIII. Sort mortal	180
IX. Destinație necunoscută	197
X. Duhul trandafirilor negri	221
XI. Judecătorul din Regatul Limburilor	241
XII. Audiență regală	281
XIII. Dezonoare imperială	316
XIV. Crima Vampyrului	343
XV. Pustiitorul de Suflet	359
XVI. Sufletul Alb	381

XVII. Prizonieri!	402
XVIII. Bătălie între dragoni	416
XIX. Femeia-Vampyr	478
XX. Moștenitoarea imperiului	493
 Mic lexic din AltăLume	 521

TARA DUNCAN

Sophie Audouin-Mamikonian

Cal se află la închisoare! După ce a scăpat din ghearele Stăpânului Sangravilor, Tara trebuie să plece din nou în AltăLume. O întreprindere periculoasă în care va fi nevoită să se confrunte cu monștri și cu suverani lipsiți de scrupule, va trebui să dejoace vicleniile Pustiitorului de Suflet, ori să combată ascunsele planuri ale teribilului Magister. Ceea ce nu e totuși puțin lucru pentru tânăra magiciană sorțitoare și *incontrolabila* ei putere.

Ajutată de Moineau, înspăimântătoarea Bestie din Lancovit, de Manitou, străbunicul ei preschimbat în labrador, de Robin, seducătorul semielf, și de pământeanul Fabrice, va izbuti oare Tara să-și elibereze prietenul din închisoare? Iar când se va întâlni cu *fantoma* tatălui ei, ce taină îi va dezvălui aceasta?

**UMOR, MAGIE ȘI SUSPANS ÎN NOUA AVENTURĂ A TAREI,
O MAGICIANĂ SORTITOARE CUM NU SUNT ALTELE.**

Foto Didier Privat © Flammarion

Prințesa Sophie Audouin-Mamikonian a moștenit umorul devastator de la o lungă spiță de umoriști. De la Tristan Bernard la Francis Veber, cincisprezece scriitori au distilat în venele sale această uimitoare combinație care este Tara Duncan. Căsătorită și mamă a două fete (care sunt principalele sale „corectoare”), prima ei carte — *Tara Duncan. Magicienii sorțitori* — a fost salutăată în unanimitate de critică și apreciată de cititori.

CORINT JUNIOR
www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-130-8

